KEN FOLLETT

AZ ÖRDÖG

MŰVE

A mű eredeti címe: Whiteout

Fordította Ladányi Katalin

2

KARÁCSONYESTE

3

Éjjel 1 óra

Két fáradt férfi nézett neheztelő, ellenséges pillantással Antonia Gallóra.

Haza akartak menni, de ő nem engedte el őket. Tovább súlyosbította a helyzetet, hogy a férfiak tudták: igaza van.

Mindhárman az Oxenford Medical személyzeti osztályán ültek.

Antonia, a telepvezető, akit mindenki Toninak becézett, elsősorban az épület védelméért felelt, mert a gyilkos vírusok kutatásával foglalkozó kis gyógyszergyárban, a tőzsdén csak butikcégnek csúfolt Oxenfordban, halálosan komolyan kellett venni a biztonságot.

Toni villámellenőrzést tartott, és kiderült, hogy két dózis kísérleti szer hiányzik, ami önmagában véve is elég nagy baj volt, mert ezt a vírusellenes, sőt feltehetőleg vírusölő szert a legszigorúbb titoktartás övezte, és ható-

anyagának vegyi összetétele felbecsülhetetlen értéket képviselt. Talán azért lopták el, hogy eladják valamelyik konkurens vállalatnak, gondolta Toni, de akkor komorult el igazán, amikor eszébe jutott egy másik, ennél sokkal riasztóbb lehetőség; ettől sötétült el szeplős arca, emiatt feketélltek karikák zöld szeme alatt. A tolvajnak esetleg magánhasználatra kell a szer, gondolta, s rájött, hogy ennek csupán egyetlen oka lehet: valakit megfertőzött az Oxenford Medical laboratóriumaiban használt, halált okozó vírusok egyike!

A laborok abban a hatalmas, tizenkilencedik századi skót kastélyban helyezkedtek el, amelyet nyaralónak építtetett magának Viktória királynő

valamelyik milliomos alattvalója. A kettős védőfal, a szögesdrót, az egyenruhás őrség meg a létező legmodernebb elektronikus biztonsági rendszer miatt az épületet gúnyosan Kremlnek nevezték, bár csúcsíves ablakaival, tornyával és a tetőt szegélyező vízköpőivel inkább templomhoz hasonlított.

A személyzeti irodát az egyik legnagyobb hálószobában rendezték be. A gótikus ablakok meg a faburkolatú falak máig megmaradtak, de a ruhásszekrények helyén iratszekrények, a toalettasztalok helyén pedig íróasztalok álltak, és nem kristályüvegcsék, ezüsthátú hajkefék sorakoztak rajtuk, hanem számítógépek és telefonok.

Toni meg a férfiak javában telefonáltak; mindenkit fölhívtak, aki engedéllyel léphetett be a legszigorúbban védett laboratóriumba. Négy vegybiztonsági fokozatot különböztettek meg. A legmagasabb, negyedik fokozaton a tudósok az űrhajósok szkafanderéhez hasonló védőruhában dolgoztak, mert olyan vírusokkal foglalkoztak, amelyekkel szemben nem létezett se vakcina, se más ellenanyag. Mivel ez volt az épület legbiztonságosabb helyisége, itt 4

tárolták a kísérleti szer mintáit is.

A negyedik vegybiztonsági fokozatú laborba kevesen tehették be a lábukat. Még a légszűrőket szervizelő és az autoklávok javítását végző

karbantartók is kötelező vegyvédelmi képzést kaptak. Toni maga is vegyvé-

delmi képzésben részesült, hogy időről időre bemehessen a laboratóriumba ellenőrzést tartani.

Ide a vállalat nyolcvanfős személyzetéből mindössze huszonhét munkatársnak volt szabad bejárása. Bár közülük sokan már karácsonyi szabadságra utaztak, a hétfő mégis elmúlt, és felvirradt a kedd, miközben a biztonságért felelős három ember szívós kitartással próbálta felkutatni őket.

Toni éppen a Club Beach hotelt hívta fel egy barbadosi üdülőhelyen, és addig erősködött, míg sikerült rábeszélnie az igazgatóhelyettest, hogy keresse meg az Oxenford Medical fiatal laboránsnőjét, Jenny Crawfordot.

Amíg Jennyre várt, Toni megpillantotta az ablakban a saját tükörképét.

Bár későre járt, jól bírta a gyűrődést. Krétacsíkos csokoládébarna kosztüm-jében még mindig magas beosztású, komoly üzletasszonynak hatott, a frizurája kifogástalanul volt, az arca sem látszott nyúzottnak. Apja spanyol származású volt, ám ő skót édesanyjától örökölte fehér bőrét és vörösesszőke dús haját.

Nem is olyan rossz, ahhoz képest, hogy betöltöttem a harmincnyolcat, gondolta.

– Otthon már biztos éjszaka van! – mondta Jenny, amikor végre a telefonhoz jött.

– Eltérést fedeztünk fel a négyes fokozatú labor munkanaplójában –

magyarázta Toni.

– Ez már máskor is előfordult – felelte nyeglén a kissé becsípett Jenny.

– De eddig még soha senki sem csinált nagy ügyet belőle.

– Mert én nem dolgoztam itt! – vágta rá határozottan Toni. – Mikor léptél be utoljára a négyes fokozatú laborba?

– Azt hiszem, kedden. Benne van a számítógépben. Nem nézted meg?

Toni természetesen megnézte, de tudni akarta, hogy egyezik-e Jenny sztorija a számítógépes nyilvántartással.

– És mikor mentél be utoljára a páncélkamrába? – kérdezte, a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratórium állandóan zárva tartott hűtőszekrényére utalva.

– Hát erre aztán már végképp nem emlékszem! – csattant fel zsémbesen Jenny. – De rajta kell lennie a videoszalagon. – Ha bárki megérintette a páncélkamra kombinációs zárjának nyomógombjait, azonnal működésbe lépett egy biztonsági kamera, amely mindent felvett, amíg az ajtó nyitva volt.

– És arra vissza tudsz emlékezni, mikor dolgoztál utoljára a Madoba-2-vel? – faggatta tovább a lányt Toni, mert a tudósok jelenleg ezzel a vírussal kísérleteztek.

Jenny megdöbbent.

5

– Jesszusom! Csak nem az tűnt el?

– Nem. De akkor is ellenőriznem kell, hogy…

– Ha nem tévedek, még soha nem találkoztam valódi vírussal. Én csak a laborbeli szövettenyészet vizsgálatával foglalkozom.

A válasz teljes összhangban volt Toni információival.

– Nem tűnt föl neked az utóbbi néhány hét folyamán, hogy valamelyik kollégád furcsán, a szokásostól eltérően viselkedik?

– Mi a fene ez? Talán Gestapo-vallatás? – kiáltott fel Jenny.

– Még ha az volna is, felelj, légy szíves. Nem tűnt föl…

– Nem.

– Nyugi, már csak egy kérdésem van. Normális a testhőmérsékleted?

– A rohadt életbe! Csak nem azt akarod mondani, hogy megfertőzhetett a Madoba-2?

– Nem vagy influenzás? Nincs lázad?

– Nem! Nincs!

– Akkor kutyabajod. Tizenegy napja hagytad el az országot – ha vírusfertőzésed volna, mostanra influenzaszerű tüneteid lennének. Köszönöm, Jenny. Valószínűleg csak elírtak valamit a munkanaplóban, de a biztonság kedvéért tisztáznunk kell a helyzetet.

– Jól elrontottad az estémet – morogta Jenny, majd megszakította a vonalat.

– Sajnálom – dünnyögte bele Toni a süket telefonba, aztán a kagylóval a kezében a férfiakhoz fordult. – Jenny Crawford kipipálva. Undok spiné, de becsületes.

A laboratórium igazgatóját Howard McAlpine-nak hívták. Bozontos ősz szakálla még a járomcsontját is benőtte, majdnem a szeméig ért, és Howard ennek következtében úgy nézett ki, mintha rózsaszín maszkot viselne a sűrű szőrzet fölött. Aggályosan lelkiismeretes volt, de nem szőrszálhasogató.

Normális körülmények között Toni szívesen dolgozott vele, most azonban a férfi tarkóján összekulcsolt kézzel, rosszkedvűen dőlt hátra a karosszékében.

– Több mint valószínű, hogy a hiányzó anyagot teljesen legálisan használta fel valaki, csak elfelejtette beírni a naplóba – jelentette ki ingerülten.

Már harmadszor ismételte el ugyanezt.

– Remélem, igaza van, Howard – felelte diplomatikusan Toni, aztán fölállt, és az ablakhoz lépett. A személyzeti iroda a négyes fokozatú labor toldaléképületére nézett, ami süvegcukor-kéményeivel és óratornyával semmiben sem különbözött a Kreml többi részétől, hogy a kívülálló

messziről ne tudja megállapítani, hol helyezkedik el a komplexumon belül az abszolút biztonságos laboratórium. Ám a toldaléképület csúcsíves ablakai tejüvegből készültek, hogy senki ne lásson be rajtuk, a faragott tölgyfa ajtókat nem lehetett kinyitni, és a vízköpők szörnyfejéből a zárt láncú televízió félszemű

kamerái leskelődtek. A Viktória korabeli álca alatt tömör beton rejtőzött. A
6

labort az egyemeletes új épület földszintjén rendezték be. Itt folyt a kutató-

munka, itt volt a raktár – és az a kórterem is, ahol a veszélyes vírussal fertőzött betegeket úgy különíthették el, mint a speciális kórházi intenzív osztályokon.

De ilyesmi még sosem fordult elő. A labor fölött volt a légtisztító berendezés, alatta, az alagsorban pedig az a bonyolult gépezet, ami az épületből kikerülő

összes hulladékot sterilizálta. Az embereket kivéve, innen semmi sem jutott ki élve.

– Szerintem akkor is megérte ellenőrzést tartani, ha valóban ez történt.

Sok minden kiderült – próbálta kiengesztelni a két férfit Toni. Kényes helyzetben vagyok, gondolta szorongva, mert tudta, hogy mindketten idősebbek nála – egyik is, másik is az ötvenes éveit tapossa –, ráadásul a ranglétrán is megelőzik. Bár nem volt joga utasításokat adni nekik, ragaszkodott hozzá, hogy az észlelt eltérést válságként kezeljék. Kedvelték őt, de már-már visszaélt a jóindulatukkal. Mégis úgy érezte, nem hagyhatja annyiban a dolgot, mert a közbiztonság, a vállalat jó híre és a saját karrierje egyaránt kockán forog.

– A jövőben mindig el kell kérnünk mindazoknak az aktuális telefonszámát, akiknek szabad bejárásuk van a négyes fokozatú laborba, bárhol legyenek is a világon, hogy vészhelyzetben gyorsan elérhessük őket. És évente többször is át kell vizsgálnunk a labornaplót. Egyszer nem elég.

McAlpine válasz helyett csak morgott valamit. A naplóért a labor igazgatója felelt, és Howard igazából azért volt rosszkedvű, mert nem ő fedezte fel az eltérést. Úgy vélte, Toni rátermettsége rossz színben tünteti fel.

Toni a másik férfihoz, a humánerőforrás igazgatóhoz fordult.

– Hol tartunk, James? Hányan vannak még hátra a listáján?

A számítógépnél ülő James Elliot fölnézett a monitorról. Hajszálcsíkos öltönyt, pöttyös nyakkendőt viselt. Úgy öltözködött, mint egy bróker, nehogy összetévesszék a tweedzakós tudósokkal. Szemmel láthatólag bosszantóan unalmas bürokráciának tekintette a biztonsági rendszabályokat – talán azért, mert soha nem került közvetlen kapcsolatba a vírusokkal. Toni ostoba, beképzelt hólyagnak tartotta.

– A negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratóriumba összesen huszonhét főnek van szabad bejárása, és egy fő kivételével már mindenkit elértünk telefonon – válaszolta lassan, szinte szótagolva a férfi; úgy beszélt, mint egy elcsigázott tanár, aki éppen az osztály legnehezebb felfogású tanulójának magyaráz. – Mindnyájan őszintén feleltek arra a kérdésre, mikor léptek be utoljára a laborba, és mikor nyitották ki a páncélkamra ajtaját, továbbá egyiküknek sem tűnt föl, hogy bármelyik kollégája furcsán visel-kedne, és senkinek nincs láza közülük.

– Kit nem sikerült felhívnia?

– Michael Rosst, az egyik laboránst.

– Ismerem Michaelt – mondta Toni. A tartózkodó, okos férfi körülbelül 7

tíz évvel lehetett fiatalabb nála. – Sőt a lakásán is jártam. Egy kis parasztházban él, innen úgy húsz-huszonkét kilométernyire.

– Nyolc éve dolgozik a vállalatnál. Soha nem merült fel kifogás ellene.

McAlpine végighúzta a mutatóujját egy számítógépes listán.

– Vasárnap volt három hete, hogy Ross belépett a laborba. A kísérleti állatokat vizsgálta meg, ahogy minden hétvégén szokta.

– Azóta hol van?

– Szabadságon.

– Ennyi ideig?

– Ma kellett volna visszajönnie – szólt közbe Elliot, majd az órájára nézett.
– Illetve tegnap. Hétfőn reggel. De színét se láttuk.

– Beteget jelentett?

– Nem.

Toni felhúzta a szemöldökét.

– És nem tudjuk elérni?

– Nem veszi fel se az otthoni telefonját, se a mobilját.

– Maga ezt nem furcsállja?

– Mit? Hogy egy nőtlen fiatalember pár nappal meghosszabbítja a szabadságát, de erről nem értesíti előre a munkaadóját? Éppolyan furcsa, mint az, hogy télen esik a hó…

Toni újra McAlpine-hoz fordult.

– De maga azt állítja, hogy Michaelre még sosem volt panasz.

A laborigazgató gondterheltnek látszott.

– Nagyon lelkiismeretes ember. Meglepő, hogy engedély nélkül távol marad.

– Kivel lépett be utoljára Michael a laborba? – kérdezte Toni, mert tudta, hogy a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratóriumra vonatkozó

rendszabályok értelmében a fiatalembert valakinek el kellett kísérnie; a veszély miatt a munkatársak csak párosával dolgozhattak odabent.

McAlpine a listára pillantott.

– Dr. Ansarival, a biokémikussal – felelte.

– Azt hiszem, nem ismerem a doktor urat.

– Nem doktor úr, hanem doktornő. Monica a keresztneve.

Toni fölkapta a telefonkagylót.

– Mi a száma?

Monica Ansari edinburghi tájszólással beszélt, és a hangjából ítélve mély álomból ébredt.

– Tudja, ebben az ügyben Howard McAlpine ma este egyszer már felhívott.

– Elnézést kérek, hogy ismét zavarom.

– Történt valami?

– Michael Rossról van szó. Képtelenek vagyunk elérni. Úgy értesültem, 8

hogy három héttel ezelőtt, vasárnap, ön és Michael együtt tartózkodtak a négyes fokozatú laborban.

– Igen. Egy pillanat türelmet kérek, rögtön villanyt gyújtok – mondta Monica Ansari, majd egy-két másodperc múlva meglepetten felkiáltott: –

Úristen! Ilyen késő van?

Toni kitartóan tovább faggatta.

– Aztán Michael másnap szabadságra ment, ugye?

– Igen. Futólag megemlítette, hogy az édesanyjához utazik Devonba.

A válasz hallatán Toninak hirtelen eszébe jutott, miért is hívta őt meg Michael Ross a házába. Körülbelül hat hónappal ezelőtt elbeszélgettek a kantinban, és ő elmesélte a fiatalembernek, mennyire rajong Rembrandt öreg-asszonyokról festett portréiért, amelyeken minden ráncot, minden barázdát végtelen szeretettel örökített meg a mester. Látszik, hogy Rembrandt imádta az édesanyját, mondta Michaelnek, akinek felragyogott az arca, és elárulta: gyűjti a Rembrandt-metszetek reprodukcióit, rengeteget vágott már ki képeslapokból és aukciós házak katalógusaiból. Aznap Toni munka után vele tartott, hogy megnézze a képeket, amelyek egytől egyig öregasszonyokat ábrázoltak, és ízlésesen bekeretezve díszítették a kis nappali szoba egyik falát. Toni attól tartott, Michael majd randevúra hívja – tetszett neki a fiú, de nem úgy –, ám legnagyobb megkönnyebbülésére az ifjú laboráns valóban csak a gyűjtemé-

nyével akart eldicsekedni. Anyámasszony katonája, gondolta akkor róla.

– Ez hasznos információ, köszönöm – mondta most Monicának. –

Kérem, még ne tegye le. – James Elliothoz fordult. – Benne van a fájlban Michael anyjának a címe és a telefonszáma?

Elliot elhúzta az egeret, aztán kattintott.

– Igen. Ő Ross legközelebbi hozzátartozója – felelte, s máris fölemelte a telefonkagylót.

Toni újabb kérdést tett föl Monicának.

– Aznap délután Michael úgy viselkedett, mint máskor?

– Pontosan úgy.

– Együtt léptek be a négyes fokozatú laborba?

– Igen. De természetesen nem együtt öltöztünk át.

– Amikor ön bement a laboratóriumba, Michael már ott volt?

– Igen. Ő hamarabb végzett az öltözőben, mint én.

– Munka közben mindketten ugyanabban a helyiségben tartózkodtak?

– Nem. Én a kislaborban ellenőriztem a szövettenyészeteket, ő pedig megvizsgálta az állatokat.

– Egyszerre távoztak?

– Ő pár perccel előttem ment el.

– Ezek szerint előfordulhatott, hogy Michael az ön tudtán kívül kinyitotta a páncélkamrát.

– Könnyen lehetséges.

9

– Mi a véleménye Michaelról?

– Derék fiú… azt hiszem, a légynek sem árt.

– Találó jellemzés. Nem tudja véletlenül, vajon van-e barátnője?

– Nem tartom valószínűnek.

– Vonzó férfinak találja?

– Jóképű, de nem szexis.

Toni elmosolyodott.

– Egyetértünk. Tapasztalt valami szokatlant vele kapcsolatban?

– Nem…

Toni ösztönösen megérezte Monica hangjában a bizonytalanságot, és csendben maradt, hogy időt adjon a doktornőnek. A mellette ülő Elliot a másik készüléken beszélt valakivel; Michael Ross vagy az édesanyja után érdeklődött.

Pillanatnyi hallgatás után Monica újra megszólalt:

– Szerintem nem feltétlenül dilis, aki egyedül él… vagy tévedek?

Elliot eközben még mindig telefonált.

– Nahát, milyen különös! – jegyezte meg csodálkozva. – Bocsásson meg a késői zavarásért.

Toni kíváncsiságát fölkeltette az a pár szó, amit Elliot beszélgetéséből elcsípett.

– Még egyszer köszönöm, Monica. Remélem, el tud aludni – mondta búcsúzóul.

– Ó, egész biztos! A férjem háziorvos, úgyhogy megszoktuk az éjszakai hívásokat.

Toni letette a kagylót.

– Michael Rossnak bőven volt ideje kinyitni a páncélkamrát – közölte a férfiakkal. – Azonkívül egyedül él. Elliotra nézett. – Sikerült elérnie Mrs.

Rosst?

– Nem – felelte Elliot. Rémültnek látszott. – Csak az öregek otthonát, ahol élt. De tavaly télen meghalt.

– Jaj, istenem! – suttogta Toni.

10

Hajnali 3 óra

Vakító biztonsági reflektorok világították meg a Kreml tornyait és oromzatát. Mínusz öt fokra süllyedt a hőmérséklet, de tiszta volt az égbolt, és nem esett a hó. Az épület a viktoriánus stílusú park öreg fáira, bokraira nézett.

Közeledett a holdtölte, ezüstszürke fény vetült a száraz szökőkút meztelen nimfáira meg az őket őrző kősárkányokra.

Egyszer csak motorzúgás törte meg a csendet. Két különleges jelzéssel ellátott furgon gördült ki a garázsból, rajtuk a bioveszélyt jelző, nemzetközileg használt ábrával, a citromsárga mezőben feketéllő négy fekete körcikkellyel. A kapuőr már fölhúzta a sorompót. A furgonok kihajtottak az útra, és nyaktörő

sebességgel déli irányba robogtak.

Toni Gallo az első kocsi volánjánál ült. Úgy vezetett, mintha a saját Porschéjával száguldana, és az út teljes szélességében az övé volna. Beletaposott a gázba, bőgő motorral repesztett a kanyarokban. Attól félt, máris elkéstek. A furgonban rajta kívül három férfi utazott, akiket bármely fertőzött, szennyezett helyszín dekontaminálására képeztek ki. A másik járművet, a mobil elkülönítő egységet, egy mentős tiszt vezette, az utasülésen pedig az orvos, Ruth Solomons foglalt helyet.

Toni tartott tőle, hogy talán téved, de elfogta a rémület, ha arra gondolt, talán mégis igaza van.

Puszta gyanú alapján léptette életbe a vörös kódot, és rendelte el a teljes riadót. Lehet, hogy a kísérleti szert valóban legálisan használta fel valamelyik tudós, csak elfelejtette bejegyezni a labornaplóba – pontosan úgy, ahogy Howard McAlpine hiszi. Lehet, hogy Michael Ross tényleg kivett pár nap engedély nélküli szabadságot, és az anyja nem is halt meg, csupán Elliot értett félre valamit. Toni biztosra vette, hogy ebben az esetben majd azt mondják, túlreagálta a dolgot – és James Elliot nem mulasztja el megjegyezni: úgy viselkedett, mint egy hisztérika. Lehet, hogy Michael Ross makkegészségesen alszik az ágyában, csak kikapcsolta a mobilját, és kihúzta a vezetékes telefonját… Toni arca megvonaglott. El nem tudta képzelni, mit fog mondani reggel a főnökének, Stanley Oxenfordnak, ha kiderül, hogy vaklárma volt az egész.

De még rosszabb lenne, ha neki volna igaza.

Az egyik alkalmazott igazolatlanul van távol; ráadásul hazudott, nem is Devonba utazott; és az új szer két dózisa eltűnt a páncélkamrából. Lehet, hogy Michael Ross olyasmit tett, amivel veszélybe sodorta önmagát, és halált okozó 11

vírusfertőzést kapott? Michael nyilván tisztában volt vele, hogy az új szer még kísérleti stádiumban van, és nem minden vírus ellen hatékony – de talán úgy vélte, ez is jobb a semminél. Bármiben sántikált, azt akarta, hogy két-három hétig senki ne keresse a lakásán, ezért bemesélte a kollégáinak, hogy Devonba készül, az anyjához – aki állítólag már nincs, elhunyt!

Monica Ansari azt mondta: „Szerintem nem feltétlenül dilis, aki egyedül él… vagy tévedek?" De az efféle megállapításnak rendszerint az ellenkezője igaz. A biokémikus feltehetőleg ösztönösen érezte, hogy valami nem stimmel Michaelnél, még akkor is, ha racionálisan gondolkodó tudósként nem szívesen hagyatkozott puszta intuíciókra.

Toni azonban szentül hitte, hogy az embernek mindig hallgatnia kell a megérzéseire.

Szinte bele sem mert gondolni, milyen következményekkel járhat, ha a Madoba-2 valahogy kiszabadult a laborból, mert tudta, a vírus cseppfertőzéssel

– köhögéssel, tüsszentéssel – terjed, és életveszélyes. Végigfutott a hátán a hideg a félelemtől, és tövig nyomta a gázpedált.

A néptelen országúton húsz perc alatt odaértek Michael Ross magá-

nyosan álló házához, amit se utcatábla, se házszám nem jelölt, de Toni emlékezett rá, hol kell behajtani a kertfal mögött megbújó alacsony kis kőkunyhóhoz vezető rövid dűlőútra. Odabent sötét volt. Toni leparkolta a furgont egy Volkswagen Golf – feltehetőleg Michael kocsija – mellett, aztán rátenyerelt a dudára, és sokáig nyomta.

De hiába tülkölt hangosan, nem történt semmi. A házban nem gyújtottak villanyt, senki nem nyitott ajtót-ablakot. Toni leállította a motort. Szinte hallotta a csendet.

Ha Michael elutazott, mit keres itt az autója?

Toni kiadta a parancsot.

– Uraim, védőruha fel! Kérem, öltözzenek!

Mindnyájan – a másik furgonnal érkezett team tagjai is – narancssárga szkafanderbe bújtak. Nehezen rángatták magukra a vastag, meglehetősen merev műanyagból készült, légmentesen záródó vegyvédelmi mentőruhát. A kesztyűt ragasztószalaggal rögzítették egymás csuklójához. Végül – bár a plasztik a lábukat is védte – gumicsizmát húztak.

A tökéletesen szigetelt szkafander viselője nagy kapacitású légszűrő

segítségével lélegzett; a filter villanyventilátora a derékszíjra csatolt akkumulátorból kapta az áramot. A szűrő teljesen kirekesztette a belélegezhető

részecskéket, amelyek baktériumokat vagy vírusokat hordozhattak, és a legerősebb szagokat sem engedte át. Némelyek nyomasztónak találták a ventilátor állandó zümmögését. A sisakba épített mikrofonos fejhallgató lehetővé tette, hogy a team tagjai kódolt rádiócsatornán keresztül beszéljenek egymással meg a kremlbeli telefonközpont kapcsolótábláját kezelő biztonsági őrrel.

Amikor valamennyien elkészültek, Toni ismét a házra nézett, és arra 12

gondolt, ha valaki most kipillantana az ablakon, s meglátná a narancssárga űrruhás hét embert, biztosan azt hinné, valóban léteznek földön kívüli lények, akik ufóval közlekednek.

De ha volt is valaki odabent, az nem nézett ki az ablakon.

– Én megyek előre – jelentette ki Toni.

A bejárati ajtó felé indult. Lassan lépkedett, nehezen mozgott a merev, ormótlan műanyag ruhában. Becsöngetett, a kopogtatóval is zörgetett. Várt néhány másodpercig, majd hátracaplatott a ház mögé. A takaros, gondozott kertben kis fabódé, afféle fészer állt. A ház hátsó ajtaja nem volt bezárva,

így Toni benyitott a konyhába. Emlékezett rá, hogy fél éve itt, az asztalnál várta, míg Michael megfőzi a teát. Most gyorsan végigjárta az összes helyiséget, és mindenütt villanyt gyújtott. A Rembrandt-reprodukciók még mindig a nappali szoba falán lógtak. A tiszta, szépen rendben tartott parasztkunyhóban egy árva lelket sem talált.

Beleszólt a mikrofonba.

– Senki sincs itthon. – Hallotta, milyen csüggedt, szomorú a hangja.

Ha Michael elutazott, miért hagyta nyitva az ajtót? Talán azért, mert soha többé nem akar visszajönni…

Tonit súlyos csapásként érte ez a felismerés. Ha Michael itthon volna, percek alatt megfejthetnénk a rejtélyt, gondolta; így azonban vizsgálatot kell indítanunk, hogy előkerítsük a fiút, aki bárhol lehet a világon, és csak a jó ég tudja, mikor fogjuk megtalálni. Előre rettegett az idegőrlő napoktól, esetleg hetektől, az állandó izgalomtól, szorongástól.

Visszament a kertbe. Alapos munkát akart végezni, így ellenőrizte a fészer ajtaját is, ami szintén nem volt bezárva. Amikor benyitott, kellemetlen, de ismerős szagot érzett. Rájött, hogy orrfacsaró bűz lehet odabent, ha a vegyvédelmi mentőruha légszűrője átereszti. Vér, döbbent rá hirtelen; ez a fészer úgy bűzlik, akár egy vágóhíd!

– Jaj, istenem! – hördült fel rémülten.

Ruth Solomons, az orvosnő, meghallotta a szavait, és megkérdezte.

– Mi történt?

– Egy pillanat – felelte Toni, mert az ablaktalan kis fabódéban koromsötét volt. A falat tapogatva megkereste a villanykapcsolót, és a lámpafényben elhűlve felkiáltott.

A többiek mindnyájan egyszerre beszéltek.

– Mi a baj? Mit találtál? – faggatták kórusban.

– Gyertek gyorsan! – hívta őket Toni. – A kerti fészerbe! Ruth! Rohanj!

Michael Ross hanyatt feküdt a padlón. Szeméből, szájából, orrából, sőt a füléből is dőlt a vér, ami vörös tócsává gyűlt körülötte a deszkapadlón.

Toninak mondania sem kellett, az orvosnő rögtön látta, hogy a valamennyi testnyílásából erősen vérző Michael a Madoba-2 meg a hozzá hasonló összes vírusfertőzés jellegzetes tüneteit mutatja. Az ifjú laboráns halált okozó vírussal 13

teli teste olyan veszélyes volt, mint egy fel nem robbant bomba. De még élt.

Hullámzott a mellkasa, halk, bugyborékoló hang tört elő a szájából. Toni előregörnyedt, aztán a ragacsos vértócsával mit sem törődve letérdelt, és közvetlen közelről szemügyre vette a fiút.

– Michael! – kiáltotta, hogy kihallatsszon a hangja a védősisakból. –

Toni Gallo vagyok, a laborból!

A véres szempárban mintha az értelem fénye pislákolt volna. Michael kinyitotta a száját, és motyogott valamit.

– Tessék? – ordította közelebb hajolva Toni.

– Nincs… ellenszer – felelte Michael, majd hányni kezdett. A szájából lövellő fekete folyadéksugár Toni sisakjának arcvédő maszkjára fröccsent.

Toni hátrahőkölt, és ijedten felkiáltott, bár tudta, hogy a szkafanderben teljes biztonságban van.

Ekkor Ruth Solomons félretolta az útból, s most ő hajolt Michael fölé.

– Nagyon gyenge a pulzusa – szólt bele a mikrofonjába, majd kinyitotta Michael száját, és gumikesztyűs mutatóujjával eltávolított a fiatalember torkából némi vért és hányadékot.

– Gégetükröt! Gyorsan! – Az egyik mentős tiszt másodperceken belül rohanvást hozta a műszert, amellyel Ruth kitisztította Michael torkát, hogy

a fiú könnyebben kapjon levegőt. – Az elkülönítő hordágyat! Siessetek! –

utasította a férfiakat Ruth orvosi táskájából előkapta a fecskendőt, amelybe már indulás előtt felszívta a morfint és a véralvadásgátlót. Beledöfte az injekciós tűt Michael nyakába, és lenyomta a dugattyút. Amikor kihúzta a tűt, a parányi szúrt sebből is ömleni kezdett a vér.

Tonit mélységes szomorúság fogta el. Felidézte Michaelt, amint a Kremlben jár-kel, s szinte látta, ahogy itt, a saját házában, teát kortyolgatva, lelkesen mesél a Rembrandt-metszetekről. A gyilkos vírussal megfertőzött fiú teste most tragikus, megrendítő látványt nyújtott.

– Oké – mondta Ruth. – Vigyük ki innen.

Két mentős tiszt fölemelte Michaelt, és kivitte az átlátszó műanyag sátorral borított kerekes kocsihoz, majd becsúsztatta a beteget a sátor egyik végén lévő kerek nyíláson, és kitolta a kocsit a kertből.

Mindnyájan tudták, hogy mielőtt beszállnak a mentőautóba, önmagukat és a hordágyat is fertőtleníteniük kell. A Toni furgonjával érkezett team egyik tagja már elő is vette a gyerekek kacsaúsztatójához hasonlító kis műanyag lavórt. Ebbe álltak bele most felváltva Solomons doktornő meg a többiek, hogy tetőtől talpig lefújják őket azzal az erős fertőtlenítőszerrel, amely úgy pusztít el bármely vírust, hogy oxidálja annak proteinjét.

Toni tudta, hogy a fertőtlenítő eljárásra vonatkozó rendszabályokat szigorúan be kell tartaniuk, mert csak így előzhetik meg a további haláleseteket, ezért árgus szemmel figyelte a kollégáit, bár tisztában volt vele, hogy minden másodperc késedelem csökkenti Michael túlélési esélyeit. Félelemmel 14

töltötte el, hogy egy halált okozó vírus kiszabadulhatott a laboratóriumából, mert ilyesmi még sosem fordult elő az Oxenford Medical történetében. Az a tény sem vigasztalta, hogy igaza volt, amikor ekkora felhajtást csinált az eltűnt kísérleti szer miatt, a veszélyt alábecsülő kollégái pedig tévedtek. Neki kellett volna megakadályoznia, hogy ez megtörténjen, és kudarcot vallott. Vajon szegény Michaelnek most emiatt kell meghalnia? És lehet, hogy nem ő lesz az egyetlen halott?

Amint a mentős tisztek betolták a hordágyat a mentőautóba, Solomons doktornő beugrott a beteg mellé, a kocsi hátuljába. Aztán becsapták az ajtókat, és bőgő motorral elszáguldottak az éj leple alatt.

Toni beleszólt a mikrofonjába.

– Mi a helyzet, Ruth? Légy szíves, hívj fel! Mindent hallok, még a fejemen van a sisak.

A mentőautó azonban gyorsan távolodott, és az orvosnő hangja máris alig hallatszott.

– Michael kómába esett – mondta, majd hozzátett még valamit, de a szavai összemosódtak, s végül eltűntek az éterben. A mentő elhagyta a rádió vételkörzetét.

Toni másodpercekig kábultan állt, mint akit fejbe kólintottak, de aztán megrázta magát, hogy megszabaduljon a nyomasztó szomorúságtól. Intézkednie kellett, sok dolguk volt.

– Takarítsunk ki – mondta.

Az egyik férfi elővett egy tekercs sárga szalagot, amelyre fekete betűkkel ezt nyomtatták: „Életveszély! Belépni tilos!” Körülkerítette vele az egész telket, a kunyhót, a kertet, a fészert és Michael kocsiját. Szerencsére nem volt másik ház a közelben, így Toninak emiatt nem kellett aggódnia. Ha Michael netán egy bérkaszárnyában lakott volna, ahol közös a szellőző-berendezés, már késő lett volna dekontaminálni az épületet.

A többiek szemétgyűjtő nejlonzsákokat, fertőtlenítőszerrel megtöltött kerti permetezőkészülékeket, törlőruhákkal teli dobozokat és henger alakú nagy fehér konténereket pakoltak ki a furgonból. Az összes fal- és bútor-felületet le kellett fújniuk, majd tisztára kellett törölniük. A kisebb szilárd tárgyakat meg az értékes holmikat, például az ékszereket, ilyen esetekben a légmentesen záródó konténerekben szállították a Kremlbe, hogy valamennyit magas nyomású gőzzel sterilizálják az autoklávban. Minden

egyebet dupla nejlonzsákba csomagolva semmisítettek meg a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratórium alatt működő hulladékégetőben.

Toni megkérte az egyik férfit, hogy törölje le a szkafanderéről Michael fekete hányadékát, és fújja be őt a fertőtlenítőszerrel. Legszívesebben azonnal leráncigálta volna a szennyezett védőruhát, de uralkodott magán.

Miközben a férfiak takarítottak, ő nyomravezető jeleket keresve körülnézett, hogy kiderítse, miért történt ez a szörnyűség. Félelme beigazolódott:
15

Michael valóban azért lopta el a kísérleti szert, mert tudta, vagy legalábbis gyanította, hogy megtámadta a Madoba-2. De mit művelhetett, amivel kitette magát a vírusfertőzésnek?

A fészerben elszívóberendezéssel felszerelt üvegláda állt – amolyan házilag összeeszkábált vegyvédelmi üvegkalitkához hasonlított. Toni eddig jóformán ügyet sem vetett rá, mert Michaelre koncentrált, most azonban egy elpusztult nyulat pillantott meg az üveg mögött. A nyúl úgy nézett ki, mintha vele is az a vírus végzett volna, ami Michaelt megfertőzte. Vajon a laborból került ide?

A tetem mellett lévő itatótálkára Michael címkét ragasztott, és ráírta a nyúl nevét: „Joe.” Ez fontos nyom volt, a laboránsok ugyanis ritkán adtak nevet a kísérleti alanyoknak. Bár jól bántak velük, mindig ügyeltek rá, hogy ne kedveljék meg túlságosan az állatokat, amelyeket meg kellett ölniük. Michael mégis megkülönböztette ezt a kis élőlényt a többitől, és szeretettel gondoskodott róla. Vajon bűntudat gyötörte a munkája miatt?

Toni éppen akkor lépett ki a fészerből, amikor egy járőrautó gördült a furgon – a vegyvédelmi kisteherautó – mellé. Már várta a rendőröket. A válságkezelő intézkedési terv, amit ő maga dolgozott ki, előírta, hogy amint életbe lép a vörös kód, a Kreml biztonsági őreinek automatikusan értesíteniük kell telefonon az ivenburni kapitányságot. A nyomozók most azért jöttek, hogy ellenőrizzék, valóban fennáll-e a krízishelyzet.

Két évvel ezelőtt még Toni is rendőrtiszt volt; mióta munkába állt, a hivatásának élt. Szinte az egész pályáján szerencse kísérte – gyorsan haladt

előre a ranglétrán, és felettesei agyba-főbe dicsérték a médiának: kikiáltották az új stílust képviselő zsaru mintaképének. Az a hír járta róla, hogy ő lesz Skócia első női főkapitánya. De aztán egy kényes ügy – a testületen belüli rasszizmus – miatt összerúgta a patkót a főnökével, aki azt állította, hogy a rendőrségnél nem öltött intézményes méreteket a fajgyűlölet. Toni viszont a szemébe vágta, hogy a tisztek rendszeresen eltitkolják a rasszista túlkapásokat, és szerinte ez nem más, mint maga az intézményesített fajgyűlölet. Az éles vitát kiszivárogtatták az egyik napilapnak, de Toni nem volt hajlandó megcáfolni a hírt, mert szentül hitt az igazában, így aztán lemondásra kényszerítették.

Akkoriban már nyolc éve élt együtt egy másik nyomozóval, Frank Hackett-tel, de nem házasodtak össze. Amikor Toni kiesett a pikszisből, Frank elhagyta. Még most is fájt neki a csalódás.

Két fiatal tiszt szállt ki a járőrautóból, egy férfi és egy nő. Toni jól ismerte a saját korosztályához tartozó helybeli rendőröket – az idősebbek némelyike még emlékezett elhunyt apjára, Antonio Gallo őrmesterre, akit származása miatt mindenki Spanyol Toninak becézett. Ezt a kettőt azonban még sosem látta. Beleszólt a mikrofonjába:

– Itt a rendőrség, Jonathan. Legyen szíves, fertőtlenítse magát, és 16

beszéljen velük. Csak annyit mondjon nekik, hogy átvizsgáltuk a helyszínt, és valóban kiszabadult egy vírus a laborból. Ők ki fogják hívni Jim Kincaidet, és ha ideér, majd én részletesen tájékoztatom a történtekről.

Minden VBRN – vagyis valamennyi vegyi, biológiai, radiológiai és nukleáris katasztrófa – Kincaid főfelügyelő hatáskörébe tartozott. Toni az ő

segítségével állította össze válságkezelő tervét, így arra gondolt, jobb lesz, ha közösen döntik el Jimmel, milyen körültekintő, diszkrét intézkedésekkel oldják meg ezt a helyzetet.

Kincaid érkezéséig minél több információt szeretett volna gyűjteni Michael Rossról, hogy felvilágosítást adhasson a főfelügyelőnek, ezért visszament a házba. A vendégszobát Michael dolgozószobává alakította át. Egy kis konzolon az édesanyja bekeretezett fényképei álltak: nádszálkarcsú kamasz

lány testhez simuló pulóverben; boldog ifjú anya, karjában a kis Michaellel; hatvanas éveiben járó idős hölgy, ölében egy kövér fekete-fehér macskával.

Toni leült az íróasztalhoz, hogy elolvassa a fiatalember e-mailjeit, bár a gumikesztyűben nehezen boldogult a számítógép billentyűivel. Michael megrendelte az Amazon Kiadó Állatetika című könyvét, sőt erkölcstani egyetemi kurzusok iránt is érdeklődött. Toni ezek után ellenőrizte az internetes böngészőt, és megtudta, hogy a fiú az utóbbi időben gyakran olvasgatta az állati jogokkal foglalkozó weblapokat. Bizonyára a munkája nyugtalanította; feltehetőleg attól tartott, hogy az állatkísérletek etikátlanok. De nyilvánvaló volt, hogy az Oxenford Medical egyik munkatársának sem tűnt fel, miféle gondok nyomasztják az ifjú laboránst.

Toni mélyen együtt érzett Michaellel. Ő is sajnálta az állatokat, és összeszorult a szíve, valahányszor meglátott a laborbeli ketrecben egy-egy beteg vadászkopót vagy hörcsögöt, amit a tudósok szándékosan fertőztek meg az éppen tanulmányozott vírusokkal. De aztán eszébe jutott, hogyan halt meg az apja, aki alig múlt ötvenéves, amikor agydaganat végzett vele; rémülten, emberi méltóságától megfosztva, iszonyú kínok között távozott szegény az élők sorából. Toni tudta, hogy a majmok agyán végzett kutatásoknak köszönhetően egyszer majd gyógyítható lesz az agytumor, épp ezért úgy vélte, bármilyen szomorú, mégis szükség van az állatkísérletekre.

Michael egy kartondobozban tartotta az iratait. Akkurátusan felcímkézte a számlákat, a biztosítási kötvényeket, a banki folyószámla-kivonatokat, a komputeréhez és egyéb háztartási gépeihez tartozó használati utasításokat.

„Tagdíjak” címszó alatt Toni egy elismervényt talált, amely arról tanúskodott, hogy a fiú belépett „Az állatok szabadok” nevű szervezetbe. Lassan összeállt a kép.

A munka megnyugtatta Tonit, enyhítette a bánatát. Mindig kitűnő

nyomozó volt, és súlyos csapásként érte, hogy kiebrudalták a rendőrségtől.

Most örömmel töltötte el a tudat, hogy újra a testületnél elsajátított ismereteit alkalmazhatja, és még mindig a kisujjában van a szakma.

Az egyik fiókban ráakadt Michael telefonnoteszára és határidőnaplójára.

Az elmúlt két hétre egyetlen bejegyzés sem szerepelt a naplóban. Toni éppen kinyitotta a noteszt, amikor odakintről kék fény világított a szemébe. Ahogy kinézett az ablakon, egy szürke Volvo szedánt látott, rendőrségi villogóval a tetején. Ez biztosan Jim Kincaid, gondolta, és kisietett a házból.

Megkérte az egyik emberét, hogy fertőtlenítse, aztán levette a sisakját, hogy beszélni tudjon Jimmel. A Volvóval azonban nem Kincaid érkezett.

Amikor a holdfény a férfi arcára vetült, Toni azonnal felismerte hajdani élettársát, Frank Hackett főfelügyelőt. Elfogta a csüggedés. Bár Frank hagyta el őt, mindig úgy viselkedett, mintha Toni szakított volna vele annak idején.

Toni elhatározta, hogy higgadtan, barátságosan, szakszerűen tájékoztatja a férfit.

Amint Frank kiszállt a kocsiból, ő rászólt:

– Maradj a kordonon kívül! Máris megyek! – Rögtön rájött, hogy hibázott. Ő, a civil, tapintatlanul utasított egy rendőrtisztet. Frank most nyilván úgy érzi, kettőjük közül neki kéne parancsolnia, és nem megfordítva. Összevont szemöldöke, rosszalló arckifejezése elárulta Toninak, hogy a férfi megalázónak tartja az iménti figyelmeztetést.

– Hogy vagy? – kérdezte a tőle telhető legnyájasabb hangon.

– Mi folyik itt?

– Úgy látszik, az egyik laboránsunk vírusfertőzést kapott. Az előbb szállítottuk el szegényt az elkülönítő mentőautóval, és épp most dekontamináljuk a házát. Hol van Jim Kincaid?

– Szabadságon.

– Hova utazott? – Toni abban reménykedett, hogy Jim elérhető, és tekintettel a vészhelyzetre, haza lehet hívni.

– Átruccant az asszonnyal Portugáliába. Van ott egy kis közös tulajdonú vityillójuk.

Nagy kár, gondolta Toni, mert Kincaid mindent tudott a biokatasztrófákról meg a katasztrófavédelemről, Frank viszont nem is konyított hozzá.

– Ne izgulj – nyugtatta meg Frank, mintha kitalálta volna, mi jár az eszében. – Nálam van a szabályzat – tette hozzá a kezében lévő majd három centi vastag fénymásolt dokumentumra bökve. Azt az intézkedési tervet hozta magával, amit Toni Kincaiddel dolgozott ki, és a kocsiban várakozva nyilván belelapozott. – Mindenekelőtt biztosítanom kell a környéket.

Toni természetesen már fölállíttatta a szalagkordont, de egy szót sem szólt, hadd higgye Frank, hogy ő a főnök.

A férfi odakiáltott a járőrautóval érkezett két egyenruhás rendőrnek.

– Guruljanak vissza az országúthoz, és torlaszolják el ezt a dűlőt! A hozzájárulásom nélkül senkit ne engedjenek be!

– Remek ötlet – dicsérte Toni, bár tisztában volt az igazsággal: most 18

már teljesen mindegy, hová vezényli Frank a zsarukat.

Hackett fölolvasta a szabályzat következő pontját:

– Aztán gondoskodnunk kell róla, hogy senki ne hagyhassa el a helyszínt.

Toni bólintott.

– Senki sincs itt az embereimen kívül, és mindnyájan vegyvédelmi mentőruhát viselnek.

– Nem tetszik nekem ez a szabályzat… civileket jogosít fel intézkedésre egy bűncselekmény helyszínén!

– Miből gondolod, hogy itt bűncselekmény történt?

– Egy kísérleti szer mintáit lopták el.

– Igen, de nem innen.

Frank ezt elengedte a füle mellett.

– Egyébként hogyan fertőzhette meg a vírus a laboránsotokat? Mindnyájan védőruhában dolgoztok a laboratóriumban, nem?

Toni kitérő választ adott.

– Ezt a helybeli egészségügyi tanácsnak kell kiderítenie. Semmi értelme találgatásokba bocsátkozni.

– Találtatok itt valamilyen állatot, amikor ideértetek?

Toni tétovázott.

Frank rögtön rájött, miért hallgat. Azért volt olyan jó nyomozó, mert szinte semmi nem kerülte el a figyelmét.

– Tehát kijutott egy állat a laborból, és megfertőzte a kollégátokat, aki az adott időpontban nem viselt védőruhát. Így van?

– Fogalmam sincs, mi történt, és nem akarom, hogy megalapozatlan elméletek keringjenek, tehát ha nincs kifogásod ellene, koncentráljunk inkább a közbiztonságra.

– Oké. De téged nem csak a közbiztonság aggaszt. A vállalatot meg azt a drágalátos Oxenford professzorodat is meg akarod védeni.

Toni azon tűnődött, vajon miért nevezte Frank az ő „drágalátos professzorának" Stanley Oxenfordot – de mielőtt bármit felelhetett volna, csipogó hangot hallott a sisakjából.

– Bocsáss meg, telefonon keresnek – mondta, aztán kivette a sisakból a fejhallgatót, és föltette. Ismét csipogás, majd sercegés hallatszott, ahogy

létrejött az összeköttetés. A Kreml kapcsolótábláját kezelő biztonsági őr jelentkezett. – Solomons doktornő hívja Ms. Gallót.

Toni beleszólt a mikrofonba.

– Halló?

– Michael meghalt – közölte az orvos.

Toni lehunyta a szemét.

– Jaj, Ruth! Úgy sajnálom!

– Akkor is meghalt volna, ha huszonnégy órával előbb találunk rá.

19

Szinte biztos vagyok benne, hogy a Madoba-2 végzett vele.

Toni hangja elcsuklott a fájdalomtól.

– Minden tőlünk telhetőt megtettünk érte.

– Nincs valami elképzelésed, hogyan történhetett ez?

Frank jelenlétében Toni nem akart túl sokat elárulni.

– Michael valószínűleg állatkínzásnak tartotta a kísérleteket, és emiatt bűntudat gyötörte. Azonkívül azt hiszem, megbillent a lelki egyensúlya. Úgy tudom, épp tavaly ilyenkor halt meg az édesanyja.

– Szegény fiú.

– Itt van a rendőrség, Ruth. Majd később visszahívlak.

– Rendben. – Megszakadt a kapcsolat. Toni levette a fejhallgatót.

– Ezek szerint meghalt a fickó – jegyezte meg Frank.

– Michael Rossnak hívták, és minden jel arra utal, hogy a Madoba-2

vírus fertőzte meg.

– Szóval milyen állatot találtatok itt?

Toni hirtelen elhatározással csapdát állított Franknek.

– Egy Pamacs nevű hörcsögöt – hazudta szemrebbenés nélkül.

– Mások is elkaphatták a fertőzést?

– Ez a legfontosabb kérdés. Michael egyedül élt ebben a házban. Nem volt családja, barátja is kevés akadt. Aki még a betegsége előtt látogatta meg, teljes biztonságban van. Ahhoz, hogy mást is megfertőzzön, intim viszonyban kellett lennie valakivel, például közös injekciós tűt kellett használniuk. De ha bárki olyankor jött ide, amikor ő már a fertőzés tüneteit mutatta, az illető

nyilván orvost hívott volna, így jó esélyünk van rá, hogy Michael senkinek nem adta tovább a vírust. – Toni szándékosan bagatellizálta az ügyet.

Kincaidnek kertelés nélkül megmondta volna az igazat, mert biztosra vehette, hogy ő nem fog riadalmat kelteni. De most nem Jimmel beszélt, hanem Frankkel, és vele nem lehetett teljesen őszinte. – Ennek ellenére magától értetődő, hogy haladéktalanul érintkezésbe kell lépnünk mindazokkal, akik találkozhattak Michaellel az elmúlt tizenhat nap folyamán – tette hozzá.

Frank más taktikával próbálkozott.

– Az előbb olyasmit említettél a doktornőnek, hogy Rosst bűntudat gyötörte, mert kegyetlenségnek tartotta az állatkísérleteket. Tagja volt valamilyen egyesületnek?

– Igen… „Az állatok szabadok” nevű szervezetnek.

– Honnan tudod?

– Átnéztem a holmiját. Az iratait is.

– Ez a rendőrség dolga.

– Egyetértek. De te nem mehetsz be a házba.

– Fölvehetnék egy védőruhát.

– A ruha nem minden. Ahhoz is vegyvédelmi képzés kell, hogy egyáltalán viselhesd.

20

Frank ismét dühbe gurult.

– Akkor mindent hozz ki, amit találtál!

– Nem lenne jobb, ha valamelyik munkatársam inkább átfaxolná neked Michael összes iratát? A komputere teljes winchesterét is áttölthetnénk a rendőrségi gépedre.

– Nem! Én az eredeti dokumentumokat akarom látni! Mit rejtegetsz előlem odabent?

– Semmit. Becsszóra. De az egész házat, az összes bútort, használati tárgyat meg minden egyebet dekontaminálnunk kell, vagy fertőtlenítőszerrel, vagy magas nyomású gőzzel. Mindkét eljárás megsemmisítheti az iratokat, sőt a számítógépben is kárt tehet.

– Intézkedni fogok, hogy megváltoztassák ezt a szabályzatot! Kíváncsi vagyok, tud-e róla a főkapitány, mi mindent enged meg neked Kincaid.

Toni belefáradt a vitába. Éjnek évadján egy súlyos válsággal kellett megbirkóznia, és ráadásul kénytelen volt tojástáncot járni a sértődött régi szeretője körül.

– Jaj, Frank, az isten szerelmére! Lehet, hogy igazad van, de most ez a helyzet. Nem próbálhatnánk meg fátylat borítani a múltra, és úgy dolgozni, mintha egy csapatban játszanánk?

– Számodra a csapatjáték azt jelenti, hogy te parancsolsz, a többiek meg engedelmeskednek.

Toni nevetett.

– Jogos a kritika. Szerinted mi legyen a következő lépésünk?

– Haladéktalanul tájékoztatom az egészségügyi tanácsot. Az a felügye-leti szerv a szabályzat szerint. Amint elő tudják keríteni a kijelölt katasztrófa-védelmi tanácsadójukat, az illetőnek nyilván első dolga lesz, hogy kora reggelre értekezletet hívjon össze az ügy miatt. Nekünk meg addig is hozzá kéne látnunk, hogy mindenkit felkutassunk, aki találkozhatott Michael Rosszal. Máris elrendelem, hogy két nyomozó hívja föl a fickó noteszában lévő összes telefonszámot. Ezenkívül azt javaslom, hogy te meg hallgasd ki a Kreml valamennyi alkalmazottját. Jó lenne, ha mindezzel végeznénk, mire leülünk tárgyalni az egészségügyiekkel.

– Rendben van. – Toni egy pillanatig habozott. Meg kellett kérnie valamire Franket, akinek Carl Osborne, a helyi televízió egyik riportere volt a legjobb barátja. Toni tudta, hogy Carl többre becsüli a szenzációt a hiteles, pontos tájékoztatásnál, és ha a fülébe jut a sztori, fellármázza egész Skóciát.

De Toni ismerte Franket. Csak úgy érhetett célt nála, ha kizárólag a tényekre szorítkozott; nem látszhatott rámenősnek, és nem éreztethette Frankkel, hogy szüksége van a segítségére.

– Meg kell említenem a szabályzat egyik paragrafusát – kezdte. – Ez kimondja, hogy amíg nem egyeztetünk az ügyben leginkább érdekelt felekkel, jelen esetben az egészségügyi tanáccsal és a vállalattal, addig tilos a sajtónak 21

nyilatkoznunk.

– Probléma egy szál se.

– Ezt azért vetettem fel, mert semmi szükség rá, hogy riadalmat keltsünk a lakosság körében. Nagyon valószínű, hogy senki sincs veszélyben.

– Jó.

– Semmit sem akarunk eltussolni, de higgadtan, megfontoltan kell tájé-

koztatnunk a nyilvánosságot. Senkinek sincs oka pánikba esni.

Frank elvigyorodott.

– Hiszen te máris hétfrászban vagy! Attól félsz, megírják a bulvárlapok, hogy gyilkos hörcsögök kószálnak szabadon a skót felvidéken!

– Tartozol nekem egy szívességgel, Frank. Remélem, nem felejtetted el.

Hackett arca elkomorult.

– Én? Neked? Aztán ugyan miféle szívességgel?

Toni suttogóra fogta, bár senki sem volt a közelükben.

– Emlékezz csak vissza Johnny Kirkre – felelte a nagymenő kokain-importőrre utalva.

Kirk Glasgow külvárosában, a Garscube Roadon született, és soha életében nem látott vidéki farmot, mégis mindenki Farmer Johnnynak becézte, mert fájó tyúkszemei miatt állandóan ormótlan zöld gumicsizmában járt. Frank vádat emeltetett a fickó ellen. Már javában zajlott a bírósági tárgyalás, amikor Toni véletlenül olyan bizonyítékra bukkant, ami Farmer Johnny malmára hajtotta a vizet. Természetesen elmondta Franknek, mit tudott meg, Frank azonban elhallgatta az információt a bíróság elől, így sikerült rács mögé juttatnia Johnnyt, aki megérdemelte a büntetést – de ha bármikor napvilágra kerülne az igazság, az véget vetne Frank karrierjének.

– Fenyegetsz? – sziszegte mérgesen Hackett. – Ha netán nem táncolok úgy, ahogy te fütyülsz, akkor újra előhozod ezt a régi ügyet?

– Nem fenyegetlek, csak eszedbe juttatom, hogy amikor te arra kértél, hallgassak valamiről, mert az érdeked úgy kívánta, én egy szót se szóltam.

Frank viselkedése ismét megváltozott. Egy pillanatra megrémült, de most már újra a régi arrogáns alak volt.

– Mindnyájan megszegjük a szabályokat hébe-hóba. Ilyen az élet.

– Igen. És arra kérlek, ne szivárogtasd ki ezt a sztorit a haverodnak, Carl Osborne-nak, sem másnak a médiában.

Frank kaján mosollyal nézett Tonira.

– Hogy feltételezhetsz rólam ilyesmit? – kérdezte műfelháborodással. –

Én sosem jártatom a számat!

22

Reggel 7 óra

Kit Oxenford korán ébredt. Furcsa, vegyes érzések kavarogtak benne: alig várta ezt a napot, ugyanakkor szorongott tőle.

Ma akarta kirabolni az Oxenford Medicalt.

Izgalommal töltötte el a gondolat. Ez lesz minden idők legnagyobb balhéja! „A tökéletes bűntény” – ehhez hasonló címekkel írnak majd könyveket róla! De Kitet ennél is boldogabbá tette, hogy bosszút állhat az apján: a vállalat tönkremegy, és Stanley Oxenfordnak egy árva pennyje sem marad. Még jobban megédesítette a bosszút, hogy az öreg soha nem fogja megtudni, ki juttatta csődbe. Óriási elégtétel lesz, aminek Kit élete végéig titokban örülhet.

De a kellemes izgalom mellett, szokatlan módon, nyugtalankodott is, pedig természeténél fogva nem volt aggályoskodó típus. Ha nyakig ült a pácban, rendszerint akkor is ki tudta magyarázni magát. Ritkán fordult elő, hogy bármit is előre megtervezett.

A mai napot azonban megtervezte. Talán épp ez volt baj.

Lehunyt szemmel feküdt az ágyban, és sorra vette a legyőzendő

akadályokat.

Először a fizikai akadályokkal – a Kreml külső biztonsági rendszerével

– kellett megbirkóznia: át kellett jutnia a reflektorokkal megvilágított kettős védőfalon, a szögesdróton, a riasztóval fölszerelt pontokon. A riasztókat a legcsekélyebb érintésre működésbe lépő kapcsolókkal, lökés- és rezgés-

érzékelőkkel látták el, a rendszer azonnal detektálta a behatolást. Amellett a riasztók közvetlen telefonösszeköttetésben álltak az ivenburni regionális rendőrkapitánysággal, és a rendszer folyamatosan ellenőrizte, hogy a vonal nem szakadt-e meg.

Mindez azonban nem óvhatta meg az Oxenford Medicalt, Kittel és a cinkosaival szemben.

Pedig a külső biztonsági rendszeren kívül őrök is figyelték zárt láncú televízión a gyár legfontosabb helyiségeit, és óránként járőröztek. A videorendszer biztonsági megoldásai azonnal érzékelték a készülékek bármely alkatrészének vagy tartozékának cseréjét – például rögtön jelezték, ha valaki videoszalaggal próbálta helyettesíteni a kamerák képét.

Kit azonban azt is kiagyalta, hogyan játssza ki a kamerákat és a monitorokat.

De a bonyolult beléptető rendszeren is meg kellett találnia a kiskaput, 23

mert az Oxenford Medical valamennyi alkalmazottja hitelkártyához hasonló fényképes igazolványt kapott, amelynek mikrochipjébe rögzítették a jogos tulajdonos ujjlenyomatának adatait.

Ez a többszörös védelem kemény dió volt, ám Kit tudta, hogyan törheti fel.

Informatikából szerzett diplomát, és évfolyamelsőként végzett, de ennél is fontosabb, hogy bárki mással szemben óriási előnnyel rendelkezett: ő készí-

tette a Kreml teljes biztonsági rendszerét vezérlő szoftvert. Igazi remekművel, kívülálló számára gyakorlatilag áthatolhatatlan védőhálóval

ajándékozta meg hálátlan apját – azonban ismerte a saját édes gyermekének tekintett szoftver titkait.

Úgy tervezte, ma éjfélkor lép be a szentek szentjébe, az Oxenford Medical négyes fokozatú laboratóriumába, Skócia legbiztonságosabb helyére, ahová elkíséri londoni ügyfele, a látszólag szelíd, ám veszedelmes Nigel Buchanan, és vele lesz két cinkostársa is. Amint bejutnak, Kit a négy szám-jegyű kóddal kinyitja a hűtőkamrát, Nigel pedig ellopja Stanley Oxenford vagyont érő új vírusölő szerének mintáit.

De nem sokáig tartják maguknál a fiolákat, mert Nigelnek záros határidőn belül, karácsony első napján, vagyis holnap reggel tíz órakor, át kell adnia azokat a megbízójának. Kit nem tudta, miért ilyen szoros a határidő, és azt sem, kicsoda Nigel kliense, bár sejtette, hogy az csak az egyik multinacionális gyógyszergyár lehet, amely az analizálható minta birtokában hosszú évek kutatómunkáját spórolhatja meg. A cég majd szépen kifejleszti a saját gyógyszerváltozatát, ahelyett, hogy többmilliós licencdíjat fizetne Stanley Oxenfordnak.

Ez persze tisztességtelen eljárás, de ha ekkora a tét, az ember mindig talál mentséget a becstelenségre. Kit el tudta képzelni a konkurens cég disztingvált megjelenésű, elegáns hajszálcsíkos öltönyt viselő ezüsthajú elnökét, aki nem átallja képmutatóan megkérdezni a munkatársaitól:

– Kategorikusan ki merik jelenteni, hogy ennek a kísérleti szernek a mintája legálisan került a birtokunkba? Biztos lehetek benne, hogy vállalatunk egyetlen alkalmazottja sem szegte meg a törvényt?

Kit úgy érezte, az a legjobb az egész tervben, hogy a Kremlben csak akkor fogják észrevenni a betörést, amikor Nigel meg ő már árkon-bokron túl járnak. Ma, vagyis kedden, karácsonyeste van, holnap és holnapután pedig ünnep lesz. A Kremlben legkorábban péntek reggel fújhatnak riadót, ha egykét buzgómócsing tudós netán bemegy dolgozni; de nagyon valószínű, hogy sem akkor, sem a hét hátralévő részében senkinek sem fog feltűnni a lopás, így ő és a bűntársai jövő hétfőig minden áruló nyomot eltüntethetnek. Meg volt győződve róla, hogy ehhez nincs is szükségük ilyen hosszú időre.

Csak azt nem értette, ha így áll a helyzet, miért fél mégis ennyire. Lelki szemei előtt hirtelen megjelent Toni Gallo, apja biztonsági főnöke. Maga előtt 24

látta a szép vörös hajú asszony szeplős arcát, és észbontóan szexis, kisportolt alakját, de Toni túl erős egyéniség volt az ő ízlésének. Azon töprengett, vajon miatta van-e így begyulladva. Egyszer már alábecsülte ezt a nőt – és kataszt-rofális következményekkel járt a tévedése.

De szentül hitte, hogy a terve nagyszerű.

– Nagyszerű! – mondta ki hangosan is, hogy megpróbálja meggyőzni önmagát.

– Micsoda? – kérdezte mellette egy női hang.

Kit meglepetten felhördült. Elfelejtette, hogy nincs egyedül. Kinyitotta a szemét, de koromsötét volt a lakásban.

– Mi olyan nagyszerű? – faggatta tovább a lány.

Kit gyors választ rögtönzött.

– Az, ahogyan táncolsz. – Most már emlékezett rá, hogy tegnap éjjel ismerkedtek meg egy klubban.

– Te se rázod rosszul. Gyors vagy, mint a villám – dicsérte erős glasgow-i akcentussal a lány.

A neve nem ugrott be Kitnek.

– Maureen – nyögte ki végül, némi fejtörés után. Biztosan katolikus, ha így hívják, gondolta. Az oldalára hengeredve átölelte a lányt, és megpróbálta felidézni Maureen külsejét. Alighanem csinos kis töltött galamb, tűnődött, ahogy magához húzta. Nem csípte az egyszálbélű nőket. Maureen készségesen hozzásimult. Szőke vagy barna? Kit azon merengett, milyen izgató, perverz élmény lehet a szex egy olyan nővel, akiről azt sem tudja, hogy néz ki. Éppen meg akarta markolni a lány mellét, amikor eszébe jutott,

mi vár rá ma este, és rögtön elment a kedve a hancúrozástól. – Mennyi az idő? – kérdezte.

– Gőzöm sincs, de szerintem legfőbb ideje, hogy kettyintsünk egyet –

duruzsolta szenvedélyesen Maureen.

Kit elfordult tőle, és az ágy szélére gurult. A digitális óra hét óra tíz percet mutatott.

– Föl kell kelnem – morogta a fiú. – Dolgom van. – Ebédre az apja házában akart lenni, hogy a családdal töltse az ünnepeket, de ez csak az ürügy volt; valójában az esti betöréshez szeretett volna ellopni valamit.

– Ugyan mi dolgod lehet karácsonykor?

– Talán én vagyok a Télapó – felelte Kit, majd felült, és villanyt gyújtott.

– Hát, ez a kis tündér még heverészik egy kicsit, ha a Télapónak nincs kifogása ellene – dünnyögte rosszkedvűen a csalódott Maureen.

Kit rápillantott, de a lány a fejére húzta a paplant, így ő még mindig csak találgatta, vajon hogy nézhet ki.

Meztelenül kiballagott a konyhába, és nekilátott kávét főzni.

Manzárdlakása két helyiségből állt. A hálószoba az amerikai konyhás nappali szobából nyílt. A nappalit zsúfolásig megtöltötték a különböző elektro-25

nikus készülékek; Kit itt helyezte el a folyadékkristályos televízióját, a létező

legmodernebb hifitornyát meg a számítógépeit az összes tartozékukkal együtt, amelyeket valóságos kábeldzsungel kötött össze. A fiú mindig élvezettel tört be mások komputerébe. Úgy vélte, az embernek előbb hekkernek kell lennie ahhoz, hogy számítógépes védelemre specializálódott szoftverszakértő

lehessen.

Az volt a legjobb húzása, amikor a saját apját verte át. Miközben a négyes fokozatú laboratórium védelmi rendszerét vezérlő szoftvert tervezte és telepítette, az Oxenford Medical akkori biztonsági főnöke, Ronnie Sutherland segítségével kieszelte, hogyan nyúlja le észrevétlenül a vállalat pénzét. Úgy doktorolta meg a könyvelőszoftvert, hogy a szállítók számláin szereplő tételek összeadásakor a komputer egyszerűen hozzácsapott egy százalékot a vég-

összeghez, aztán ezt az egy százalékot átutalta Ronnie bankszámlájára. A tranzakció soha nem jelent meg a pénzügyi beszámolókban. A csalás azon alapult, hogy nem fogják ellenőrizni, jól számol-e a gép – és valóban senkinek nem jutott eszébe ilyesmi, egészen addig, amíg egy napon Toni Gallo meg nem látta Ronnie feleségét, aki éppen a vadonatúj Mercedes kupéjából szállt ki az ivenburni Marks & Spencer előtt.

Kitet megdöbbentette és megrémítette az a makacs kitartás, amellyel Toni nyomozott. Az asszony mindenáron magyarázatot akart kapni rá, miért nem stimmel a könyvelés. Nem adta fel a harcot, amíg ki nem derítette az igazságot. De ami ennél is rosszabb, rájött a csalásra, és az égvilágon semmi nem akadályozhatta meg benne, hogy ezt a főnökének, Kit apjának is a tudomására hozza. Kit először könyörgött neki, hogy ne okozzon fájdalmat az öregnek. Aztán megpróbálta meggyőzni, hogy Stanley Oxenford dühében őt fogja kirúgni, és nem a saját fiát. Végül lezseren Toni csípőjére tette a kezét, úgy mosolygott az asszonyra, mint egy pajkos kisfiú, aki rossz fát tett a tűzre, és ágyba csalogató hangon így szólt hozzá:

– Mindketten jobban járnánk, ha barátok volnánk, nem ellenségek. – De egyik trükkje sem vált be, Tonit nem tudta levenni a lábáról.

Mióta az apja kihajította, Kit sehol nem talált munkát. Ráadásul imádta a hazárdjátékot, és sajnos képtelen volt abbahagyni. Ronnie révén bekerült egy illegálisan működő kaszinóba, ahol nyilván azért kapott hitelt, mert az apja híres milliomos tudós. Gondolni sem mert rá, mennyivel tartozik: ha eszébe jutott az összeg, elfogta a rosszullét a félelemtől, és úgy undorodott magától, hogy legszívesebben leugrott volna a Forth Bridge-ról. De a ma

esti betörésért annyi pénzt ígértek neki, hogy abból kifizetheti az adósságát, és tiszta lappal új életet kezdhet.

Bevitte a kávéját a fürdőszobába, és szemügyre vette magát a tükörben.

Hajdan a brit téli olimpiai csapat tagja volt, és minden hétvégén síelt vagy edzett. Akkoriban sovány, izmos, jó erőben lévő agárhoz hasonlított. Azóta kissé elpuhult.

26

– Fölszedtél pár kilót, öregem – mondta a tükörképének. Sűrű fekete haja még mindig elbűvölően hullott a homlokába, arca azonban elárulta, hogy pattanásig feszültek az idegei. Ekkor megpróbált olyan képet vágni, mint Hugh Grant a filmjeiben: szégyellősen lehajtott fejjel, kék szeme sarkából fölfelé sandítva megnyerően elmosolyodott. Oké, megy ez még, gondolta; lehet, hogy Toni Gallóra nem hat a varázslat, Maureen viszont teljesen elolvadt tőlem tegnap éjjel!

Borotválkozás közben Kit bekapcsolta a fürdőszobában lévő tévét.

Éppen a helyi híradó filmkockái peregtek. A brit miniszterelnök a karácsonyi ünnepekre skóciai választókerületébe érkezett. A Glasgow Rangers kilencmillió fontért vette meg középcsatárnak Giovanni Santangelót.

– A nevéből ítélve patinás skót családból származik a fickó – dünnyögte Kit. Továbbra is hideg, de tiszta idő várható. Bár a Norvég-tengeren tomboló hóvihar déli irányba sodródik, a számítások szerint szépen elhalad Skócia nyugati része mellett, jósolta a meteorológus. Ezek után következett az a helyi hír, amelytől Kit ereiben meghűlt a vér.

A skót televízió sztárriportere, a hírhedt szenzációhajhász Carl Osborne ismerős hangját hallotta, és a képernyőre pillantva pontosan azt az épületet látta, amit ma éjjel készült kirabolni – Osborne ugyanis az Oxenford Medical kapujából tudósított. Még sötét volt, vakító fényű biztonsági reflektorok világították meg a gazdagon díszített Viktória korabeli udvarházat. Kitet elfogta a nyugtalanság.

– Mi a fene ez?

– A tudósok a világ legveszélyesebb vírusainak némelyikével kísérle-teznek itt, Skóciában, a hátam mögött lévő épületben, amit a környék lakossága csak „Frankenstein kastélyának” csúfol – közölte Osborne.

Kit ezt még soha, senkitől nem hallotta. Nyilván Osborne találta ki az egészet, gondolta, hiszen tudta, hogy az épület gúnyneve nem „Frankenstein kastélya”, hanem Kreml.

– Ma azonban egy ilyen vírus megölte az egyik fiatal laboránst, még-pedig többek véleménye szerint azért, mert a Természet így büntette meg a mindenbe belekontárkodó Emberiséget.

Kit letette a borotváját. Rögtön rájött, hogy ez borzasztóan rossz reklám az Oxenford Medicalnek, és súlyos kárt okozhat az apjának. Normális körül-mények között örült volna, amiért az örege bajba került, ma azonban csak az aggasztotta, milyen hatással lesz a terveire az efféle publicitás.

– A harmincegy éves Michael Rosszal az Ebola vírus végzett, amely származási helyéről, egy afrikai faluról kapta a nevét. Ez a vírusfertőzés iszonyú fájdalmakat, és az áldozat egész testét ellepő gennyes keléseket okoz.

Kit szinte biztosra vette, hogy Osborne, a hasonló szenzációkból élő

kereskedelmi televízió munkatársa, elferdíti a tényeket – ám ezt a nézők nem tudhatják. De veszélyezteti-e Michael Ross halála az estére tervezett betörést?

27

– Az Oxenford Medical mindig azt állította, hogy kutatásai nem fenye -

getik a helybeli lakosság egészségét, és nem ártalmasak a környezetre, Michael Ross halála azonban kétségeket támaszt a gyár állításával szemben.

Osborne vastag anorákot és szőrmesapkát viselt. Úgy nézett ki, mint aki nem sokat aludt az éjjel. Kit sejtette, hogy valaki kora hajnalban verhette föl

a fickót ezzel a fülessel.

– Lehetséges, hogy Rosst az egyik kísérleti állat harapta meg, amit az itteni laboratóriumból lopott el és vitt haza néhány kilométernyire lévő

otthonába – folytatta Osborne.

– Jaj, nem! – nyögött fel az egyre rosszabb híreket hallgatva Kit.

Elviselhetetlen volt számára a gondolat, hogy a történtek miatt esetleg le kell mondania élete legnagyobb balhéjáról.

– Vajon egyedül dolgozott-e Michael Ross, vagy egy nagyobb csoport-hoz tartozott, amely talán újabb járványhordozó állatokat próbál meg kiszabadítani az Oxenford Medical titkos laboratóriumaiból? Vajon fennáll-e a lehetőség, hogy ártalmatlannak látszó kutyák és nyulak kószálnák szabadon a skót felföldön, s amerre járnak, mindenütt halált okozó vírust terjesztenek? Erre a kérdésre itt senki sem hajlandó válaszolni.

Akár hajlandók voltak válaszolni, akár nem, Kit pontosan tudta, mit csinálnak ebben a pillanatban a Kreml munkatársai: megerősítik a labor védelmét, amilyen gyorsan csak lehet. Toni Gallo már nyilván berohant a gyárba, hogy megszigorítsa a biztonsági intézkedéseket, ellenőrizze a riasztót meg a kamerákat, és eligazítsa az őrséget. Ennél rémesebb hírt Kit nem is kaphatott volna.

– Miért éppen nekem van ilyen rohadt pechem? – kiáltott fel dühösen.

– Bármi legyen is a helyzet, úgy látszik, Michael Ross azért halt meg, mert túlságosan a szívéhez nőtt egy Pamacs nevű hörcsög – beszélt tovább Osborne olyan drámai hangon, hogy Kit már-már azt hitte, a hatásvadász riporter mindjárt megtörli könnybe lábadt szemét, de a teátrális gesztus elmaradt.

A stúdióban ülő csinos, rövid hajú, szőke műsorvezető lány ekkor megkérdezte:

– Mondd, Carl, az Oxenford Medical kommentálta egyáltalán ezt a rendkívüli eseményt?

– Igen. – Carl belepillantott a jegyzetfüzetébe. – Közölték, hogy mélysé-

gesen elszomorítja és lesújtja őket Michael Ross halála, de a vírus a jelek szerint senki mást nem fog megfertőzni. Ennek ellenére kapcsolatba szeretnének lépni mindenkivel, aki az elmúlt tizenhat nap folyamán találkozott Rosszal.

– Tehát feltételezhetjük, hogy mindazok elkaphatták a vírust, akik Michael Rosszal érintkeztek.

– Igen. Lehet, hogy többeket is megfertőzött. Ennek alapján inkább 28

jámbor óhajnak és nem tudományos megállapításnak látszik a vállalat nyilat-kozata, amely szerint senki más nincs veszélyben.

A műsorvezető belenézett a kamerába.

– Ez nagyon aggasztó hír. Kedves nézőink, Carl Osborne tudósítását látták. És most futball.

Kit őrjöngve nyomkodta a távirányító gombjait, hogy kikapcsolja a televíziót, de olyan ideges volt, hogy nem boldogult. Végül megragadta a vezetéket, és kirántotta a dugót a foglalatból. Legszívesebben kihajította volna az ablakon a készüléket. Úgy érezte, a laboráns halála kész katasztrófa.

Lehet, hogy nem közeleg az ítélet napja, és Osborne jóslata talán nem is igaz, de egy biztos: a riport miatt áthatolhatatlan lesz a Kreml biztonsági rendszere. Alkalmatlanabb időpontot nem is választhatna, aki éppen ma este akarná kirabolni a labort. Kit rájött, hogy nincs más választása, le kell fújnia az akciót.

Hazárdjátékos volt, és ha rámosolygott a szerencse, habozás nélkül vállalta a kockázatot, akár mindenét egy lapra tette fel, de tudta, hogy ha nem kedvez neki a lapjárás, akkor a legjobb passzolni.

Legalább nem kell az apámmal töltenem a karácsonyt, gondolta elkeseredve.

Talán majd később, ha lecsillapodnak a kedélyek, és megszűnik a riadó-

készültség a Kremlben, ellophatják azt a szermintát… Talán rá lehet venni az ügyfelet, hogy hosszabbítsa meg a határidőt… Kit hátán végigfutott a hideg, amikor eszébe jutott, hogy továbbra sem tudja kifizetni hatalmas adósságát, de úgy vélte, ha szinte biztos a kudarc, semmi értelme belevágni a dologba.

Kilépett a fürdőszobából, és a digitális órára nézett. Még fél nyolc sem volt, ilyen korán nem illett telefonálni, ám a fiúnak sürgősen fel kellett hívnia valakit, így aztán fölkapta a kagylót és tárcsázott.

A vonal túlsó végén az első csöngetésre jelentkezett egy férfihang.

– Igen?

– Itt Kit. A főnök otthon van?

– Mit akarsz tőle?

– Beszélnem kell vele. Fontos.

– Még alszik.

– A francba! – Kit nem akart üzenetet hagyni, és jobban belegondolva, azt sem akarta, hogy Maureen bármit meghalljon a beszélgetésből. – Szólj neki, hogy átmegyek – mondta, majd a választ meg sem várva letette a telefont.

29

Reggel 7 óra 30 perc

Toni Gallo biztosra vette, hogy délre munkanélküli lesz. Körülnézett az irodájában. Rövid időt töltött itt, csak most kezdte otthon érezni magát. Az íróasztalán lévő fénykép őt ábrázolta az anyjával meg a nővérével, Bellával.

Pár éve készült, amikor a mama még egészséges volt. A fotó mellett viharvert régi szótár hevert – Toni mindig hadilábon állt a helyesírással. És csak a múlt héten akasztott ki a falra egy másik képet, amely lelkes fiatal rendőrként, egyenruhában örökítette meg.

Szinte el sem hitte, hogy máris elvesztette ezt az állást.

Most már tudta, mit művelt az agyafúrt Michael Ross: ravaszul kieszelte, hogyan játszhatja ki az ő összes biztonsági óvintézkedését. Megtalálta és kihasználta a védelmi rendszer gyenge pontjait. Toni önmagán kívül senkit sem okolhatott a történtekért.

Amikor két órával ezelőtt telefonált Stanley Oxenfordnak, az Oxenford Medical elnökének és főrészvényesének, még sejtelme sem volt az igazságról.

Rettegett ettől a hívástól, hiszen a lehető legrosszabb hírt kellett közölnie a főnökével, és vállalnia kellett a felelősséget a hibájáért. Stanley csalódott lesz, nyilván haragudni fog, sőt lehet, hogy dührohamot kap, gondolta, miközben erőt gyűjtött, hogy kibírja a ledorongolást.

A férfi azonban azt kérdezte:

– Maga jól van?

Toni kis híján sírva fakadt. Nem számított rá, hogy Stanleynek az ő hogyléte mindennél előbbre való. Nem érdemelt ennyi kedvességet.

– Köszönöm, remekül – felelte. – Mindnyájan szkafandert húztunk, mielőtt bementünk a házba.

– De biztos nagyon fáradt.

– Aludtam egy órát, öt és hat között.

– Akkor jó – mondta Stanley, majd gyorsan tovább beszélt. – Ismerem Michael Rosst. Csendes, szelíd, harminc körüli fiú. Pár éve dolgozik nálunk, tapasztalt laboráns. Hogyan fordulhatott elő vele ilyesmi?

– Egy elpusztult nyulat találtam a kerti fészerében. Szerintem a laborból vitte haza az egyik kísérleti állatot, és az megharapta.

– Kétlem – jelentette ki határozottan Stanley. – Sokkal valószínűbbnek tartom, hogy egy szennyezett késsel vágta meg magát. Olykor még egy ilyen tapasztalt szakember sem elég körültekintő. Az a nyúl az övé lehetett, és nyilván éhen pusztult, miután Michael megbetegedett.

30

Toni azt kívánta, bárcsak elhihetné a főnöke verzióját – de nem tehette.

Közölnie kellett Stanleyvel a tényeket.

– A nyúlra egy házilag készített vegyvédelmi üvegkalitkában bukkan-tam rá – magyarázta.

– Akkor is fenntartom a kételyeimet. Michael nem dolgozhatott egyedül a négyes fokozatú laborban. Még ha a társa nem is figyelt oda, az összes helyiségben tévékamerák rögzítették minden mozdulatát, tehát nem lophatott el egy nyulat úgy, hogy a monitorokon ne látsszon, mit csinál. Kifelé menet pedig több biztonsági őr előtt kellett elhaladnia – ők nyilván észrevették volna, hogy ki akarja csempészni az egyik állatot. És végül, a laborban dolgozó tudósoknak másnap reggel rögtön feltűnt volna, hogy egy nyúl hiányzik.

Lehet, hogy nem tudják megkülönböztetni egyiket a másiktól, de a kísérleti alanyok számával biztosan tisztában vannak.

Stanley esze kora reggel is úgy vág, mint a borotva; villámgyors, akár a Ferrarija Vl2-es motorja, de sajnos téved, gondolta Toni.

– Bár én vezettem be az összes biztonsági intézkedést, és én állítottam fel a védősorompókat, most mégis azt kell mondanom, hogy tökéletes rendszer nem létezik.

– Ebben teljesen igaza van – válaszolta a férfi. Toni nem először tapasztalta, hogy főnöke milyen hamar visszakozik, ha meggyőző érvekkel bombázzák.

– Ha nem tévedek, videofelvétel készült Michaelről, amikor utoljára dolgozott a négyes fokozatú laborban, és a szalag a rendelkezésünkre áll, ugye?

– Amint letesszük a kagylót, első dolgom lesz utánanézni.

– Nyolc óra felé bemegyek. Szeretném, ha addigra valami magyarázatot tudna adni a történtekre.

– Engedjen meg még egy kérdést. Amint a munkatársak sorra megérkeznek, el fog terjedni a hír. Közölhetem velük, hogy ön még a délelőtt folyamán tájékoztatót tart az esetről?

– Jó ötlet. Mondjuk fél kilenckor, az előcsarnokban – felelte Stanley a régi épület legnagyobb termére utalva, ahol a vállalati értekezleteket szokták rendezni.

Toni ezek után az irodájába hívatta Susan Mackintosht, az egyik biztonsági őrt. A húszas éveiben járó csinos lány fiúsán rövidre vágatta a haját, és testékszer csillogott a szemöldökében. Rögtön feltűnt neki a falra akasztott fénykép.

– Istenien nézel ki egyenruhában! – jegyezte meg őszinte elismeréssel.

– Köszönöm. Tudom, hogy mindjárt vége a munkaidődnek, de ehhez a feladathoz egy nőre van szükségem.

Susan kacéran fölhúzta a szemöldökét.

– Ismerem ezt az érzést.

Toninak eszébe jutott a vállalat múlt pénteki karácsonyi bulija. Susan 31

akkor olyan szerelésben jelent meg, amilyet John Travolta hordott a „Grease”-

ben. Zselével hátranyalta a haját, szűk szárú farmerjához krepptalpú cipőt húzott, amit Glasgow-ban csak kupi-surranónak becéztek, és fölkérte Tonit táncolni.

– Köszönöm, de inkább nem – utasította vissza szívélyes mosollyal Toni. Valamivel később, néhány pohár ital után, Susan megkérdezte tőle, hogy csak férfiakkal szokott-e lefeküdni.

– Sokkal ritkábban, mint ahányszor szeretnék – felelte ő.

Hízelgett a hiúságának, hogy egy ilyen szép fiatal teremtés vonzónak találja, de úgy tett, mintha észre se venné.

– A következő lesz a dolgod, Susan. Vitess le egy asztalt az előcsarnokba, és ahogy az alkalmazottak befutnak, állítsd meg őket a kapuban. Csak akkor mehetnek tovább a szobájukba vagy a laborba, ha egyenként beszéltél velük.

– Mit mondjak nekik?

– Azt, hogy valaki megszegte a biztonsági rendszabályokat, és Oxenford professzor úr még ma reggel mindenre kiterjedő eligazítást tart az egész személyzetnek. Légy higgadt, igyekezz mindenkit megnyugtatni, de ne bocsátkozz részletekbe. Jobb lesz, ha ezt Stanleyre bízzuk.

– Oké.

– Azonkívül kérdezd meg tőlük, mikor látták utoljára Michael Rosst.

Ezzel a kérdéssel néhányukat már fölhívtuk az éjjel, de csak azoknak telefonáltunk, akiknek engedélyük van rá, hogy belépjenek a négyes fokozatú laborba, és őket sem árt még egyszer ellenőrizni. Azonnal értesíts, ha bárki találkozott Michaellel, mióta több mint két héttel ezelőtt, vasárnap, szabadságra ment.

– Oké.

Toninak egy kényes kérdést kellett feltennie. Pillanatnyi habozás után kibökte:

– Szerinted Michael homokos volt?

– Nem járt senkivel, ha erre gondolsz.

– Biztos?

– Ivenburn kisváros, itt a homokosoknak mindössze két kocsmájuk, egy klubjuk, pár éttermük és egy templomuk van… Én jól ismerem ezeket a helyeket, de Michaellel egyikben sem futottam össze.

– Oké. Remélem, nem veszed sértésnek, hogy azt hittem, talán tudsz róla valamit, pusztán azért, mert…

– Semmi probléma. – Susan elmosolyodott, és félreérthetetlen pillantással Toni szemébe nézett. – Sokkal jobban kell strapálnod magad ahhoz, hogy megsérts.

– Köszönöm.

A Susannal folytatott beszélgetés óta majdnem két óra telt el. Toni 32

időközben megnézte azt a videofelvételt, ami Michael Ross utolsó laborbeli ténykedését rögzítette, és most már magyarázatot tudott adni Stanleynek a történtekre. Szinte biztosra vette, hogy amint beszámol neki a tényállásról, főnöke arra fogja kérni, nyújtsa be a lemondását.

Felidézte, milyen körülmények között ismerkedett meg Stanley-vel.

Akkoriban élete mélypontján volt. Úgy tett, mintha szabadúszó biztonsági tanácsadó volna, de egyetlen ügyfele sem akadt. Partnere, Frank, nyolcévi együttélés után elhagyta. Ráadásul az anyja kezdett szenilis lenni. Úgy érezte magát, mint a bibliai Jób, akit éppen elhagyott az Isten.

De Stanley behívatta az irodájába, majd rövid lejáratú próbaidős szerző-

dést ajánlott neki. Föltalált egy felbecsülhetetlen értékű gyógyszert, magyarázta, és attól fél, esetleg ipari kémkedés célpontjává válhat, így tudni akarja, nem szimatol-e utána valaki.

Toni nem vallotta be a férfinak, hogy ez az első igazi megbízatása.

Poloskákat keresve átfésülte a Kreml összes helyiségét, hogy kiderítse, nem hallgatják-e le a munkatársakat, és árgus szemmel figyelte, nem költekezik-

e feltűnően valamelyik alkalmazott – de az Oxenford Medicalben nem talált kémkedésre utaló nyomokat. Viszont – legnagyobb megdöbbenésére – rájött, hogy Stanley fia, Kit, meglopja a vállalatot.

Tonit sokkolta ez a felismerés. Kitet elbűvölő, bár megbízhatatlan fiúnak találta – de miféle ember az, aki a saját apját fosztogatja?

– A vén faszinak nem számít az a pár font, hiszen a bőre alatt is pénz van – vetette oda hanyagul Kit, amikor kérdőre vonta. Csakhogy ő a rendőrségnél megtanulta: az erkölcstelenségnek nincs mélyen gyökerező oka – a bűnözők egyszerűen hitvány, pénzsóvár alakok, akik általában semmit nem tudnak felhozni a mentségükre.

Kit megpróbálta rávenni Tonit, hogy hallgasson a dologról. Megígérte neki, hogy soha többet nem fordul elő ilyesmi, ha most az egyszer nem árulja el az apjának. Ő hajlott rá, hogy engedjen a kísértésnek, mert nem szívesen közölte volna a nemrég megözvegyült férfival, hogy a fia rossz útra tévedt. De tisztában volt vele, hogy becstelenséget követ el, ha elhallgatja a lopást.

Így aztán, hosszas vívódás után, mindent kitálalt Stanleynek.

Úgy érezte, soha nem fogja elfelejteni a férfi megvonagló arcát. Stanley elsápadt, majd felhördült, mintha hirtelen éles fájdalom hasított volna a szívébe, s miközben küszködve igyekezett leplezni mélységes megrendülését, Toni láthatta, milyen kemény, ugyanakkor milyen érzékeny ember a főnöke.

Erős vonzalom ébredt benne iránta.

Jól tette, hogy megmondta az igazat, becsületessége elnyerte méltó jutalmát. Stanley kirúgta Kitet, őt pedig főállásban alkalmazta, és Toni tudta: ezért rendíthetetlen hűséggel tartozik neki. Szentül megfogadta, hogy meghálálja a bizalmát.

És lassan az élete is rendbejött. Ő lett az Oxenford Medical biztonsági 33

főnöke, de Stanley hamarosan előléptette telepvezetővé, és a fizetését is fölemelte, úgyhogy megvehette álmai piros Porschéját.

Amikor egyik nap megemlítette, hogy a fallabda a kedvenc sportja, és a rendőrség országos válogatottjának a tagja volt, Stanley kihívta egy partira a vállalati pályán. Megverte a férfit, de csak épphogy, és attól kezdve minden héten játszottak. A remek kondícióban lévő Stanley erős labdái csak úgy süví-

tettek, de a húsz évvel fiatalabb Toni villámgyors reflexei remekül működtek.

A férfi csak hébe-hóba nyert meg egy-egy játszmát, ha Toni figyelme pár pillanatra ellankadt, ám végül rendszerint ő győzött.

És közben jobban megismerte Stanleyt, aki okosan, sőt ravaszul játszott, szívesen kockáztatott, méghozzá sokszor nem hiába. Szeretett versenyezni, soha nem adta fel, de nem vette a szívére a vereséget. Lángelméje méltó ellenfélre talált Toni éles eszében, és Toni élvezte a szellemi párviadalt. Minél többet tudott a férfiról, annál inkább kedvelte. Aztán egy szép napon rádöbbent, hogy nem csak kedveli – sokkal többről van szó.

Most úgy érezte, ha elveszíti az állását, az lesz a legborzasztóbb az egészben, hogy többé nem láthatja Stanleyt.

Éppen le akart menni az előcsarnokba, hogy a kapuban fogadja a férfit, amikor csengett a telefonja.

– Itt Odette – mondta egy női hang dél-angliai tájszólással.

– Szia! – üdvözölte örömmel Toni a londoni Scotland Yard detektívjét, Odette Cressyt, akivel továbbképzésen ismerkedett meg Hendonban, öt évvel ezelőtt. A vele egyidős Odette egyedül élt, és mióta Frank lelépett, kétszer nyaraltak együtt. Ha nem laktak volna olyan messze egymástól, a legjobb barátnők lettek volna. Így azonban csak két-háromhetenként csevegtek telefonon.

– A vírusfertőzés áldozata miatt hívlak – közölte Odette.

– Miért érdekel, ha szabad érdeklődnöm? – Toni persze tudta, hogy Odette a terrorelhárító team tagja, ezért gyorsan hozzátette: – Azt hiszem, nem

szabad ilyesmit kérdeznem tőled.

– Talált, süllyedt. Csak annyit mondhatok, hogy a Madoba-2 neve meg-
kongatta nálunk a vészharangot. Hármat találhatsz, vajon miért.

Toni összevonta a szemöldökét. Hosszú évekig maga is zsaru volt, tehát sejtette, mi a helyzet. Odette nyilván olyan titkosszolgálati információt kapott, amely arra utal, hogy valamelyik terrorista csoport érdeklődik a Madoba-2

iránt. Talán egy gyanúsított szája járt el kihallgatás közben, vagy egy lehallgatott beszélgetésben említették a vírust, esetleg olyasvalaki pötyögte be a nevet keresőkérdésként a számítógépébe, akinek a rendőrség megfigyelés alatt tartja a telefonvonalát. Mostanában, ha a legcsekélyebb mennyiségű vírus kijutott valahonnan, a terrorelhárító egység rögtön a fanatikus csoportokra gyanakodott.

– Nem hiszem, hogy Michael Ross terrorista volt – mondta Toni. –

Szerintem csak túlságosan a szívéhez nőtt az egyik kísérleti állat.

– A barátairól tudsz valamit?

– Egyelőre nem. De megtaláltam Michael noteszét. Az ivenburni rendőrség épp most ellenőrzi a neveket.

– Van másolatod a noteszról?

– Itt fekszik az íróasztalomon. Mindjárt átfaxolom.

– Kösz, ezzel időt nyerünk. – Odette megmondta a faxszámot, Toni pedig lefirkantotta. – És amúgy mi újság? Hogy állsz azzal a jóképű főnö-

köddel?

Toni senkinek sem vallotta be, hogy szerelmes Stanleybe, de Odette, a telepatikus fenomén, megérezte.

– Párszor már tisztáztuk, hogy nem hiszek a munkahelyi szexben.

Különben is, nemrég halt meg a felesége…

– Ha jól emlékszem, másfél éve.

– Ami igazán nem sok, negyvenévi házasság után. Amellett Stanley imádja a gyerekeit meg az unokáit, és ők valószínűleg gyűlölnék azt a nőt, aki megpróbálna a halott asszony helyébe lépni.

– Tudod, miért jó, ha idősebb férfi a szeretőd? Azért, mert be van gyulladva, hogy ő már nem elég fickós az ágyban, és kétszeres erőbedobással akar kielégíteni.

– Ha te mondod, elhiszem…

– Ezenkívül majd' elfelejtettem, hogy a te professzorod ráadásul gazdag! Figyelj, Toni, amennyiben úgy döntesz, neked nem kell, akkor passzold át nekem. De addig is személyesen engem értesíts, ha valami új információt hallasz Michael Rossról.

– Azonnal hívlak. Ez természetes. – Toni letette a kagylót. Az ablakon kipillantva látta, hogy Stanley Oxenford F50-es sötétkék Ferrarija éppen begördül az elnöki parkolóba. Betette Michael noteszének másolatát a faxgépbe, majd feltárcsázta Odette számát.

Aztán, mint az ítéletre váró bűnöző, lesietett az előcsarnokba, hogy találkozzon a főnökével.

35

Reggel 8 óra

A templomok főhajójához hasonlító impozáns előcsarnok magas, csúcs-

íves ablakain bevilágító napsugárnyalábok mintákat rajzoltak a kockakőre. A terem kellős közepén, a mennyezet masszív gerendái alatt álló modern ovális portáspult csöppet sem illett bele a pompás környezetbe. Egy támlátlan széken egyenruhás biztonsági őr ült a pult mögött.

Stanley Oxenford belépett a főbejáraton. Az őszülő sörényű, kék szemű, magas hatvanéves férfi egyáltalán nem látszott tudósnak – nem volt boltozatos a homloka, tar a koponyája és görnyedt a válla, sőt még pápaszemet se hordott.

Tonit azokra a híres sztárokra emlékeztette, akik tábornokokat játszottak a második világháborús filmekben. Stanley elegánsan öltözött, de sosem flancolt nagyképűen. Ma puha, szürke, mellényes tweedöltönyt viselt világoskék inggel és – talán a halott iránti kegyeletből – fekete kötött nyakkendővel.

Susan Mackintosh egy kecskelábú asztalnál, a kapu közvetlen közelében fogadta az érkeződet. Pár szót szólt az előtte elhaladó Stanleyhez, aki kurtán válaszolt, majd Tonihoz fordult.

– Remek ötlet mindjárt a kapuban elcsípni a munkatársakat, és megkérdezni tőlük, mikor látták utoljára Michaelt.

– Köszönöm. – Legalább ezt az egyet jól csináltam, gondolta Toni.

– És mi lesz azokkal, akik szabadságon vannak? – érdeklődött Stanley.

– A személyzetis kollégák mindnyájukat fölhívják a délelőtt folyamán.

– Helyes. Kiderítette már, mi történt?

– Igen. Nekem volt igazam, és ön tévedett. A nyúl okozta a bajt.

A tragikus körülmények ellenére Stanley elmosolyodott. Szerette az olyan embert, aki vitába szállt vele, különösen akkor, ha vonzó nő volt az illető.

– Honnan tudja?

– A videofelvételből. Meg akarja nézni?

– Igen.

Végigsétáltak a tölgyfa burkolatú széles folyosón, aztán befordultak a rendszerint csak vezérlőteremnek nevezett központi megfigyelőállomáshoz

vezető passzázsra. Az Oxenford Medical védelmi centrumát a hajdani biliárdszobában rendezték be. Az ablakokat a biztonság kedvéért befalazták, és álmennyezet rejtette a kismillió kábel kígyófészkét. Az egyik falat teljes egészében eltakarták a monitorok, amelyek az épület kulcsfontosságú területeit, köztük a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratórium összes helyiségét 36

mutatták. Több ezer elektronikus kontrollpont figyelte állandóan valamennyi labor hőmérsékletét, páratartalmát és légmozgás-szabályozó berendezését – ha valaki túl sokáig nyitva hagyta az ajtót, rögtön megszólalt a riasztó. Takaros egyenruhát viselő őr ült annál a munkaállomásnál, amelyről el lehetett érni az egész gyár biztonsági rendszerét vezérlő központi számítógépet.

– Nahát, milyen szépen rendbe hozták ezt a termet, mióta utoljára itt jártam! – mondta meglepetten Stanley.

Amikor kinevezte Tonit biztonsági főnöknek, a helyiség még csatatérhez hasonlított; mindenütt szanaszét hevertek a soha el nem mosogatott kávéscsészék, a régi, elsárgult újságok, a törött golyóstollak, az ételmaradéktól bűzlő Tupperware kartondobozok. Most azonban a vezérlőteremben tisztaság és rend uralkodott, az íróasztalon meg mindössze egyetlen dosszié feküdt, amit az őr olvasott. Toni örült, hogy Stanley észrevette a változást.

A férfi a vezérlőből nyíló egykori fegyvertárba is bekukkantott, amely tele volt a számítógéphez szükséges kiegészítő eszközökkel, a telefonhálózat központi processzorát is beleértve. A fényesen kivilágított szobában a sok ezer kábel mindegyikére jól olvasható, eltávolíthatatlan címkét ragasztottak, hogy műszaki hiba esetén minimumra csökkentsék az állásidőt. Stanley bólintással nyugtázta a látványt.

Toni úgy érezte, épp a legjobbkor jött az elismerés – de hát Stanley eddig is tudta róla, hogy kitűnő szervező. A legfontosabb feladata azonban az volt, hogy semmiféle veszélyes anyag ne juthasson ki a négyes fokozatú laborból, és ő éppen erre nem ügyelt eléggé – egyszóval csúfos kudarcot vallott.

Gyakran előfordult vele, hogy nem tudta, vajon mit gondol magában Stanley. Most is csak találgatta, vajon a férfi Michael Ross halála miatt bánkódik-e, és a vállalat jövőjét félti, vagy forr benne a méreg, mert megszegték a biztonsági rendszabályokat. Toni azon tűnődött, hogy főnöke rajta fogja-e kitölteni a haragját, vagy inkább a halott Michaelre, esetleg Howard McAlpine-ra dühös, és ha megmutatja neki, mit művelt Michael a laborban, akkor megdicséri-e, amiért ilyen gyorsan megfejtette a rejtélyt, vagy azonnali hatállyal elbocsátja, amiért hagyta, hogy ez az egész megtörténjen.

Mindketten leültek az egyik monitor elé, és Toni a billentyűparancsot beütve előhívta a számítógépből azt a képsort, amit meg akart mutatni Stanleynek. A komputer hatalmas memóriája huszonnyolc napig tárolta a képeket, mielőtt automatikusan törölte azokat. Toni úgy ismerte a programot, mint a tenyerét, így könnyen boldogult vele.

Stanley mellett ülve abszurd gondolata támadt: hirtelen eszébe jutott, hogy tizennégy éves korában moziba ment egy fiúval, aki benyúlt a pulóvere alá, és ő egy árva szóval se tiltakozott ellene. A régi emlék úgy zavarba hozta, hogy fülig vörösödött szégyenében. Remélte, hogy Stanley nem veszi észre.

A monitoron ekkor megjelent Michael, aki a főbejárathoz érkezve 37

felmutatta az igazolványát.

– A dátumot és a pontos időt a képernyő alján látja – magyarázta Toni. –

A felvétel december nyolcadikán, tizennégy óra huszonhét perckor készült –

tette hozzá, majd ismét leütött néhány billentyűt. A képen egy zöld Volkswagen Golf állt be a parkolóba. A kocsiból kiszálló vékonydongájú fiatalember vászon sporttáskát vett ki a hátsó ülésről.

– Figyelje azt a táskát! – mondta Toni Stanleynek.

– Miért?

– Mert egy nyúl van benne.

– Hogy juthatott be vele Michael az épületbe?

– Gondolom, nyugtatót adott neki, és valószínűleg jól becsomagolta, hogy mozdulni se tudjon. Ne felejtse el, hogy ez a fiú évekig foglalkozott kísérleti állatokkal, és megtanulta, hogyan csillapítsa le őket.

A következő filmkockán Michael újra felmutatta az igazolványát, ezúttal a recepciónál. Aztán egy csinos, negyven körüli pakisztáni asszony jött be az előcsarnokba.

– Monica Ansari – ismerte fel Stanley.

– Igen. Aznap ő volt Michael társa. A szövettenyészeteket ellenőrizte a kislaborban, Michael pedig, mint minden hétvégén, az állatokat vizsgálta meg.

A fiatal laboráns meg a biokémikus nő ugyanazon a folyosón ballagott végig, amelyen Toni és Stanley pár perccel ezelőtt, de ők nem fordultak be a passzázsra, hanem továbbmentek, egészen az utolsó ajtóig, ami négy süllyesz-tett fatáblájával és rézgombjával látszólag pontosan úgy nézett ki, mint a többi

– ám ez acélból készült. Mellette, a falon, fekete-sárga tábla figyelmeztetett a bioveszélyre.

Dr. Ansari elhaladt az érintés nélküli kártyaolvasó előtt, majd bal keze mutatóujját a szenzorhoz nyomta. A számítógép néhány másodperc alatt ellenőrizte, egyezik-e Monica ujjlenyomata a kártyáján lévő információval. Ez a módszer garantálta, hogy illetéktelenek ne használhassák az elvesztett vagy ellopott igazolványokat. Monica várakozás közben fölnézett a tévékamerára, és kaján mosollyal szalutált. Aztán kinyílt az ajtó, és ő Michaellel a sarkában belépett.

Egy másik kamera már a labor szűk kis előterében mutatta őket. A falra szerelt számtárcsák és órák szüntelenül mérték a légnyomást, ami annál alacsonyabb volt, minél beljebb ment az ember a négyes fokozatú

laboratóriumba. Ez a fokozatos csökkenés tette lehetővé, hogy a levegő mindig befelé, és ne kifelé áramoljon. Monica az előtérből nyíló női, Michael pedig a férfiöltöző felé indult.

– Odabent vette ki a nyulat a táskából – mondta Toni. – Ha aznap egy férfi lett volna a társa, nem tudta volna végrehajtani a tervét. De hát Monicát fogta ki, és az öltözőkben természetesen nincs kamera.

– Nincs hát! Hogy a fenébe lenne? Az öltözőket nem kamerázhatjuk be, 38

mert akkor senki nem dolgozna nálunk! – morogta felpaprikázva Stanley.

– Teljesen igaza van – felelte Toni. – Valami mást kell kitalálnunk. Ezt nézze meg!

A következő felvételt már a laborbeli kamera készítette az átlátszó műanyag védőborítóval letakart szokványos nyúlketrecekről. Toni kimerevítette a képet, majd Stanleyhez fordult.

– Elmagyarázná nekem, hogy pontosan mit csinálnak a tudósok ebben a laboratóriumban?

– Szívesen. Az új szer számos vírussal szemben hatékony, de nem képes valamennyit elpusztítani. Ebben a kísérletben azt vizsgáltuk, hogyan reagál rá a Madoba-2, ami a nyulak és az emberek számára egyaránt végzetes, masszív vérzést és magas lázat okozó Ebola vírus egyik variánsa. Két nyúlcsoportot teszteltünk a Madoba-2-vel.

– Teszteltek?

– Bocsánat… mi így szoktuk mondani. Szóval az összes nyulat megfertőztük a Madoba-2-vel, és az egyik csoportnak befecskendeztük a szert.

– Milyen eredménnyel?

– Sajnos a nyulak szervezetében a szer nem győzte le a vírust. Kissé csalódottak vagyunk, mert szinte biztos, hogy a Madoba-2-vel fertőzött ember is gyógyíthatatlan.

– De ezt tizenhat nappal ezelőtt még nem tudták.

– Nem.

– Ebben az estben azt hiszem, értem, mivel próbálkozott Michael. –

Toni ismét lenyomott egy billentyűt, hogy megnézhessék a soron lévő snittet.

Világoskék szkafandert, átlátszó sisakot viselő alak állt meg a labor ajtajában.

Előbb gumicsizmát húzott, aztán fölemelte a kezét, és megragadta a plafonról lelógó kacskaringós sárga légtömlőt, amit rákapcsolt a derékszíjára szerelt szívószelepre. A bepumpált levegő felfújta a védőruhát, s viselője a Michelin autógumi reklámfigurájához hasonlított.

– Ez Michael – mutatott rá Toni. – Gyorsabban öltözött át, mint Monica, úgyhogy pillanatnyilag egyedül van a laborban.

– Ennek nem lenne szabad előfordulnia, de mégis megesik. A munkatársak szabályszerűen, párosával dolgoznak ugyan a laborban, de ezek szerint bármelyikük magára maradhat néhány percre. Merda! – csattant föl dühösen Stanley. Gyakran káromkodott olaszul, gazdag szókincset sajátított el a felesé-

gétől. Toni, aki jól beszélt spanyolul, általában megértette a szitkokat.

Eközben a monitoron Michael lassan, megfontoltan odaballagott a nyúl-ketrechez; nehezen mozgott az ormótlan szkafanderben. Mivel hátat fordított a kamerának, a felfújt védőruhától pár pillanatig nem látszott, mit csinál. Aztán arrébb lépett, és valamit a rozsdamentes acélból készült laborasztalra dobott.

– Magának nem tűnt fel semmi különös? – kérdezte Toni Stanleytől.

– Nem.

– A biztonsági őröknek sem, akik aznap a monitorokat figyelték – védte az embereit Toni, abban bízva, hogy ha Stanley nem látta, mi történt, akkor az őröket sem hibáztathatja, amiért nem vették észre Michael trükkjét. – Akkor nézze meg még egyszer. – Visszapörgette a filmet, és kimerevítette azt a pár perccel előbbi kockát, amelyen a szkafanderes Michael megjelent. – Jobb felső

ketrec. Egy nyúl van benne.

– Igen.

– Most pedig alaposabban vegye szemügyre Michaelt. Behoz valamit a hóna alatt.

– Tényleg… a védőruha anyagába csomagolva!

Toni ekkor előrepörgette a filmet, és újra annál a képnél állította le, amelyen Michael háta már nem takarta a ketrecet.

– Hány nyúl van a jobb felső ketrecben?

– Kettő, a rosseb egye meg! – kiáltott fel döbbenten Stanley. – Azt hittem, a maga elmélete szerint Michael kivitt egy nyulat a laborból, erre most bebizonyítja nekem, hogy még egyet becsempészett!

– Nem volt más választása, különben a tudósok rögtön észrevették volna, hogy az egyik kísérleti állat eltűnt.

– De hát akkor mi motiválta? Ahhoz, hogy megmentse azt a nyulat, halálra kellett ítélnie egy másikat!

– Amennyiben Michael egyáltalán beszámítható volt, gondolom, úgy érezte, az a bizonyos nyúl valamiben különbözik a többitől; kedvesebb a szívének, vagy ilyesmi…

– Az isten szerelmére, hiszen egyik nyúl olyan, mint a másik!

– Az a gyanúm, hogy ő ezt nem így látta.

Stanley bólintott.

– Igaza van. Csak a jó ég tudja, mi játszódott le benne, és képes volt-e józanul gondolkozni.

Toni a „Tovább" parancsra kattintott, a film ismét peregni kezdett.

– Mint minden hétvégén, Michael aznap is ellenőrizte, van-e ennivaló meg ivóvíz a ketrecekben, meggyőződött róla, hogy valamennyi állat él-e, és kipipálta a listáján az elvégzett feladatokat. Közben Monica is átöltözött, de mindjárt bement a kislaborba, ahol a szövettenyészeteket tartják, tehát nem látta, mit művel Michael, aki előbb megvizsgálta a szomszédos nagylaborban a makákó majmokat, aztán visszajött. Most figyeljen, Stanley!

Michael lekapcsolta a légtömlőjét – ahogy a többiek is szokták, ha egyik helyiségből át kellett menniük a másikba, mert a szkafanderben lévő friss levegő elég volt három-négy percre, és ha fogyni kezdett, a sisak bepárásodó arcvédő maszkja figyelmeztette a ruha viselőjét a veszélyre –, majd belépett a páncélkamrába, ahol zárt hűtőszekrényben tárolták a fertőző vírusmintákat.

Mivel ennél biztonságosabb hely nem létezett az épületben, a felbecsülhetetlen értékű vírusellenes szert is itt őrizték. Michael beütötte a számkombinációt, és 40

az ajtó kinyílt. A hűtő belsejében lévő biztonsági kamera rögzítette, amint a fiatalember kiválasztja a készletből a szer előre kimért, egyszer használatos fecskendőbe felszívott két dózisát.

– A kis dózist a nyúlnak, a nagyot meg feltehetőleg saját magának szánta – mondta Toni Stanleynek. – Csakúgy, mint ön, nyilván ő is arra számított, hogy a szer hatékony lesz a Madoba-2 ellen. Valószínűleg azt hitte, az injekcióval meggyógyíthatja a nyulat, ő pedig immúnissá válik a fertőzéssel szemben.

– Az őrök láthatták volna, hogy kiveszi a fecskendőket a hűtő-

szekrényből.

– Igen, de akkor sem gyanakodtak volna, mert Michael engedéllyel dolgozott ezekkel az anyagokkal.

– Az is feltűnhetett volna nekik, hogy semmit nem ír be a labornaplóba.

– Valóban, de ne felejtse el, hogy egyetlen őr figyeli mind a harminchét monitort, és őt a cég nem küldte kötelező laborgyakorlatra.

Stanley válasz helyett csak morgott valamit.

– Michael bizonyára úgy vélte – folytatta Toni –, hogy az év végi ellenőrzésig senki nem veszi észre a hiányt, és ha ki is derül, egyszerű napló-

vezetési hibának fogják tekinteni. Nem sejtette, hogy villámellenőrzésre készülök.

A monitoron Michael becsukta a hűtőszekrény ajtaját, majd visszatért abba laborba, ahol a nyulakat tartották, és rákapcsolta a légtömlőt a védőruhája szelepére.

– Befejezte a munkát – magyarázta Toni. – Most újra odamegy a ketrecekhez. – Michael hátat fordított, így a kamera ezúttal sem tudta rög-zíteni, hogy mit csinál.

– És nyilván most veszi ki a ketrecből a kedvenc nyulát. Szerintem miniatűr szkafandert húz rá, amit egy kiselejtezett védőruha anyagából varrt neki.

Michael a bal oldalát fordította a kamera felé. Ahogy a kijárathoz ballagott, mintha egy kis csomag lett volna a jobb hóna alatt, de ez nem látszott tisztán.

A negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratóriumból távozóknak kivétel nélkül át kellett haladniuk a vegyszeres zuhany alatt, ami dekontaminálta a védőruhájukat, majd tiszta vízzel és szappannal is le kellett zuhanyozniuk, mielőtt felöltöztek.

– A kis szkafander megvédte a nyulat a vegyszeres zuhanytól – folytatta Toni. – Arra tippelek, hogy Michael kifelé menet bedobta a nyúl ruháját a hulladékégetőbe, mert a tiszta víz már nem ártott az állatnak. Aztán az öltöző-

ben berakta a nyulat a sportszatyrába. Amikor elhagyta az épületet, az őrök ugyanazt a táskát látták nála, amit behozott, ezért nem fogtak gyanút.

Stanley hátradőlt.

41

– Nem találok szavakat! Ilyet még nem pipáltam… Esküdni mertem volna rá, hogy ez lehetetlen!

– Michael hazavitte a nyulat, és az feltehetőleg megharapta, amikor beadta neki az injekciót. Mivel saját magának is befecskendezte a szert, azt hitte, biztonságban van. De sajnos tévedett.

Stanley szomorúnak látszott.

– Szegény kölyök – dünnyögte. – Szegény bolond kölyök.

– Most már mindent tud, amit én tudok – mondta Toni, s miközben főnöke arcát fürkészve várta az ítéletet, azon töprengett, vajon véget ért-e életének ez a korszaka, és munkanélküli lesz-e karácsonyra.

Stanley nyugodtan, komolyan nézett rá.

– Létezik egy olyan biztonsági óvintézkedés, amellyel ezt megakadályozhattuk volna.

– Tudom – felelte Toni. – A négyes fokozatú laborba belépő és onnan távozó valamennyi munkatárs csomagját ellenőrizni kellett volna.

– Pontosan.

– Ma reggeltől elrendeltem.

– Vagyis akkor zárjuk be az istálló ajtaját, amikor a megbokrosodott ló már megszökött.

– Sajnálom – mentegetőzött Toni. Biztosra vette, hogy Stanley azt szeretné, ha a saját jószántából hagyná itt a céget. – Ön azért fizet engem, hogy ne fordulhasson elő ilyesmi, és én nem tudtam meggátolni, tehát kudarcot vallottam. Gondolom, az a kívánsága, hogy nyújtsam be a lemondásomat.

– Majd szólok, ha el akarom bocsátani! – válaszolta bosszúsan a férfi. –

Időben értesülni fog róla. Garantálom.

Toni rámeredt. Nem hitt a fülének. Lehet, hogy egyelőre kegyelmet kapott?

Stanley haragja elszállt.

– Jól van… Maga lelkiismeretes ember, és most gyötri a bűntudat, még akkor is, ha se maga, se más nem láthatta előre a történteket.

– Előbb is bevezethettem volna a csomagellenőrzést.

– Nem valószínű, én ugyanis kapásból megvétóztam volna, azon az alapon, hogy sértené a munkatársak érzékenységét.

– Ó.

– Tehát jól figyeljen, ne kelljen ezt még egyszer elismételnem. Mióta itt van, a biztonsági rendszerünk jobb, mint valaha. Maga vérbeli profi, és eszem ágában sincs kirúgni. Úgyhogy elég az önsajnálatból!

Toninak nagy kő esett le a szívéről.

– Köszönöm – suttogta elgyengülve.

– Most pedig lássunk munkához! Nehéz napunk lesz!

Stanley kisietett a vezérlőteremből.

Szóval megbocsátott, gondolta hálásan Toni, és megkönnyebbülve 42

lehunyta a szemét.

43

Reggel 8 óra 30 perc

Miranda Oxenford bécsi cappuccinót rendelt, tejszínhab-piramissal a tetején, és az utolsó pillanatban egy szelet répatortát is kért hozzá. Szoknyája zsebébe gyömöszölte a visszajáró aprót, majd reggelijét ahhoz az asztalhoz vitte, amelynél nádszálkarcsú nővére, Olga kortyolgatta dupla feketéjét. A színes papírgirlandokkal feldíszített helyiségben karácsonyfa csillogott a kenyérpirító fölött, a zenegépből azonban a Beach Boys forró nyarakat idéző

száma, a „Surfin' USA" szólt, amit nyilván valamelyik fanyar humorú vendég választott.

Miranda reggelenként gyakran összefutott Olgával ebben a Glasgow centrumában lévő, Sauciehall Street-i kávézóban, mert mindketten a közelben dolgoztak: Miranda egy informatikusokra specializálódott fejvadászcég ügyvezető igazgatója volt, Olga pedig ügyvéd. A nővérek szívesen beültek ide öt percre, hogy rendezzék a gondolataikat, mielőtt munkába indulnak.

Ránézésre senki nem mondaná meg, hogy testvérek vagyunk, gondolta Miranda, amikor megpillantotta magát az egyik tükörben. Göndör szőke hajával, alacsony termetével és finoman szólva teltkarcsú alakjával valóban nem hasonlított Olgához, aki magasságát az apjuktól, fekete szemöldökét viszont Mamma Martától, nemrég elhunyt olasz származású anyjuktól örö-

költe. Olga sötétszürke kosztümöt viselt hegyes orrú, tűsarkú cipővel, mint mindig, ha az irodájába készült. Nyugodtan eljátszhatta volna Szörnyella de Frász szerepét – a bíróságon valószínűleg a frászt hozta az esküdtekre.

Miranda kibújt a kabátjából, és ledobta a sálját. Ma rakott szoknyát vett fel apró virágmintás kötött pulóverrel, neki ugyanis nem az volt a célja, hogy megfélemlítse az ügyfeleket – épp ellenkezőleg: már az öltözködésével el akarta bűvölni őket. Miközben leült, Olga megkérdezte tőle:

– Karácsonykor is dolgozol?

– Csak egy órára megyek be – felelte Miranda. – Meg akarok győződni róla, hogy az ünnepek előtt minden folyamatban lévő ügyet lezártunk-e.

– Én is ezért ugrom be az irodába.

– Hallottad, mi újság? Valami vírusfertőzés miatt meghalt a Kreml egyik laboránsa.

– Jaj, istenem! Ez el fogja rontani az egész karácsonyunkat!

Olga néha szívtelennek látszik, pedig valójában nem az, gondolta Miranda.

– A rádió mondta. A papával még nem beszéltem, de a hírek alapján 44

annak a szegény fiúnak úgy a szívéhez nőtt az egyik kísérleti hörcsög, hogy hazavitte.

– Minek? Talán ágyba akart bújni vele?

– Az állat alighanem megharapta. Mivel egyedül élt, senki nem hívott orvost hozzá. De így legalább valószínűleg nem fertőzött meg másokat. Ennek ellenére a papának rémes lehet. Persze nem fogja kimutatni, de nyilván úgy érzi, ő a felelős a történtekért.

– Jobban tette volna, ha annak idején kevésbé veszélyes tudományágat választ. Például atomkutatásra adja a fejét. Ezzel az erővel rakétákat is tervezhetne.

Miranda elmosolyodott. Ma különösen örült, hogy találkozott Olgával, mert így alkalma nyílt rá, hogy négyszemközt váltson vele pár szót, mielőtt karácsonyra az egész család összegyűlik apjuk stepfalli házában. Miranda az idén meghívta a vőlegényét, Ned Henleyt is, és meg akarta kérni a nővérét, hogy barátságosan viselkedjen a férfival. De nem tért rögtön a tárgyra, kezdetben csak kerülgette, mint macska a forró kását.

– Már úgy vártam az ünnepet! Remélem, ez az eset nem teszi tönkre.

Tudsz róla, hogy Kit is velünk karácsonyozik?

– Nagyra értékelem, hogy a kisöcsénk megtisztel bennünket a jelenlétével.

– Eleinte nem akart jönni, de rábeszéltem.

– A papa boldog lesz – jegyezte meg gunyorosan Olga.

– Biztos vagyok benne – mondta rosszalló pillantással Miranda. – Te is tudod, hogy majd' megszakadt a szíve, amikor elbocsátotta Kitet.

– Ó, hogyne! Soha életemben nem láttam olyan dühösnek. Attól féltem, még megöl valakit mérgében.

– De aztán sírt.

– Előttem egyetlen könnyet sem ejtett.

– Előttem sem. Lori mesélte – hivatkozott Miranda Stanley házvezető-

nőjére. – De most meg akar bocsátani Kitnek, és szeretne fátylat borítani a múltra.

Olga elnyomta a cigarettacsikket.

– No persze. A papa nagylelkűségének nincs határa. Talált már munkát a kölyök?

– Még nem.

– Nálatok nem akad neki valami állás? Az informatika a te asztalod, és Kitnek a kisujjában van a szakma.

– Mostanában nincs kereslet a piacon, ráadásul Kitről mindenki tudja, hogy a saját apja is kirúgta.

– A hazárdjátékot abbahagyta?

– Muszáj volt abbahagynia. Egyrészt megígérte a papának, másrészt nincs rá pénze.

45

– Ugye a papa végül kifizette helyette az adósságát?

– Nem hiszem, hogy ez ránk tartozik.

– Ugyan, Mandy! – Olga a gyerekkori becenevén szólította a húgát. – Mennyit gombolt le róla az a taknyos?

– Jobb lenne, ha ezt tőle kérdeznéd meg – vagy Kittől.

– Tízezer fontot?

Miranda elfordította a fejét.

– Még annál is többet? Húszat?

– Ötvenet – suttogta Miranda.

– Atyaisten! Ez a kis gazember ötven grandot tapsolt el az örökségünkből? Na megálljon! Majd én ellátom a baját, ha a szemem elé kerül!

– Jó, jó, de most már hagyjuk ezt a témát. Beszéljünk inkább Nedről. Az ünnepek alatt végre jobban megismerheted. Azt akarom, hogy családtagnak tekintsd.

– Nednek réges-rég családtagnak kéne lennie. Mikor lesz az esküvőtök?

Vén vagy te már az ilyen hosszú jegyességhez, hugicám! Mindketten túl vagytok egy házasságon, úgyhogy nem kell a kelengyédre gyűjtened.

Miranda egész más választ remélt. Arra vágyott, hogy Olga megszeresse Nedet.

– Ó, hát tudod, hogy Ned milyen – védte a vőlegényét. – Teljesen belefeledkezik a munkájába – tette hozzá, Ned ugyanis egy köztiszteletben álló kulturális-politikai folyóirat, a Glasgow-i Könyvszemle szerkesztője volt, és folyton a fellegekben járt.

– Fogalmam sincs, hogy bírod ezt a bizonytalanságot. Én ki nem állhatom.

Miranda nem akart ezekről a kényes kérdésekről beszélgetni.

– Hidd el, hogy Jasper után kész felüdülés vele élni – felelte, mert Ned halványan sem emlékeztette goromba, zsarnokoskodó első férjére, és ő éppen ezért szerette. – Ned olyan szétszórt, hogy soha nem fog parancsolgatni nekem… többnyire arra sem emlékszik, milyen nap van éppen.

– Jó, de miért akarsz hozzámenni? Öt évig remekül boldogultál férfi nélkül.

– Igen, és büszke is voltam magamra, főleg abban az időben, amikor a gazdaság mélyrepülése miatt nem kaptam prémiumot.

– Akkor meg minek neked egy új férj?

– Hát… azért…

– A szex hiányzik? Jaj, ne… Te még sosem hallottál róla, hogy vibrátor is van a világon?

Miranda felkacagott.

– Az nem ugyanaz!

– De nem ám! A vibrátor sokkal nagyobb, keményebb és megbízhatóbb, ráadásul, ha végeztél vele, szépen visszateheted az éjjeliszekrényedbe, és meg-46

feledkezhetsz róla.

Mint oly gyakran, amikor beszélgettek, Miranda most is úgy érezte, hogy a nővére kritizálja.

– Amellett Ned nagyon jól bánik Tommal – mondta tizenegy éves fiára utalva. – Jasper alig szólt szegénykémhez, csak ugráltatta, Ned viszont foglalkozik vele, kérdezgeti, és a válaszait is türelmesen meghallgatja.

– A mostohagyerekekről jut eszembe… Tom hogy fér meg Sophie-val?

– érdeklődött Olga, mert Nednek is volt egy tizennégy éves lánya az első

házasságából.

– Ó is velünk jön Stepfallba, délelőtt megyek érte. Tom úgy néz rá, ahogy a régi görögök tekinthettek az isteneikre. Afféle veszedelmes természet-fölötti lénynek tartja, akit folyvást áldozatokkal kell kiengesztelni. Mindig cukorral, csokoládéval próbálja lekenyerezni, pedig Sophie a cigarettának sokkal jobban örülne. Cérnavékony, tűbe lehetne fűzni, és inkább meghal,

de egy grammot sem akar hízni – mesélte Miranda, majd jelentőségteljes pillantást vetett nővére marlborós dobozára.

– Egyikünk sem hibátlan – jegyezte meg Olga. – Egyél még egy kis répatortát, angyalom.

Miranda letette a villáját, majd ivott egy korty cappuccinót.

– Sophie-val néha nehéz zöld ágra vergődni, de nem ő tehet róla. Az anyja utál engem, és a gyerek természetesen őt majmolja.

– Fogadni merek, hogy Ned az egész problémát a nyakadba sózza.

– Én nem bánom.

– És most, hogy hozzád költözött, fizet neked lakbért?

– Nem telik rá szegénynek. A lapnál keveset keres, amellett még mindig törleszti a jelzálogkölcsönt, amit az exnejével vettek föl a házukra. De akár hiszed, akár nem, rettentően kínos neki, hogy anyagilag rám szorul.

– El nem tudom képzelni, miért lenne kínos a drágának. Akkor kefél veled, amikor kedve szottyan, vesződsz a raplis lányával, és ingyen lakik nálad.

– Ez egy kicsit erős volt! – tiltakozott sértődötten Miranda.

– Nem lett volna szabad megengedned, hogy csak úgy bekvártélyozza magát a lakásodba, amíg nem nyilatkozik, mikor vesz feleségül.

Ez már Mirandának is eszébe jutott, de nem akarta bevallani a nővérének.

– Ned úgy véli, mielőtt újra megnősül, mindenkinek időt kell hagynia, hogy hozzászokjon a gondolathoz.

– Ki „mindenkinek”, ha szabad érdeklődnöm?

– Először is Sophie-nak.

– Aki, mint már említetted, az undok anyját majmolja. Iménti állítá-

sodból egyenesen következik, hogy Ned addig nem fog elvenni, amíg az exneje nem ad rá engedélyt.

47

– Légy szíves, vedd le az ügyvédi parókádat, ha velem beszélsz.

– Valakinek meg kell mondania neked az igazat.

– Te túlságosan leegyszerűsíted a helyzetet. Tudom, hogy ez a dolgod, de én nem egy ellenszenves tanú vagyok, hanem a húgod.

– Már bánom, hogy kinyitottam a számat.

– Én meg kifejezetten örülök neki, mert pontosan arra akarlak kérni, hogy mindezt ne mondd el Nednek. Én szeretem őt, és a felesége akarok lenni, épp ezért légy kedves hozzá karácsonykor.

– Minden tőlem telhetőt megteszek az ügy érdekében – vetette oda félvállról Olga.

Miranda azonban mindenáron meg akarta értetni a nővérével, milyen fontos ez neki.

– Szeretném, ha Ned erezné, hogy mi ketten új családot alapíthatunk, és a két gyerekkel együtt boldogok lehetünk. Légy szíves, segíts meggyőzni, hogy igenis képesek vagyunk rá.

– Oké. Segítek.

– Ha most az ünnepek alatt minden jól megy, azt hiszem, Ned bele fog egyezni, hogy kitűzzük az esküvőt.

Olga megsimogatta a húga kezét.

– Vettem az üzenetet. Tudom, milyen sokat jelent ez neked. Ígérem, jó kislány leszek.

Miranda elérte a célját. Elégedetten nyugtázta, hogy Ned miatt nem lesz súrlódás, így máris a másik lehetséges konfliktusra összpontosította a figyelmét.

– Remélem, a papa és Kit teljes békességben fognak együtt ünnepelni.

– Én is remélem, de ez nem rajtunk múlik.

– Kit pár napja felhívott. Fogalmam sincs miért, de Stepfallban minden-

áron a kis vendégházban akar aludni.

– Mire föl sajátítaná ki az egész bungalót? – kérdezte felpaprikázva Olga. – Hiszen akkor neked, Nednek, Hugonak meg nekem a régi ház két szűk hálószobáján kell osztoznunk! Mi négyen vagyunk, mégis azokban a kis lyukakban kell összezsúfolódnunk!

Miranda számított rá, hogy Olgának nem lesz ínyére az ötlet.

– Tudom, hogy ez túlzás, de azt mondtam neki, részemről rendben van.

Épp elég nehezen vettem rá, hogy eljöjjön, így aztán nem akartam akadékoskodni.

– Önző kis disznó! Mivel indokolta, hogy egyedül óhajt a bungalóban éjszakázni?

– Nem kérdeztem meg tőle.

– Hát majd én kérdőre vonom! – Olga előkapta a mobilját az aktatáskájából, és az öccse számát hívta.

– Az ég szerelmére, ebből ne csinálj ügyet! – rimánkodott Miranda.

– Csak megtudakolom, hogy képzeli ezt – felelte Olga, majd beleszólt a telefonba: – Szia, Kit! Hallom, a bungalóban akarsz aludni. Nem gondolod, hogy ez egy kicsit… – Egy pillanatra elhallgatott. – Ó! És miért? Értem…

de hát miért nem… – Nem fejezhette be a mondatot. Az öccse letette a kagylót.

Miranda elszomorodott. Sejtette, mit mondott Kit a nővérének.

– Mi az?

Olga visszatette a mobilt az aktatáskájába.

– Nem kell összevesznünk a bungalón. Az úrfi mégse jön Stepfallba.

Meggondolta magát.

49

Reggel 9 óra

Az Oxenford Medicalt tömegek ostromolták. A főbejárat előtt összecsődült riporterek, fotósok és televíziós stábok egyfolytában zaklatták a munkába érkező alkalmazottakat; kérdéseket ordibálva körülrajzották a munkatársak kocsiját, kerékpárját, mindenkinek kamerát nyomtak a képébe, mikrofont dugtak az orra alá. A biztonsági őrök minden tőlük telhetőt megtettek, hogy elválasszák a média képviselőit az arra járó autósoktól, gyalogosoktól, és így megpróbálják megelőzni a baleseteket, de az újságíróktól nem kaptak segítséget. Tovább súlyosbította a helyzetet, hogy egy állatvédő csoport tagjai is megragadták a kínálkozó alkalmat: úgy vélték, jó reklám lesz nekik, ha zászlókat lengetve, tiltakozó dalokat énekelve éppen a Kreml kapujában rendeznek tüntetést védenceik jogaiért. Az operatőrök a demonstrációt filmezték, mert nemigen akadt más, amit lencsevégre kaphattak volna. Toni Gallo dühösen figyelte a tumultuózus jeleneteket, de semmit sem tehetett.

Stanley Oxenford dolgozószobájának ablakából nézte, mi folyik odalent. A hatalmas sarokszoba hajdan a kastély urasági hálószobája volt.

Stanley ragaszkodott a régi bútoraihoz, használati tárgyaihoz, de az új holmiktól sem idegenkedett: számítógépe összekaristolt, harmincéves íróasztalán állt, a hatvanas évekből megmaradt optikai mikroszkópja pedig

egy antik konzolon, a fal mellett. A mikroszkópot hébe-hóba még mindig használta, most azonban karácsonyi lapokkal rakta körül – természetesen Toni is üdvözlőkártyája sem hiányzott közülük. Az elemek periódusos rendszeréről készült Viktória korabeli rézmetszet mellé egy menyasszonyi ruhás, feltűnően szép fekete hajú lány – a felesége, Marta – fényképét akasztotta a falra.

Gyakran emlegette a halott asszonyt.

– Jéghideg, mint egy templom, ahogy Marta mondta… Amíg Marta élt, kétévenként átruccantunk Olaszországba… A nőszirom volt Marta kedvenc virága. – Legmélyebb érzéseiről azonban mindössze egyszer beszélt, amikor Toni megjegyezte, hogy Marta milyen gyönyörű azon az esküvői képen. – A fájdalom enyhül, de soha nem múlik el teljesen. Azt hiszem, egész hátralévő

életemben gyászolni fogom őt – mondta a férfi, és szavai hallatán Toni azon tűnődött, vajon szereti-e majd őt úgy valaki, ahogy Stanley szerette Martát.

Most Stanley is az ablakhoz lépett, és ahogy egymás mellett álltak, csaknem összeért a válluk. Döbbenten bámulták az egymás után érkező

Volvókat, Subarukat, amelyek a pázsitsávon parkoltak. A tömeg egyre zajosabbá, agresszívabbá vált.

50

– Elnézést kérek ezért a szörnyű felfordulásért – mentegetőzött elkeseredve Toni.

– Maga nem tehet róla.

– Emlékszem, hogy azt mondta, elég az önsajnálatból, de nem voltam résen, és átjutott egy nyúl a biztonsági kordonomon, ráadásul az én régi partnerem szivárogtatta ki a sztorit Carl Osborne-nak, a tévériporternek. A gazember!

– Ezek szerint nincs jó viszonyban vele…

Toni erről még soha nem beszélt nyíltan Stanleyvel, ám Frank most betolakodott a munkájába, és ő örült, hogy végre alkalma nyílik megmagyarázni a helyzetet.

– Őszintén szólva nem tudom, miért gyűlöl Frank, hiszen nem én szakítottam vele, hanem ő hagyott el, méghozzá egy olyan pillanatban, amikor támaszra és segítségre volt szükségem. Azt hittem, már eléggé megbüntetett, bármit vétettem is ellene. De úgy látszik, tévedtem: rögtön leadta a drótot Osborne-nak.

– Szerintem ez érthető. Számára maga a két lábon járó szemrehányás.

Valahányszor meglátja magát, nyomban eszébe jut, milyen gyenge és gyáva volt, amikor segítenie kellett volna.

Toninak ez eddig meg sem fordult a fejében. Csak most fogta fel, hogy Frank miért viselkedik vele mindig olyan ellenségesen. Csordultig telt a szíve hálával, de vigyázott, nehogy meglátsszon rajta, mit érez Stanley iránt.

– Ez nagyon is elképzelhető – mondta.

A férfi vállat vont.

– Sosem bocsátunk meg azoknak, akiket megbántottunk.

E paradoxon hallatán Toni elmosolyodott. Stanley épp olyan jól ismeri az embereket, mint a vírusokat, gondolta.

A férfi ekkor könnyedén a vállára tette a kezét, és ő nem tudta eldönteni, hogy csak bátorítani akarja-e ezzel a gesztussal, vagy többről van szó. Stanley ritkán érintette meg a munkatársait – Tonit például mindössze háromszor az elmúlt évek során, egy-egy kézfogás erejéig: amikor átadta neki a próbaidős szerződését, amikor főállásban alkalmazta, és amikor előléptette. A karácsonyi bulin kizárólag kitűnő titkárnőjével, a gondos tyúkanyóhoz hasonlító kövér Dorothyval táncolt. Amikor hölgyválasz volt, Toni legszívesebben felkérte volna, de attól félt, ezzel elárulja, hogy

szerelmes Stanleybe. Utólag azt kívánta, bárcsak ő is olyan pimaszul rámenős lenne, mint Susan Mackintosh.

– Lehet, hogy Frank nem csak azért szivárogtatta ki a sztorit, mert föl akarta bosszantani magát – mondta Stanley. – Az a gyanúm, hogy mindenképpen megtette volna. Gondolom, Osborne azzal fogja meghálálni a fülest, hogy elismerően nyilatkozik majd a televízióban az egész ivenburni rendőr-ségről, és név szerint megdicséri Frank Hackett főfelügyelőt.

Toni vékony selyemblúzt viselt, a férfi keze kellemesen melengette a 51

vállát. Mint már annyiszor, most is hiába próbálta kitalálni, mi járhat Stanley eszében – vajon ez csupán afféle baráti gesztus, vagy valami más célja van vele. Azon tűnődött, érzi-e melltartója vállpántját Stanley. Remélte, hogy a férfi nem is sejti, milyen jólesik neki az érintése.

Nem volt biztos benne, helyesen ítéli-e meg Stanley Franket és Carl Osborne-t.

– Ön végtelenül nagylelkű és jóindulatú – mondta, de magában megfogadta: minden tőle telhetőt megtesz, hogy Frank aljassága ne árthasson a vállalatnak.

Ekkor kopogtatást hallottak, majd belépett Cynthia Creighton, az Oxenford Medical PR-menedzsere, aki a médiával és a nagyközönséggel ápolta a kapcsolatokat. Stanley gyorsan lekapta a kezét Toni válláról.

A sovány, ötvenéves Cynthia tweedszoknyában, vastag kötött harisnyában állt előttük. Igazi jótét lélek volt. Az a típus, aki még a müzlijét is maga készíti, jegyezte meg egyszer róla Toni Stanleynek, és a férfi kajánul nevetett. A normális körülmények között határozatlan, félénk Cynthia most kócosán, zihálva, már-már hisztérikusan kiabálva hadarta:

– Ezek nem is emberek, hanem állatok! Ide-oda lökdöstek a kapuban!

Hol marad a rendőrség?

– Már úton van egy járőrautó – felelte Toni. – Tíz-tizenöt percen belül meg kell érkeznie.

– Az egész csőcseléket le kéne tartóztatni!

A feldúlt Cynthia láttán Tonit egy pillanatra elcsüggedt. Rájött, hogy ez az érzékeny vénkisasszony képtelen megbirkózni a jelenlegi krízissel. Nem csoda, gondolta, hiszen szegénynek az a legfőbb feladata, hogy elköltse a jótékony célra rendelkezésre álló csekély összeget, amelyből a vállalat iskolai futballcsapatokat szponzorál, és természetjárókat támogat. Cynthiának ma reggelig csupán arról kellett gondoskodnia, hogy az *Ivenburn Courier* gyakran közöljön az Oxenford Medicalt dicsérő cikkeket, amelyekben egyetlen szó sem esik veszélyes vírusokról vagy kísérleti állatokról. Toni tisztában volt vele, hogy ez a munka nagyon fontos, mert az olvasók a helybeli újságoknak hisznek, az országos napilapok híreit pedig kétkedve fogadják, így Cynthia diszkrét reklámtevékenysége megvédi a vállalatot a rosszindulatú Fleet Street-i rémtörténetekkel szemben, amelyek súlyos kárt okozhatnak bármely magán-kézben lévő kutatóintézetnek. Csakhogy Cynthiának még soha nem akadt dolga ezekkel a teli torokból üvöltő hiénákkal – a brit sajtó képviselőivel –, és úgy kiborította az első találkozás, hogy nem tud majd jó döntéseket hozni.

Stanley nyilván ugyanerre a következtetésre jutott, mert így szólt Cynthiához:

– Szeretném, ha ebben az ügyben együttműködne Tonival. Ő alaposan megtanulta, hogyan kell bánni a médiával. Hasznos tapasztalatokat szerzett a rendőrségnél.

Cynthia hálásan nézett Tonira.

– Igazán? – kérdezte megkönnyebbülve.

– Egy évig a sajtóirodán szolgáltam… bár ilyen súlyos válságot soha nem kellett megoldanom.

– Szerinted mitévők legyünk?

Toni úgy érezte, nem elég képzett ahhoz, hogy átvegye az irányítást, de belátta, hogy a jelenlegi vészhelyzetben nem tehet mást, mert rajta kívül senki nem alkalmas a feladatra.

– Lássuk csak – felelte, miközben felidézte az alapelveket. – Ha a médiával kerülsz szembe, egy igen egyszerű szabályt kell betartanod – folytatta. Bár átvillant az agyán, hogy az adott körülmények között ezzel a túlságosan egyszerű szabállyal talán nem mennek semmire, megtartotta magának a véleményét. – Először is döntsd el, hogy pontosan mit akarsz közölni a sajtóval. Másodszor, mindig csak igazat mondj, hogy soha ne kelljen visszavonnod a korábbi állításaidat. Harmadszor, valahányszor nyilatkozol, mindig ugyanazt hajtogasd.

Stanley szkeptikusan hümmögött, de arckifejezése elárulta, hogy nincs jobb ötlete.

– Mit gondolsz, nem kéne kifejeznünk a sajnálkozásunkat a történtek miatt? – kérdezte Cynthia.

– Nem! – vágta rá azonnal Toni. – Kapásból úgy értelmeznék, hogy beismerjük: elővigyázatlanok voltunk. Pedig ez nem igaz. Senki sem tökéletes ugyan, de a biztonsági rendszerünk első osztályú. Ennél jobb nem létezik.

– Ez a legfontosabb közlendőnk a sajtó számára? – érdeklődött Stanley.

– Nem hiszem, hogy ezt kéne hangsúlyoznunk. Még azt hinnék, védekezünk – válaszolta Toni, majd egy pillanatig gondolkozott. – Szerintem mindenekelőtt el kéne magyaráznunk, hogy mi itt létfontosságú munkát végzünk, méghozzá az egész emberiség érdekében. Illetve mégsem… ez túl homályos. Mondjuk inkább azt, hogy olyan kutatásokat folytatunk, amelyek majd életmentő gyógyszereket eredményeznek. Így jobban hangzik. Emellett tegyük hozzá, hogy tisztában vagyunk a veszéllyel, de földi halandó még nem látott a miénknél szigorúbban védett

laboratóriumot, és rengeteg embernek kell fölöslegesen meghalnia, ha abbahagyjuk a kísérleteket.

– Ez nekem is tetszik – jelentette ki Stanley.

– És igaz?

– Kétség se férhet hozzá. Egy-egy új kínai vírus minden évben több ezer embert öl meg, de a mi gyógyszerünk meg fogja menteni az életüket.

Toni bólintott.

– Tökéletes. Egyszerű és hatásos. Stanley még mindig nem nyugodott meg teljesen.

– Hogyan fog értesülni minderről a közvélemény?

– Szerintem az lesz a legjobb, ha ön sajtókonferenciát tart, méghozzá 53

lehetőleg egy-két órán belül, mert délre a szerkesztőségek a legfrissebb hírekkel kiegészítve akarják tálalni a sztorit, és örülni fognak, ha további információkat kapnak tőlünk. Ráadásul amint ez megtörténik, a kapuban randalírozó tömeg feloszlik, mert a többség rájön, hogy valószínűleg nem várhatók újabb fejlemények, és mint mindenki, ők is haza akarnak menni karácsonyra.

– Remélem, igaza van – mondta Stanley. – Cynthia, kérem, legyen szíves, intézkedjen.

– De mit csináljak? – kérdezte idegesen Cynthia, aki még nem heverte ki az iménti megrázkódtatást.

Toni átvette az irányítást.

– A sajtókonferenciát az előcsarnokban rendezzük, mert az az egyetlen helyiség, ahová sokan beférnek, és már úgyis fölállítottuk a székeket, hiszen Oxenford professzor úr fél kilenckor a munkatársakat is ott fogja tájékoztatni a történtekről. Tehát először is menj le, és riaszd az odakint összegyűlt ripor-tereket. Így legalább lesz mit mondaniuk a

szerkesztőiknek, és talán egy kicsit lehiggadnak. Aztán hívd föl az Újságíró Szövetséget meg a *Reuterst*, és kérd meg őket, hogy értesítsék a sajtókonferenciáról az összes kollégájukat, aki még nincs itt.

– Jó… – motyogta tétován Cynthia. – Jó – ismételte, és az ajtó felé indult. Toni elhatározta, hogy amint lehet, utánanéz, boldogul-e szegényke.

Cynthia távozása után Dorothy beszólt a házi telefonon Stanleynek.

– Professzor úr, az Egyesült Államok londoni követségéről hívja Laurence Mahoney az egyes vonalon.

– Emlékszem rá – mondta Toni. – Amikor pár hónapja nálunk járt, én vezettem körül az épületben.

Az Oxenford Medical kutatásainak túlnyomó részét az USA hadserege finanszírozta, mert a Védelmi Minisztérium élénken érdeklődött Stanley új, rendkívül hatékonynak ígérkező vírusellenes szere iránt, amit az amerikaiak az esetleges biológiai támadásokkal szemben kívántak bevetni. Stanleynek hatalmas összegeket kellett előteremtenie, és az Egyesült Államok kormánya szíves-örömest invesztált a hosszadalmas kísérletekbe. A Védelmi Minisztérium Mahoneyt bízta meg, hogy tartsa rajta a szemét a vállalaton.

– Egy pillanat, Dorothy – felelte a titkárnőjének Stanley. Nem vette föl a telefont, előbb Tonihoz fordult. – Mahoney fontosabb, mint az egész brit média, úgy, ahogy van. Nem akarok felkészületlenül beszélni vele. Mindenképpen ismernem kell az álláspontját, hogy átgondolhassam, mit mondjak neki.

– Szóval beszéljek vele én?

– Igen. Puhatolja ki, mi a véleménye az ügyről.

Toni fölemelte a kagylót, majd megnyomta az egyes gombot.

– Haló, Larry, itt Toni Gallo. Szeptemberben találkoztunk, talán még 54

emlékszik rám. Hogy van?

– Aggódom – válaszolta a folyton kukacoskodó Mahoney.

Úgy affektál, mint Donald kacsa, gondolta Toni.

– Miért, ha szabad érdeklődnöm?

– Abban reménykedtem, hogy személyesen Oxenford professzorral beszélhetek – jegyezte meg kissé ingerülten az amerikai sajtóattasé.

– Ó is nagyon szeretne beszélni önnel, fog is, amint módjában áll –

mondta Toni a tőle telhető legkomolyabb hangon. – De sajnos jelenleg a laboratórium igazgatójával tárgyal – hazudta, holott Stanley ott ült az orra előtt, az íróasztala szélén, és őt figyelte – talán szeretettel, talán csak érdeklődéssel. Amikor elfogta a pillantását, a férfi elkapta róla a tekintetét. –

Nyomban visszahívja önt, ahogy átfogó képe lesz a helyzetről. Biztos vagyok benne, hogy még a délelőtt folyamán minden tisztázódik.

– Hogy a fenébe hagyhatták, hogy ilyesmi megtörténjen?

– Az a fiatalember kicsempészett a laboratóriumból egy nyulat. A sporttáskájába rejtette. Már bevezettük a kötelező csomagellenőrzést a negyedik vegybiztonsági fokozatú labor bejáratánál, hogy ez soha többet ne fordulhasson elő.

– Attól tartok, az amerikai kormány rossz színben tűnhet fel a közvélemény előtt az eset miatt. Már csak az hiányzik, hogy felelősségre vonjanak bennünket, amiért halált okozó vírusokat szabadítunk a skót lakosságra!

– Ez a veszély nem fenyeget – nyugtatta meg Mahoneyt Toni, és magában drukkolt, hogy valóban így legyen.

– A helyi média nagydobra verte, hogy ezt a kutatást Amerika finanszírozza?

– Nem.

– Azok a hiénák előbb-utóbb úgyis kiszimatolják, és kérdezősködni fognak.

– Erre minden bizonnyal fel kell készülnünk, és kielégítő válaszokat kell adnunk a kérdéseikre.

– Nekünk, és így önöknek is, az ártana a legjobban, ha elhíresztelnék, hogy azért végzik itt a kutatást, mert az amerikaiak szerint az Egyesült Államokban túl veszélyes lenne efféle kísérleteket folytatni.

– Köszönöm a figyelmeztetést, de azt hiszem, erre meggyőző magyarázattal szolgálhatunk, elvégre Oxenford professzor úr itt, Skóciában találta fel a szert, tehát természetes, hogy itt is kell kipróbálni.

– Nem akarok olyan helyzetbe kerülni, amelyben csak azzal bizonyíthatjuk be a jó szándékunkat, hogy áthelyezzük a kutatást Fort Detrickbe.

Toni egy másodpercig szóhoz sem jutott a döbbenettől, mert tisztában volt vele, hogy a marylandi Frederick városban lévő Fort Detrick nem más, mint az Egyesült Államok hadseregének Fertőző Betegségeket Kutató Orvos-55

tudományi Intézete. El sem tudta képzelni, hogyan helyezhetnék át oda a kutatást – hiszen az a Kreml végét jelentené!

– Nem vagyunk ebben a helyzetben. Fényévek választanak el tőle –

mondta, és azt kívánta, bárcsak eszébe jutna valami lehengerlőbb érv is.

– Nagyon remélem. Szóljon Stanleynek, hogy feltétlenül hívjon vissza.

– Köszönöm az érdeklődését, Larry. – Toni letette a telefont, majd megkérdezte Stanleytől: – Ugye az amerikaiak nem helyezhetik át az ön kutatásait Fort Detrickbe?

A férfi elsápadt.

– A szerződés nem tartalmaz ilyen értelmű kitételt – felelte. – De az Egyesült Államok kormányánál nincs hatalmasabb a világon, és mindent megtehet, amit csak akar. Mit csináljak? Talán bepereljem az amerikaiakat?

Életem végéig bíróságra járhatnék… már amennyiben megengedhetném magamnak ezt a luxust.

Toni megrendülten nézte Stanleyt; még soha nem látta gyengének, sebezhetőnek. Az ő szemében Stanley testesítette meg a nyugodt, magabiztos férfit, aki mindig tudja, hogyan kell megoldani a problémákat – de most falfehér volt az arca a félelemtől! Legszívesebben megölelte volna, hogy megvigasztalja.

– Megtennék?

– Biztos vagyok benne, hogy ha rajtuk múlna, a Fort Detricki mikrobiológusok jobban szeretnének a saját laboratóriumukban kísérletezni.

– És önt ez hogyan érintené?

– Csődbe mennék.

– Tessék? – hördült fel elhűlve Toni.

– Minden vagyonomat az új laboratóriumba fektettem – válaszolta keserűen Stanley. – Azonkívül egymillió fontos hiteltúllépést követtem el. A szerződés értelmében a Védelmi Minisztérium négy évig fedezi a labor költségeit. De ha most kihúzzák alólam a szőnyeget, egyszerűen képtelen leszek visszafizetni ezt a rengeteg adósságot – sem a vállalatét, sem a magamét.

Toni szinte föl se tudta fogni a férfi szavait. Hogyan kerülhetett veszélybe ilyen hirtelen Stanley egész jövője – meg a sajátja is?

– De hát az új gyógyszer milliókat ér!

– Csak fog, majd ha piacra kerül. De én rendíthetetlenül hiszek a tudományban – ezért vettem fel boldogan ekkora kölcsönt. Föl se merült bennem, hogy a publicitás tönkreteheti az egész projektet.

Toni megsimogatta Stanley karját.

– És mindezt annak köszönhetjük, hogy egy ostoba tévériporter zaftos rémhíreket akar tálalni a nézőinek! Ez egyszerűen hihetetlen!

A férfi gyöngéden megveregette Toni kezét, aztán elhúzta a karját és fölállt.

56

– Nincs értelme sopánkodni. Muszáj megtalálnunk a módját, hogyan másszunk ki a csávából.

– Igen. Mindjárt tájékoztatnia kell a munkatársakat. Mehetünk?

– Persze. Jó előgyakorlat lesz a sajtókonferenciához.

Együtt léptek ki a dolgozószobából. Amikor elhaladtak Dorothy író-

asztala előtt, a titkárnő fölemelt kézzel jelezte, hogy álljanak meg.

– Egy pillanat türelmet kérek, uram – szólt bele a telefonba, majd lenyomott egy gombot, és Stanleyhez fordult. – Skócia miniszterelnöke keresi

– mondta. – Személyesen – tette hozzá, szemmel láthatólag elbűvölve. – Pár szót óhajt váltani önnel.

Stanley Tonira nézett.

– Maga menjen le, és húzza az időt. Én is jövök, amint tudok – mondta, aztán visszasietett a szobájába.

57

Reggel 9 óra 30 perc

Kit Oxenford már több mint egy órája várta, hogy bejuthasson Harry McGarryhez.

A Harry Mac néven ismert McGarry Govanban, Glasgow munkásnegyedében született, és egy bérkaszárnyában nőtt fel, nem messze

az Ibrox Parktól, a város híres protestáns futballcsapata, a Glasgow Rangers otthonától.

Kábítószer-kereskedelemből, tiltott hazárdjátékból, rablásból és prostitúcióból származó profitja később lehetővé tette, hogy elköltözzön a Paisley Roadon túlra, Dumbreckbe, ami földrajzilag mindössze egy-két kilométerre, társadalmi szempontból azonban mérhetetlen távolságra volt Govantól.

A méregdrága hotelhoz hasonlító villát szép, de nem eredeti stílbútorral rendezték be, a falakat bekeretezett metszetek díszítették, ám egyetlen családi fénykép, csecsebecse, virág, kutya vagy macska sem akadt, ami bármit elárult volna a ház lakójáról. Miközben Kit a sárga csíkos tapétát meg a karcsú lábú konzolokat bámulva idegesen várakozott a tágas hallban, egész idő alatt szemmel tartotta őt egy olcsó fekete öltönyben feszítő, kövér testőr.

Harry Mac birodalma Skócián kívül Anglia északi részére is kiterjedt, és a férfi a lányával, Dianával uralkodott fölötte. Az erőszakos, szadista gyilkos Dianát mindenki Százszorszépnek becézte, illetve inkább csúfolta.

Harry volt a tulajdonosa annak az illegálisan működő kaszinónak, ahol Kit rendszeresen kártyázott. Nagy-Britannia engedéllyel rendelkező kaszinóit sokféle kicsinyes, bürokratikus törvény sújtotta: a hatóságok korlátozták a profitot, a ház egyetlen százalékot se vonhatott le a nyereményből, nem számíthatott fel asztaldíjat és borravalót a vendégeknek, a játékasztaloknál tilos volt szeszes italt felszolgálni, és az embernek minimum huszonnégy órája tagnak kellett lennie ahhoz, hogy játszhasson. Harry Mac persze fütyült ezekre a törvényekre, Kit pedig élvezte a tiltott szerencsejáték alvilági hangulatát.

A hazárdjátékosok zömét ostobának tartotta, és a kaszinók krupiéiról sem volt sokkal jobb véleménye. Szentül hitte, hogy akinek van egy kis sütnivalója, az mindig nyer. Elölről hátra és hátulról elölre is kívülről fújta a blackjack Basicnek nevezett szisztémáját, amellyel korrekt módon minden lehetséges kezet meg lehetett játszani, ám ő növelni akarta az esélyeit. A blackjacket hat csomag ötvenkét lapos kártyával játszották, és Kit nyomon követett minden egyes kiosztott lapot. Nulláról indulva minden kis lap –

hármas, négyes, ötös, hatos – értékéhez hozzáadott egy pontot, és minden nagy lap – tízes, bubi, király, dáma, ász – értékéből levont egyet. (A heteseket, 58

nyolcasokat, kilenceseket nem vette figyelembe.) Ha végeredményként pozitív számot kapott, akkor a sabotban – az adagolódobozban – több nagy lap maradt, mint kicsi, így Kitnek az átlagosnál nagyobb esélye volt rá, hogy ha lapot kér, a krupié tízest oszt neki, viszont negatív szám esetén minden valószínűség szerint kis lappal kellett beérnie. Az esélyek ismeretében tudta, mikor érdemes nagy tétekben játszania.

De az utóbbi időben üldözte a balszerencse, és amikor adóssága elérte az ötvenezer fontot, Harry Mac megelégelte a dolgot; a pénzét követelte.

Kit ekkor, bármilyen megalázó volt is, elment az apjához, és könyö-

rögve kérte, hogy húzza ki a pácból. Amikor Stanley annak idején kirúgta a vállalattól, keserűségében azzal vádolta az apját, hogy nem viseli szívén a sorsát, csöppet sem érdekli, mi lesz vele. Most bevallotta az igazat: nagyon jól tudja, hogy az apja szereti, és szinte mindent megtenne érte. Ez persze sértette a hiúságát – de nem hiába alázkodott meg. Stanley fizetett.

Kit megígérte az apjának, hogy soha többet nem játszik, és komolyan is gondolta, de nem tudott ellenállni a kísértésnek. Érezte, hogy ez őrültség, betegség, szégyen-gyalázat – ám nincs ennél izgalmasabb a világon. Ismét engedett a csábításnak.

Amikor az adóssága újra ötvenezer fontra rúgott, megint az apjához fordult segítségért, Stanley azonban ezúttal a sarkára állt.

– Nincs pénzem – közölte kereken. – Talán kölcsönkérhetném valakitől az összeget, de nem lenne semmi értelme, mert ezt is elkártyáznád, és addig járnál a nyakamra, amíg mindketten tönkre nem mennénk. – Kit akkor szörnyűségeket vágott az apja fejéhez; szívtelen, zsugori alaknak nevezte, azt mondta neki, fukarabb, mint Shylock, Scrooge meg az a rohadt Fagin együttvéve, és megesküdött, hogy soha többé nem áll szóba vele. Szavai vérig sértették Stanleyt – Kit mindig tudta, hogyan okozhat fájdalmat neki –, de nem gondolta meg magát, egy árva pennyt sem adott.

Kit tisztában volt vele, hogy el kellene hagynia az országot.

Arról ábrándozott, hogy Olaszországba utazik, és anyja szülővárosában, Luccában fog élni. Gyerekkorában, a nagyszülei halála előtt, gyakran vakációzott ott a szüleivel meg a nővéreivel, így jól ismerte a fallal körülvett régi, csendes, szép kisvárost, ahol a tenyérnyi terecskéken, az árnyas fák alatt feketekávét kortyolgathat az ember. Valamelyest olaszul is tudott, mert Mamma Marta kicsi korukban az anyanyelvén beszélt velük. Eltervezte, hogy majd szobát bérel az egyik magas, ódon házban, és valami könnyű munkát vállal – mondjuk, jó tanácsokkal látja el mindazokat, akik nem értenek a számítógéphez. Úgy érezte, ez az élet épp neki való, Luccában boldog lehet.

De mégis Skóciában maradt, és megpróbálta visszanyerni, amit elveszített, hogy kifizethesse a tartozását.

Adóssága negyedmillió fontra nőtt.

Tudta, hogy nincs menekvés – Harry Mac ennyi pénzért akár az Északi-59

sarkig is üldözné. Néha már az öngyilkosság gondolatával foglalkozott.

Kinézett egy toronyházat Glasgow központjában, és azon tűnődött, vajon nem mászhatna-e föl a tetejére, hogy a mélybe vesse magát.

Aztán három héttel ezelőtt Harry Mac idehívatta a villába. Őt persze a rosszullét környékezte a félelemtől, mert biztosra vette, hogy Harry gorillái agyonverik. Amikor bevezették a szalonba, azon tűnődött, hogyan fogják megakadályozni, hogy a vére ráfröccsenjen a sárga selyemmel kárpitozott kanapékra.

– Ezek az urak kérdezni akarnak tőled valamit – mondta Harry, ő meg el sem tudta képzelni, mit kérdezhetnének tőle Harry Mac barátai – hacsak azt nem, hogy hol az a kurva lóvé.

A halk szavú negyvenes úriembert Nigel Buchanannek hívták. Lezseren öltözködött, finom, drága holmikat viselt: sötét nadrágot kasmírzakóval és nyitott nyakú inggel. Lágy, dallamos londoni kiejtéssel így szólt Kithez:

– Mondd csak, édes fiam, be tudnál vinni engem az Oxenford Medical négyes fokozatú laboratóriumába?

Harryn, Kiten és Nigelen kívül aznap még ketten tartózkodtak a sárga szalonban: Százszorszép és egy idegen férfi. A törött orrú, pattanásos arcú, csupa izom huszonöt év körüli lánynak acélkarika csillogott az alsó ajkában, és mint mindig, most is bőrkesztyű volt a kezén. A vele egyidősnek látszó fekete bőrű, jóképű fickó, Elton, valószínűleg Nigel famulusa lehet, gondolta Kit.

Amikor fölfogta, hogy nem verik meg, úgy megkönnyebbült, hogy bármibe beleegyezett volna.

Nigel háromszázezer fontot ajánlott neki a munkáért.

Alig tudta elhinni, hogy ekkora mázlija lehet: kifizetheti az összes adósságát, sőt még arra is marad pénze, hogy elhagyja az országot, Luccába utazzon, és valóra váltsa az álmait. Ujjongott örömében. Minden problémája egy csapásra megoldódott.

Harry Mac később a legmélyebb tisztelettel mesélt neki Nigelról, a profi tolvajról, aki kizárólag megrendelésre, előre kialkudott árért lopott.

– Ő a legnagyobb a szakmában! – áradozott Harry. – Michelangelo-festményre fáj a fogad? Részéről semmi akadálya. Atomrakétát akarsz? Azt is megszerzi neked – persze csak akkor, ha meg tudod fizetni. Emlékszel Shergarra, a versenylóra, amit elraboltak? Nigel volt a tettes! – hadarta egy szuszra, majd hozzátette: – Képzeld, Liechtensteinben él! – A hangjából ítélve Liechtensteint a Marsnál is egzotikusabb lakóhelynek tartotta.

Kit az elkövetkező három hét során kieszelte, hogyan fogják ellopni a vírusellenes szert. Miközben fondorlatos tervét csiszolgatta, időnként furdalta a lelkiismeret, amiért a saját apját készül kirabolni, de többnyire öröm-mámorban úszott, ha arra gondolt, most végre bosszút állhat a papán, aki kirúgta őt a cégtől, és a gengszterek karmai közül se volt hajlandó kiszabadítani. Ráadásul Toni Gallo szemétségét is megtorolhatja!

Nigel alaposan megbeszélte vele a tervet; a legapróbb részletek sem kerülték el a figyelmét, mindenre rákérdezett. Néha a technikai eszközök, főleg az autók fölött diszponáló Eltonnal is konzultált. Kitnek az volt a benyomása, hogy Elton, a nyilvánvalóan nagy becsben tartott műszaki szakértő, már máskor is dolgozott Nigellel. Kiderült, hogy Százszorszép szintén elkíséri őket a laborba. Harry Mac ugyan azt mondta, csupán azért, hogy besegíthessen, ha megtámadnák őket, de Kit gyanította, mi a lány valódi célja: nyomban le akarja gombolni róla a negyedmillió fontot, amint kézhez kapja a honoráriumot.

Kit azt javasolta, hogy egy használaton kívüli repülőtéren találkozzanak, a Kreml közelében. Nigel Eltonra nézett, aki bólintott.

– Szuper! Ott az akció után akár a vevővel is randizhatunk, ha netán göpzivel akar jönni – jegyezte meg szörnyű londoni kiejtéssel, ami bizonyára a külvárosban ragadt rá.

Nigel végül kijelentette, hogy a terv nagyszerű, és Kit arca csak úgy ragyogott a büszkeségtől.

Most azonban, a villa halljában várakozva, pocsékul érezte magát.

Csüggedten, csalódottan lógatta az orrát, és szörnyen félt, mert meg kellett mondania Harrynek, hogy a balhénak lőttek.

Harry Mac végre hívatta, és ő a színe elé járulhatott. Idegesen követte a testőrt, aki a ház hátsó traktusában lévő mosókonyhán átvágva az úszó-medencét rejtő pavilonhoz vezette. Az Edward korabeli üvegházakhoz hasonlító pavilon falait sötét tónusú csempe borította, maga a medence pedig kifejezetten ronda sötétzöld volt. Kit sejtette, hogy ez csak valami ütődött lakberen-dező ötlete lehetett, és Harry látatlanban fogadta el a tervet.

A köpcös, ötvenéves Harry Mac szürkés árnyalatú bőre erős dohányosra vallott. A férfi bíborvörös fürdőköpenyben ült egy kovácsoltvas asztalnál, parányi porceláncsészéből kávét kortyolgatott, és a Sünt olvasta. Éppen a horoszkópját tanulmányozta. Százszorszép fáradhatatlanul úszta egyik

hosszt a másik után a medencében. Kit rémülten látta, hogy a lány – a búvárkesztyűjétől eltekintve – anyaszült meztelen.

– Nincs veled semmi megbeszélnivalóm, kölyök – szólalt meg egyszer csak Harry. – Látni sem akarlak. Soha életemben nem hallottam rólad, és fogalmam sincs, mit fogsz művelni ma este. Azonkívül Nigel Buchanan nevű

fickót sem ismerek. Kapisgálod, mire célzok? – Nem kínálta meg kávéval a fiút.

Kit a sötétkék ünneplőöltönyét viselte nyitott gallérú inggel. Alig kapott levegőt a meleg, párás pavilonban. Megizzadt, ruhája kellemetlenül rátapadt nedves bőrére. Rájött, hogy megsértette az alvilági etikettet; a betörés napján nem lett volna szabad kapcsolatba lépnie Harryvel – de nem volt más választása.

– Beszélnem kell magával – mondta. – Nem látta a híradót?

– És ha láttam, akkor mi van?

Kit dühbe gurult, de lenyelte a mérgét. Legyen szó bármilyen apró-

ságról, a Harryhez hasonló faragatlan emberek egyszerűen képtelenek bevallani, hogy nem tudnak valamit, gondolta.

– Nagy gáz van az Oxenford Medicalban – magyarázta. – Egy vírus megölte az egyik laboránst.

– És mit akarsz tőlem? Talán koszorút küldjék?

– Meg fogják szigorítani védelmet. Ez a legalkalmatlanabb időpont a betörésre. Egyébként is elég nehéz bejutni az épületbe. A riasztórendszerük csúcsszuper, és a biztonságért felelős csaj olyan kemény, mint egy gumibifsztek.

– Hogy te milyen nyámnyila, beszari alak vagy!

Mivel Harry Mac hellyel se kínálta, Kit egy szék támlájára támaszkodva álldogált. Zavarban volt, feszélyezte a helyzet.

– Le kell fújnunk az akciót.

– Hadd világosítsalak fel egy-két dologról, kölyök. – Harry kihúzott egy szál cigarettát az asztalon heverő dobozból, arany öngyújtójával rágyújtott, aztán harákolva köhögni kezdett, ahogy a nagy bagósok szoktak. Amikor elmúlt a roham, beleköpött a medencébe, és ivott egy korty kávét.

– Először is, én a szavamat adtam rá, hogy megcsináljuk a balhét. Te jól nevelt úrifiú vagy, így lehet, hogy otthon sose hallottál ilyet, de ha az ember mifelénk a szavát adja valamire, és abból nem lesz semmi, akkor az embert mindenki hülye balféknek fogja nézni.

– Igen, de…

– Eszedbe ne jusson még egyszer a szavamba vágni!

Kit befogta a száját.

– Másodszor, Nigel Buchanan nem holmi drogos taknyos, aki a Woolwortht akarja kirabolni a Govan Crosson. Ő élő legenda, és ami ennél is fontosabb, köztiszteletben álló, előkelő londoni urakkal áll kapcsolatban, és amikor az embernek ilyen nagymenőkkel akad dolga, még kevésbé szeretné, ha hülye balféknek néznék.

Harry Mac elhallgatott, mintha vitára akarná ösztökélni Kitet, a fiú azonban meg se nyikkant. Azon töprengett, vajon hogyan kerülhetett ilyen társaságba. Besétált a farkasverembe, s most bénultan várta, hogy szétmar-cangolják.

– És harmadszor, te negyedmillió fonttal lógsz nekem. Ha nem tudnád, ennyi dohánnyal, ilyen sokáig még senki nem tartozott büntetlenül, mert aki meg merészelte tenni, az már mankóval jár. Remélem, elég világosan fejeztem ki magam.

Kit némán bólintott. Reszketett a félelemtől. Attól tartott, mindjárt rókázni fog.

– Tehát ha kedves az életed, ne mondd nekem, hogy le kell fújnunk az 62

akciót. – Harry ismét kézbe vette a Sünt, mintha jelezni akarná: a maga részéről befejezte a beszélgetést.

Kit erőt vett magán.

– Én nem úgy értettem, hogy végleg fújjuk le… csak halasszuk el –

nyögte ki nagy nehezen. – Majd később megcsinálhatjuk, ha már nem lesz ekkora felfordulás…

Harry Mac föl se nézett az újságból.

– Nigel azt mondta, a határidő karácsony első napja, reggel tíz óra. Én pedig vissza akarom kapni a pénzemet.

– Semmi értelme ellopni a szert, ha elkapnak bennünket! – kiáltott fel kétségbeesetten Kit. Harry nem válaszolt. – Mindenki tud várni egy kicsit, nem? – A fiú mintha a falnak beszélt volna. – Jobb későn, mint soha.

Harry ekkor a medencére pillantott, és intett Százszorszépnek, aki fél szemmel bizonyára egész idő alatt az apját figyelte, mert azonnal kimászott a vízből, de nem vette le a kesztyűjét. Széles válla volt és izmos karja. Ahogy az asztal felé lépkedett, pattanásnyi melle szinte meg se moccant. Az egyik melle fölött kéklő tetoválást és a másik mellbimbójában fityegő karikát Kit már messziről látta, de azt, hogy még a szeméremszőrzete is le van borotválva, a fiú csak akkor vette észre, amikor a lapos hasú, vékony combú, csupaszon dudorodó Vénusz-dombját gátlástalanul mutogató lány odaért hozzájuk. Harry rá se nézett, Kit azonban zavarba esett, s végigfutott hátán a hideg.

Harrynek szemmel láthatólag nem tűnt fel, milyen kellemetlenül érzi magát a fiú.

– Képzeld, Százszorszép, Kit azt akarja, hogy még tovább várjunk a pénzünkre – mondta, majd fölállt, és szorosabbra húzta fürdőköpenye övét. –

Magyarázd meg neki, mi a véleményünk a dologról… én fáradt vagyok az ilyesmihez – tette hozzá, és újságját a hóna alá csapva elballagott.

Százszorszép megragadta Kit ünneplőzakójának hajtókáját.

– Figyelj… én csak a katasztrófát szeretném elkerülni… nem akarom, hogy mindnyájan lebukjunk… – hebegte esdeklő hangon Kit. A lány erre rántott rajta egyet, ő pedig egyensúlyát vesztve kis híján elesett, Százszorszép azonban erősen fogta – aztán bedobta a medencébe.

Kit nagyon megijedt, de arra gondolt, ha ennyivel megússza – ha ez a rohadt bestia csak az öltönyét teszi tönkre –, akkor szerencsés fickónak tarthatja magát. Ám amint a feje előbukkant a vízből, Százszorszép ráugrott.

Ahogy a lány térde a hátához csapódott, felordított a fájdalomtól, vizet nyelt, és feje ismét a felszín alá bukott.

Ez a medence sekély végén történt, így amikor leért a lába, Kit megpróbált fölegyenesedni, de Százszorszép karja úgy szorította a fejét, akár a harapófogó, és ő újra elvesztette az egyensúlyát. A lány a víz alá nyomta, és nem eresztette el.

A fiú visszafojtott lélegzettel várta az ökölcsapásokat, Százszorszép 63

azonban nem ütötte meg. Fogytán volt a levegője, ezért kapálózni kezdett, hogy kiszabaduljon a vasmarokból, ám az erős lánnyal nem boldogult. Dühbe gurulva rúgott, csapkodott – mindhiába. Úgy érezte magát, mint egy hisztis kisgyerek, aki tehetetlenül vergődik az anyja karjában.

Most már nem bírta tovább, de ellenállt a kísértésnek; páni félelmét leküzdve nem nyitotta ki a száját, hogy levegőt vegyen. Rájött, hogy a fél térdre ereszkedett Százszorszép csak az ő fejét nyomja le, a sajátját kidugja a vízből. Nyugalmat erőltetett magára, meg se moccant, hogy lebegő lába

egyre lejjebb ereszkedjen. Abban reménykedett, talán a lány azt fogja hinni, elájult.

Végre földet ért a talpa, Százszorszép azonban ugyanúgy szorította, mint eddig. Ekkor megvetette a lábát, és minden erejét összeszedve hirtelen fölfelé lendült, hogy lerázza a lány karját. Százszorszép csak egy apró mozdulatot tett, de az ő koponyáját mintha acélfogó roppantotta volna össze.

Kinyitotta a szemét a víz alatt. Arca a lány kemény bordáihoz prése-lődött. Kissé elfordította fejét, kinyitotta a száját, és megharapta Százszorszépet, aki erre megvonaglott, és már nem fogta olyan iszonyú erővel. Ő ekkor összeszorította az állkapcsát, hogy átharapja a lány bőrét, ám a búvárkesztyűs kéz hirtelen az arcára tapadt, és két ujj belekapott a szemébe. Reflexszerűen megpróbált félrehúzódni, önkéntelenül kinyitotta a száját, és Százszorszép húsa kicsúszott a fogai közül.

Pánikba esett. Nem tudta tovább visszatartani a levegőt. Oxigénre szomjazó teste rákényszerítette, hogy zihálva, fuldokolva lélegzetet vegyen, de nyomban víz zúdult a tüdejébe, és ő azon kapta rajta magát, hogy köhögve, hörögve hányni kezd. Minden roham után egyre több víz folyt le a torkán.

Rádöbbent, hogy hamarosan meghal, ha ez így megy tovább.

Érezte, hogy Százszorszép belemarkol a hajába, és kirántja a fejét a vízből. Már-már azt hitte, a lány megenyhült, abbahagyja a kínzását. Nagyra tátotta a száját, és beszívta az áldott tiszta levegőt. Újra köhögni kezdett, vízsugár lövellt a tüdejéből. De mielőtt még egyszer lélegzetet vehetett volna, Százszorszép ismét a lenyomta a fejét, és ő levegő helyett megint vizet nyelt.

A páni félelem semmiség volt a rátörő rettegéshez képest – ám ez erőt adott neki, és őrjöngve rúgta-vágta a lányt, ahol érte. Bár Százszorszép egyre nehezebben tartotta féken, mégsem tudta fölemelni a fejét. Már meg se próbálta becsukni a száját, hagyta, hogy a víz belefolyjon. Arra gondolt, minél előbb megfullad, annál előbb véget ér ez a kínszenvedés.

Ekkor Százszorszép újra kihúzta a fejét a vízből, és ő köpködve, prüsz-kölve beszippantott egy korty drága levegőt. De a következő pillanatban a feje ismét elmerült.

Hiába sikoltott, nem jött ki hang a torkán. Már csak ernyedten kapá-

lózott. Tudta, hogy Harry nem akarja megöletni, mert akkor nem lesz betörés –

de Százszorszépnek nincs ki mind a négy kereke, és talán túl messzire megy.

Ennél a halál is jobb, gondolta. Nyitva volt a szeme, de csak zöld homályt

látott. Aztán elsötétült előtte a világ, mintha hirtelen leszállt volna az éj.

Végre elvesztette az eszméletét.

Reggel 10 óra

Ned nem tudott vezetni, így a Toyota Previa volánjánál Miranda ült, mögöttük pedig Tom, Game Boy nevű számítógépes játékával. A leghátsó ülést lehajtották, hogy elférjen a piros és aranypapírba csomagolt, zöld szalaggal átkötött nagy halom karácsonyi ajándék.

Ahogy elindultak a Great Western Road közelében lévő György korabeli emeletes ház elől, ahol Miranda lakott, szállingózni kezdett a hó.

Északon, a tenger fölött hóvihar tombolt, de a meteorológusok úgy vélték, Skóciát elkerüli az ítéletidő.

Miranda boldogan és elégedetten hajtott Stepfall felé a számára legfontosabb két férfival, hogy az egész családdal együtt ünnepelje a karácsonyt az apja házában. Jól emlékezett rá, hogy annak idején ugyanígy tért haza az egyetemről; ugyanígy vágyódott az otthoni ízek, a tiszta fürdőszobák, a vasalt ágynemű és az övéi törődése, meleg szeretete után.

Előbb azonban a külváros felé kanyarodott, ahol Ned első felesége élt, mert föl kellett venniük Ned lányát, Sophie-t.

A Game Boy szomorkás, ereszkedő dallamot játszott, valószínűleg azért, hogy jelezze: Tom ripityára törte az űrhajóját, vagy egy gladiátor erősebbnek bizonyult nála és lefejezte. A kisfiú felsóhajtott, aztán így szólt:

– Egy autósmagazinban csúcsszuper monitort láttam. A reklám szerint be lehet építeni az első ülés fejtámlájába, hogy útközben videózhasson, aki hátul ül.

– Remek találmány. Nem is autó az autó nélküle – jegyezte meg mosolyogva Ned.

– De biztos nagyon drága – mondta Miranda.

– Á, nem is olyan vészes – felelte Tom.

Miranda a visszapillantó tükörből a fiára nézett.

– Miért, mibe kerül?

– Azt nem tudom pontosan, de egyáltalán nem látszik drágának, mama… Tényleg nem…

– Hát akkor derítsd ki mennyi, és majd meglátjuk, telik-e rá, hogy vegyünk egyet.

– Oké! Csuda klassz! És ha neked nem telik rá, majd kérek a nagypapától.

Miranda elmosolyodott. Ha jókedvében találod a nagypapát, akár toronyórát lánccal is vesz neked, gondolta magában.

Titokban mindig azt remélte, hogy Tom a nagyapja lángeszét fogja örökölni, és nagy tudós lesz belőle. Egyelőre nem lehetett tudni, teljesül-e az álma. A fia kitűnően tanult, de egyetlen tantárgyban sem nyújtott feltűnően kiemelkedő teljesítményt. Amellett Miranda azzal sem volt

teljesen tisztában, miben rejlik valójában az apja zsenialitása, pedig gyakran tűnődött rajta. A papa természetesen kiváló mikrobiológus, de valami máshoz is ért; egyrészt csodálatos fantáziája segítségével képes megjósolni, merre halad majd a tudomány, másrészt született vezéregyéniség, aki a saját példájával együtt-működésre tud ösztökélni egy egész tudóscsoportot… De hogyan lehet megállapítani egy tizenegy éves gyerekről, hogy benne is megvan-e a nagyapja tehetsége, amikor jelenleg semmi sem ragadja meg annyira a képzeletét, mint egy új számítógépes játék?

Miranda bekapcsolta az autórádiót. Egy kórus éppen karácsonyi dalokat énekelt.

– Ha még egyszer meghallom a „Csendes éj”-t, öngyilkos leszek. Biz’

isten felkötöm magam az első karácsonyfára! – morogta Ned. Miranda adót váltott. Itt John Lennon száma, a „War is Over” szólt. Ned felnyögött. –

Hallottad, hogy a Pokolrádió egész évben karácsonyi énekeket játszik? Ez közismert tény, ha nem tudnád.

Miranda nevetve tovább keresgélt, és néhány másodperc múlva talált egy másik állomást, ahol klasszikus zenét adtak.

– Ez a zongoratrió megfelel?

– Haydn… Tökéletes!

Ned kifinomult ízlésű intellektuelnek tartotta magát, és rá is játszott erre a szerepre. Ezért utálta a popkultúrát, és ezért nem tanult meg vezetni. De Miranda nem bánta, hogy a vőlegénye ilyen finnyás, mert ő sem szerette a popzenét, a szappanoperákat meg a híres festményekről készült silány reprodukciókat. Az andalító karácsonyi dalokat viszont szívesen hallgatta.

Elnézte Ned hóbortjait, és rokonszenves volt neki a férfi gondolkodás-módja, de nem ment ki a fejéből az a bosszantó beszélgetés, amit Olgával folytatott a kávézóban. Azon rágódott, vajon valóban gyenge és határozatlan-e Ned. Néha ő maga is azt kívánta, bárcsak rámenősebb, keményebb fickó lenne a vőlegénye. A férje az volt – túlságosan is –, ám ő

hébe-hóba mégis olyan szexre vágyott, amilyet Jasper mellett ismert meg. A végtelenül önző Jasper durván rávetette magát, csak a saját kielégülése érdekelte – és ő ezt felszaba-dultan élvezte, bár utána majd elsüllyedt szégyenében. A láng azonban végül kihunyt – egyszer csak úgy érezte, torkig van ezzel az egoista alakkal, aki önmagán kívül senkire és semmire nincs tekintettel. Ennek ellenére örült volna, ha Ned – legalábbis az ágyban – olykor hasonlítana Jasperhez.

Miranda gondolatai elkalandoztak. Hirtelen eszébe jutott az öccse.

Keserű csalódás érte, amiért Kit lemondta a családi programot, és nem tölti velük a karácsonyt. Pedig ő minden tőle telhetőt megtett, hogy rábeszélje!

először kerek perec közölte vele, ő ugyan nem jön, hagyja békén, de végül beadta a derekát – így igazából egyáltalán nem meglepő, hogy ismét meggondolta magát. De Mirandát mégis lesújtotta a hír. Fájt a szíve, mert nagyon szerette volna, ha mindnyájan együtt ünnepelnének, éppúgy, mint Mamma Marta halála előtt szinte minden karácsonykor. Megrémítette az apja és az öccse között tátongó szakadék. Mivel nem sokkal az anyjuk halála után tört ki a botrány, Miranda úgy érezte, veszélybe került a család, és attól félt, ha a család meggyengül, sebezhetővé válik, ha hirtelen törékeny lesz, akár az üveg, akkor már semmiben sem lehet biztos az ember.

Befordult a munkásnegyed egyik utcájába, ahol kőből épült régi kis viskók sorakoztak, és leparkolt egy nagyobb ház előtt, ami hajdan a munkafelügyelőé lehetett. Ned itt lakott Jenniferrel, amíg két évvel ezelőtt el nem váltak. De amíg együtt éltek, óriási anyagi áldozatok árán modernizálták az épületet, és Ned még mindig a jelzálogkölcsönt törlesztette. Valahányszor Miranda erre járt, dühbe gurult, ha arra a csillagászati összegre gondolt, amit Ned kénytelen kifizetni Jennifernek.

Behúzta a kéziféket, de nem állította le a motort, és a kocsiban maradt Tommal. Ned egyedül ballagott az ösvényen a kapuhoz – Miranda soha nem ment be a házba. Bár Ned még a megismerkedésük előtt elhagyta a családi otthont, a volt felesége úgy gyűlölte Mirandát, mintha miatta váltak volna el.

Jennifer kerülte a találkozást, telefonon udvariatlanul, kurtán beszélt vele, és –

az indiszkrét Sophie szerint – a barátnőinek csak „hájas szajha”-ként emlegette őt. Jennifer ugyanis sovány, madárcsontú asszony volt, horgas orra a sas csőrére emlékeztetett.

A tizennégy éves Sophie nyitott ajtót, farmerban és szűk pulóverben.

Ned megcsókolta a lányát, aztán bement.

A rádió Brahms egyik magyar táncát játszotta. A hátsó ülésen Tom kezében időnként csipogott a Game Boy. A feltámadt szélben hópelyhek kavarogtak a kocsi körül. Miranda följebb csavarta a fűtést. Ned egyszer csak kilépett a házból, és bosszús arccal a Toyotához sietett.

– Képzeld, Jennifer nincs itthon – mondta Miranda ablakához hajolva. –

Sophie még el sem kezdett készülődni. Nem segítenél neki becsomagolni?

– Jaj, Ned, nem hiszem, hogy ez jó ötlet – felelte boldogtalanul Miranda. Úgy érezte, rettentően kínos lenne Jennifer távollétében bemennie a házba.

Ned szemmel láthatólag pánikba esett.

– Az igazat megvallva fogalmam sincs, mire van szüksége egy lánynak.

Ezt Miranda minden további nélkül elhitte, mert Ned számára az is szinte megoldhatatlan feladat volt, hogy a saját bőröndjét becsomagolja. Amíg Jenniferrel élt, sosem kellett ilyesmivel bajlódnia. Amikor első közös nyaralásukra készültek Firenzébe, hogy végigjárják az ottani múzeumokat, Miranda elvből nem segített a férfinak, mondván, meg kell tanulnia egyedül boldogulni.

Későbbi utazásaik – londoni víkendjük, négynapos bécsi városnézésük – előtt azonban már ellenőrizte Ned kofferját, és jól tette, vőlegénye ugyanis mindig kifelejtett belőle valami fontosat. Így aztán nem csodálta, hogy

Nednek halvány gőze sincs, mit kéne bepakolnia a lányának – ez végképp meghaladta a képességeit.

Miranda nagyot sóhajtott, és kihúzta a slusszkulcsot.

– Tom, neked is velem kell jönnöd – mondta a fiának.

Ízléses a berendezés, gondolta, ahogy belépett a haliba, mert Jennifer valóban kitűnő érzékkel válogatta össze a színes anyagokkal kárpitozott egyszerű, rusztikus bútorokat – pontosan úgy, ahogy egy munkafelügyelő

otthonára büszke, felesége tette volna száz évvel ezelőtt. A kandallópárkányon karácsonyi lapok sorakoztak, de fenyőfa nem volt.

Miranda nemigen tudta elképzelni, hogy Ned valaha itt lakott – hogy esténként úgy jött haza ebbe a házba, ahogy most az ó lakásába. Nyilván bekapcsolta a rádiót, meghallgatta a híreket, aztán orosz regényeket olvasott, majd gépiesen fogat mosott, és egy másik asszonnyal bújt ágyba, hiszen nem is olyan régen még Jennifert tartotta a karjában éjszakánként.

Sophie a kanapén hevert a nappali szobában, és a televíziót bámulta.

Köldökében testékszer, olcsó bizsu csillogott. Miranda cigarettafüstöt érzett.

– Gyere szépen, Sophie, Miranda segít neked csomagolni. Jó lesz, kicsikém? – fordult a lányához szinte esdeklő hangon Ned. A szánalmas rimánkodás hallatán Miranda arca megvonaglott.

– Filmet nézek – felelte durcásan Sophie.

Miranda már tudta, hogy Sophie a kérlelést elengedi a füle mellett –

csak akkor engedelmeskedik, ha szigorúan bánnak vele. Épp ezért fölkapta a távirányítót, és kilőtte a tévét.

– Légy szíves, mutasd meg, hol a hálószobád, Sophie – mondta határozottan a lánynak.

Sophie makacs ábrázattal meredt rá, mint akinek esze ágában sincs szót fogadni.

– Mozgás! Nincs időnk órákig itt rostokolni!

Sophie erre kelletlenül föltápászkodott, és csigalassúsággal kivánszorgott a szobából, Miranda meg követte az emeletre. A rendetlen hálószoba csatatérre emlékeztetett, a falra ragasztott poszterekről komikusan totyakos farmerban pózoló, torzonborz fiúk vigyorogtak.

– Öt napot töltünk Stepfallban, tehát mindenekelőtt tíz bugyira lesz szükséged.

– Annyi nincs is.

Miranda nem hitt a kislánynak, de ráhagyta.

– Jó, akkor annyit hozol, amennyi van. Legfeljebb kimosod.

Sophie lecövekelt a szoba közepén. Csinos kis pofija elárulta, hogy mindjárt fellázad a parancsolgató idegen ellen.

– Gyorsan, gyorsan! – sürgette Miranda. – Kapj elő pár bugyit! Majd én bepakolom, mintha a szobalányod lennék.

Néhány másodpercig farkasszemet néztek, de a kislány nem állta sokáig Miranda pillantását. Leszegett fejjel hátat fordított, és kihúzta a komód legfelső fiókját, ami tele volt fehérneművel.

– Öt melltartót hozz magaddal – mondta Miranda. Sophie előszedegette a holmikat.

Túl vagyunk a krízisen, gondolta Miranda, majd kitárta a szekrényajtót.

– Két ruha is kell, amiben esténként asztalhoz ülhetsz. – Kiakasztott egy kombinévállpántos piros ruhát. – Ez nagyon szép – hazudta, pedig nem tetszett neki; túl szexisnek találta egy tizennégy éves lánynak.

Sophie kissé megenyhült.

– Vádi új.

– Vigyázva kell összehajtanunk, nehogy meggyűrődjön. Hol tartjátok a selyempapírt?

– Azt hiszem, a konyhában. A kredenc fiókjában.

– Majd én fölhozom. Te addig vegyél elő két tiszta farmert.

Miranda lement a lépcsőn. Úgy érezte, kezdi megtalálni a megfelelő

hangot Sophie-val; barátságosan szól hozzá, de ügyel rá, hogy megőrizze a tekintélyét. Ned és Tom a nappaliban tévét néztek. Miranda benyitott a konyhába.

– Ned, nem tudod, hol tartja Jennifer a selyempapírt? – kiáltott ki a férfinak.

– Sajnos nem.

– Hülye kérdés volt – morogta Miranda, miközben egymás után kihúzta az összes fiókot.

Végül a varrószeres rekesz hátuljában fedezte fel, amit keresett. Le kellett térdelnie a kőre, mert a csomag egy szalagokkal teli doboz alatt lapult.

Ahogy előregörnyedve benyúlt a kredencbe, kiverte a verejték az erőlködéstől.

Ez agyrém, gondolta; még csak harmincöt éves vagyok, és nehezemre esik lehajolni! Képtelenség… Minimum öt kilót le kell adnom! Egy falat rósejbnit sem eszem a karácsonyi pulykához!

Éppen kihalászta a selyempapírt a kredencből, amikor hallotta, hogy nyílik a ház hátsó ajtaja, és női léptek kopognak a háta mögött. Riadtan fölnézett. Jennifer állt előtte.

– Hát te meg mi a fenét képzelsz? Hogy mersz a konyhámban kutatni? –

rikácsolta az asszony, aki magas homlokával, horgas sasorrával törékeny termete ellenére is félelmetesnek látszott. Mérték után készült elegáns téli-kabátot és magas sarkú csizmát viselt.

Miranda, kissé lihegve, fölegyenesedett. Érezte, hogy csorog az izzadság a nyakán, és rettentően szégyellte magát.

– Csak egy kis selyempapírért szaladtam le – hebegte.

70

– Azt látom. De tudni akarom, mit keresel a házamban egyáltalán!

Ekkor Ned jelent meg az ajtóban.

– Szia, Jenny. Nem is hallottam, hogy megjöttél.

– És ennek következtében nem volt időd leadni a vészjelzést – jegyezte meg maró gúnnyal Jennifer.

– Ne haragudj – mentegetőzött a férfi. – Én hívtam be Mirandát, hogy…

– Ide ugyan ne hívd be! – vágott a szavába az asszony. – Nekem itt ne mászkáljanak a tyúkjaid!

Ezt olyan hangsúllyal mondta, mintha Ned háremet tartott volna, pedig a férfi csak két nővel randevúzott, mióta elváltak – az egyikkel mindössze egyszer találkozott, a másik pedig Miranda volt. De Miranda úgy vélte, gyerekes dolog lenne ezen összeveszni, ezért csupán annyit mondott:

– Én csak Sophie-nak akartam segíteni.

– Sophie-t bízd rám! Légy szíves, azonnal hagyd el a házamat.

Ismét Ned szólalt meg.

– Sajnálom, ha megijesztettünk, Jenny, de…

– Ne sajnálkozz, hanem tüntesd el ezt a perszónát a szemem elől!

Miranda fülig vörösödött. Így még soha senki nem gorombáskodott vele.

– Jobb lesz, ha megyek.

Jennifer bólintott.

– Jobb bizony!

– Majd kiviszem Sophie-t, amint lehet – motyogta Ned.

Miranda ugyanolyan dühös volt Nedre, mint Jenniferre, bár ebben a pillanatban önmagának sem tudta volna megmagyarázni, hogy miért. Sarkon fordult, és a hall felé indult.

– A hátsó ajtón is nyugodtan kimehetsz – mondta Jennifer. Miranda megtorpant, bár restellte, hogy tétovázik. De aztán az asszonyra nézett, akinek halvány, csúfondáros mosoly bujkált a szája szögletében. Ez csöppnyi erőt adott neki.

– Nem hiszem – válaszolta halkan, és továbblépkedett, hogy a bejárati ajtón távozzon.

– Tom, gyere velem! – hívta a fiát.

– Egy perc és jövök – kiáltott vissza a gyerek.

Miranda besietett a nappaliba, ahol Tom tévézett. A csuklójánál fogva fölrántotta a fiút a kanapéról, és kivonszolta a házból.

– Ez fáj! – tiltakozott Tom.

Miranda bevágta az ajtót.

– Majd legközelebb rögtön jössz, ha hívlak!

Sírhatnékja volt, amikor beszállt a kocsiba. Most ülhet idekint, és várakozhat, mint egy cseléd, akit kizavartak, miközben Ned bent van a házban az exnéjével! Vajon Jennifer szándékosan tervelte ki ezt a drámai jelenetet, 71

hogy őt porig alázza? Lehetségesnek tartotta. Sőt most már azt is tudta, miért haragszik Nedre: azért, mert a bajban nem számíthatott rá. Reménytelen eset!

Zokszó nélkül tűrte, hogy Jennifer sértegesse őt, ráadásul nem győzött mentegetőzni. Aztán ugyan miért? Ha Jennifer becsomagolta volna a lánya bőröndjét, vagy ráparancsolt volna Sophie-ra, hogy időben készüljön el, akkor neki, Mirandának, be se kellett volna tennie a lábát a házba! És az a legrosszabb az egészben, hogy a fián töltötte ki a mérgét – holott nem Tomra kellett volna ráförmednie, hanem Jenniferre.

A gyerekre nézett a visszapillantó tükörben.

– Ne haragudj, Tommy. Sajnálom, hogy ráncigáltalak. Nagyon fáj a csuklód?

– Á, már nem is érzem! – felelte a kisfiú. Föl se tekintett, elmerülten játszott a Game Boyjal. – Te se haragudj, mama, amiért nem jöttem rögtön, amikor hívtál.

– Oké, fátylat rá – dünnyögte Miranda. Kövér könnycsepp gördült le az arcán. Gyorsan letörölte a kézfejével.

72

Délelőtt 11 óra

– A vírusok nap mint nap több ezer embert ölnek meg – mondta Stanley Oxenford. – A körülbelül tízévenként jelentkező nagy influenzajárványok hozzávetőleg huszonötezer áldozatot szednek az Egyesült Királyságban. Az 1918-as spanyolnáthába többen haltak bele, mint ahányan elestek az első

világháborúban, és 2002-ben hárommillió AIDS-beteg távozott az élők sorából, akiket a humán immunodeficientia vírus, vagyis a HIV fertőzött meg.

Emellett a vírusok a daganatos betegségek tíz százalékában is szerepet játszanak.

Toni Stanley mellett ült a Kreml előcsarnokában, a középkori kastélyok mennyezetét utánzó politúrozott gerendák alatt, és feszült figyelemmel hallgatta a férfit, aki nyugodtan, fegyelmezetten, rezzenéstelen arccal beszélt, ő azonban elég jól ismerte ahhoz, hogy észrevegye: kissé remeg a hangja az idegességtől. Nem csoda, gondolta, hiszen Stanleyt mélységesen megrázta, teljesen kétségbe ejtette Laurence Mahoney fenyegetőzése. Hogyne lenne ideges, amikor fennáll a veszély, hogy mindenét elveszítheti, és alig tudja leplezni a félelmét!

Toni az összegyűlt riporterek arcát fürkészte. Azon tűnődött, vajon hallják-e, felfogják-e egyáltalán Stanley szavait, és megértik-e kutatómunkája jelentőségét. Jól ismerte az újságírókat, így tisztában volt vele, hogy mindössze néhány intelligens ember akad közöttük, a zömük azonban buta, mint a sötét éjszaka. Az igazmondás hívei elenyésző kisebbségben vannak; a többség szenzációhajhász hiéna, és csupán arra törekszik, hogy a lehető legfantasztikusabb sztorival traktálja az olvasókat. Tonit felháborította, hogy egy olyan remek ember, mint Stanley sorsa efféle firkászok kezében van, de tudta: a bulvárlapok hatalma napjaink könyörtelen valósága, és ha elég sokan írják le Stanleyről, hogy megszállott őrült, aki veszedelmes kísérleteket végez a Frankenstein-kastélyban, akkor ez igencsak kínos lehet az amerikaiaknak.

Olyannyira, hogy megvonhatják az anyagi támogatást az Oxenford Medicaltől.

Nem csak Stanleyre nézve lenne végzetes, ha nem finanszíroznák tovább a munkáját – ez az egész világ számára tragikus következményekkel járna. Igaz, hogy valaki más befejezhetné a vírusellenes szer kísérleti programját, de a tönkrement, csődbe jutott Stanley nem fedezne fel több csodatévő medicinát… Toni mérgében legszívesebben fölpofozta volna a bárgyú pofát vágó újságírókat, és rájuk rivallt volna: „Ébresztő, süket banda! A ti jövőtök is ezen múlik!”

– Tény és való, hogy vírusok igenis léteznek, de ebbe nem kell tétlenül beletörődnünk – folytatta Stanley. Toni csodálta a stílusát. Minden szavát megfontolta, de lezser egyszerűséggel, világosan fogalmazott, ahogy a fiatalabb kollégáknak szokott magyarázni. Nem szónokolt, hanem szinte társalgott a hallgatóival. – A tudósok ugyanis képesek legyőzni a vírusokat. Az AIDS

felbukkanása előtt a himlő volt a legrettegettebb gyilkos – egészen addig, amíg egy Edward Jenner nevű tudós 1796-ban föl nem fedezte azt a vakcinát, amely lehetővé tette, hogy a himlő eltűnjön az emberiség életéből. A gyermek-paralízist is hasonlóképpen számolták fel a földkerekség hatalmas területein.

Idővel az influenzát, az AIDS-et, sőt a rákot is le fogják győzni – és ezt a harcot a hozzánk hasonló tudósok vívják majd meg, akik olyan laborató-

riumokban dolgoznak, mint a miénk.

Ekkor egy nő föltette a kezét és megkérdezte:

– Önök itt jelenleg pontosan min dolgoznak?

Toni feléje fordult.

– Megmondaná, hogy hívják és melyik lap tudósítója?

– Edie McAllan vagyok, a *Scotland on Sunday* tudományos rovatától.

A Stanley másik oldalán ülő Cynthia Creighton följegyezte az adatokat.

– Kifejlesztettünk egy vírusellenes szert – válaszolta Stanley. – Ez ritka-ság, mert rengeteg antibiotikumot ismerünk, ami elpusztítja a baktériumokat, de a vírusokkal szemben nagyon kevés hatékony ellenszer létezik.

– Mi a különbség a kettő között? – szólalt meg egy férfi, majd gyorsan bemutatkozott: – Clive Brown, a *Daily Record* tól.

A *Record* bulvárlap volt. Toni örült az igazi tudományos problémákra irányuló kérdéseknek, mert azt akarta, hogy a sajtó képviselői a valóban

fontos témákra koncentráljanak. Úgy vélte, minél jobban megértik a lényeget, annál kevésbé valószínű, hogy sületlenséget fognak lehozni, amivel kárt okoznak a vállalatnak.

– A baktériumok vagy mikrobák parányi élőlények, amelyek optikai mikroszkóppal is láthatók – felelte Stanley. – Mindnyájunk szervezetében több milliárd található belőlük. Jó néhány kimondottan hasznos: például segíti az emésztésünket, vagy a közreműködésével szabadulhatunk meg az elhalt hámsejtjeinktől. Persze kórokozók is vannak közöttük, de a miattuk kialakuló betegségek nagy része antibiotikumokkal kiválóan gyógyítható. A vírusok kisebbek, egyszerűbbek, mint a baktériumok, és csak elektronmikroszkóppal láthatók. Egyetlen vírus sem képes reprodukálni önmagát – így kénytelen

„elrabolni” egy élő sejt biokémiai mechanizmusát, és rákényszeríteni a sejtet, hogy létrehozza az adott vírus kópiáit. A ma ismert vírusok egyike sem hajt hasznot az embernek, és elég kevés gyógyszer tudja eredményesen leküzdeni a vírusfertőzéseket. Az emberiség számára ezért örvendetes hír egy új vírusellenes szer felfedezése.

Ismét Edie McAllen jelentkezett.

74

– Az önök által felfedezett szer melyik vírussal szemben hatékony?

Toni elégedetten nyugtázta az újabb tudományos jellegű kérdést. Lassan hinni kezdett benne, hogy Stanley meg ő nem hiába bizakodtak – ez a sajtó-

konferencia beváltja a hozzá fűzött reményeiket. Mégis erőt vett magán, és elfojtotta optimizmusát, mert rendőrségi sajtótisztként szerzett tapasztalataiból tudta, hogy az újságíróktól minden kitelik: komoly, intelligens kérdéseket tesznek fel az embernek, aztán a szerkesztőségbe visszatérve vérlázítóan mocskos cikket kanyarítanak, amivel felizgatják az olvasókat. És ha ők maguk józan hangvételű tudósításban számolnak is be a történtekről, valami tudatlan, felelőtlen alak minden további nélkül átírhatja a sztorit.

– Jelenleg éppen erre a kérdésre keressük a választ – felelte Edie McAllennek Stanley. – Most próbáljuk ki a szert, hogy meghatározzuk, vajon a különféle vírusok közül melyekkel szemben bizonyul hatékonynak.

– Veszélyes vírusok is szerepelnek a kísérletben? – érdeklődött Clive Brown.

Stanley bólintott.

– Természetesen. A veszélytelen vírusok ellenszereire senki nem kíváncsi.

Az ostoba kérdésre adott frappáns válasz hallatán felharsant a nevetés a teremben, Clive Brown azonban szemmel láthatólag dühbe gurult. Toni egy pillanatra kétségbeesett. Sokszor tapasztalta, hogy a megszégyenített újságíró addig nem nyugszik, amíg meg nem torolja a sérelmet.

Gyorsan közbelépett.

– Köszönöm ezt a kérdést, Clive – mondta, hogy csillapítani próbálja a férfi haragját. – Mi itt, az Oxenford Medicalben, a lehető legmagasabb fokú biztonsági rendszabályok betartását követeljük meg azokban a laboratóriumokban, amelyekben különösen veszélyes anyagokkal dolgoznak a munkatársak. A legszigorúbban védett négyes fokozatú laborunk riasztórendszere közvetlen összeköttetésben áll az ivenburni regionális rendőrkapitánysággal.

Biztonsági őreink éjjel-nappal szolgálatban vannak, és ma reggel megkettőztem az őrség létszámát. További óvintézkedésként megtiltottam a biztonsági őröknek, hogy belépjenek a négyes fokozatú laborba; elrendeltem, hogy kizárólag a zárt láncú televízió kameráival figyeljék a helyiségeket.

Brown azonban nem békélt meg.

– Ha önöknél ilyen tökéletes a védelem, akkor hogyan jutott ki mégis egy hörcsög a laboratóriumból?

Toni fel volt készülve erre a kérdésre.

– Engedje meg, hogy három fontos körülményt tisztázzak. Először is, nem hörcsög jutott ki a laborból. Ez téves információ, amit ön a rendőrségtől kapott jelentette ki határozottan, hiszen szándékosan vezette félre Franket, Frank pedig beleesett a csapdába, és ezzel elárulta magát: ő szivárogtatta ki a sztorit a sajtónak. – Tehát megkérném, kedves Clive, hogy a jövőben 75

egyenesen hozzánk forduljon, ha valósághű tájékoztatást óhajt az itteni eseményekről, ugyanis egy nyúl szabadult ki az épületből, és nem Pamacsnak hívták.

Mindenki nevetett – még Brown is elmosolyodott.

– Másodszor, a szóban forgó nyulat egy sporttáskában csempészték ki, ezért a mai naptól kötelezővé tettük a csomagellenőrzést a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratórium ajtajánál, hogy ez még egyszer ne fordulhasson elő. Harmadszor, soha nem állítottam, hogy nálunk tökéletes a védelem. Én csak annyit mondtam, hogy megköveteljük a lehető legmagasabb fokú biztonsági rendszabályok betartását. Ember ennél többet nem tehet az ügy érdekében.

– Vagyis beismeri, hogy az önök laboratóriuma veszélyezteti a gyanútlan skót lakosságot.

– Nem. Önök itt nagyobb biztonságban vannak, mint ha az M8-ason autóznának, vagy Prestwickból Glasgow-ba repülnének. A vírusok mindennap emberek ezreit ölik meg, de a mi laborunkból származó vírus mindössze egyetlenegy ember halálát okozta, ő pedig nem gyanútlan skót lakos volt, hanem az Oxenford Medical alkalmazottja, aki szándékosan szegte meg a szabályokat, és tudatosan kockáztatta az életét.

Mindent összevéve egész jól megy, gondolta Toni, ahogy a következő

kérdésre várva körülnézett, mert a kamerák egyfolytában zümmögtek, az operatőrök forgattak, itt is, ott is vakuk villantak, és Stanley óriási felelősség-tudattal rendelkező zseniális tudós benyomását keltette, vagyis pontosan annak látszott, aki volt. De Toni attól tartott, a tévéhíradók majd kivágják a sajtókonferenciáról készült, csöppet sem drámai snitteket, és csak a kapu előtt összecsődült tömegről, az állati jogokért tüntető,

szlogeneket kántáló kölykökről felvett képsorokat fogják leadni. Azt kívánta, bárcsak érdekesebb látvánnyal tudna szolgálni a stáboknak meg a fotósoknak, amire rászegez-hetnék a lencséjüket – de semmi nem jutott eszébe.

Frank barátja, Carl Osborne ekkor szólalt meg először. A Tonival körülbelül egyidős jóképű férfi úgy nézett ki, mint egy filmsztár. A haját valószínűleg festette, mert az egy árnyalattal sárgább volt a természetes szőkénél.

– Pontosan milyen veszéllyel fenyegette ez a nyúl a helybelieket?

– Normális körülmények között egyik faj nem szokta megfertőzni a másikat. Úgy véljük, a nyúlnak meg kellett harapnia Michaelt ahhoz, hogy őt is megtámadja a vírus.

– És mi történt volna, ha az a nyúl elszökik?

Stanley kinézett az ablakon. Odakint szállingózott a hó.

– Megfagyott volna szegény pára.

– Tegyük fel, hogy a tetemét megeszi egy másik állat. Egy róka megkaphatta volna a fertőzést?

– Nem. A vírusok általában kevés fajhoz adaptálódnak. Többnyire egyhez, esetleg kettőhöz, olykor háromhoz. Legjobb tudomásunk szerint az adott vírus nem fertőzi meg a rókákat, sem a skót vadvilág egyéb állatfajait.

Csupán az embert, a makákó majmot és a különféle nyúlfajtákat.

– De Michael továbbadhatta volna a vírust más embereknek.

– Igen, cseppfertőzéssel, például tüsszentéssel. Mi is ettől a lehetőségtől féltünk a legjobban. De már kapcsolatba léptünk a kollégáival meg a barátaival, és a rendelkezésünkre álló információk szerint Michael senkivel sem érintkezett a kritikus időszakban. Ennek ellenére hálásak lennénk, ha önök

közzétennék az újságjaikban és a tévéműsoraikban a kérésünket: amennyiben bárki találkozott vele, az illető haladéktalanul jelentkezzen nálunk.

– Még véletlenül se higgyék, hogy megpróbáljuk elbagatellizálni a történteket – szólt közbe gyorsan Toni. – Épp ellenkezőleg, nagyon aggaszt bennünket az eset, ezért, mint már említettem, az eddigieknél is szigorúbb biztonsági intézkedéseket vezettünk be. Ugyanakkor rendkívül körültekintően kell eljárnunk, nehogy eltúlozzuk a dolgot. – Éppolyan hiábavaló újságírókat arra kérni, hogy ne túlozzanak, mint ügyvédeket győzködni, hogy ne peres-kedjenek, gondolta keserűen. – Az az igazság, hogy a lakosság nincs és nem is volt veszélyben.

Carl Osborne azonban még nem fejezte be.

– Tegyük fel, hogy Michael Ross megfertőzte az egyik barátját, aki továbbadta a vírust valaki másnak… hány ember halhatna meg emiatt?

– Nem bocsátkozhatunk efféle alaptalan, valóságtól elrugaszkodott találgatásokba – vágta rá azonnal Toni. – A vírusfertőzés nem terjedt tovább.

Egyetlen ember halt meg. Persze ez az egy is túl sok, de semmi okunk rá, hogy mindjárt az Apokalipszis négy lovasát kezdjük emlegetni. – Legszívesebben leharapta volna a nyelvét. Sajnálta, hogy ez a mondat kicsúszott a száján, mert rögtön rájött, milyen ostoba kifejezést használt: valaki majd a szövegösszefüggésből kiszakítva idézi, és azt a látszatot kelti, mintha ő az ítélet napját jósolta volna meg.

– Úgy tudom, az önök kutatásait az amerikai hadsereg finanszírozza –

jegyezte meg Osborne.

– Igen, a Védelmi Minisztérium – felelte Stanley. – Természetesen érdeklik őket a biológiai hadviseléssel, a baktériumháborúval szemben alkalmazható módszerek.

– Igaz, hogy az amerikaiak azért végeztetik ezt a munkát Skóciában, mert véleményük szerint túl veszélyes ahhoz, hogy az Egyesült Államokban kísérletezzenek?

– Szó sincs róla! Ott is rengeteg ilyenfajta kutatás folyik, például a Georgia állambeli Atlantában, azonkívül Fort Detrickben, az Egyesült Államok hadseregének Fertőző Betegségeket Kutató Orvostudományi Intéze-tében.

77

– Akkor miért választották mégis Skóciát?

– Azért, mert a vírusellenes szert itt, az Oxenford Medicalben fedeztük fel.

Toni úgy döntött, addig száll ki a buliból, amíg nyerésre áll, és sürgősen véget vet a sajtókonferenciának.

– Hölgyeim és uraim, igazán nem akarom önökbe fojtani a szót, de tudom, hogy a jelenlévők zömének legkésőbb délig le kell adnia az anyagot –

mondta. – Azt javaslom, mindnyájan vigyék magukkal az írásos tájékoztatónkat. Cynthiától átvehetik a fénymásolt példányokat.

– Nekem még van egy kérdésem – közölte Clive Brown, a *Record* riportere.
– Hogyan kommentálják az épület előtt zajló tüntetést?

Toni ekkor ébredt rá, hogy még mindig nem jutott eszébe semmi –

továbbra sem tud ennél érdekesebb látvánnyal szolgálni a tévéseknek.

Stanley felelt helyette Brown kérdésére.

– A demonstrálok egyszerű magyarázatot adnak egy bonyolult etikai problémára. Mint az egyszerű magyarázatok többsége, az övék sem helytálló.

Jó válasz volt, de úgy hangzott, mintha Stanley rideg, szívtelen ember lenne, gondolta Toni, így hozzátette:

– És reméljük, hogy nem fáznak meg szegények ebben a hidegben.

Miközben a hallgatóság a szellemes megjegyzésen nevetett, Toni fölállt, hogy jelezze: vége a sajtókonferenciának. Ekkor hirtelen remek ötlete támadt.

Magához intette Cynthia Creightont, és az újságíróknak hátat fordítva a fülébe súgta:

– Most rögtön rohanj le a kantinba! Szólj a konyhai személyzetnek, hogy rakjanak meg néhány tálcát forró kávéval, teával, aztán minimum ketten-hárman menjenek ki a ház elé, és kínálják meleg itallal a tüntetőket!

– Nahát, milyen kedves gesztus! – lelkendezett Cynthia.

Toni persze nem kedveskedni akart a tömegnek, hanem cinikusan kiszámította a várhatóan kedvező reakciót, de ezt most nem volt ideje elmagyarázni.

– Pár perc múlva legyenek az utcán! Siess!

Cynthia elszáguldott.

Toni Stanleyhez fordult.

– Gratulálok! Nagyszerűen csinálta!

A férfi piros pöttyös zsebkendőt húzott elő a zakója zsebéből, és diszkréten megtörölte verejtékes arcát.

– Remélem, elértük a kívánt hatást.

– Majd meglátjuk. A déli tévéhíradóból kiderül. De most el kéne tűnnie innen, különben ezek a hiénák megpróbálják sarokba szorítani, hogy exkluzív interjút is adjon nekik – mondta Toni. Tudta, mekkora nyomás nehezedik Stanleyre, és meg akarta védeni.

– Okos gondolat. Egyébként is haza kell mennem – felelte a férfi, aki 78

egy sziklára épült tanyaházban lakott, a labortól hétnyolc kilométernyire. –

Szeretnék otthon lenni, mire megérkeznek a gyerekek.

Toni csalódottan hallgatta. Alig várta, hogy kettesben megnézzék a videóra rögzített sajtókonferenciát.

– Oké, menjen nyugodtan. Majd én figyelemmel kísérem a sajtóvisszhangot.

– Szerencsére senki nem szegezte nekem a legrémesebb kérdést.

– Mi lett volna az?

– A Madoba-2 túlélési rátája.

– Nem értem…

– Lehet, hogy a fertőzésbe sokan belehalnak, de rendszerint olyanok is akadnak, akik életben maradnak és felgyógyulnak. A túlélési ráta a vírus veszélyességének mérőszáma.

– És mennyi a Madoba-2 túlélési rátája?

– Zéró – felelte Stanley.

Toni döbbenten meredt a férfira. Örült, hogy ezt eddig nem tudta.

Ő még mindig hátat fordított az újságíróknak, Stanley azonban látta őket.

– Nyert – mormolta halkan. – Itt jön Osborne!

– Majd én útját állom – mondta Toni, és elindult, hogy feltartóztassa a riportert, amíg Stanley kisurran az egyik mellékajtón. – Jó napot, Carl!

Remélem, minden kérdésére kielégítő választ kapott.

– Azt hiszem, igen. Már csak arra vagyok kíváncsi, mi volt Stanley Oxenford első átütő sikere.

– Abban a teamben dolgozott, amelyik kifejlesztette az acyclovirt.

– Az micsoda?

– Szintén vírusellenes szer. Maga herpesz elleni kenőcsként ismerheti.

A márkaneve Zovirax.

– Igazán? Milyen érdekes!

Toni egy pillanatig se hitte el, hogy Carlt tényleg érdekli a téma. Azon tűnődött, vajon valójában mit akar kiszedni belőle a minden hájjal megkent riporter.

– Bízhatunk benne, hogy a tényekre szorítkozó, józan hangvételű

tudósításban számol be a történtekről, és nem túlozza el a veszélyt? – kérdezte.

– Azt akarja tudni, beszélek-e majd az Apokalipszis négy lovasáról?

Toni arca megvonaglott.

– Belátom, ostobaságot követtem el, amikor példaként éppen olyan hiperbolát hoztam fel, amilyenről megpróbáltam lebeszélni magukat.

– Ne izguljon. Nem fogom idézni.

– Köszönöm.

– Ne köszönje. Boldogan bedobnám a lovasait, de a nézők túlnyomó részének halvány fogalma sincs róla, mi fán terem az Apokalipszis – felelte

Osborne, aztán témát és taktikát váltott. – Alig láttam magát, amióta szakítottak Frankkel. Mióta nincsenek együtt?

– Frank pontosan két évvel ezelőtt, karácsonykor hagyott el.

– És maga, hogy van azóta?

– Volt néhány nehéz hónapom, ha mindenáron tudni akarja az igazat.

De már rendbe jöttem, helyrerázódott az életem. Legalábbis ma reggelig ezt hittem.

– Le kéne ülnünk dumálni, hogy pótoljuk a mulasztottakat.

Toni egyáltalán nem vágyott rá, hogy akár egy félórát is Osborne-nal töltsön, de udvariasan bólintott.

– Hát persze, miért ne?

Legnagyobb meglepetésére a férfi kapva kapott az alkalmon.

– Nincs kedve velem vacsorázni?

– Vacsorázni? – visszhangozta csodálkozva Toni.

– Igen.

– Ezt úgy értsem, hogy randevúra hív?

– Igen, úgy.

Toni erre végképp nem számított.

– Nem! – vágta rá habozás nélkül, ám aztán eszébe jutott, milyen veszélyes lehet ez az ember, és megpróbálta enyhíteni a kemény visszautasítást. – Ne haragudjon, Carl, de váratlanul ért a meghívása. Oly régóta ismerem magát, hogy a randevú gondolata meg se fordult a fejemben.

– Hátha hozzá tudnám szoktatni a gondolathoz. – Osborne kisfiúsán gyámoltalan képet vágott. – Adjon rá esélyt.

Toni álláspontja szemernyit sem változott. Továbbra sem akart semmit a férfitól, de egy pillanatig habozott. Carl jóképű, elbűvölő fickó, rengeteget keres, ünnepelt tévésztár, egész Skócia ismeri, gondolta. Biztosra vette,

hogy a negyvenhez közeledő magányos nők többsége nem hagyná ki ezt a lehetőséget. Őt azonban csöppet sem vonzotta. Akkor sem esett volna kísér-tésbe, ha nem adta volna a szívét Stanleynek. Nem kellett sokáig töprengenie rajta, miért nem akar Carllal randevúzni.

Erre a kérdésre egy másodperc alatt megtalálta a választ: Carl tisztességtelen! Ha valaki egy szenzációs sztori kedvéért képes elferdíteni az igazságot, az nyilván az élet egyéb területein is ugyanilyen becstelen. Carl alávaló szörnyeteg! Toni tisztában volt vele, hogy rengeteg Osborne-hoz hasonló férfi van, sőt a nők között is akad néhány, aki semmivel sem különb nála – ő azonban egyszerűen nem tudta elképzelni, hogy intim viszonya legyen egy ilyen hitvány alakkal. Hogyan csókolhatná meg, hogyan oszthatná meg vele a titkait, hogyan vetkőzhetné le előtte a gátlásait, hogyan adhatná oda magát neki, ha nem bízik benne? A puszta gondolattól is viszolygott.

– Nagyon hízelgő az ajánlata – hazudta. – De nem.

Osborne azonban nem adta fel.

– Az az igazság, hogy maga mindig tetszett nekem. Már akkor is, amikor együtt élt Frankkel. Nyilván érezte.

– Tényleg flörtölt velem… de maga majdnem minden nőnek csapta a szelet.

– Az egész más volt.

– Hát nem azzal a meteorológuslánnyal jár? Úgy emlékszem, mintha láttam volna az újságban a fotójukat.

– Marnie-ra céloz? Á… az nem komoly kapcsolat volt, csak jó reklám.

Főleg ezért lófráltam vele. De már vége.

Osborne-t szemmel láthatólag felbosszantotta az emlék, és Toni gyaní-

totta, hogy Marnie dobta a férfit.

– Ezt sajnálattal hallom – mondta részvéttel.

– Ne szavakkal, hanem tettekkel bizonyítsa az együttérzését. Vacsorázzon velem ma este. Már asztalt is foglaltattam a Chaumiére-ban.

Toni ismerte ezt az elegáns éttermet, ahol napokkal előbb kellett asztalt foglalni. Rögtön rájött, hogy Carl valószínűleg Marnie-val akart ott vacsorázni.

– Ma este nem érek rá.

– Maga még most is Frank után fut, igaz?

Toni keserűen felnevetett.

– Én hülye, egy darabig tényleg futottam utána, de már túl vagyok rajta.

Egyszer s mindenkorra.

– Netán talált helyette valaki mást?

– Nem járok senkivel.

– De szeretne! Csak nem az öreg professzor kell magának?

– Ne legyen nevetséges! – csattant fel Toni.

– Nahát! Maga elpirult?

– Remélem, nem, bár minden nő jogosan pirulna el, ha úgy vallatnák, ahogy most maga gyötör engem.

– Úristen, hiszen maga bele van esve Stanley Oxenfordba! – Carl rosszul tűrte, hogy kosarat kapott, szép arcát szinte elcsúfította a harag. – Hát persze! Stanley özvegyember, ugyebár. A gyerekei felnőttek. Jó parti magának… Édes kettesben költhetik el azt a hatalmas vagyont!

– Ez igazán sértő, Carl.

– Az igazság nagyon gyakran az. Maga a nagymenőkre bukik, ugye?

Először Frank, akinél nyomozó még nem csinált gyorsabban karriert a skót rendőrség történetében. Most pedig egy milliomos tudóst és gyártulajdonost szemelt ki. Mert maga nem adja alább! Nem kefél akárkivel, ugye?

Toni érezte, hogy sürgősen be kell fejeznie ezt a beszélgetést, mielőtt elveszti a fejét.

– Köszönöm, hogy eljött a sajtókonferenciára – mondta, és gépiesen kezet rázott vele. – Viszontlátásra – búcsúzott a férfitól, majd sarkon fordult, 81

és az ajtó felé indult.

Reszketett dühében. Ez a gazember bemocskolta a legmélyebb érzéseit!

Nemhogy randevúzni nem akart Carllal, de egyenesen szerette volna megfoj-tani. Minden erejét összeszedve igyekezett lecsillapodni. Súlyos szakmai válsághelyzetet kellett megoldania – nem engedhette szabadjára az indulatait.

A főbejárat közelében lévő portáspulthoz lépett, és így szólt a biztonsági őrség parancsnokához, Steve Tremletthez:

– Maradjon itt, amíg mindnyájan el nem mennek, és tartsa szemmel őket, nehogy valaki csak úgy magánszorgalomból, kísérő nélkül próbáljon meg körülnézni. – Tapasztalatból tudta, hogy egy elszánt firkász esetleg megvárhatja, míg egy igazolvánnyal rendelkező munkatárs belép valamelyik abszolút biztonságos helyiség ajtaján, és beslisszolhat mögötte.

– Bízza rám – mondta Steve.

Toni kezdett megnyugodni. Belebújt a kabátjába, és kiment az utcára.

Egyre jobban esett a hó, de azért látta a tüntetőket. Elsétált a kapuhoz. Az őrbódé mellől figyelte a forró kávét, teát osztogató konyhai személyzetet. A tüntetők átmenetileg abbahagyták a kántálást meg a zászlólengetést, és mosolyogva fecsegtek.

Az összes operatőr őket filmezte.

Minden a legnagyobb rendben van, minden tökéletesen sikerült, gondolta Toni. Csak azt nem értette, hogy akkor miért ilyen szomorú.

Visszaballagott az irodájába, becsukta az ajtót, és egy percig mozdulatlanul állt a szoba közepén. Örült, hogy egyedül lehet, és felidézheti a történteket. Kifogástalanul vezette a sajtókonferenciát. Megvédte a főnökét Osborne-tól. És remekül bevált az ötlete: a tüntetők egy csapásra megszelí-

dültek, mintha varázsitallal kínálta volna őket. Persze tudta, hogy nem lenne bölcs dolog ünnepelni, amíg nem látja a tényleges tudósításokat, de érezte: valamennyi döntése helyes volt.

Csak azt nem értette, hogy akkor miért ilyen szomorú.

Rájött, hogy nem Osborne miatt rosszkedvű – még akkor sem, ha az embert megviseli az efféle szóváltás –, hanem elsősorban Stanley viselkedése bántja. Azok után, amit ma reggel érte tett, a férfi jóformán szó nélkül lelécelt.

Annyit se mondott, hogy köszönöm. Úgy látszik, aki főnök, annak ez termé-

szetes, vélekedett Toni. Régóta tudta, hogy Stanleynek a családja a legfontosabb a világon, ő viszont nem több a számára, mint egy kolléga, akit nagyra becsül, kedvel, tisztel – de nem szeret.

Megszólalt a telefon. Toni egy pillanatig úgy nézett rá, mintha zokon venné a vidám csengetést, mert senkivel nem akart beszélni. Aztán mégis fölkapta a kagylót.

Stanley hívta a kocsijából.

– Nincs kedve beugrani hozzánk úgy egy óra múlva? Megnézhetnénk együtt a híradót, és megtudhatnánk, mi lesz a sorsunk.

Toni nyomban felderült. Úgy érezte, mintha hirtelen kisütött volna a nap.

– Köszönöm a meghívást. Boldogan jövök!

– Lehet, hogy egymás mellett fognak keresztre feszíteni bennünket –

jegyezte meg a férfi.

– Megtiszteltetésnek tartanám.

83

Déli 12 óra

Egyre sűrűbben esett a hó, a Toyota Previa hosszú ablaktörlői szüntelenül söprögették a szélvédőre hulló nagy fehér pelyheket. Csökkent a látótávolság, az észak felé hajtó Mirandának lassítania kellett. A hó mintha hangszigetelt kabinná változtatta volna a kocsit – a rádióból szóló klasszikus zenével csak a kerekek halk susogása kelt versenyre.

Az autó utasai nem beszélgettek. Sophie a saját CD-jét hallgatta fejhallgatóval, Tom teljesen belemerült a Game Boy csipogó világába. Ned is csendben volt, a havat bámulta, és időnként a mutatóujjával vezényelte az Elgar gordonkaversenyét játszó zenekart. Ahogy Miranda a vőlegénye nyugodt, szakállas arcát figyelte, egyszer csak rájött, hogy a férfinak halvány fogalma sincs róla, milyen gyalázatosán cserbenhagyta őt.

Ned érezte, hogy Miranda meg van sértve.

– Ne haragudj Jennifer dühkitöréséért – dünnyögte.

Miranda belenézett a visszapillantó tükörbe, és elégedetten látta, hogy Sophie a CD-ról szóló szám ritmusára bólogat, tehát az ő szavait nem hallja meg.

– Jennifer piszkosul goromba volt – válaszolta a férfinak.

– Ne haragudj – ismételte Ned. Nyilvánvalóan nem érezte szükségét, hogy megmagyarázza a saját szerepét, vagy bocsánatot kérjen érte.

Azt képzeli, ezzel minden el van intézve, gondolta Miranda, és úgy döntött, lerombolja ezt a kellemes illúziót.

– Engem nem Jennifer viselkedése bánt, hanem a tiéd – közölte.

– Tisztában vagyok vele, hogy hibát követtem el, amikor a tudta nélkül behívtalak a házba.

– Nem ez a probléma. Mindnyájan hibázunk néha.

– Akkor mi bajod? – kérdezte tanácstalanul és bosszúsan a férfi.

– Jaj, Ned! Az, hogy nem védtél meg!

– Úgy véltem, egyedül is remekül meg tudod védeni magadat.

– Nem erről van szó! Tényleg nem szorulok segítségre, engem nem kell pátyolgatni. De neked ilyen esetben lovagiasan a pártomra kéne állnod!

– Úgy, mint egy csillogó páncélban feszítő dalia…

– Igenis úgy!

– Azt hittem, sokkal fontosabb, hogy lecsillapodjanak a kedélyek.

– Hát rosszul hitted! Azt akarom, hogy ha engem támadás ér, akkor te ne józanul, higgadtan mérlegeld a helyzetet, hanem állj ki mellettem!

– Attól tartok, nem vagyok harcias típus.

– Veszem észre! – felelte Miranda, és mindketten elhallgattak. Egy öbölhöz értek. A part menti keskeny úton kis tanyák mellett haladtak el, a lovak téli pokrócban legelték a füvet. Apró falvakon hajtottak át, a víz mellett mindenütt fehérre meszelt templomok álltak a sok kis parasztház gyűrűjében.

Miranda leverten, nyomott hangulatban vezetett, s közben azon töprengett, mitévő legyen. Még ha az övéi be is fogadják Nedet, ahogy kérte őket, valóban hozzá akar-e meni egy ilyen passzív férfihoz? Szelíd, kulturált, szellemes társra vágyott, de most ráébredt, hogy ez nem elég – azt szeretné, ha élete párja mindemellett erős is volna. Nem tudta, vajon nem kíván-e túl sokat. Az apjára gondolt, aki mindig kedves volt, ritkán haragudott, soha nem veszekedett –

mégse jutott eszébe senkinek, hogy gyengének tartsa.

Stepfallhoz közeledve Miranda felderült. Befordult a házhoz vezető

hosszú, kanyargós erdei ösvényre, majd ráhajtott a fák közül előbukkanó kocsibejáróra, amely félkörben került meg egy hegyfokot. A meredek sziklafal lábát a tenger hullámai nyaldosták.

Miranda először a kocsibejáró mellett álló garázst, a hajdani tehén-istállót pillantotta meg, amit renováltak, és a régi faajtót távirányítóval működő modern alumíniumrolóra cserélték. Elgördült a garázs előtt, és a ház elé kanyarodott.

A tengerpartra néző régi tanyaház, a vastag kőfalak, a kis ablakok, a lejtős palatető láttán megrohanták a gyerekkori emlékek. Ötéves korától élt itt, amíg fel nem nőtt, s valahányszor visszatért, néhány pillanatra átváltozott fehér zoknis kislánnyá, aki a napsütötte gránitlépcsőn üldögélve iskolásdit játszik: ő a tanító néni, és három babának, két ketrecbe zárt tengerimalacnak meg egy álmos öreg kutyának tart órát. Még ma is pontosan fel tudta idézni ötéves önmagát, de a hirtelen rátört heves érzés gyorsan elmúlt, és az emlék úgy szállt el, mint a füst.

Apja, mint mindig, a kapunál hagyta sötétkék Ferrariját, amit Luke, a mindenes szokott bevinni a garázsba. Miranda úgy vélte, a veszélyes, szélsebesen száguldó, szemérmetlenül csábos idomú kocsi nevetségesen drága ahhoz, hogy Stanley a mindössze hétnyolc kilométerre lévő laboratóriumba járjon vele – ráadásul egyáltalán nem illik bele a kietlen tájba; úgy áll ezen a szélfútta skót sziklacsúcson, akár egy kurtizán a tűsarkú cipőjében, valami sáros tanyasi udvaron. De Stanleynek nem volt se jachtja, se borospincéje, se versenylova; nem utazott sítúrára Gstaadba, és

nem kártyázott, nem rulettezett Monte-Carlóban. Miranda tudta, hogy apjának ez a luxusautó az egyetlen passziója.

Leparkolta a Toyotát. Tom rögtön kiugrott a hátsó ülésről, és berohant a házba. Sophie lassú léptekkel ballagott utána, mert őt még sose hozták magukkal Stepfallba, és Stanleyvel is csak egyszer találkozott, pár hónappal ezelőtt, Olga születésnapi buliján. Miranda úgy döntött, egyelőre elfelejti 85

Jennifert. Kézen fogta Nedet, és együtt mentek be a házba.

Éppúgy, ahogy máskor, ezúttal is az oldalfalba vágott konyhaajtón léptek be a kis előtérbe, ahol a gumicsizmákat, hótaposókat tartották egy gardróbszekrényben. Innen nyílt a tágas konyha. Mint mindig, Miranda most is úgy érezte, hazaérkezett. Beszívta a pecsenyesült, az őrölt kávé, az alma meg a mindenbe beleivódott dohányfüst jól ismert illatát – és eszébe jutott Mamma Marta, aki francia cigarettát szívott. Miranda lelkében ez volt az otthon: nem pótolta sem a Camden Town-i manzárdszoba, ahol végleg felnőtté vált, sem a modern külvárosi ház, ahol rövid házassága idején Jasper Cassonnal élt, sem a György korabeli lakás Glasgowban, ahol kezdetben egyedül, az utóbbi időben pedig Neddel együtt nevelte a fiát.

A Nellie nevű fajtiszta óriásuszkár farkcsóválva, boldogan ugrálta körül az érkezőket, és mindenkinek megnyalta a kezét. Miranda mosolyogva üdvözölte Luke-ot és Lorit, a Fülöp-szigeteki házaspárt, akik javában főzték az ebédet. – Az édesapja pár perce ért haza, fölment kezet mosni – mondta Lori.

Miranda rászólt Tomra és Sophie-ra, hogy terítsék meg az asztalt. Nem akarta, hogy a gyerekek gyökeret eresszenek a televízió előtt, és egész délután a dobozt bámulják.

– Tom, mutasd meg Sophie-nak, hol tartjuk a tányérokat meg az evő-

eszközt. – Úgy vélte, az lesz a legjobb, ha valami feladatot ad a kislánynak –

legalább Sophie érzi, hogy őt is családtagnak tekinti.

A frizsiderben jó néhány üveggel talált kedvenc fehérborából. Az apja csak pár kortyot ivott hébe-hóba, Mamma Marta azonban nem vetette meg a bort, és Stanley mindig gondoskodott róla, hogy soha ne fogyjon ki a jóféle nedű. Miranda kinyitotta az egyik üveget, és töltött egy pohárral Nednek.

Jól kezdődik az ünnep, gondolta: Sophie szívesen segít Tomnak, szorgo-san rakosgatja az asztalra a késeket meg a villákat, Ned pedig elégedetten kortyolgatja a Sancerrét. Miranda szívből remélte, hogy az egész karácsony ilyen derűs, ilyen kellemes lesz, és Jennifer útszéli viselkedése nem fogja elrontani a jó hangulatot.

Úgy érzete, ha Ned vele akarja leélni az életét, akkor férfinak a családját és az otthonát is szeretnie kell. Ned ugyan már járt ebben a házban, de csak Sophie nélkül, és még soha nem töltötte itt az éjszakát, tehát most először látogatott hosszabb időre Stepfallba. Miranda leghőbb vágya az volt, hogy a vőlegénye jól érezze magát náluk, és mindenkivel összebarátkozzon.

Jasper, a férje, sosem kedvelte Stepfallt. Eleinte kezét-lábát törte, hogy az egész famíliát levegye a lábáról, később azonban félrevonult, alig szólt a többiekhez, amíg itt időztek, és amikor végre hazamentek, mindig haragosan távozott. Szemmel láthatólag nem szerette Stanleyt; folyton panaszkodott rá, mondván, apósa valóságos zsarnok. Miranda ezt módfelett furcsállotta, mert Stanley nagyon ritkán szabta meg bárkinek is, hogy mit tehet és mit nem –

ellentétben Martával, aki folyton parancsolgatott, s ezért olykor Mamma 86

Mussolininak csúfolták. Miranda csak most, visszatekintve jött rá az igazságra: Jasper teljesen ki akarta sajátítani őt, és azt hitte, a teljhatalmát fenyegeti apósa jelenléte. Tudta, mennyire szereti a lányát Stanley, és úgy érezte, az ő orra előtt nem ugráltathatja kedvére a feleségét.

Csengett a telefon. Miranda odaszaladt a toronynak is beillő frizsider fölött lévő, falra szerelt készülékhez, és felvette a kagylót.

– Haló?

– Szia, Miranda. Itt Kit.

– Öcsikém! – kiáltott fel örömmel Miranda. – Hogy vagy?

– Hát elég ramatyul, ami azt illeti.

– Nocsak! Mi történt veled?

– Beleestem egy úszómedencébe. Hosszú. Mi újság Stepfallban?

– Semmi különös. Éppen a konyhában üldögélünk, a papa borát iszo-gatjuk, és téged hiányolunk. Szeretnénk, ha te is velünk lennél.

– Akkor jó, mert mégis jövök.

– Remek! – Miranda úgy döntött, nem kérdezi meg, miért gondolta meg magát az öccse. Valószínűleg újra csak azt felelné, hosszú.

– Körülbelül egy óra múlva ott leszek. De figyelj… megkaphatom a bungalót?

– Biztos vagyok benne. Persze a papán múlik, de majd én beszélek vele.

Miranda éppen a helyére akasztotta a kagylót, amikor belépett az apja.

Stanley csak a zakójából bújt ki, a mellényét nem vette le, de az ingujját felgyűrte. Kezet rázott Neddel, majd megcsókolta Mirandát és a gyerekeket.

Hogy lefogyott, gondolta Miranda.

– Fogyókúrázol, papa? – kérdezte.

– Mostanában sokat fallabdázom. Ki telefonált?

– Kit. Azt mondja, mégis jön – felelte Miranda, és kissé szorongva figyelte az apja arcát. Nem tudta, hogyan fogadja a hírt Stanley.

– Majd hiszem, ha látom.

– Jaj, papa! Lelkesebb is lehetnél…

Stanley megsimogatta a lánya kezét.

– Mindnyájan szeretjük Kitet, de úgy ismerjük, mint a tenyerünket.

Remélem, tényleg betoppan, de azért nem vennék rá mérget – válaszolta könnyedén, a hangja azonban elárulta Mirandának, hogy fáj a szíve, csak leplezni próbálja.

– Mindenáron a bungalóban akar aludni.

– Közölte, hogy miért?

– Nem.

– Valószínűleg lehoz egy lányt – kotyogott közbe Tom –, és nem akarja, hogy mindnyájan halljuk, amint a csaj sikoltozik a gyönyörtől.

Néma csend támadt a konyhában. Miranda szóhoz sem jutott a döbbenettől. El nem tudta képzelni, hol hallhatott ilyesmit a tizenegy éves fiú, hiszen 87

még sosem beszélgettek szexről. A következő pillanatban mindenkiből kitört a nevetés.

– Egy könyvben olvastam – magyarázta szégyellősen Tom. Nyilván felnőttnek akar látszani Sophie előtt, gondolta Miranda, s hirtelen ráébredt, hogy a fia már nem sokáig lesz kisgyerek.

– Nagyon jól tudjátok, hogy nekem teljesen mindegy, ki hol alszik –

mondta Stanley, majd szórakozottan az órájára pillantott. – Meg kell néznem a tévéhíradót.

– Sajnálom, hogy meghalt az a szegény laboránsfiú – jegyezte meg Miranda. – Mi késztette erre az őrültségre?

– Mindnyájunkkal megesik, hogy néha bizarr ötleteink támadnak, de a magányos embert senki sem figyelmezteti, hogy térjen észhez.

Nyílt az ajtó, Olga rontott be a konyhába. Még el sem eresztette a kilincset, de szokása szerint máris dőlt belőle a szó.

– Szörnyű idő van! Valóságos rémálom! Mindenki összevissza csúszkál a hóban! Jól látom? Boroztok? Gyorsan adjatok egy pohárral, mielőtt fölrobbanok! Nellie, légy szíves, ne nyomd oda az orrodat! Hölgyeket nem illik szaglászni, az emberi társadalom szerint ez közönséges. Szia, papa. Hogy vagy?

– Nella merde – felelte Stanley.

Miranda jól emlékezett erre a kifejezésre – az anyja gyakran használta.

Azt jelentette, „szarban vagyok". Mamma Marta ugyanis naivan azt hitte, a gyerekek nem értik, ha olaszul káromkodik.

– Hallottam a fickóról, aki meghalt – mondta Olga. – Tényleg olyan nagy bajod lehet belőle, papa?

– Majd meglátjuk, ha megnézzük a híradót.

Olgát a férje, Hugo követte. Az alacsony termetű férfi pajkos mosolyú, huncut kölyökhöz hasonlított. Amikor megcsókolta Mirandát, száját egy másodperccel hosszabb ideig nyomta sógornője arcához, mint szabad lett volna.

– Hova tegye Hugo a bőröndöket? – kérdezte Olga.

– Vigye fel őket az emeletre – felelte Miranda.

– Ezek szerint te tartasz igényt a bungalóra.

– Nem. Kit kapja meg.

– Ugyan, kérlek! – tiltakozott Olga. – Az úrfi egyedül terpeszkedjen abban a hatalmas franciaágyban, és saját fürdőszobája meg teakonyhája is legyen, miközben mi négyen osztozunk azon az ősrégi, szűk emeleti fürdő-

szobán?

– Ez volt a kifejezett kívánsága.

– Hát nekem is ez a kifejezett kívánságom. Mi akarunk a bungalóban aludni és passz!

Mirandát bosszantotta a nővére akadékoskodása.

88

– Jaj, Olga, az isten szerelmére! A változatosság kedvéért ne csak magadra gondolj, hanem másra is. Nagyon jól tudod, hogy Kit nem tette be a lábát ebbe a házba a… botrány óta. Én csak gondoskodni szeretnék róla, hogy jól érezze magát.

– Szóval megjutalmaznád a kis drágát a legszebb hálószobával, amiért meglopta a papát? Pazar logika…

– Már megint úgy beszélsz, mint egy ügyvéd. Ezt a szöveget tartsd meg a tanult kollégáidnak.

– Elég legyen, lányok! – szólt rájuk szigorúan Stanley, ahogy kicsi korukban dorgálta őket. – Azt hiszem, ebben az esetben Olgának van igaza.

Kit valóban önző, nem követelheti magának az egész bungalót. Miranda és Ned alszik ott.

– Hogy senkinek ne teljesüljön a vágya, igaz? – morogta Olga.

Miranda felsóhajtott. Nem értette, miért vitatkozik a nővére, hiszen mindketten jól ismerték az apjukat. Rendszerint kérhettek tőle bármit, mindent megadott nekik, de ha egyszer azt mondta, nem, akkor ez volt az utolsó szava.

Lehet, hogy túlzottan elnéző, de nem engedi, hogy a fejére nőjünk, gondolta Miranda.

– Nem – válaszolta Olgának Stanley. – Azért döntöttem így, hogy végre megtanuljátok: nem szabad veszekedni.

– Nem fogjuk megtanulni, papa. Idestova harminc éve szabod ki ránk ezeket a salamoni ítéleteket, de hiába töröd magad.

Stanley elmosolyodott.

– Ebben is igazad van. Kezdettől fogva rosszul neveltelek benneteket.

Megpróbáljam elölről kezdeni?

– Túl késő.

– Hála istennek! Nekem már más se hiányozna.

Miranda csupán azt remélte, Kit nem fog annyira megsértődni, hogy rögtön sarkon fordul, és visszamegy a városba. A vitának az vetett véget, hogy becsörtetett Caroline és Craig, Hugo és Olga két gyermeke.

A tizenhét éves Caroline fehérpatkányokkal teli ketrecet tartott a kezében. Nellie izgatottan szaglászta az állatokat, amelyekhez Caroline azért vonzódott annyira, mert nem szerette az embereket. Sok kamasz lánynak van ilyen korszaka, de az unokahúgomnak tizenhét éves korára már ki kellett volna nőnie ezt a dilit, gondolta Miranda.

A tizenöt éves Craig cipelte az ajándékokkal megrakott két műanyag szemetesvödröt. A fiú a pajkos mosolyát Hugotól, a magasságát viszont szerencséjére Olgától örökölte. Letette a vödröket, futólag üdvözölte a családot, aztán egyenesen odament Sophie-hoz. Miranda emlékezett rá, hogy a gyerekek már találkoztak egyszer, Olga születésnapi buliján.

– Szia, Sophie! Nahát, te kifúrattad a köldöködet! – rikkantotta Craig. –

Szuper! Nagyon fájt?

Mirandának csak most tűnt fel, hogy egy idegen nő van közöttük. A jövevény a hallajtóban állt, tehát nyilván a főbejáraton át lépett be a házba.

Magas volt, és feltűnően csinos: erős járomcsont, finoman hajlott orr, dús vörösesszőke haj, csodaszép zöld szem. Krétacsíkos barna kosztümje kissé gyűröttnek látszott, és tökéletes sminkje sem tudta teljesen eltüntetni a fáradtság jeleit, a szeme alatt sötétlő karikákat. Derűsen nézte a zsúfolt konyhában zajló rumlis jelenetet. Miranda azon tűnődött, vajon az ismeretlen mióta figyeli csendben őket.

Lassan a többiek is észrevették a nőt és elhallgattak. Stanley végre hátrafordult.

– Á! Jó napot, Toni! – köszöntötte a vendéget, és fölpattant a székéről.

Mirandát meglepte apja örömtől sugárzó arca. – Kedves magától, hogy beugrott hozzánk. Gyerekek, a hölgy a munkatársam, Antonia Gallo.

A nő széles mosolyra húzta telt, érzéki száját, mintha meg volna győződve róla, hogy egy nagy veszekedő családnál nincs elragadóbb látvány a világon. Miranda hirtelen rájött, ki ez: a leszerelt zsaru, aki lebuktatta a vállalat pénzét dézsmáló Kitet – de úgy látszik, a papa mégis kedveli.

Stanley mindnyájukat bemutatta – Miranda figyelmét nem kerülte el, milyen büszkén cseng az apja hangja. – Toni, ismerje meg az idősebb lányomat, Olgát, a férjét, Hugot és a gyerekeiket: Craiget, az égimeszelőt meg Caroline-t, aki a kedvenc patkányait is elhozta. Ez pedig a kisebbik lányom, Miranda, a fia, Tom, a vőlegénye, Ned és Ned lánya, Sophie. – Toni valamennyi családtagnak a szemébe nézett, mindenkinek nyájasan biccentett, arckifejezése élénk érdeklődésről tanúskodott. Nyolc idegen ember nevét nehéz egyszerre megjegyezni, de Mirandának valami azt súgta, hogy vendégük mindnyájukéra emlékezni fog. – A tűzhelynél szorgoskodó asszonyság a házvezetőnőm, Lori, a répát pedig a férje, Luke pucolja – folytatta Stanley. –

És persze Nellie-t, az uszkárhölgyet mélységesen meghatja ugyan a maga nagylelkűsége, de köszöni, nem kér egy harapást a combcsontjából.

– Nagyon örülök, hogy az egész családdal találkozhatom – mondta Toni. A hangjából ítélve így is gondolta, ugyanakkor feszültnek látszott.

Miranda szólalt meg először.

– Nyilván nehéz napja volt. Sajnálom a laboránsukat, aki meghalt.

– Toni talált rá – magyarázta Stanley.

– Ó, istenem!

Toni bólintott.

– Szinte biztosak vagyunk benne, hogy Michael, hála az égnek, senki mást nem fertőzött meg. Most már csak abban reménykedünk, hogy a média nem fog keresztre feszíteni bennünket.

Stanley az órájára pillantott.

– Bocsássatok meg, gyerekek, de mi átmegyünk a dolgozószobámba.

Meg kell néznünk a tévéhíradót. – Kitárta az ajtót, udvariasan előreengedte
90

Tonit, és utánasietett.

Caroline, Craig, Sophie meg Tom újra csevegni kezdtek, Hugo pedig a skót rögbicsapatról mondott valamit Nednek. Miranda Olgához fordult –

iménti vitájuk egy csapásra feledésbe merült.

– Vonzó nő – dünnyögte elmélázva.

– Igen – felelte Olga. – Vajon hány éves lehet? Velem egyidős?

– Olyasmi. Maximum harminchét-harmincnyolc. És a papa leadott pár kilót…

– Nekem is feltűnt.

– Az együtt megélt válság összehozza az embereket.

– No igen.

– Szóval? Te mit gondolsz a dologról?

– Ugyanazt gondolom, amit te.

Miranda fölhajtotta a borát.

– Mindjárt gondoltam, hogy egyetértünk.

Délután 1 óra

Tonit lenyűgözte a konyhában látott jelenet: felnőttek, gyerekek, házvezetőnő, mindenes, kutya, fehérpatkányok egy rakáson… borozgatnak, ebédet főznek, veszekednek, nevetve tréfálkoznak… Úgy érezte, mintha fantasztikus buliba csöppent volna, ahol egy árva lelket sem ismer a társaságból. Ő is szeretett volna közéjük tartozni, de csak kirekesztett kívülállóként szemlélhette őket. Ez Stanley élete, gondolta; a feleségével alapította ezt a családot, ketten teremtették meg ezt a meleg otthont. Csodálta érte a férfit, és irigyelte a gyerekeit, akiknek valószínűleg halvány fogalmuk sincs, milyen kiváltságos helyzetben vannak. Percekig zavartan és elbűvölve bámulta őket az ajtóból. Nem lepte meg, hogy Stanley annyira ragaszkodik hozzájuk.

Felvillanyozta, de el is szomorította a látvány. Ha megengedte volna magának ezt a luxust, elábrándozhatott volna róla, hogy őt is befogadják: feleségül megy Stanleyhez, mellette ül az asztalnál, szereti őt meg a gyerekeit, élvezi az összetartozás kellemes, szívmelengető érzését. De elfojtotta ezt a vágyat, nem kergetett hiú álmokat. Tudta, hogy lehetetlent kíván, nem kellene ilyesmivel kínoznia magát. A családi kötelékek oly erősek, hogy neki itt nincs helye.

Amikor végre észrevették, Stanley mindkét lánya kritikus szemmel mérte végig. Olga is, Miranda is ellenségesen fürkészte. Nem is leplezték az indulataikat. Lori, a szakácsnő is ugyanilyen barátságtalanul sandított rá, bár ő

diszkrétebb volt, mint a nővérek.

Toni megértette a reakciójukat. Ebben a konyhában Marta harminc évig királynőként uralkodott. Úgy érezték volna, hűtlenné válnak hozzá, ha nem ellenségesen fogadják a jövevényt. Számukra fenyegető veszélyt jelentene minden nő, akit Stanley megszeret, mert az új asszony felbomlaszthatja a családot, befolyásolhatja, ellenük fordíthatja, elveheti tőlük az apjukat. Sőt gyerekeket is szülhet neki, kis féltestvéreket, akik fütyülnek az eredeti család történetére, és nem kötődnek Olgához, Mirandához meg Kithez, mert nem fűzik hozzájuk őket a közös gyerekkor eltéphetetlen szálai. Ráadásul

az új asszony az örökségük egy részéből – vagy akár az egész vagyonukból –

kiforgathatja őket. Toninak fogalma sem volt, vajon érzi-e Stanley ezeket a rejtett áramlatokat. Ahogy követte a dolgozószobába, ismét nem tudta, mi jár a férfi eszében. Megőrjítette ez a bizonytalanság.

A Viktória korabeli egylábú asztal, a mikrobiológiai szakkönyvekkel telerakott könyvespolcok, a kandalló előtt álló régi, megkopott bőrkanapé első

pillantásra elárulta, hogy ez egy férfi szobája. A kutya is utánuk szaladt, és ahogy elnyúlt a ropogó tűz közelében, bolyhos fekete szőnyeghez hasonlított.

A kandallópárkányon lévő bekeretezett fénykép sötét hajú tizenéves lányt ábrázolt, fehér teniszszerelésben. Toni rögön felismerte benne a menyasszonyi ruhában megörökített fiatal nőt, akit a Stanley irodájának falára kiakasztott fotón látott. A feketével erősen kihúzott szem és a frizura alapján könnyen megállapította, hogy ez a kép a hatvanas években készült.

– Marta is tudós volt? – kérdezte a férfitól.

– Nem. Ő angol szakon végzett, de amikor megismerkedtünk, alapfokon tanított olasz nyelvet egy cambridge-i középiskolában.

Tonit meglepte a válasz. Azt hitte, Marta nem is lehetett más, csak tudományos kutató, és éppolyan szenvedélyesen szerette a munkáját, mint a férje. Ezek szerint, gondolta, nem muszáj biológiából doktorálnom ahhoz, hogy Stanley feleségül vegyen.

– Szép nő volt – dicsérte a halott asszonyt.

– Észbontóan gyönyörű – felelte a férfi. – Magas, szexis, egzotikus teremtés, a teniszpálya démona. És ha egyszer lejött a pályáról, minden férfi

szívét összetörte. Mintha villám csapott volna belém, amikor először találkoztunk. Öt perc alatt belehabarodtam.

– Ó is első látásra beleszeretett magába?

– Nem, neki hosszabb idő kellett hozzá. Rengeteg rajongó nyüzsgött körülötte. A férfiak úgy hullottak, mint a legyek. Soha nem tudtam megérteni, hogy végül miért éppen engem választott. Ha faggattam, mindig azt válaszolta, képtelen volt ellenállni egy ilyen magamfajta intellektuelnek.

Nincs itt semmiféle megfejthetetlen rejtély, gondolta Toni; nyilván Martának is ugyanaz tetszett Stanleyben, ami nekem. Biztos őt is a belőle sugárzó erő vonzotta, mint a mágnes, mert Stanley mellett az ember egy másodperc alatt megérzi, hogy ez az ember azt teszi, amit mond, és pontosan az, akinek látszik; megbízható, talpig becsületes férfi. Amellett egyéb jó tulajdonságai is vannak: melegszívű, okos, ráadásul elegánsan öltözködik…

Legszívesebben megkérdezte volna tőle: De mit érez most? Még mindig hűségesen őrzi Marta emlékét? A főnökét azonban mégsem faggathatta a legmélyebb érzéseiről. Tisztában volt vele, hogy ehhez nincs joga. Különben is könnyen kitalálhatta, mit felelne Stanley – hiszen Marta ma is ott állt keretbe foglalva a kandallópárkányon, és úgy lendíti a magasba a teniszütőjét, akár egy husángot.

Ahogy leült a férfi mellé a kanapéra, Toni igyekezett megfeledkezni Stanley iránti szerelméről, és megpróbált a megoldandó válsághelyzetre koncentrálni.

– Felhívta az amerikai követséget? – kérdezte.

– Igen. Sikerült megnyugtatnom Mahoneyt, legalábbis egyelőre. De éppúgy, mint mi, ő is meg fogja nézni a híradót.

Sok minden eldől a következő néhány percben, gondolta Toni; a vállalat tönkremehet vagy megmenekülhet, Stanley csődbe juthat, én pedig elveszít-

hetem az állásomat. Ne ess pánikba, bíztatta magát; a tényekkel foglalkozz, légy gyakorlatias! Benyúlt a válltáskájába, elővette a noteszét. Bár mielőtt elindult az irodából, megkérte Cynthia Creightont, hogy vegye föl videóra a híradót, mert később esetleg újra meg akarja nézni, most mégis úgy döntött, jobb lesz, ha azon melegében leírja, ami eszébe jut.

A skóciai hírek megelőzték az egész Egyesült Királyság eseményeiről készült összefoglalót.

Még mindig Michael Ross halála volt a nap legnagyobb sztorija, de a riportot már nem Carl Osborne konferálta fel, hanem csak a hírolvasó bemondó. Ez jó jel, gondolta bizakodva Toni – nem traktálják tovább a nézőket Carl nevetséges tudálékoskodásával. Időközben a vírus pontos nevét is kiderítették: Madoba-2 és nem Ebola. Azonkívül a stúdióban ülő műsorvezetőnek gondja volt rá, hogy hangsúlyozza, Michael Ross halálának körül-ményeit a seriff által indított nyomozás fogja tisztázni.

– Eddig minden rendben van – mormolta Stanley.

– A látottak alapján az a gyanúm, hogy valamelyik hírigazgató reggeli közben alighanem megnézte Carl Osborne felületes tudósítását, és amint bement a szerkesztőségbe, elrendelte a helyreigazítást.

A képernyőn éppen a Kreml kapuja látszott.

– Az állatok jogaiért indított kampány résztvevői a tragédiát kihasználva tüntetést rendeztek az Oxenford Medical előtt – mondta a műsorvezető. Tonit kellemes meglepetés érte – a televízió részéről remélni sem mert ilyen kedvező

ítéletet, az elhangzottakból ugyanis a néző arra következtethetett, hogy a demonstrálok cinikusan manipulálják a médiát.

A tüntetést bemutató rövid snitt után az előcsarnokban forgatott képriport következett. Toni a saját hangját hallotta, amint a vártnál erősebb skót akcentussal röviden vázolja a laboratórium biztonsági rendszerét. Most jött rá, hogy ez a száraz ismertetés nem volt túl hatásos: monoton hangon egyszerűen felsorolta, miféle riasztókkal, hány biztonsági őrrel védik a

helyiségeket. Úgy vélte, jobb lett volna megengedni az operatőröknek, hogy filmre vegyék a négyes fokozatú labor bejáratát, az ujjlenyomat-felismerő rendszert meg a hermetikusan záródó légzsilipes ajtókat, mert a látható kép mindig meggyőzőbb a puszta szónál.

Ekkor vágták be azt a snittet, amelyen Carl Osborne föltette az ominózus kérdést:

– Pontosan milyen veszéllyel fenyegette ez a nyúl a helybelieket?

Toni előrehajolt a kanapén. Tudta, hogy elérkezett a sorsdöntő pillanat.

Lejátszották Carl és Stanley párbeszédét. Carl a lehetséges katasztrófákat sorolva megpróbálta sarokba szorítani Stanleyt, aki elmagyarázta, hogy mindez valószínűtlen, a lakosság nincs veszélyben. Toni azonban tisztában

volt vele, hogy a megnyugtató szavak nem érik el a céljukat, mert a nézők az egészből csak arra fognak emlékezni, hogy a laborból kiszabadult nyúl megfertőzheti a vadvilágot – hiába cáfolja Stanley Carl Osborne állításait, hiába jelenti ki határozottan, hogy ez nem fordulhat elő.

Carl most így szólt a képernyőn:

– De Michael továbbadhatta volna a vírust más embereknek.

És Stanley komoly arccal azt felelte:

– Igen, cseppfertőzéssel, például tüsszentéssel.

Sajnos a válasz többi részét kivágták a tévések.

– A fene egye meg! – csattant fel bosszúsan Stanley.

– Még nincs vége – csitította Toni. Még győzhetünk – de veszíthetünk is, gondolta.

Abban reménykedett, majd azt a felvételt is bemutatják, amelyen ő

gyors közbelépésével igyekezett eloszlatni a gyanút, hogy a vállalat tétlenül, önelégülten szemléli az eseményeket. De nem hangzott el kulcsfontosságú mondata: „Nehogy azt higgyék, hogy az Oxenford Medical megpróbálja elbagatellizálni a történteket.” Ehelyett a telefonáló Susan Mackintoshról készült filmkockákat adták le, a következő szövegalámondással: a vállalat minden alkalmazottat felhív, hogy ellenőrizze, találkozott-e bárki is Michael Rosszal. Toni megkönnyebbülve nézte a snittet. Bár kíméletlen őszinteséggel beszéltek a veszélyről, a riportból világosan kiderült, hogy a vállalat határozott lépéseket tesz a válsághelyzet megoldása érdekében.

A sajtókonferencián forgatott utolsó képsoron Stanley látszott premier plánban, amint felelősségteljes arccal kijelenti:

– Idővel az influenzát, az AIDS-t, sőt a rákot is le fogják győzni – és ezt a harcot a hozzánk hasonló tudósok vívják majd meg, akik olyan laboratóriumokban dolgoznak, mint a miénk.

– Ez jó – mondta Toni.

– Vajon többet nyom a latban, mint az a szerencsétlen dialógus Osborne-nal, a vadvilág megfertőzéséről?

– Azt hiszem, igen. Ön nyugodt, magabiztos tudós benyomását kelti ezen a felvételen.

A filmriportot azzal a snittel zártak, amelyen a konyhai személyzet meleg italt osztogat a hóban fagyoskodó tüntetőknek.

– Remek! Ráharaptak! – kiáltott fel boldogan Toni.

Stanley csodálkozva meredt a képernyőre.

– Ezt én nem is láttam! Kinek az ötlete volt?

– Az enyém.

Carl Osborne mikrofont nyomott az egyik kantinbeli asszony orra alá.

– Ezek az emberek a maguk vállalata ellen tüntetnek. Miért kínálják kávéval őket? – kérdezte.

– Hát azért, mert rettenően hideg van idekint – felelte az asszony. Toni 95

és Stanley nevetve hallgatták a frappáns választ. Mindketten örültek, hogy a jelenet jó fényt vet a cégre.

Ekkor újra megjelent a műsorvezető és közölte:

– A skót kormányfő ma reggel nyilatkozatot adott ki az esetről. Idézem:

„A délelőtt folyamán beszéltem az Oxenford Medical, az ivenburni rendőrség, valamint az ivenburni regionális egészségügyi hatóság képviselőivel. Meg vagyok győződve róla, hogy az illetékesek minden tőlük telhetőt megtesznek, és elhárítják a lakosságot fenyegető további veszélyeket.” Toni felsóhajtott.

– Istenem! Ezt alighanem megúsztuk!

– Nagyszerű ötlet volt, hogy meleg italt küldött a demonstrálóknak.

Mikor jutott eszébe?

– Az utolsó pillanatban. Most pedig lássuk, mit mondanak rólunk az országos hírösszefoglalóban.

Elsőként az oroszországi földrengésről számoltak be – Michael Ross halála a második helyre szorult miatta. A tudósításban felhasználtak néhány helyi filmrészletet, de Carl Osborne-t teljesen kivágták, mert ő csak Skóciában volt híres tévésztár. Azt a klipet viszont bejátszották, amelyen Stanley egy kérdésre így válaszolt:

– Normális körülmények között egyik faj nem szokta megfertőzni a másikat. Úgy véljük, a nyúlnak meg kellett harapnia Michaelt ahhoz, hogy őt is megtámadja a vírus. – Aztán rövid londoni interjú következett a brit környezetvédelmi miniszterrel, aki visszafogottan, mértéktartóan nyilatkozott az ügyről. A riport a skót híradó nyugodt hangnemében folytatódott. Toni szívéről nagy kő esett le.

– Jó tudni, hogy nem minden újságíró olyan, mint Carl Osborne –

jegyezte meg Stanley.

– Képzelje, Carl randevúra hívott. Arra kért, vacsorázzam vele ma este.

– Toni azon tűnődött, vajon miért meséli el ezt a férfinak.

Stanley szemmel láthatólag meglepődött.

– *Ha la faccia peggio del culo!* Arcátlan alak!

Toni nevetett, mert az olasz mondatot is megértette. Stanley nyilván Martától tanulta a kifejezést, ami szó szerint lefordítva olyasmit jelentett, hogy a pasas pofája ocsmányabb, mint a segge.

– Carl vonzó férfi – mondta.

– Ezt nem gondolja komolyan, ugye?

– Jóképű fickó, meg kell hagyni. – Toni hirtelen rájött, hogy féltékennyé akarja tenni Stanleyt. Elég legyen, parancsolt rá magára; ne játszadozz vele!

– Mit válaszolt neki? – kérdezte Stanley.

– Természetesen nem fogadtam el a meghívását.

– Azt hiszem, a maga helyében én is visszautasítottam volna. – A férfi egy pillanatig zavartan hallgatott, aztán hozzátette: – Nem mintha bármi 96

közöm lenne hozzá, de Osborne egyáltalán nem méltó magához. Maga ezerszer különbet érdemel. – Gyorsan a televízió felé fordult, és átkapcsolt egy hírcsatornára.

Pár percig csendben nézték az oroszországi földrengés áldozatairól meg a helyszínre érkezett mentőcsapatokról készült filmriportot. Toni úgy érezte, bolondot csinált magából, nem kellett volna szóba hoznia, hogy Osborne megkörnyékezte – de elégedetten nyugtázta Stanley ingerült reakcióját.

Mindjárt a földrengés után ez a csatorna is leadta Michael Ross történetét, és a skót meg az országos híradóhoz hasonlóan a tényekre szorítkozva, tárgyilagosan ismertette az esetet. Stanley kikapcsolta a készüléket.

– Nos, a jelek szerint megmenekültünk. A tévé nem fog keresztre feszíteni bennünket.

– Lehet, hogy a sajtó sem. Holnap karácsony, nem jelennek meg a lapok

– mondta Toni. – Keddre meg már szakállas sztorinak fogják tartani – persze csak akkor, ha nem lesznek újabb váratlan fejlemények.

– Igen. Még egy eltűnt nyúl, és újra nyakig ülünk a pácban.

– Majd én gondoskodom a biztonságról. Teszek róla, hogy ne legyen több szabálysértés a laborban – jelentette ki határozottan Toni.

Stanley bólintott.

– Meg kell mondanom, hogy maga kivételes teljesítményt nyújtott, remekül vezette a sajtókonferenciát. Hálás vagyok érte.

Toni belepirult a dicséretbe.

– Igazat mondtunk, és hittek nekünk.

Egymásra mosolyogtak. A boldog, intim pillanatnak telefoncsörgés vetett véget.

Stanley az íróasztalán álló készülék után nyúlt, és fölvette a kagylót.

– Itt Oxenford… Igen, kapcsolja ide, kérem. Szívesen beszélek vele. –

Tonira nézett, s szinte hang nélkül odasúgta neki: – Mahoney.

Toni idegesen fölpattant a kanapéról. Stanley meg ő meg voltak győződve róla, hogy sikerült leszerelniük a szenzációhajhász rémhír-terjesztőket – de vajon az USA kormánya is osztja-e a véleményüket?

Szorongva figyelte Stanley arcát.

– Hello, Larry – szólt bele a férfi a telefonba. – Látta a híradót? …

Örülök, hogy maga is így gondolja… Elkerültük azt a hisztérikus reakciót, amitől tartott… Ismeri a telepvezetőmet, Antonia Gallót… ő fékezte meg a sajtóhiénákat… remek munkát végzett, egyetértek… Teljesen igaza van.

Mostantól fokozottan kell ügyelnünk a biztonságra, még szigorúbb rendszabályokat kell bevezetnünk… Igen. Nagyon kedves, hogy felhívott.

Viszonthallásra.

Stanley letette a kagylót, és rámosolygott Tonira.

– Hurrá! Győztünk! – kiáltotta kitörő örömmel, majd átölelte Tonit, és magához húzta.

97

Toni a férfi vállához szorította az arcát. Meglepte, milyen bársonyosan puha a tweedmellény. Erezte Stanley testének melegét, beszívta kellemes illatát, és hirtelen rádöbbent, hogy az idejét se tudja megmondani, mikor volt utoljára ilyen közel egy férfihoz. Ráfonta a karját, viszonozta az ölelését, a mellkasához simult.

Ha rajta múlt volna, soha többé nem engedik el egymást, de Stanley néhány másodperc múlva gyöngéden eltolta magától, és kibontakozott a karjából. Látszott az arcán, hogy zavarban van, mintha szégyellne a történteket. Aztán, ahogy jól nevelt úriemberhez illik, kezet nyújtott.

– Minden elismerés magát illeti – mondta.

Tonit ez a mindössze pillanatokig tartó röpke ölelés is felizgatta.

Úristen, gondolta, máris csupa csatak a bugyim! Nem értette, hogyan történhetett vele ilyesmi.

– Szeretné látni a házat? – kérdezte Stanley.

– Nagyon! – vágta rá boldogan Toni, mert tudta, hogy a férfiak ritkán ajánlkoznak kalauznak, nem szívesen vezetik körül az otthonukban a vendégeiket. Toni úgy érezte, ez is intimitás, bár egészen más, mint az ölelés.

A konyha meg a dolgozószoba, amit már látott, a ház hátsó traktusában helyezkedett el, és mindkettő’ a melléképületekkel szegélyezett udvarra nézett.

Stanley előrekísérte az ebédlőbe, ahonnan pompás kilátás nyílt a tengerre. Ezt az újnak ható épületrészt valószínűleg nemrég toldották hozzá a régi tanyaházhoz. Az ebédlő egyik sarkában ezüstserlegekkel teli üvegvitrin állt.

– Marta tenisztrófeái – magyarázta büszkén Stanley. – Olyan fonákütése volt, hogy egy rakétavető elbújhatott mellette!

– Meddig jutott a versenyzésben?

– Egészen Wimbledonig, de nem indulhatott a bajnokságon, mert teherbe esett Olgával.

A hallon átvágva beléptek a szintén tengerre néző szalonba. A feldí-

szített karácsonyfa alá kirakott ajándékok elborították a padlót. Itt is Marta tekintett rájuk a falról. Az életnagyságú olajfestmény körülbelül negyvenéves korában készülhetett az asszonyról. Arca gömbölyűbbnek, alakja teltebbnek látszott, mint lánykorában. A barátságos meleg szobában senkit sem találtak.

Toni sejtette, hogy a család élete a konyhában zajlik, az a ház igazi középpontja.

Az egyszerű beosztású épületben elöl volt a szalon és ebédlő, hátul meg a konyha és a dolgozószoba.

– Az emeleten nincs túl sok látnivaló – mondta Stanley, de azért fölfelé indult a lépcsőn. Toni követte, s közben azon tűnődött, vajon a leendő

otthonában vezetik-e éppen körül, de gyorsan elvetette a képtelen ötletet. Csak ábrándozom, mint egy ostoba liba, gondolta; Stanley csupán kedveskedni akar, és udvariasságból mutatja meg nekem a házát.

De az iménti ölelést nem tudta kiverni a fejéből.

98

A régi épületrészben a dolgozószoba és a szalon fölött lévő három kis hálószoba meg hozzájuk tartozó fürdőszoba még mindig magán viselte a gyerekek nyomait, akik itt nőttek fel. Az egyik falra ragasztott óriás poszteren a Clash együttes vigyorgott, a sarokban régi krikettütő árválkodott, egy polcon mesekönyvek, ifjúsági regények sorakoztak.

Az új házrészben három helyiségből – hálószobából, öltözőszobából és fürdőszobából – álló lakosztályt alakítottak ki. Mindenütt példás rend és tisztaság volt. A szépen bevetett hatalmas franciaágy láttán Tonit elfogta az izgalom, ugyanakkor kissé feszengett – elvégre mit keres ő Stanley hálószobájában? Itt is Martával találta szemben magát; a színes fénykép az ötvenes éveiben örökítette meg az asszonyt. Erősen őszült a haja, és sovány, beesett arca elárulta, hogy súlyos beteg – szervezetét már megtámadta a rák, ami nem sokkal később végzett vele. Az előnytelen fotót nézegetve Toni arra gondolt, mennyire szeretheti Stanley még ma is Martát, ha féltve őrzi ezt a szomorú emléket.

Nem tudta, mire számítson. Vajon a férfi közeledni próbál hozzá? Itt, a hálószobában, ahol a felesége az éjjeliszekrényről figyeli őket? Most, amikor a gyerekei itthon vannak? Toni érezte, hogy ez nem Stanley stílusa. Lehet, hogy megfordul a fejében ilyesmi, de semmiképpen nem rohanna le egy nőt csak úgy, váratlanul, minden előzmény nélkül. Nyilván azt hiszi, az illem megköveteli, hogy a bevett szokások szerint udvaroljon. Toni legszívesebben rákiáltott volna: pokolba a gyertyafényes vacsorával meg a mozival – most rögtön vesd rám magad, az isten szerelmére! De hallgatott. Stanley még megmutatta neki a márványburkolatú fürdőszobát, aztán visszakísérte a földszintre.

Toni tisztában volt vele, hogy az efféle körséta csak a kiváltságosoknak dukál, de a kettesben töltött percek alatt mégsem vált meghittebbé a

kapcsolatuk – épp ellenkezőleg. Keserű csalódás érte, mert úgy érezte, kirekesztett kívülállóként csak az ablakon leshet be a házba, ahol az asztalt körülülő

családtagok csupán egymással törődnek, senki más nem érdekli őket.

A hallban az óriásuszkár megbökdöste az orrával gazdája lábát.

– Nellie sétálni akar – állapította meg Stanley, és kipillantott az ajtó mellett lévő ablakon. – Elállt a hóesés. Nem szívunk egy kis friss levegőt?

– Jólesne.

Toni belebújt kapucnis sportkabátjába, Stanley meg fölkapott egy régi kék anorákot, aztán kiléptek a házból. Az égiek időközben fehérre festették a világot. Toni Porsche Boxtere Stanley F50-es Ferrarija mellett parkolt. A kocsik tetején vastagon állt a hó – úgy néztek ki, mint két cukormázzal bevont habos torta. Nellie egyenesen a szikla felé szaladt, szemmel láthatólag jól ismerte az utat. Stanley és Toni követte. Toni ekkor vette észre, hogy a göndör szőrű fekete kutya feltűnően hasonlít a néhai Mártához.

Ahogy a finom porhóban lépkedtek, talpuk alatt előbukkant a szívós 99

tengerparti fű. Hosszú gyepszőnyegen vágtak át. Néhány satnya, girbegurba kis fa hajladozott a szüntelenül fújó erős szélben. A négy gyerek közül kettő –

a megnyerő mosolyú nagyfiú meg a kifúrt köldökű durcás lány – éppen a szikla felől ballagott a ház irányába. Ahogy összetalálkoztak, Toninak rögtön eszébe jutott a nevük: Craig és Sophie. Amikor Stanley a konyhában bemutatta neki az egész családot, jól az emlékezetébe vésett minden apró részletet. Látta, hogy Craig teljes gőzzel nyomul, mindenáron meg akarja hódítani Sophie-t, a lány azonban szorosan összefont karral, a földre meredve slattyog mellette.

Toni irigyelte a problémáikat; szívesen cserélt volna ezekkel a felnőttkor küszöbén álló fiatalokkal, akiknek nincs semmi gondjuk – csak bele kell

vágniuk a nagy kalandba, amit életnek hívnak. Szerette volna figyelmeztetni Sophie-t, hogy ne játssza az eszét ennek a fiúnak, hanem addig szeresse, amíg lehet, mert később már nem mindig jön ilyen könnyen a szerelem.

– Milyen tervei vannak karácsonyra? Hogyan tölti az ünnepeket? –

kérdezte Stanley.

– Egész másképp, mint maga – válaszolta Toni. – Gyógyfürdőbe megyek a barátaimmal, akik mindnyájan egyedülállók vagy gyermektelen házaspárok, és úgy fogunk karácsonyozni, ahogy a magunkfajta felnőttekhez illik. Nem lesz se pulyka, se csillagszóró, se harisnyába rejtett ajándék, se Télapó. Csak élvezzük a lubickolást, a kellemes masszázst, a jóízű beszélgetéseket.

– Csodálatosan hangzik. De úgy tudtam, maga ilyenkor az édesanyját szokta vendégül látni…

– Az elmúlt néhány évben valóban így volt, de az idén a nővérem, Bella hívta meg magukhoz a mamát. Ami azt illeti, kissé meglepett.

– Meglepte?

– Igen – felelte kényszeredett mosollyal Toni –, mert Bellának három gyereke van, és úgy érzi, a család felmenti minden egyéb kötelezettség alól.

Nem vagyok biztos benne, hogy ez igazságos, de szeretem a nővéremet, így tudomásul veszem az álláspontját.

– Egyszer majd maga is szeretne gyerekeket?

Toninak elállt a lélegzete – hiszen ilyesmit csak a legbizalmasabb barátaitól kérdez az ember. Azon tűnődött, vajon milyen válasz tetszene jobban Stanleynek. Igen vagy nem? Fogalma sem volt róla, így megmondta az igazat.

– Talán. A nővérem soha semmi másra nem vágyott, csak gyerekekre. Ő

ezt tűzte ki életcélul. De nekem ez nem elég. Bevallom, irigylem magát – a gyerekei szemmel láthatólag tisztelik, szeretik, és örülnek, ha együtt lehetnek magával. Én azonban nem feltétlenül akarok minden egyebet feláldozni pusztán azért, hogy anya lehessek.

– Nem vagyok biztos benne, hogy az embernek mindent fel kell áldoznia a gyerekei miatt – jegyezte meg Stanley.

Mert te nem is áldoztál fel semmit, Marta wimbledoni esélyei viszont ezért úsztak el, gondolta Toni, de nem mondta ki, inkább azt kérdezte:

– És maga tudna új családot alapítani?

– Nem, szó se lehet róla – vágta rá gyorsan Stanley. – A gyerekeim teljesen kiborulnának, ha megtenném.

Toni csalódottan hallgatta a határozott választ.

Odaértek a sziklához. Bal kéz felől egészen a partig lejtett a földnyelv, amit most hótakaró borított. Jobb kéz felől meredek kőszirt emelkedett ki a tengerből. A peremén százhúsz centi magas masszív fakerítés futott körbe, ami a kilátást csöppet zavarta, de kisgyerekek életét megóvta. Toni és Stanley a kerítésre könyökölve nézték a harmincméteres mélységben hömpölygő' vizet.

Mintha egy szuszogva alvó óriás széles mellkasa hullámzott volna alattuk.

– Istenem, milyen gyönyörű ez a táj! – sóhajtott fel Toni.

– Négy órával ezelőtt azt hittem, elveszítem.

– Az otthonát?

A férfi bólintott.

– Mint említettem, hiteltúllépést követtem el, és biztosítékul a házat kellett fölajánlanom.

– De a családja…

– A gyerekeim szíve megszakadna, ha meg kéne válniuk ettől a tanyától. És mióta Marta elment, nekem már az égvilágon semmi más nem fontos rajtuk kívül.

– Semmi más? – kérdezte Toni.

Stanley vállat vont.

– Végső soron semmi.

Toni a férfi komoly, de szenvtelen arcát fürkészte. Egy-két másodpercig törte a fejét, vajon miért mondta ezt neki Stanley, aztán rájött: valószínűleg üzenetnek szánta, mert természetesen nem igaz, hogy a gyerekein kívül semmi más nem fontos neki – hiszen él-hal a munkájáért, teljesen belemerül a kutatásaiba. De azt akarta, hogy ő megértse: számára a család egysége mindennél előbbre való. És ő azok után, amit a konyhában látott, meg is értette. Csak arra nem talált választ, miért éppen ezt a pillanatot választotta Stanley, hogy felvilágosítsa. Talán azért, mert attól tart, esetleg félreérthető

volt a viselkedése? Fél, hogy hamis illúziókat keltett?

Toni úgy érezte, ki kell derítenie az igazságot. Annyi minden történt az elmúlt pár órában, de ő sötétben tapogatózott. Stanley megérintette, megölelte, megmutatta neki a házát, és megkérdezte tőle, szeretne-e gyerekeket. Jelent ez valamit vagy nem? Most már tudnia akarta, mi a helyzet, ezért így szólt a férfihoz:

– Ha nem tévedek, maga azt mondja, soha nem tenne olyasmit, amivel veszélybe sodorná mindazt, aminek a konyhában szemtanúja voltam – amivel felbomlasztaná ezt az összetartó családot.

– Így van. Mert mindannyian ebből merítenek erőt, akár tisztában vannak vele, akár nem.

Toni Stanley felé fordult, egyenesen a szemébe nézett.

– És ez olyan fontos magának, hogy soha nem alapítana új családot.

– Igen.

Világos az üzenet, gondolta Toni. Stanley kedveli őt, de ez minden, amit várhat tőle – egy lépéssel sem fog továbbmenni. Csak azért ölelte meg a dolgozószobában, mert örült a diadalnak; a házban tett körséta csupán egy óvatlan, meghitt pillanat volt, semmi több; és a férfi most visszavonul. Győzött a józan ész. Toni rémülten érezte, hogy könnybe lábad a szeme. Nem akarta, hogy Stanley sírni lássa, így gyorsan hátat fordított neki.

– A szél… – motyogta.

A kis Tom mentette meg, aki rohanvást közeledett a hóban.

– Nagypapa! Nagypapa! Megjött Kit bácsi! – kiabálta.

A gyerekkel együtt ők is visszamentek a házba. Útközben egy szót se szóltak, mindketten zavarban voltak.

A két friss keréknyom egy fekete Peugeot kupéhoz vezetett. Ezt a matchboxot nemigen lehet kocsinak nevezni, de csinos kis járgány, és remekül illik Kithez, gondolta rosszkedvűen Toni. Nem akart találkozni a fiúval. A legjobb hangulatban sem örült volna, ha ez a sunyi tolvaj az útjába akad –

ilyen sebzett szívvel pedig végképp nem bírta elviselni a kölyköt. De a táskáját a házban hagyta, így nem tehetett mást, be kellett mennie Stanleyvel a konyhába.

A család úgy fogadta Kitet, mint a tékozló fiút, aki végre hazaérkezett.

Miranda a nyakába ugrott, Olga megcsókolta, Lori és Luke sugárzó arccal nézett rá, Nellie vidám csaholással köszöntötte. Toni a konyhaajtóban állva figyelte, hogyan üdvözli egymást apa és fiú. Kit óvatosan kezet nyújtott Stanleynek, aki egyszerre látszott boldognak és szomorúnak – Martáról

szokott ilyen arckifejezéssel beszélni. Hűvös kézfogás helyett megölelte Kitet.

– Nagyon örülök, hogy eljöttél – dörmögte. – Tényleg nagyon örülök, fiam.

– Jobb lesz, ha behozom a cuccomat a kocsiból. A bungalóban alszom, ugye?

– Nem… az emeleten – felelte idegesen Miranda.

– De hát…

– Ne csinálj cirkuszt! – fojtotta bele a szót az öccsébe Olga. – A papa így döntött, és ez az ő háza.

Toni látta, hogy Kit szeme haragosan megvillant, de a fiú egy másodperc alatt visszanyerte az önuralmát.

– Nekem így is jó – mondta. Megpróbált úgy tenni, mintha mindegy volna, hol tölti az éjszakát, de a dühös tekintete az ellenkezőjéről tanúskodott.

Toni azon tűnődött, vajon miféle titkos tervei lehetnek ennek a gazembernek –

miért nem felel meg neki az emeleti hálószoba, miért akar mindenáron kint aludni a bungalóban.

Toni feltűnés nélkül beosont a dolgozószobába. Rögtön eszébe jutott az ölelés. Elsöprő erővel tört rá az emlék. Ennyivel kell beérnem, soha nem fogok szeretkezni Stanleyvel, gondolta, és kabátja ujjával megtörölte könnyes szemét.

Notesza meg a táskája az antik íróasztalon hevert, ahol hagyta. Eltette a noteszt, a vállára akasztotta a táskát, és visszament a hallba.

Amikor benézett a konyhába, Stanley éppen a szakácsnővel beszélt.

Intett a férfinak, aki rögtön faképnél hagyta Lorit, és kisietett.

– Mindent köszönök, Toni.

– Boldog karácsonyt.

– Magának is.

Toni gyorsan kilépett a ház ajtaján. Kit éppen kinyitotta a kis Peugeot csomagtartóját. Ahogy Toni futólag belepillantott, néhány szürke dobozt látott, amelyek feltehetőleg komputeres ketyeréket rejtettek. Bár nagyon jól tudta, hogy Kit informatikus, mégsem értette, miért hozta magával a gépét karácsonykor az apja házába.

Abban reménykedett, hogy észrevétlenül elhúzhat Kit mellett, nem kell szóba állnia vele. De amikor kinyitotta a Porsche ajtaját, a fiú fölnézett, és találkozott a pillantásuk.

– Boldog karácsonyt, Kit – mondta udvariasan Toni.

A fiú kiemelt egy kisbőröndöt a csomagtartóból, aztán lecsapta a fedelet.

– Takarodjon innen, maga ócska szajha! – sziszegte, és bement a házba.

103

Délután 2 óra

Craig boldog volt, hogy újra láthatja Sophie-t. Anyja születésnapi buliján teljesen elbűvölte a csinos, barna szemű, barna hajú, alacsony termetű, nőiesen telt, jó alakú lány – de Sophie nem a külsejével hódította meg, hanem a viselkedésével. Azzal kápráztatta el a fiút, hogy fütyült az egész világra.

Semmi nem imponált neki: se Craig nagyapjának F50-es Ferrarija, se az, hogy Craig a tizenhat éven aluliak skót válogatottjában focizik, se az, hogy Craig anyja híres ügyvéd, sőt királyi tanácsos. Sophie úgy öltözködött, ahogy akart, rá se hederített a „Tilos a dohányzás!” táblákra, és ha valakinek megunta a szövegét, a mondat közepén egyszerűen hátat fordított

az illetőnek. A születésnapi bulin összeveszett az apjával, mert Ned kereken megtiltotta neki, hogy kifúrassa a köldökét – amelyben most mégis ott csillogott egy kis ékkő.

Nehéz természete miatt nem volt könnyű zöld ágra vergődni vele.

Miközben körülvezette Stepfallban, Craig rájött, hogy Sophie-nak semmi nem tetszik – nála a hallgatás már óriási dicséretnek számít. Ha Sophie kinyitotta a száját, mindent csak becsmérelt:

– Ronda! Vacak! Pocsék! Hátborzongató! – vetette oda kurtán, de Craignek nem fordított hátat, és a fiú ebből arra következtetett, hogy az ő

szövegét nem unja.

Bevitte a lányt a pajtába, a tanya legrégebbi, tizennyolcadik századi épületébe, ahová a nagyapja bevezettette a fűtést, a villanyt meg a vizet, de az eredeti fagerendákat meghagyta. A gyerekek a földszinten biliárdozhattak, asztali focizhattak, tévét nézhettek.

– Szerintem klassz hely – jegyezte meg Craig.

– Egész tűrhető – felelte Sophie. Eddig még semmiről nem nyilatkozott ilyen elismerően. – Az micsoda? – kérdezte egy dobogóra bökve.

– Színpad.

– Minek kell nektek színpad?

– Anyám és Miranda néni gyerekkorukban színielőadásokat rendeztek ebben a pajtában. Egyszer az Antonius és Kleopátrát is eljátszották a barátaikkal, pedig csak négyen voltak.

– Fura.

Craig két kempingágy felé intett a fejével.

– Mi itt alszunk Tommal – magyarázta. – Gyere föl, a ti hálószobátokat is megmutatom.

Létra vezetett a szénapadlásra. Fal nem volt, csak védőkorlát, nehogy 104

leessen valaki. A berendezés mindössze két szépen bevetett egyszemélyes ágyból, egy ruhafogasból meg egy nagy forgatható keretes tükörből állt.

Caroline nyitott bőröndje a padlón feküdt.

– Itt még függöny sincs! – mondta Sophie.

Ezt már Craig is észrevette, és rendkívül ígéretesnek találta a helyzetet.

Bár tudta, hogy a nővére, Caroline, meg az unokaöccse, Tom, szintén a pajtában fogja tölteni az éjszakát, mégis elfogta valami különös, kellemes izgalom, ha arra gondolt, mennyi minden történhet majd a sötétben. Szétnyitott egy kis spanyolfalat.

– Tessék! – fordult a lányhoz. – E mögött levetkőzhetsz, ha szégyellős vagy.

Sophie barna szeme csak úgy szikrázott a haragtól.

– Nem vagyok szégyellős! – jelentette ki olyan hangon, mintha a fiú vérig sértette volna.

Craiget furcsán felvillanyozta ez a dühkitörés.

– Egy szóval sem állítottam, csak kérdeztem – mondta. Lehuppant az egyik ágyra. – Elég kényelmes. Sokkal jobb, mint a miénk.

A lány vállat vont.

Craig elképzelte, hogy Sophie leül mellé, hátralöki, úgy tesz, mintha birkózna vele, aztán egy darabig összegabalyodva viaskodnak, s végül csóko-lózni kezdenek. Vagy a lány kézen fogja, bevallja, milyen sokat jelent neki a barátságuk, és megcsókolja őt. De most be kellett látnia, hogy a fantáziavilág nem azonos a valósággal, mert Sophie-nak nem volt kedve játszadozni, még kevésbé érzelegni. Az ágyra se ült le, hanem hátat fordított, és utálkozva nézett körül a szinte üres szénapadláson. Arckifejezése elárulta a fiúnak, hogy nem a csókolózáson jár az esze.

– Szar karácsonyról álmodom – dúdolta halkan.

– A fürdőszoba odalent van, a színpad mögött. Kád ugyan nincs, de a zuhany működik…

– Micsoda luxus! – válaszolta gúnyosan Sophie, majd lemászott a létrán, s közben tovább énekelte Bing Crosby klasszikus karácsonyi dalának obszcén változatát.

Semmi vész, gondolta Craig; csak pár órája érkeztünk, teljes öt napom van rá, hogy meghódítsam.

Miközben ő is lemászott, hirtelen mentő ötlete támadt.

– Mutatok neked még valamit – mondta abban a reményben, hogy felkeltheti a lány érdeklődést. – Gyere! – hívta Sophie-t, és az ajtóhoz ugrott.

Együtt léptek ki a négyszögletes udvarra, amelynek minden oldalán egy-egy épület állt: a ház, a bungaló, a pajta, amelyben az előbb jártak és a három autónak helyet adó garázs. Craig a házat megkerülve a főbejárathoz vezette a lányt, de nem a kisajtó felől, hanem ellenkező irányból, nehogy észrevegyék őket, és segíteniük kelljen a konyhán. A fiú a hallban pillantotta meg a Sophie 105

hajában csillogó hópelyheket. Földbe gyökerezett a lába. Tágra nyílt szemmel gyönyörködött a látványban.

– Mit bámulsz? – kérdezte Sophie.

– A havas hajadat. Nagyon szép – felelte Craig.

A lány türelmetlenül megrázta a fejét, és a hópelyhek máris eltűntek.

– Hogy te milyen fura srác vagy!

Oké, gondolta Craig; ezek szerint nem csíped, ha bókolnak neked.

Fölvezette Sophie-t a lépcsőn az emeletre. A régi tanyaház három kis hálószobája és fürdőszobája előtt elhaladva átment az új épületrészbe. Stanley lakosztályának ajtajánál állt meg. Biztonság kedvéért bekopogott – hátha bent van a nagyapja. Nem kapott választ, így benyitott.

A hatalmas franciaágy mellett elsietve gyorsan átvágott a hálószobán, és belépett az öltözőszobába. Kitárta az egyik ruhásszekrény ajtaját, félretolta a többnyire sötétkék vagy grafitszürke, hajszálcsíkos, pepita és tweedöltönyöket, majd letérdelt, benyúlt a szekrénybe, és ahogy meglökte a hátlapot, elfordult egy hatvanszor hatvan centis fatábla. Craig négykézláb átmászott a nyíláson.

Sophie követte.

A fiú hátranyúlt, s előbb a szekrényajtót, aztán a fatáblát húzta be. A sötétben tapogatózva megkereste a kapcsolót, és villanyt gyújtott. Egyetlen csupasz körte lógott le a tetőgerendáról.

A padlásszobában mindössze egy nagy régi dívány állt, amelynek csupa lyuk volt a huzata, és itt is, ott is kikandikált belőle az afrik. A padlódeszkákon porladó fényképalbumok, kartondobozok, faládák hevertek. Craig az utóbbiakat korábban már alaposan átvizsgálta, így tudta, hogy az anyja iskolai bizonyítványait meg a nagynénje lányregényeit rejtik. Miranda annak idején, kilenc és fél éves korában, minden könyvbe gyöngybetűkkel beleírta a nevét és az életkorát. A dobozokban tárolták azokat az ízléstelen hamutartókat és vázákat is, amelyeket a családtagok az évek során ajándékba kaptak, vagy ők maguk vásároltak, de aztán rájöttek, hogy rosszul választottak. Sophie meg-pengette egy poros gitár húrjait, de időtlen idők óta nem hangolták fel a hangszert.

– Idefönt bagózni is lehet – mondta Craig. Ahogy az üres cigarettás-dobozokat, a rég elfeledett márkaneveket nézte, arra gondolt, hogy az anyja talán itt szokott rá a dohányzásra – a csokoládéspapírokat meg valószínűleg az édesszájú Miranda néni dobálta szét. És azt a rengeteg képes újságot nyilván Kit bácsi gyűjtötte össze…

A címekre – Csak férfiaknak, Bugyimóka, Majdnem illegális – sandítva Craig abban bízott, hogy Sophie nem veszi észre a magazinokat, de a lány

persze rögtön kiszúrta őket, s máris fölkapta ez egyiket.

– Hű! Ide süss! Ez pornó! – rikkantotta hirtelen felélénkülve. A délelőtt folyamán semmi nem keltette fel ennyire az érdeklődését. Letelepedett a díványra, és lapozgatni kezdte az újságot.

Craig elfordította a fejét. Ő már az összes magazint átböngészte, bár ezt kapásból letagadta volna, mert meg volt győződve róla, hogy a pornó kizárólag fiúknak való, és szigorúan magánügy. Sophie azonban az orra előtt tanulmányozta a Hustlert, méghozzá olyan behatóan, mintha vizsgáznia kellene a látottakból.

– Amikor még gazdálkodtak a tanyán, ebben a házrészben fejőstehe-neket tartottak – szólalt meg a fiú, hogy elterelje Sophie figyelmét. – Aztán a nagyapám átépíttette az istállót, abból lett a konyha. De túl magas volt a mennyezet, úgyhogy a nagypapa alacsonyabb plafont húzatott, és azóta lomtárnak használja ezt a szobát.

A lány föl se pillantott a magazinból.

– Ezeknek a nőknek mindene le van borotválva! – mondta, még jobban zavarba hozva Craiget. – Hátborzongató!

– Innen lelátni ám a konyhába! – folytatta kitartóan Craig. – Ebből a sarokból, ahol a plafonon át följön a kályhacső – magyarázta, majd lehasalt, és a padlódeszkák meg a fémcső között tátongó jókora résen lenézett. Az egész konyhát látta: a szemközti hallajtót, a tisztára súrolt fenyőfa asztalt, a falak mellett álló kredenceket, az ebédlő meg a mosókonyha ajtaját, az innenső

falnál lévő tűzhelyt meg a tűzhelytől jobbra és balra nyíló két ajtót is, amelyek közül az egyik a spájzba, a másik pedig a kis előtérbe vezetett, ahol a cipőket, gumicsizmákat, hótaposókat tartották. Csaknem az egész család az asztalnál ült. Craig nővére, Caroline, a fehér patkányait etette, Miranda bort töltött magának, Ned a Guardiant olvasgatta, Lori éppen a lazacot tette be a tepsibe.

– Azt hiszem, Miranda néni be fog csípni – állapította meg a fiú.

Ez már Sophie-t is érdekelte. Lecsapta a Hustlert, és odahasalt Craig mellé, hogy a résen át ő is meglesse a többieket.

– Ők nem látnak minket? – kérdezte halkan.

Craig elbűvölve bámulta a lányt, aki a füle mögé simította a haját, és arcbőre olyan bársonyosan puhának látszott, hogy azt ép ésszel már ki se lehetett bírni.

– Ha legközelebb bemész a konyhába, nézz föl. Majd meglátod, hogy a plafonon lévő lámpabura szinte teljesen eltakarja ezt a rést. Akkor se veszed észre, ha tudod, hogy ott van.

– Szóval a konyhában senki sem sejti, hogy föntről figyelik?

– Hát… ezt a padlásszobát mindenki ismeri. Azonkívül Nellie-t nem lehet átverni, úgyhogy jó lesz, ha vigyázol vele, mert amint megmoccansz, fölkapja a fejét, fülelni kezd, és könnyen lebuktathat.

– Ez akkor is szuper! Nézd az apámat! Úgy tesz, mintha újságot olvasna, pedig egyfolytában Mirandára mereszti a szemét. – Sophie az oldalára hengeredett, felkönyökölt, és kihalászott egy doboz cigarettát a farmerja zsebéből. – Kérsz?

Craig megrázta a fejét.

– Egy vérbeli profi nem dohányozhat, ha komolyan veszi a focit.

– Hogy lehet komolyan venni a focit? Hiszen az csak játék!

– A sport sokkal szórakoztatóbb, ha mindent belead az ember, és jól csinálja.

– Igen, azt hiszem, igazad van. – Sophie kifújta a füstöt. Craig a száját figyelte. – Én valószínűleg épp ezért nem szeretek sportolni. Tök béna

vagyok.

Craig rájött, hogy alighanem sikerült ledöntenie a kettejüket elválasztó falat: a lány végre hajlandó szóba állni vele – és milyen értelmesen beszél!

– Te miben vagy jó? – kérdezte.

– Szinte semmiben.

A fiú egy pillanatig habozott, aztán kibökte:

– Egyszer egy buliban azt mondta nekem egy lány, hogy klasszul csókolózom. – Visszafojtott lélegzettel várta a választ. Úgy érezte, meg kell törnie a jeget, de attól félt, elsiette a dolgot, ajtóstól rontott a házba.

– Tényleg? – Sophie-t szemmel láthatólag érdekelte a téma, de csak elvi síkon. – Talán olyan trükköket tudsz, amit más nem?

– Lehet. Ha akarod, megmutathatom.

– Nekem ugyan nem! – kiáltotta a lány. Arcára kiült a páni félelem, és úgy emelte föl a kezét, mintha támadás ellen védekezne, pedig Craig meg se mozdult.

A fiú legszívesebben bokán rúgta volna magát. Nem lett volna szabad ilyen rámenősen nyomulnom, gondolta.

– Ne izgulj – mondta mosolyogva, hogy leplezze csalódását. – Nem csinálok semmit, amihez nincs kedved. Becsszóra.

– Csak azért nem engedem, mert járok valakivel.

– Ó! Értem.

– Bizony! De ne áruld el senkinek.

– Mesélj róla.

– A pasimról? Hát ő… egyetemista – válaszolta Sophie hunyorogva, mintha csípné a szemét a cigarettafüst.

– A Glasgow-i Egyetemen tanul?

– Igen. Tizenkilenc éves. Úgy tudja, hogy én meg tizenhét vagyok.

Craig kételkedve hallgatta a lányt, nemigen hitt neki.

– Milyen szakos?

– Ki törődik vele? Azt hiszem, jogot hallgat, vagy valami hasonló unalmas hülyeséget.

Craig ismét lenézett a résen. Lori éppen apróra vágott petrezselymet szórt a lábasban gőzölgő krumplira.

– Kész az ebéd – közölte a fiú. – Gyere, megmutatom a másik kijáratot.

Átballagott a padlásszoba túlsó végébe, és kitárt egy nagy ajtót. Körülbelül négy-öt méter magasan keskeny kőpárkány futott körbe a házfalon. Az ajtó fölé emelőcsigát szereltek – a díványt meg a ládákat kötéllel húzták fel az

udvarról.

– Én nem tudok innen leugrani – motyogta ijedten Sophie.

– Nem is kell – nyugtatta meg Craig. Kezével lesöpörte a havat a kőpárkányról, aztán elindult rajta, és a túlsó sarkán lelépett a konyha kis előterének hatvan centivel lejjebb lévő tetejére. – Pofonegyszerű.

Sophie aggodalmas arccal, szorongva araszolt a nyomában. Amikor a kiszögellés végéhez ért, a fiú odanyújtotta neki a kezét. Ő megragadta, és teljes erővel szorította. Addig el sem engedte, amíg Craig le nem segítette a tetőre.

A fiú ekkor újra föllépett a kőpárkányra, becsukta a nagy ajtót, aztán visszatért Sophie-hoz. Végigóvakodtak a síkos tetőn. Craig hasra feküdt, és

a tető szélén lecsúszva az udvarra ugrott.

Sophie követte a példáját, ő is lehasalt a tetőre. Amikor már a lelógott a lába, Craig két kézzel megragadta a derekát és leemelte. Mintha nem is egy lányt, hanem egy hópelyhet tartott volna a karjában.

– Köszönöm – mondta Sophie. Diadalmas arca láttán az ember azt hihette volna, hogy épp most élt túl valami szörnyű megpróbáltatást.

Ennyire azért nem volt nehéz lemászni, gondolta Craig, miközben bementek a házba ebédelni; lehet, hogy ez a lány nem is olyan magabiztos, csak játssza az eszét.

109

Délután 3 óra

Fehérbe öltözött Kreml gyönyörű látványt nyújtott. Hó borította a Viktória korabeli pompás kastély vízköpőit, kőcsipkéit, ajtókereteit, ablakpárkányait. Toni leparkolt, és bement az épületbe, ahol néma csend honolt. A munkatársak zöme már hazament, nehogy később elakadjon a hóban – nem mintha bárkinek bármilyen ürügyre lett volna szüksége, ha karácsonykor korábban akart lelépni.

Toninak fájt a szíve. Úgy érezte magát, mint egy érzelmi karambol súlyos sebesültje. De tudta, hogy most nem gondolhat a szerelemre, ki kell vernie a fejéből Stanleyt; talán majd éjjel, ha egyedül fekszik az ágyában, elmerenghet rajta, mit mondott és mit tett a férfi – most azonban fontos dolga van, amit senki nem végez el helyette.

Délelőtt fényes diadalt aratott – Stanley ezért ölelte meg –, mégis nyugtalankodott. Folyton Stanley szavai csengtek a fülében: Még egy eltűnt nyúl, és újra nyaking ülünk a pácban. A férfinak igaza volt. Ha a jövőben akár egyetlen ilyen eset is előfordul, a sztori ismét életre kel, méghozzá tízszeres erővel, és ők szörnyű helyzetbe kerülnek, mert nincs az a PR, amivel titokban lehetne tartani az újabb katasztrófát… Ő akkor megígérte Stanleynek, hogy nem lesz több szabálysértés a laborban, és most állnia kellett a szavát.

Belépett az irodájába. Úgy vélte, csak az állatvédők részéről fenyeget-heti veszély a céget, egyebet nemigen tudott elképzelni. Michael Ross halála talán arra ösztökéli őket, hogy a laboratóriumokban szenvedő többi kísérleti állatot is megpróbálják „felszabadítani”. De az is lehet, hogy Michael olyan aktivistákkal működött együtt, akik valami mást terveznek. A fiú akár benn-fentes információt is adhatott nekik a Kreml biztonsági rendszeréről, és ők az ismeretek birtokában esetleg be akarnak hatolni az épületbe…

Toni az ivenburni regionális rendőrkapitányság számát tárcsázta, és hajdani élettársa, Frank Hackett főfelügyelő mellékét kérte.

– Ezt megúsztátok – jegyezte meg epésen Frank. – Pokoli mázlitok volt.

Pedig megérdemeltétek volna, hogy a sajtó keresztre feszítsen benneteket.

– Igazat mondtunk, és mint te is tudod, a becsületesség a legjobb politika.

– Nekem nem mondtál igazat! Azzal etettél, hogy egy Pamacs nevű

hörcsög tűnt el a laborból! Hülyét csináltál belőlem!

– Ez nem volt szép tőlem, beismerem. Neked viszont nem kellett volna kiszivárogtatnod a sztorit Carlnak, úgyhogy azt hiszem, kvittek vagyunk. Nem 110

gondolod?

– Mit akarsz tőlem?

– Szerinted Michael Ross egyedül lopta el azt a nyulat, vagy más is belekeveredhetett az ügybe?

– Nincs véleményem.

– Átadtam neked Michael noteszát. Feltételezem, hogy azóta ellenő-

rizted a benne szereplő személyeket, köztük például „Az állatok szabadok” szervezet tagjait is. Mit derítettél ki róluk? Csupán békés tüntetők, vagy veszélyesebb akciókra is képesek lehetnek?

– Még nem fejeztem be a nyomozást.

– Jaj, Frank, ne beszélj mellé! Én csak egy kis útmutatást kérek. Súgd már meg, vajon kell-e félnem tőle, hogy ez a rémség még egyszer megtörténhet.

– Attól tarok, nem segíthetek.

– Valaha szerettük egymást, Frank. Nyolc évig éltünk együtt. Miért gyűlölsz ennyire?

– A régi viszonyunkra apellálva próbálsz rávenni, hogy bizalmas információkat áruljak el neked?

– Nem. A francba az információkkal! Azokat máshol is meg-szerezhetem. Csak nem akarom, hogy az a férfi bánjon úgy velem, mint egy ellenséggel, akit valaha szerettem. Vagy talán törvény tiltja, hogy továbbra is jó barátok maradjunk?

Kattanás, majd vonalbúgás hallatszott. Frank letette a telefont.

Toni felsóhajtott. Azon tűnődött, vajon megbékél-e valaha is a férfi.

Szívből kívánta neki, hogy új barátnőt találjon – akkor talán megnyugszik.

Ismét tárcsázott. A Scotland Yardnál dolgozó barátnőjét, Odette Cressyt hívta.

– Láttalak a híradóban! – mondta Odette.

– Hogy néztem ki?

– Úgy, ahogy egy magadfajta tekintélyt parancsoló, vezető beosztású hölgytől elvárható – felelte vihogva Odette. – Mintha soha nem tennéd be a lábadat egy mulatóba, és a világ minden kincséért se vennél fel átlátszó muszlinruhát. De én tudom ám, hogy a látszat csal…

– Senkinek ne pletykáld el az igazságot!

– Egyébként úgy látszik, a Madoba-2-t érintő ügyetek… nem az én asztalom.

Toni értett a szóból: Odette a terrorizmusra célzott.

– Ez jó hír – válaszolta. – De kérdeznék tőled valamit… természetesen kizárólag teoretikusan.

– Ó, hát persze… Ki vele!

– Ha nem tévedek, a terroristák bármikor könnyűszerrel hozzájuthatnak az Ebolához meg a hozzá hasonló vírusokhoz. Csak be kell menniük vala-111

melyik közép-afrikai kórházba, ahol a hallban bagózó egy szál tizenkilenc éves kis zsarun kívül a kutya sem ügyel a biztonságra. Igaz? De ha így van, miért a bonyolultabb megoldást választják? Miért éppen egy abszolút biztonságos laboratóriumot próbálnak meg kirabolni?

– Két okból. Egyrészt azért, mert halvány fogalmuk sincs róla, hogy Afrikában ilyen egyszerűen megszerezhetnék az Ebolát, másrészt pedig azért, mert a Madoba-2 nem azonos az Ebolával. Sokkal veszélyesebb nála.

– Igen. Mindenki belehal a fertőzésbe… – Toni hátán végigfutott a hideg, mert jól emlékezett rá, mit felelt neki Stanley, amikor a Madoba-2

túlélési rátájáról faggatta: „Zéró.”

– Pontosan.

– „Az állatok szabadok” szervezet tagjait ellenőrizted már?

– Hogyne. Teljesen ártalmatlanok. Legfeljebb egy utat tudnának eltorlaszolni. Komolyabb akció meg se fordul a fejükben.

– Remek! Pusztán azért érdeklődöm, mert gondoskodni akarok róla, hogy ne történhessen nálunk még egy ilyen eset.

– Mi nem tartjuk valószínűnek.

– Köszönöm, Odette. Manapság ritka a hozzád hasonló jó barát.

– A hangodból ítélve egy kicsit le vagy lombozódva. Valami baj van?

– Á, semmi különös… A volt élettársam az idegeimre megy.

– Ennyi az egész? Ez nem újság, már megszokhattad volna. Csak nem a professzor úr gázolt bele a lelkedbe?

Toni soha nem tudta átverni Odette-et – még telefonon sem.

– Kerek perec közölte velem, hogy neki a családja a legfontosabb a világon, és semmi szín alatt nem tenne olyasmit, amivel felzaklatná a gyerekeit meg az unokáit.

– Hétpróbás gazember!

– Ha netán találsz egy férfit, aki nem az, kérdezd meg tőle, nincs-e bátyja vagy öccse véletlenül.

– Mit csinálsz karácsonykor?

– Gyógyfürdőbe megyek. Masszázs, kozmetika, manikűr, hosszú séták…

– Egyedül?

Toni elmosolyodott.

– Kedves tőled, hogy aggódsz értem, de ennyire azért nem súlyos a helyzet.

– Kivel mész?

– Egy egész bandával. Például Bonnie Granttel, az egyik régi barát-nőmmel, aki nemrég vált el. Annak idején együtt jártunk egyetemre…

Képzeld, rajtunk kívül nem volt több lány a gépészmérnöki karon! Charles és Damien is jön, velük már találkoztál. Meg egy házaspár… őket nem ismered.

– Az a két jópofa homokos fiú majd felvidít.

112

– Ebben biztos vagyok! – vágta rá Toni, mert ha Charlie és Damien belelendültek, mindig potyogott a könnye a nevetéstől. – És te hogyan töltőd az ünnepet?

– Még nem döntöttem el. Tudod, mennyire utálom előre megtervezni a programomat.

– Hát akkor élvezd a pillanatot!

– Boldog karácsonyt.

Amint letették a kagylót, Toni nyomban hívatta Steve Tremlettet, a biztonsági őrség parancsnokát.

Amikor Steve-et kinevezte, nem csekély kockázatot vállalt, mert a férfi jó barátságban volt az előző biztonsági főnökkel, Ronnie Sutherlanddel, Kit Oxenford cinkosával. De semmi sem bizonyította, hogy Steve tudott róla, milyen aljas fondorlattal lopja meg ez a két tolvaj Stanleyt. Bár Toni attól félt, Tremlett talán neheztel rá, amiért kirúgta a haverját, mégis úgy döntött, amíg nincs oka gyanakodni, a legjobbat feltételezi róla. Nem bánta meg a döntését; az új biztonsági főnök hűséggel és kifogástalan munkával hálálta meg a bizalmát.

Steve egy percen belül megérkezett az irodába. Az alacsony, de arányos termetű harmincöt éves férfit mintha skatulyából húzták volna ki. Kissé már kopaszodott, és a legújabb divat szerint nullásgéppel egészen rövidre vágatta gyérülő haját. Kartondossziét hozott a hóna alatt. Csak akkor ült le, amikor Toni egy székre mutatva hellyel kínálta.

– A rendőrség véleménye szerint Michael Rossnak nem voltak társai –

mondta Toni.

– Én is afféle magányos farkasnak néztem.

– Ennek ellenére intézkednünk kell, hogy ma éjjel egy lélek se juthasson be az épületbe.

– Megoldjuk. Nem probléma.

– Biztosra kell mennünk, úgyhogy tekintsük át még egyszer a helyzetet.

Magánál van a szolgálati beosztás?

Steve átnyújtott Toninak egy papírlapot. Normális körülmények között éjszaka, hétvégén és ünnepnapokon három biztonsági őr volt szolgálatban. Az egyik a kapusfülkében, a másik a recepcióban ült, a harmadik meg a vezérlő-

teremben figyelte a monitorokat.

Amennyiben bármilyen okból el kellett hagyniuk a helyüket, vezeték nélküli telefont vittek magukkal, amelyek a házi hálózat mellékállomásaiként működtek. A recepciós biztonsági őr óránként végigjárta a főépület helyiségeit, a kapus pedig a Kreml falain kívül járőrözött. Toni kezdetben azt hitte, három fő túl kevés egy ilyen abszolút biztonságos laboratórium védelmére, de aztán rájött, hogy az igazi védelmet a csúcstechnológia garantálja – emellett az ember csupán kiszolgáló személyzet lehet. Az idén mégis megduplázta a létszámot a karácsonyi ünnepekre: a három posztra két-két őrt vezényelt, és 113

elrendelte, hogy kívül-belül félóránként tartsanak ellenőrző körutat.

– Látom, maga is dolgozik ma éjjel, Steve.

– Igen. Szükségem van a túlóradíjra.

– Rendben. Engedélyezem. – A biztonsági őrök általában tizenkét órán-ként váltották egymást, de huszonnégy órás műszakot is elég gyakran vállaltak

– főleg abban az esetben, ha a kelleténél kevesebben voltak, vagy ha a maihoz hasonló rendkívüli esemény miatt behívták őket. – Most pedig szeretném látni a vészhelyzetben értesítendők listáját.

Steve elővett a dossziéból egy nejlonfóliával védett ívet, és Toni íróasztalára tette. A lapra azoknak a cégeknek a nevét és telefonszámát jegyezték fel, amelyeket Tremlettnek akkor kellett fölhívnia, ha tűz, csőrepedés vagy áramszünet volt, ha váratlanul összeomlott a számítógépes rendszer, vagy ha valami más probléma adódott.

– Egy órán belül mindegyikre csörögjön rá, legyen szíves – utasította a biztonsági főnököt Toni. – Csupán annyit kérdezzen meg tőlük, hogy él-e a telefonszámuk az ünnepek alatt.

– Igenis.

Toni visszaadta a listát Steve-nek.

– Ha bármivel kapcsolatban a legcsekélyebb aggálya támad, habozás nélkül hívja az ivenburni rendőrséget.

Steve bólintott.

– Véletlenül úgy alakult, hogy ma éjjel a zsaru sógorom, Jack is szolgá-

latban van, így aztán az asszony átvitte hozzájuk a gyerekeket karácsonyra.

– Nem tudja, hányan lesznek összesen a kapitányságon?

– Éjszaka? Egy felügyelő, két őrmester és hat egyenruhás közrendőr.

Meg egy főfelügyelő, aki a lakásán tart telefonügyeletet.

Ez nem sok, de ha egyszer bezárnak a kocsmák, és a részegek hazatámolyognak, nemigen akad majd dolga a rendőrségnek, gondolta Toni.

– A sógora nem mondta véletlenül, ki a telefonügyeletes főfelügyelő?

– De. A maga Frankje.

Toni megjegyzés nélkül vette tudomásul az információt.

– Én elutazom ugyan, de éjjel-nappal nálam lesz a mobilom, úgyhogy bármikor el tud érni, Steve. Előreláthatólag nem megyek olyan helyre, ahol nincs térerő, tehát nyomatékosan megkérem, hogy abban a pillanatban hívjon fel, amint valami szokatlan esemény történik. Tekintet nélkül arra, hány óra van éppen. Világos?

– Igen.

– Akár késő éjszaka is nyugodtan fölébreszthet – tette hozzá Toni. Bár pontosan tudta, hogy egyedül fog aludni, ezt azért mégsem közölte Steve-vel, mert nem akarta zavarba hozni. Úgy vélte, a férfit feszélyezné, ha a magán-

ügyeivel traktálná.

– Értem – felelte Tremlett, s talán valóban értette.

– Ez minden. Mindjárt indulok. – Toni a karórájára pillantott. Pár perc híján négyet mutatott. – Boldog karácsonyt, Steve.

– Viszont kívánom, Ms. Gallo.

Steve távozott az irodából. Odakint már alkonyodott, Toni jól látta az ablakban a saját tükörképét. Egy kócos, kimerült nő nézett vissza rá. Kikapcsolta a számítógépét, és kulcsra zárta az iratszekrényét.

Egy perccel sem maradhatott tovább. Előbb haza kellett mennie átöltözni, csak aztán véghatott neki az útnak a hetvenöt kilométerre lévő

gyógyfürdő felé. Minél előbb, annál jobb, gondolta, bár hallotta az időjárás-jelentést: a meteorológusok azt mondták, Skóciát elkerüli a hóvihar, de hát ők is tévedhetnek.

Nem akaródzott elhagynia a Kremlt, mert az épület védelme az ő

kötelessége volt. Az összes elképzelhető óvintézkedést megtette ugyan, de nem szívesen ruházta át a felelősséget az embereire.

Erőt vett magán és felállt. Én itt telepvezető vagyok, és nem biztonsági őr, azonkívül minden tőlem telhetőt elkövettem a labor megóvása érdekében, úgyhogy hazamehetek, mormolta. Úgy érezte, ha mégis valami baj lesz, akkor alkalmatlan a feladatára, és be kell nyújtania a lemondását.

Persze nagyon jól tudta, hogy valójában miért akar itt maradni: azért, mert amint abbahagyja a munkát, és hátat fordít a Kremlnek, Stanleyre kell majd gondolnia.

Vállára akasztotta a retiküljét, és kilépett a főkapun.

Odakint egyre jobban esett a hó.

115

Délután 4 óra

Kit majd felrobbant mérgében, amiért nem kapta meg a bungalót. A nappali szobában ült az apjával, az unokaöccsével, Tommal, a sógorával, Hugoval és Miranda vőlegényével, Neddel. Mamma Marta a róla készült olajfestményről tekintett le rájuk a falról. Kit mindig úgy érezte, az anyja türelmetlennek látszik ezen a képen – mintha alig várná, hogy kibújhasson az estélyi ruhájából, kötényt köthessen, és nekiállhasson lasagnát főzni.

A nők a holnapi ünnepi vacsorát készítették a konyhában, a nagyobb gyerekek kimentek a pajtába, a férfiak meg tévét néztek. A westernfilm főszerepét John Wayne játszotta; a durva, begyöpösödött cowboy Harry Macre emlékeztette Kitet, aki olyan ideges volt, hogy nemigen tudott odafigyelni a cselekményre.

Határozottan megmondta Mirandának, hogy mindenképpen a bungalóban akar aludni. Szentimentális nővére jóformán térden állva könyörgött, hogy jöjjön el Stepfallba, és családi körben ünnepelje a karácsonyt. Ő beadta a derekát, teljesítette Miranda kívánságát, s mindössze egyetlen feltételt szabott

– Miranda azonban cserbenhagyta, képtelen volt megszerezni neki azt a nyavalyás bungalót! Hiába, a nők már csak ilyenek, morogta magában.

Az apjára sandított. Bezzeg az öreg csöppet se szentimentális, gondolta; körülbelül olyan lágyszívű, mint egy glasgow-i fakabát szombat este, ha az utcákat kell rónia. Nyilván kerek perec közölte Mirandával a döntését, Olga meg buzgón kontrázott neki… A fiú meg volt győződve róla, hogy a nővéreihez egyáltalán nem illik a nevük; Regannek és Gonerilnek kellett volna keresztelni őket, mert Lear király önző, kapzsi lányaihoz hasonlítanak.

Kit azon töprengett, mitévő legyen, hiszen ma éjjel el kell hagynia Stepfallt, és holnap reggel úgy kell visszajönnie, hogy senki ne tudja meg: nem töltötte itthon az éjszakát. Ha a bungalóban alhatna, könnyebb dolga lenne.

Úgy tehetne, mintha lefeküdne, eloltható a villanyt, aztán észrevétlenül kisurranhatna. Már órákkal ezelőtt a háztól viszonylag távol eső garázs elé gurult a kocsijával, hogy senki ne hallja meg a motorzúgást, amikor elindul. És délelőttre visszaérne. Addig nem is keresnék, mert sokáig szokott lustálkodni.

Szépen beosonhatna a bungalóba, és ágyba bújhatna, mintha mi sem történt volna.

Így azonban sokkal nehezebben fog boldogulni. A rozoga régi ház-részben minden recseg-ropog, ráadásul a jó ég tudja, meddig rostokolhat majd az Olga és Hugo hálószobájával szomszédos kis lyukban, mert kénytelen lesz

kivárni, amíg mindenki lefekszik. Csak akkor lopózhat ki, ha a ház elcsende-sedik. Lábujjhegyen kell leóvakodnia a lépcsőn, és nesztelenül kell eltűnnie itthonról. De mit csináljon, ha közben nyílik az egyik ajtó – például, ha Olga kijön a folyosóra, és átmegy a fürdőszobába? Mit mondjon neki? Talán azt, hogy sétál egyet a friss levegőn? Éjszaka? A hóban? És mi lesz reggel? Szinte biztos, hogy valaki meglátja, amikor hazaér, és akkor magyarázkodhat: koco-gott az erődben, vagy autózni támadt kedve… Aztán később, amikor a rendőrség kihallgatja őket, mit hazudjon, ha valakinek eszébe jut, hogy ő kint járt, pedig soha nem szokott korán kelni?

Most azonban megpróbálta elhessegetni ezeket a nyugtalanító gondolatokat, mert pillanatnyilag más gondja volt: sürgősen el kellett lopnia azt az

intelligens kártyát, amellyel az apja nap mint nap belépett a négyes fokozatú laborba.

Kit az épületvédelemre specializálódott cégektől annyi plasztikkártyát vásárolhatott volna, ahányat csak akart – az apjáéhoz hasonlót azonban nem lehetett kapni a piacon. Az intelligens kártyákat ugyanis különleges helyszín-kóddal látta el a gyártó, hogy csak egy bizonyos helyre juthasson be vele a felhasználó. A bárhol beszerezhető kártyákat a hibás kód miatt nem fogadta el a Kreml központi komputere.

Nigel Buchanan folyton az intelligens kártyáról faggatta a fiút.

– Hogyan fogod ellopni? Hol tartja az apád?

– Általában a zakója zsebében.

– És ha nincs ott?

– Akkor valószínűleg a tárcájában vagy az aktatáskájában lesz.

– Hogy tudod észrevétlenül megfújni?

– Elég nagy az a ház. Majd olyankor megyek be apám szobájába, amikor fürdik, vagy a kutyát sétáltatja.

– Nem fog feltűnni neki, hogy nincs meg a kártyája?

– Addig semmiképpen, amíg nem akarja használni. Legkorábban pénteken lesz szüksége rá, de addigra visszateszem a helyére.

– Biztos vagy benne, hogy sikerül?

Elton nem bírta tovább cérnával és közbeszólt.

– A fenébe is, Nigel! – mondta a dél-londoni prolinegyedből hozott erős akcentusával. – A terv szerint Kitnek egy abszolút biztonságos, őrséggel védett laboratóriumba kell becsempésznie minket! Jól nézünk ki, ha a saját vén fószer apja belépőjét se tudja megcsapni!

Stanley kártyáján a megfelelő helyszínkód szerepelt, és a beépített mikrochip természetesen az ő ujjlenyomatkódját tartalmazta, nem Kitét, de a fiú már kieszelte, hogyan fogja megoldani ezt a problémát.

A televízióban a westernfilm legizgalmasabb jelenete következett. John Wayne éppen nekilátott, hogy halomra lője az ellenfeleit. Kit úgy érezte, itt a pillanat; most titokban belopózhat az apja dolgozószobájába.

117

Felállt, azt dünnyögte, a fürdőszobába megy, aztán kilépett a hallba, ahonnan belesett a konyhába. Olga éppen az ünnepi pulykát töltötte gesztenyével, Miranda meg a kelbimbót mosta. A szemközti falból két ajtó nyílt: az egyik a mosókonyhába, a másik az ebédlőbe vezetett. Miközben Kit a nővéreit figyelte, Lori egyszer csak kisietett a mosókonyhából, és a kezében lévő összehajtott abroszt bevitte az ebédlőbe.

Kit besurrant a dolgozószobába, és halkan becsukta az ajtót.

A legvalószínűbbnek azt tartotta, hogy az intelligens kártya az apja zakójának egyik zsebében lesz. Nigelnek is ezt mondta. Arra számított, hogy a zakót vagy az ajtófogason, vagy az íróasztal mögött álló szék támláján találja, de tévedett. Rögtön látta, hogy ebben a szobában hiába is keresné.

Úgy döntött, ha már itt van, körülnéz, hátha az apja máshol tartja azt a kártyát. Tudta, hogy ez veszélyes vállalkozás, mert bárki bejöhet. Fogalma sem volt, milyen magyarázatot ad, ha kérdőre vonják. De vállalnia kellett a kockázatot, különben nincs betörés, nincs háromszázezer font, nincs repülőjegy Luccába – és ami ennél is rosszabb, a negyedmilliós kártyaadósság kifizetetlen marad, Harry Mac továbbra sem kapja meg a pénzét. Kitnek eszébe jutott, mit művelt vele reggel Százszorszép, és végigfutott a hátán a hideg.

A padlón, az íróasztal lábánál, megpillantotta az öregе aktatáskáját.

Gyorsan átkutatta; egy dosszié különféle vegyületek képleteivel teleírt, számára teljesen érdektelen papírlapokat rejtett; a mai Times

keresztrejtvényét még nem fejtette meg teljesen az apja; a táska alján egy fél szelet csokoládé feküdt, azonkívül az a kis fekete bőrnotesz, amelybe az öreg a napi teendőit szokta bejegyezni. Kitnek feltűnt, hogy az idős emberek folyton listákat készítenek. Nem értette, miért rettegnek állandóan, hogy valamit elfelejtenek.

Az egylábú asztal lapján katonás rend volt. Kit nem látott se intelligens kártyát, se olyan dobozt vagy mappát, amelyben rálelhetne – csak néhány iratgyűjtőt, egy tollakkal, ceruzákkal teli bögrét meg a vírusok taxonómiájával foglalkozó nemzetközi bizottság könyvvastagságú hetedik jelentését.

Sorra kihúzta a fiókokat. Zihálva kapkodta a levegőt, majd kiugrott a szíve az izgalomtól. De ha netán rajtakapják, mit tehetnek? Talán kihívják a rendőrséget? Ezt nem tartotta valószínűnek. Bebeszélte magának, hogy nincs vesztenivalója, és tovább turkált a fiókokban – de a keze remegett.

Az apja harminc éve használta ezt az íróasztalt, és az évtizedek során iszonyú mennyiségű fölösleges kacatot gyűjtött össze: rengeteg kulcskarikát, beszáradt golyóstollat, tintásüveget, egy papír-rolnis régimódi számológépet, azonkívül több csomag fejléces levélpapírt, amelyen már rég nem stimmelt a telefonszám. Kit még elavult szoftverekhez való használati utasításokat is talált – az idejét se tudta volna megmondani, mikor számított újdonságnak a PlanPerfect –, de az intelligens kártyának híre-hamva se volt.

Kiosont a dolgozószobából. Senki nem látta bemenni, és senki nem látta

kijönni.

Nesztelen léptekkel föllopózott a lépcsőn. Tudta, hogy az apja nem rendetlen ember, és ritkán szokott elveszteni bármit is, tehát a tárcáját nyilván most sem rakta le valahol csak úgy figyelmetlenül – a cipősszekrénybe egész biztos nem tette be. Így mindössze egyetlen lehetséges hely maradt: a háló-

szoba.

Kit belépett, és becsukta az ajtót.

Úgy érezte, lassan minden eltűnik innen, ami az anyjára emlékeztet.

Amikor legutóbb ebben a szobában járt, még szanaszét hevert Mamma Marta holmija: az elegáns bőr írómappa, az ezüsthátú hajkefe, Stanley antik keretbe foglalt fényképe… Most már egyik sem volt elöl. De a függönyöket és a bútorkárpitot nem cserélték ki; az élénk kék-fehér mintás anyagot még a merész színpadias hatásokat kedvelő’ Mamma Marta választotta.

Az ágy két oldalán – éjjeliszekrény helyett – egy-egy mahagónifából készült hatalmas Viktória korabeli komód állt. Kit a jobb kéz felőli komód fiókjait húzta ki, mert az apja mindig a nagy franciaágy jobb oldalán aludt.

Egy zseblámpát talált, bizonyára rövidzárlat esetére, meg egy Proust kötetet, feltehetőleg álmatlanság ellen, altató helyett. Az anyja komódfiókjait is megnézte, de mindegyik üres volt.

A háromszobás lakosztályban a hálóból nyílt az öltözőszoba, abból pedig a fürdőszoba. Kit átment az öltözőszobába, ahol a falakat barna, fehér és tükörajtós szekrények szegélyezték. Odakint már alkonyodott, de a fiú úgy döntött, nem gyújt villanyt – kutatni félhomályban is lehet.

Azt a ruhásszekrényt nyitotta ki, amelyben apja az öltönyeit tartotta.

Vállfán lógott a zakó, amit Stanley ma viselt. Kit benyúlt a belső zsebbe, és előhúzott egy régi, kopott fekete bőrtárcát. A tárcában kis bankjegyköteg lapult, azonkívül egy csomó plasztikkártya. Köztük volt a Kremlbe szóló intelligens kártya is.

– Bingó! – ujjongott halkan Kit.

Ekkor kinyílt a hálószoba ajtaja.

Kit nem csukta kilincsre az öltözőszoba ajtaját, így a résen kinézve látta, hogy a nővére, Miranda lép be, karján a frissen mosott-vasalt ágyneművel teli narancssárga műanyag lavórral.

A félhomályban Miranda nem vette észre a nyitott ruhásszekrény előtt álló öccsét. Kit gyorsan beugrott az öltözőszoba ajtaja mögé, és az ajtó széle mellett kilesve a hálószoba falára akasztott nagytükörből figyelte, mit csinál a nővére.

Miranda villanyt gyújtott, majd nekilátott, hogy lehúzza az ágyat. A lányok nyilván beszálltak a házimunkába, mert Lorinak sok dolga van, gondolta Kit. Úgy döntött, nem moccan; csak ki kell várnia, míg Miranda végez, aztán szabad a pálya.

Egy pillanatra elfogta az undor. Utálta magát, amiért besurranó tolvaj

módjára viselkedik a saját házukban. Nem átall lopni az apja tárcájából, és bujkál a nővére elöl! Nem is értette, hogyan süllyedhetett ilyen mélyre.

De hamarosan megtalálta a magyarázatot. Az apja cserbenhagyta; épp akkor tagadta meg tőle a segítséget, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá. Mindennek ez az oka!

Nem baj, úgyis itt hagyom őket, gondolta. Elhatározta, hogy azt sem köti az orrukra, hová megy. Szó nélkül lép le, külföldön kezd új életet.

Felszívódik Luccában, az olasz kisvárosban; paradicsomot és makarónit eszik, finom toszkán borokat iszik, esténként pedig kis tétekben kártyázik, mint a helybeliek. Egy hatalmas festmény mellékalakja lesz, egyszerű járókelő, aki a háttérben siet a dolgára, és rá se hederít a kép középpontjában haldokló mártírra. Meg volt győződve róla, hogy anyja szülőföldjén majd békére, nyugalomra lel.

Miranda eközben már hozzáfogott, hogy felhúzza a tiszta ágyneműt.

Egyszer csak Hugo nyitott be a hálószobába.

A férfi átöltözött. Zöld kordbársony nadrágot viselt piros pulóverrel, és úgy nézett ki, mint egy huncut kis karácsonyi manó. Becsukta az ajtót. Kit homlokráncolva azon töprengett, vajon mi folyik itt. Talán Hugo fültanúk nélkül szeretne beszélni a felesége húgával? Lehet, hogy ezeknek valami közös titkuk van?

– Mit akarsz tőlem, Hugo? – kérdezte gyanakodva Miranda. Hugo cinkos mosollyal rákacsintott, de csak annyit mondott:

– Gondoltam, segítek neked. – Átment az ágy túloldalára, és begyűrte a lepedő szélét a matrac alá.

Miranda odadobott neki egy párnahuzatot.

– Nesze! Hugo beszuszakolta a párnát a cihába, aztán egyesült erővel föltették az ágyterítőt. – Ezer éve nem találkoztunk – duruzsolta Hugo.

– Hiányzol.

– Ne beszélj hülyeségeket – felelte hűvösen Miranda.

Kit zavartan, de lenyűgözve bámulta őket. Mi ez az egész?

Miranda lesimította az ágyterítőt. Hugo megkerülte az ágy lábát.

Miranda fölkapta a lavórt, amibe a szennyest dobálta, és úgy tartotta maga elé, akár a védőpajzsot.

– Mit szólnál egy csókhoz, a régi szép idők emlékére? – kérdezte tőle pajkos mosollyal Hugo.

Kit elámult. Miféle régi szép időket emleget a sógor? Hiszen Olga meg ő csaknem húsz éve házasok! Hány éves lehetett Miranda, amikor Hugo megcsókolta? Tizennégy? Még ilyet!

– Azonnal hagyd abba! – kiáltott rá a férfira Miranda.

Hugo ekkor megragadta a lavór peremét, és meglökte Mirandát, aki az ágy széléig hátrált, majd önkéntelenül leült. Elengedte a lavórt, s a karját kinyújtva egyensúlyozott. Hugo félretolta a lavórt, előrehajolt, és lenyomta

Mirandát az ágyra. Kit elképedve bámulta, amint Hugo térde satuba szorítja Miranda lábát. Régóta sejtette, hogy a sógora afféle szoknyavadász, mert

Hugo minden csinos nőnek csapta a szelet, de azt sose hitte volna róla, hogy Mirandával is kikezdett.

Hugo föltolta Miranda bő rakott szoknyáját. Kit a nővére széles csípőjén, vastag combján feszülő fekete csipkebugyira és harisnyatartóra meredt. Leesett az álla a látványtól. Föl se merült benne, hogy a dundi Miranda efféle csipkeköltеményeket hord.

– Szállj le rólam! – sziszegte dühösen Miranda.

Kit nem tudta, mitévő legyen. Úgy vélte, ez magánügy, nem tartozik rá, nem avatkozhat bele – de mégsem álldogálhat ott, mint egy kukkoló, és hiába fordul el, akkor is mindent hall, akár kíváncsi rá, akár nem. Azon tűnődött, vajon nem osonhatna-e ki a hátuk mögött, amíg birkóznak, ám rögtön rájött, hogy ez lehetetlen: túl kicsi a szoba, biztosan észrevennék. Eszébe jutott a ruhásszekrény hátlapjában lévő fatábla. Legszívesebben átmászott volna a padlásszobába, de nem mehetett oda a szekrényhez, mert meglátták volna.

Végül nem moccant. Sóbálvánnyá válva tovább figyelte a fejleményeket.

– Csak egy gyors numerát! – fuvolázta Hugo. – Senki sem fogja megtudni…

Miranda ekkor hátralendítette a jobb karját, teljes erővel hatalmas pofont kevert le Hugonak, majd hirtelen fölhúzta a lábát, s a térdével körülbelül ágyéktájon találta telibe a férfit. Aztán az oldalára fordult, ledobta magáról Hugot, és talpra ugrott.

Hugo fekve maradt az ágyon.

– Ez fájt! – vinnyogta.

– Akkor jó! – vágta rá Miranda. – Most pedig ide figyelj, te disznó! Ne merészelj még egyszer rám mászni, mert megkeserülöd!

Hugo felhúzta a cipzárt a sliccén és fölállt.

– Ugyan miért ne? Talán megmondod Nednek?

– Tényleg meg kéne mondanom neki, de nincs hozzá bátorságom.

Amikor magányos és depressziós voltam, egyetlenegyszer valóban lefeküdtem veled, de nagyon megbántam. Azóta sem tudom megbocsátani magamnak.

Hát itt van a kutya elásva! Szóval Miranda lefeküdt Olga férjével, gondolta döbbenten Kit. Hugo viselkedése nem lepte meg – hiszen sok férj keféli titokban a felesége húgát, elvégre ez a legkényelmesebb megoldás, ha félre akar lépni. De Miranda ezekben a dolgokban mindig finnyásán erkölcsös, sőt kimondottan prűd volt. Kit eddig azt hitte róla, senkinek a férjével sem feküdne le, nemhogy a saját nővéréével.

– Soha semmit nem szégyelltem ennyire életemben – folytatta Miranda

–, és nem akarom, hogy Ned valaha is tudomást szerezzen róla.

– Akkor minek fenyegetőzöl? Vagy netán Olgához szaladsz árulkodni?

– Ő rögtön elválna tőled, velem pedig soha többé nem állna szóba. Ha 121

bevallanám neki, felbomlana a család.

Á, ez túlzás, Miranda rémeket lát, gondolta Kit. Ismerte a nővérét, aki folyton a családért aggódott, és mindenáron össze akarta tartani.

– Ezek szerint nem tehetsz semmit, igaz? – szögezte le elégedetten Hugo. – Mivel nem lehetünk ellenségek, miért nem csókolsz meg szépen, mint egy jó barátot?

– Mert felfordul a gyomrom tőled! – felelte fagyosan Miranda.

– Értem – mondta rezignáltan Hugo, ám a hangjából ítélve csöppet se szégyenkezett. – Hát akkor gyűlölj. Én így is imádlak – tette hozzá legel-bűvölőbb mosolyával, majd a rúgástól kissé sántikálva távozott a szobából.

– Rohadt kurvapecér! – morogta Miranda, amikor becsukódott az ajtó.

Kit még soha nem hallotta a nővérét ilyen csúnyán káromkodni.

Miranda fölemelte a lavórt, de Kit várakozásával ellentétben nem ment ki, hanem egyenesen feléje fordult. Nyilván tiszta törülközőket akar vinni a fürdőszobába, jött rá hirtelen a fiú, de már mozdulni sem volt ideje, mert a nővére három lépéssel az öltözőszobában termett, és villanyt gyújtott.

Kit épphogy be tudta csúsztatni az intelligens kártyát a nadrágzsebébe.

Miranda a következő pillanatban meglátta az öccsét, és ijedtében felsikoltott.

– Kit! Mit csinálsz te itt? A frászt kaptam tőled! – Elsápadt. –

Jézusom… Biztos mindent hallottál – suttogta elhűlve.

Kit vállat vont.

– Bocs. Igazán nem akartam.

Miranda fülig vörösödött.

– Ugye nem mondod el a többieknek?

– Hát persze hogy nem.

– Ez halál komoly, Kit. Titok! Soha nem árulhatod el senkinek. Rettenetes következményekkel járna. Két házasság menne tönkre miatta.

– Tudom, tudom.

Miranda ekkor vette észre a tárcát az öccse kezében.

– Miben sántikálsz?

A fiú egy másodpercig habozott, aztán mentő ötlete támadt.

– Pénzre volt szükségem – felelte, s megmutatta a tárcában lévő papír-bankókat.

Miranda nem ítélkezett fölötte, de szemmel láthatólag nagyon elszomorodott.

– Jaj, Kit! Rémes, hogy neked mindig csak a könnyen szerzett pénz kell…

A fiú legszívesebben visszavágott volna, de lenyelte a dühös megjegyzést. A nővére elhitte a meséjét, és ez volt a lényeg. Egy szót se szólt.

Megpróbált olyan képet vágni, mintha szégyellne magát.

– Olga mindig azt mondja, te inkább beéred egy lopott shillinggel, csak ne kelljen becsületes munkával egy fontot keresned – folytatta Miranda.

– Jól van, na… ne dörgöld az orrom alá.

– Nem szabad rájárnod a papa tárcájára. Ez borzasztó!

– Eléggé le vagyok égve.

– Majd én adok neked pénzt! – Miranda letette a lavórt, benyúlt szoknyája egyik zsebébe, és előkotort néhány gombóccá gyűrt bankjegyet.

Kiválasztott két ötvenest, egyiket is, másikat is kisimította, aztán Kit kezébe nyomta. – Tőlem kérj, ha megszorulsz… rám mindig számíthatsz, öcsi.

– Kösz, Mandy – dünnyögte a fiú, gyerekkori becenevén szólítva a nővérét.

– De soha többet ne lopj a papától. Nem szabad! Megértetted?

– Igen.

– És ha egy kicsit is szeretsz, senkinek nem beszélsz Hugoról meg rólam.

– Megígérem.

Délután 5 óra

Toni már egy órája mélyen aludt, amikor a vekkercsörgés fölébresztette.

Teljesen felöltözve feküdt az ágyon. Ahhoz is fáradt volt, hogy kibújjon a kosztümkabátjából, és lerúgja a cipőjét. De a szunyókálás felüdítette. Annak idején, amikor a rendőrségnél dolgozott, gyakran osztották be éjszakai szolgá-

latra. Hozzászokott, hogy pár perces pihenőktől eltekintve reggelig talpon kell lennie, így bárhol, bármikor el tudott aludni, és azt is megtanulta, hogyan kell egy pillanat alatt frissen fölpattanni, mint a gumilabda.

Egy Viktória korabeli ház első emeletén lakott. Az épületet több lakásra osztották fel – az övé egy hálószobából, egy nappaliból, egy kis konyhából és egy fürdőszobából állt. Ivenburn kompkikötő volt ugyan, de az ablakokból nem látszott a tenger. Toni nem nagyon szerette az otthonát, amelyhez nem fűzték szép emlékek: akkor menekült ide, amikor Frank elhagyta. Már két éve élt itt, de még mindig ideiglenes megoldásnak tekintette a lakást.

Fölkelt, lerángatta magáról a kosztümjét, amit már két napja éjjel-nappal hordott, és elhatározta, hogy mindjárt az ünnepek után beadja a tisztítóba. A bugyiját meg a melltartóját nem vette le. Magára kapta a fürdőköpenyét, aztán a lakásban föl-alá szaladgálva gyorsan csomagolni kezdett. Öt éjszakára foglalt szobát a szállodában. Már tegnap este be akarta pakolni a bőröndjét, mert eredetileg úgy tervezte, hogy ma délben indul. Sietnie kellett, hogy behozza a lemaradást.

Alig várta, hogy odaérjen a gyógyfürdőbe. Úgy érezte, éppen erre van szüksége. Majd ott kimasszírozzák belőle a keserűséget; a szaunában kiizzadja a testében felgyülemlett mérgeket; manikűröztetni fog, vörösre festeti a körmét; levágatja a haját, és megkéri a kozmetikust, hogy gyönyörű hosszú szempillákat varázsoljon neki. De az lesz a legjobb az egészben, hogy a barátaival tölthet pár napot, s miközben társasjátékot játszanak, vagy remek sztorikkal szórakoztatják egymást, ő elfelejti minden búját-baját.

A mamának már meg kellett érkeznie Belláékhoz, gondolta. Az anyja hajdan intelligens asszony volt – középiskolai matematikatanár, aki mindig tudott segíteni neki, még műszaki egyetemi tanulmányai utolsó évében is, amikor a diplomamunkáját írta –, de az utóbbi időben szellemileg teljesen leépült szegény. Ma már a boltban sem tudta megszámolni a visszajáró aprót.

Toni nagyon szerette, és mélységesen elszomorította rohamos hanyatlása.

Az igencsak rendetlen Bella mindent kapkodva, felületesen csinált.

Akkor takarított, ha éppen kedve szottyant, akkor főzött, ha megéhezett, és

néha még a gyerekeit is elfelejtette iskolába küldeni. Fodrász férje, Bernie, hol dolgozott, hol nem, mert gyakran kínozta valami rejtélyes, ismeretlen eredetű

mellkasi fájdalom. Ha Toni megkérdezte tőle, hogy van, Bernie általában azt felelte:

– Még egy hónapra kiírt az orvos.

Toni abban reménykedett, hogy az anyja jól fogja érezni magát Belláéknál, mert szemmel láthatólag szerette a lányát, és sosem vette zokon a trehányságát. Mindig örült, ha vendégül látták a glasgow-i önkormányzattól bérelt szeles kis telken, és boldogan ette imádott unokáival Bella félig sült rósejbnijét. De Toni aggódott érte. Vajon a mama most, a szenilitás korai stádiumában is sztoikus nyugalommal fogja-e tűrni, hogy Bella csak akkor vezet háztartást, amikor éppen eszébe jut? És Bella képes lesz-e zöld ágra vergődni egyre szeszélyesebb, egyre kiszámíthatatlanabb anyjukkal?

Toni egyszer ingerült megjegyzést tett a nővérére, anyja azonban letorkolta.

– Veled ellentétben Bella nem töri magát, hogy mindenáron karriert csináljon. Ezért boldogabb, mint te – jelentette ki határozottan. A mama egyre tapintatlanabb, de mindig telibe talál, gondolta akkor Toni.

Miután becsomagolt, előbb hajat mosott, majd elnyúlt a fürdőkádban, hogy kiáztassa az elmúlt két nap idegfeszültségét. Ismét elbóbiskolt, de csak pár percre, mert amikor hirtelen felriadt, még meleg volt a víz. Gyorsan kiszállt a kádból és megtörülközött.

Szemügyre vette magát a nagytükörben.

– Ma is éppúgy megvan mindenem, mint húsz évvel ezelőtt, csak jó pár centivel lejjebb – dünnyögte az alakját mustrálva. Hirtelen eszébe jutott, hogy szerelmük hajnalán Frank mennyi örömöt lelt a testében. – Gyönyörű a cickód! Megőrülök érte! – mondogatta gyakran. Ő túl nagynak találta a mellét, a férfi azonban teljesen begerjedt tőle. – Még sosem láttam a tiédhez hasonló muffot. Olyan színű, mint a gyömbér – dünnyögte egyszer Toni lába között heverve, és Toni most azon tűnődött, vajon legközelebb mikor fogja meg-csodálni valaki a szeméremszőrzetét.

Rozsdabarna farmert és sötétzöld pulóvert vett fel az útra. Éppen becsukta a bőröndjét, amikor csöngött a telefon. A nővére hívta.

– Szia, Bella. Hogy van a mama?

– Nincs itt.

– Hogyhogy nincs? Egy órára kellett volna érte menned!

– Igen, de Bernie elvitte a kocsit, és nem tudtam elindulni.

– Még mindig otthon ülsz? – Toni az órájára nézett. Fél öt volt.

Elképzelte az anyját, amint kabátban, kalapban üldögél az öregek otthonának halljában, széke lábánál a bőröndjével, és órák óta várja Bellát.
– Hogy képzeled ezt? – kérdezte dühösen a nővérétől.

– Az a baj, hogy közben elromlott az idő.

– Egész Skóciában havazik, de nem nagyon.

– Bernie nem akarja, hogy kilencven kilométert vezessek ebben a sötétben.

– Nem kellene sötétben vezetned, ha időben elmentél volna a mamáért, ahogy megígérted.

– Jaj, istenem, tudtam, hogy meg fogsz haragudni…

– Én nem haragszom, csak… – Toni elhallgatott. A nővére már máskor is behúzta a csőbe ezzel a trükkel. Rájött, hogy ha bekapja a csalit, akkor a következő pillanatban már róla fognak beszélni. Bella majd megkéri, hogy uralkodjon magán, és „elfelejti” megmagyarázni, miért szegte meg az adott szavát. – Ne velem törődj, hanem azt mondd meg, mi lesz most a mamával!

Arra nem gondolsz, milyen csalódott lehet szegény?

– Már hogyne gondolnék rá! De nem tehetek róla, hogy ilyen pocsék az idő.

– Most mit fogsz tenni?

– Semmit sem tehetek.

– Szóval az otthonban hagyod? Ott fogja tölteni az egész karácsonyt?

– Hacsak haza nem viszed magadhoz az ünnepekre. Elvégre te mindössze tizenöt kilométerre laksz…

– Bella, én szobát foglaltam egy gyógyfürdőben. Hét barátom vár a hotelban, hogy öt napig együtt lehessünk. Négyszáz font előleget fizettem, és igazán rám fér egy kis pihenés.

– Egy kicsit önző vagy, ami azt illeti.

– Egy pillanat! Zsinórban három karácsonyra hívtam meg a mamát, és még én vagyok önző?

– Neked halvány fogalmad sincs, milyen nehéz az élet három gyerekkel meg egy beteg férjjel, aki nem tud dolgozni! Annyi a pénzed, mint a pelyva, és csak magaddal kell törődnöd.

Mert én nem vagyok olyan ostoba, hogy hozzámenjek egy mihaszna alakhoz, és három gyereket szüljek neki, gondolta Toni, de megtartotta magának a véleményét. Tudta, hogy nincs értelme összeveszni a nővérével; a sors e nélkül is épp eléggé megbünteti a szerencsétlent.

– Tehát arra kérsz, hogy mondjam le az üdülést, menjek el az otthonba a mamáért, és gondoskodjam róla az ünnepek alatt.

– Rád bízom a döntést – válaszolta az álszent Bella. – Azt kell tenned, amit a lelkiismereted diktál.

– Hálásan köszönöm ezt a hasznos tanácsot. – Toni lelkiismerete termé-

szetesen azt diktálta, hogy ne hagyja magára az anyját, és Bella ezzel teljesen tisztában volt. Toni nem bírta volna elviselni, hogy a mama az öregek otthonában töltse a karácsonyt, magányosan gubbasszon a szobájában, ízetlen pulykát, langyos kelbimbót vacsorázzon az étteremben, és csak valami giccses papírba csomagolt olcsó vacakot kapjon ajándékba a Télapónak öltözött 126

gondnoktól.

Egy pillanatig se kellett gondolkodnia rajta, mi a kötelessége.

– Rendben van. Azonnal érte megyek.

– Csak azt sajnálom, hogy nem szívesen teszed – jegyezte meg Bella.

– Na most már elég legyen! Szállj le rólam! – förmedt rá Toni, és lecsapta a kagylót.

Csüggedten felhívta a gyógyfürdőt, lemondta a szobafoglalását, aztán az egyik barátját kérte a telefonhoz. Jó pár perc eltelt, mire a portás előkerítette Charlie-t.

– Hol maradsz ennyi ideig? – kérdezte lancashire-i tájszólással a fiú. –

Már mindnyájan a jacuzziban pancsolunk, és istenien érezzük magunkat!

– Nem mehetek – felelte bánatosan Toni, aztán elmagyarázta, hogy miért.

– Ez nem igazság! – kiáltotta felháborodva Charlie. – Neked is jár egy kis kikapcsolódás!

– Tudom, de képtelen lennék egyedül hagyni anyámat abban a rideg otthonban. Üres a ház, mindenkit hazavittek karácsonyra.

– Ráadásul ma a munkahelyeden is akadt néhány problémád! – folytatta magából kikelve Charlie.

– Igen. Nagyon szomorú, hogy ez megtörténhetett, de azt hiszem, az Oxenford Medical megúszta – persze csak akkor, nem lesz több ilyen eset.

– Láttalak a tévében.

– Hogy néztem ki?

– Észbontóan – de nekem a főnököd jobban tetszik.

– Nekem is, csak az a baj, hogy három felnőtt gyereke van, akiknek nem akarja feldúlni az életét, így azt hiszem, semmi esélyem nála. Reménytelen eset.

– A fenébe is! Ez nem a te napod, szivi.

– Ne haragudjatok, hogy cserbenhagylak benneteket.

– Nélküled nem lesz az igazi.

– Most le kell tennem, Charlie. Jobb, ha máris indulok anyámért.

Boldog karácsonyt mindenkinek. – Toni a kagylóval a kezében a telefonra meredt. – Szar az élet – mondta hangosan. – Istenem, de szar ez a rohadt élet!

Este 6 óra

Craig nagyon lassan haladt Sophie-val.

Az egész délutánt a lánnyal töltötte. Teniszben legyőzte, de biliárdban kikapott tőle. Kiderült, hogy mind a zenei, mind az irodalmi ízlésük egyezik –

mindketten jobban szeretik a gitáros bandákat, mint a dobosokat meg a szintetizátorosokat, és mindketten rajonganak a horror-regényekért, bár Sophie-nak Stephen King a kedvenc írója, Craignek pedig Anne Rice. Craig a szülei viharos, de szenvedélyes házasságáról mesélt a lánynak, aki cserébe elmondta, mennyi gyűlölködés közepette, milyen csúnyán vált el Ned Jennifertől.

De Sophie egyetlen szóval, egyetlen apró gesztussal se bátorította a fiút.

Nem érintette meg véletlenül a karját, nem fürkészte az arcát, ha Craig beszélt hozzá, és nem vetett fel semmiféle romantikus témát, mintha csöppet sem érdekelné a randizás vagy a smacizás. Az éjszakai mulatók világáról mesélt –

amiről a fiú semmit nem tudott, és azon tűnődött, vajon hogyan juthat be ilyen helyekre egy tizennégy éves lány –, azonkívül a narkós haverjaival hencegett, akik csúcsszuper motorbiciklivel száguldoznak.

Ahogy közeledett a vacsoraidő, Craig egyre reménytelenebbnek látta a helyzetet. Nem akart öt napig futni Sophie után, csupán azért, hogy végül egy csókkal kelljen beérnie. Úgy tervezte, mindjárt az első napon leveszi a lábáról a lányt, aztán az ünnep hátralévő részében egészen közelről megismeri. De rá kellett jönnie, hogy Sophie nem így képzeli a dolgot. Most már tudta, hogy gyorsan meg kell találnia a lány szívéhez vezető utat – méghozzá a lehető

legrövidebbet –, különben hoppon marad.

Úgy érezte, Sophie nem veszi férfiszámba, csak taknyos kis kölyöknek tartja; nyilván ezért emlegeti folyton azokat a felnőtt fiúkat, pedig ő is idősebb nála, méghozzá teljes egy évvel és hét hónappal! Nincs más

megoldás, be kell bizonyítania neki, hogy semmivel sem éretlenebb és tapasztalatlanabb nála!

Elvégre nem Sophie lenne az első lány, akit megcsókolna. Nemrég hat hétig járt a tizedik osztályos Caroline Strattonnal, aki csinos volt ugyan, de ő

hamar megunta. Focista barátjának dundi húga, Linda Riley sokkal jobban felizgatta, mert ő olyasmit is megengedett neki, amit azelőtt sosem csinált –

ám Linda nemsokára átpártolt tőle az egyik glasgow-i rockzenekar szintetizá-

torosához. És Caroline-on meg Lindán kívül is jó néhány lány akadt, akivel egyszer-kétszer csókolózott.

De Sophie más volt, mint a többi. Négy hónapja ismerkedett meg vele 128

az anyja születésnapi buliján, és azóta nem múlt el úgy nap, hogy ne gondolt volna rá. Letöltötte az egyik fényképet, amit az apja készített róluk a bulin, miközben ő széles gesztusokkal magyarázott valamit a nevető Sophie-nak. Ezt a fotót tette föl a számítógépére képernyőkímélőnek. Persze továbbra is megnézte a lányokat, de mindig összehasonlította őket Sophie-val, és hozzá képest az egyiket túl sápadtnak, a másikat túl kövérnek, a harmadikat meg kimondottan csúnyának találta. Minden lányt ostoba, konvencionális libának tartott Sophie-hoz viszonyítva. Azt se bánta, hogy Sophie-nak nehéz a természete – az anyja mellett már megszokta, hogy a nőkkel nem könnyű

kijönni. Ebben a lányban volt valami, ami szíven döfte.

Hat órakor, a pajtában lévő kanapén elnyúlva úgy döntött, mára elege van a tévézésből.

– Nincs kedved átmenni a házba? – kérdezte Sophie-tól.

– Minek?

– Biztos az egész család körülüli a konyhaasztalt…

– Na és akkor mi van?

Craig legszívesebben azt felelte volna, hogy jó érzés együtt lenni a többiekkel a meleg konyhában, beszívni a készülő vacsora finom illatát, miközben az apja vicces sztorikat mesél, Miranda néni pedig mindenkinek bort tölt. De tudta, hogy ezzel nem fog imponálni a lánynak, így aztán csak annyit mondott:

– Lehet, hogy pia is lesz.

Sophie erre fölállt.

– Klassz! Díjaznék egy koktélt.

Álmodozz csak, gondolta Craig; a nagypapa semmi szín alatt nem ad tömény italt egy tizennégy éves lánynak… ha van pezsgő, abból esetleg kaphatsz, de legfeljebb egy fél pohárral. Nem akart csalódást okozni Sophie-nak, így aztán mélyen hallgatott. Belebújtak a kabátjukba, és kiléptek a pajtából.

Odakint koromsötét volt, de az udvar fényárban úszott; már égtek a melléképületek falaira szerelt lámpák. Kavarogva szálltak a hatalmas hópelyhek a levegőben, és a két gyerek talpa alatt csúszott a talaj. Az udvaron átvágva a hátsó ajtó felé igyekeztek. Mielőtt beléptek, a ház sarkánál Craig kinézett, és megpillantotta a nagyapja Ferrariját, ami még mindig a főbejárat előtt parkolt. Öt centi vastag hó borította a hátsó spoiler lendületes ívét. Luke-nak nyilván annyi dolga van, hogy nincs ideje bevinni a garázsba a kocsit, gondolta a fiú.

– Amikor legutóbb itt voltam, a nagypapa megengedte, hogy én álljak be a garázsba a Ferrarival – mondta.

– Nem is tudsz vezetni – jegyezte meg kétkedve Sophie.

– Jogsim tényleg nincs, de attól még nem fog ki rajtam egy autó. – Craig persze túlzott, és ezzel ő is teljesen tisztában volt. Eddig összesen kétszer

vezette az apja Mercedes kombiját: először a néptelen tengerparton, másodszor pedig egy használaton kívüli repülőtéren – de országúton még soha nem ült a volánnál.

– Oké, akkor hajts be a garázsba – mondta Sophie.

Craig tudta, hogy engedélyt kellene kérnie a nagyapjától, de ha ezt bevallaná a lánynak, akkor Sophie azt hinné, csak kibúvót keres, mert inába szállt a bátorsága. És ha a nagyapja nem adna engedélyt, akkor nem bizonyíthatná be Sophie-nak, hogy igenis tud vezetni. Így aztán bólintott.

– Jól van. Figyelj!

A nagyapja nem zárta be a Ferrarit, és a slusszkulcsot is benne hagyta.

Sophie a házfalhoz támaszkodott a hátsó ajtó közelében. Összefonta a karját, és kihívó pózba vágta magát, mintha azt mondaná:

„Oké, hadd lássam, milyen nagylegény vagy!" Na megállj csak, majd adok én neked, gondolta felpaprikázva Craig.

– Te miért nem jössz velem? – kérdezte. – Talán félsz?

Mindketten beszálltak a kocsiba, ami korántsem ment könnyen, mert az alacsony, öblös kagylóülések csaknem egy vonalban voltak az ajtóküszöbbel.

Craig előbb bedugta az egyik lábát, majd hátsó felét a lapos kartámaszon átemelve becsusszant a volán mögé, és becsapta az ajtót.

Ellenőrizte, hogy üresjáratban van-e sebességváltó – ez a gömbben végződő, kizárólag praktikus célokat szolgáló egyszerű alumíniumrúd –, aztán elfordította a slusszkulcsot. A Ferrari motorja felbőgött – mintha egy Boeing-747-es szállt volna fel a ház elől.

Craig a lelke mélyén abban reménykedett, hogy Luke égnek emelt karral hadonászva kirohan a zajra, és kiparancsolja őket az autóból. A Ferrari azonban a főbejárat előtt parkolt, a család pedig a hátsó udvarra néző

konyhában tartózkodott, és a régi tanyaház vastag kőfalain nem hatolt át a mennydörgésszerű robaj.

Az egész kocsi beleremegett, ahogy lustán beindult a hatalmas teljesítményű motor. Craig úgy érezte a fekete bőrülésen, mintha rengene alatta a föld.

– Hű! Ez király! – kiáltott fel izgatottan Sophie.

Craig bekapcsolta a reflektorokat. Hópelyhek kavarogtak a Ferrari orrából kinyúló két fénykévében, amelyek megvilágították az egész előkertet.

A fiú a sebességváltó gömbjére tette a kezét, s talpával épphogy a kuplunghoz érve hátranézett a nyílegyenes kocsibejáróra, ami csak a garázson túl kanyarodott el a sziklaszirt felé.

– Mire vársz? – kérdezte Sophie. – Gyerünk!

Craig közönyös képet vágott, hogy vonakodását leplezze.

– Csigavér – mondta, miközben kiengedte a kéziféket. – Élvezd a kocsikázást! – Lenyomta a kuplungot, és hátramenetbe kapcsolt. Olyan finoman ért hozzá a gázpedálhoz, ahogy csak tudott. A motor vészjóslóan

felmordult. A fiú óvatosan, milliméterenként fölengedte a kuplungot, és a Ferrari lassan farolni kezdett.

Craig szinte meg se fogta a volánt, nem fordította se jobbra, se balra, és a kocsi egyenes vonalban gurult a garázs felé. Miután teljesen kiengedte a kuplungot, a fiú gyöngéden ismét lenyomta a gázpedált. A Ferrari erre kilőtt, és szélsebesen elsuhant a garázs előtt. Sophie felsikoltott félelmében. Craig lekapta a lábát a gázpedálról, és beletaposott a fékbe. Az autó megcsúszott a havon, de Craig óriási megkönnyebbülésére nem változtatott irányt, és a fiúnak az utolsó pillanatban eszébe jutott, hogy ilyenkor kuplungozni kell, különben leáll a motor.

Meg volt elégedve magával. Hajszálon múlt ugyan, de sikerült megőriznie uralmát a Ferrari fölött, s ami ennél is jobb, Sophie-t kitörte a frász. Hiába tesz úgy, mintha nyugodt volna, látszik rajta, hogy be van gyulladva, gondolta Craig. Azt remélte, a lány talán abbahagyja végre a fölényeskedést, és nem játssza tovább az eszét.

A garázs rézsútosan állt a házhoz képest, és ajtaja most balra esett a Ferrari orrától. Kit kis fekete Peugeot kupéja a garázs túlsó sarkánál parkolt.

Craig elővette a távkapcsolót a Ferrari kesztyűtartójából, és megnyomta a gombot. A három alumíniumroló közül a legtávolabbi lassan fölemelkedett.

A garázs előtt puha hóréteg borította betonburkolatot. Az épület innenső

sarkánál sűrű cserje volt, a betonköpeny túlsó végénél meg egy nagy fa magasodott. Craig úgy érezte, pofonegyszerű a feladat: csak arra kell vigyáznia, nehogy nekihajtson a bokroknak meg a fának, és simán benavigálhatja a helyére a Ferrarit.

Megjött az önbizalma. Első sebességbe kapcsolt, vigyázva lenyomta egy kicsit a gázpedált, fölengedte a kuplungot, és az autó elindult előre. A fiú elfordította a volánt, ami kis sebességnél meglepően nehéz volt. A Ferrari engedelmesen balra kanyarodott. Craig még egy milliméterrel lejjebb nyomta a gázpedált, és a kocsi felgyorsult, de csak annyira, hogy az ember kellemesen megborzongjon az izgalomtól. Craig ekkor jobbra tekerte a volánt, és célba vette a garázsajtót – ám túl nagynak találta a sebességet és fékezett.

Rosszul tette.

A Ferrari jobbra fordított első kerekekkel suhant a havon, ám amint fogott a fék, a kocsi – ahelyett, hogy továbbra is jobbra, a nyitott garázsajtó felé kanyarodott volna –, hirtelen megcsúszott. Craig tudta, mi a probléma, de fogalma sem volt, hogyan oldja meg. Ismét jobbra csavarta a volánt, ám ezzel csak rontott a helyzeten. A Ferrari megfarolt, és úgy sodródott feltartóztat-hatatlanul a síkos úton, akár egy hajó a viharos szélben, a nyílt tengeren. Craig egyszerre taposott bele a fékbe és a kuplungba, de semmit nem ért el vele.

Ahogy kinézett a szélvédőn, a garázs immár jobb kéz felé esett. A fiú azt hitte, mindjárt belerohan Kit autójába. Nagy kő esett le a szívéről, amikor a Ferrari jó tíz-tizenöt centivel elkerülte a Peugeot-t, majd lendületét vesztve

lelassult. Craig csak egy pillanatig örülhetett, hogy megúszta az ütközést.

Mielőtt a Ferrari teljesen leállt volna, a bal első sárhányója súrolta a nagy fa vastag törzsét.

– Hű, ez állati klassz volt! – lelkendezett Sophie.

– Volt a fenét! – Craig üresjáratba kapcsolt, lekapta a lábát a kuplungról, kiugrott a kocsiból, és előreszaladt, hogy megnézze a Ferrari orrát. Úgy érezte, épphogy csak nekikoccant a fának, de garázsfalra szerelt lámpa fényénél jókora horpadást látott a csillogó sötétkék sárhányón.

– Jaj, a francba! – morogta szomorúan.

Sophie is kiszállt, és szemügyre vette a horpadást.

– Nem is olyan nagy – mondta.

– Ne beszélj hülyeségeket! – Craig tudta, hogy teljesen mindegy, mekkora az a nyavalyás horpadás; az a lényeg, hogy megsérült a karosszéria, és egyedül ő tehet róla. Émelyegni kezdett a gyomra. Ez aztán szép kis kará-

csonyi ajándék a nagypapának, gondolta.

– Lehet, hogy észre sem veszik – vigasztalta Sophie.

– Már hogyne vennék észre! – válaszolta dühösen a fiú. – A nagypapa rögtön kiszúrja, amint rápillant a kocsira.

– Szerintem az elég soká lesz. Nem valószínű, hogy ilyen időben elmegy hazulról.

Craig elvesztette a türelmét.

– Nem mindegy, mikor látja meg? – csattant fel dühösen, akár egy hisztis kisgyerek. Tudta, hogy úgy viselkedik, mint egy óvodás, de nem érdekelte. – Be kell vallanom neki.

– Jobb, ha nem vagy itt, amikor kiborul a bili.

– Nem értem… – Craig elhallgatott. Hirtelen felfogta, mit akar mondani Sophie. Ha most bevallaná, mit művelt, tönkretenné az egész karácsonyt, mert akkor, Mamma Marta szavajárásával „ *bordello*" – kupleráj – vagyis óriási balhé lenne. Viszont ha most mélyen hallgat, és csak később tesz töredelmes vallomást, talán nem lesz akkora cirkusz… Mindenképpen csábította a lehetőség, hogy pár nappal elodázhatja a lebukást.

– Be kell vinnem a kocsit a garázsba – mondta hangosan gondolkodva.

– Szorosan a bal oldali falnál parkold le, hogy ne látsszon a horpadás –

javasolta Sophie. – Akkor nem fog feltűnni, ha valaki csak úgy elmegy mellette.

A fiúnak egyre jobban tetszett a lány ötlete. A garázsban még két autó állt: a négykerék-meghajtású Toyota Land Cruiser Amazon terepjáró, amit Craig nagyapja ilyen hidegben használt, és Luke Ford Mondeója, amivel a Fülöp-szigeteki házaspár a másfél kilométerre lévő saját otthona és a ház között közlekedett. A fiú pontosan tudta, hogy Luke este mindenképpen bemegy a garázsba a kocsijáért – vagy ha tovább romlik az idő, kölcsönkéri a terepjárót, és itt hagyja a Fordot. De akár az egyiket, akár a másikat viszi el,

mindenképpen be kell lépnie a garázsba. Ám ha a Ferrari szorosan a fal mellett parkol, Luke nem fogja meglátni a horpadást.

Még mindig járt a motor. Craig beült a volán mögé, első sebességbe kapcsolt, és lassan előregurult. Sophie a garázsajtóhoz szaladt, megállt a Ferrari reflektorainak fényében, és ahogy Craig behajtott, a kezével mutatta, mekkora a távolság a fal meg a kocsi oldala között.

A fiú az első kísérlettel nem volt megelégedve: sokallotta a negyven centit. Újra próbálkozott. Idegesen nézett bele a visszapillantó tükörbe, de szerencsére senki nem mászkált odakint. Örült, hogy ebben a farkasordító hidegben mindenki a konyhában melegszik.

Csak a harmadik nekirugaszkodásra sikerült úgy beállnia, hogy a Ferrari oldala mindössze tíz-tizenkét centiméterre legyen a faltól. Kiszállt, és megnézte, ennyi elég lesz-e. Semmilyen szögből nem látszott a horpadás.

Becsapta a kocsiajtót, aztán Sophie-val együtt a konyha felé indult.

Feldúltan, bűntudattól gyötörve baktatott a jókedvű lány mellett, aki egyszer csak elismerően megjegyezte:

– Nagy voltál, öregem!

Craig ekkor jött rá, hogy végre valamivel imponálni tudott neki.

133

Este 7 óra

Kit a kis gardróbszobában állította fel a komputerét, mert ide csak az ő

hálószobájából lehetett bejutni. Bedugta a zsinórt a konnektorba, aztán rákapcsolta a laptopra az ujjlenyomatszkennert meg az intelligens kártyaíró és –

olvasó készüléket, amit másodkézből, kétszázhetven fontért vett az eBayen.

Ez a szoba mindig az ő odúja volt. Kicsi korában az egész család a régi ház három hálószobáján osztozott: Mamma Marta meg a papa aludt a legnagyobbban, Olga és Miranda a másodikban, Kit kiságya pedig ebben a gardróbszobában állt. Miután elkészült az új épületrész, és Olga egyetemre ment, Kit a hálót is megkapta a gardrób-szoba mellé, de az utóbbi maradt a búvóhelye.

A berendezés még mindig a diákéveit idézte: olcsó íróasztal, könyvespolc, kisképernyős televízió, kinyitható fotelágy, amelyen gyakran aludtak a

barátai, ha vakációra meghívta őket Stepfallba. Most, az íróasztalnál ülve, vágyakozva gondolt vissza a leckeírás unalmas óráira. Földrajz, biológia, középkori királyok, rendhagyó igék, Ave Caesar… Oly sokat tanult, és mindent elfelejtett.

Elővette az apjától lopott Kreml-igazolványt, és becsúsztatta az író-

olvasóba. A kártya felső széle kilógott a résből. Tisztán látszott rajta a nyomtatott intézménynév: „Oxenford Medical.” Kit bízott benne, hogy senki nem nyit be hozzá. Tudta, hogy rajta kívül mindenki a konyhában van: Lori *osso buccó* t készít Mamma Marta híres receptje szerint – a fiú orrát megcsapta az oregano illata –, a papa már kinyitott egy üveg pezsgőt, és a családtagok egymás szavába vágva mesélik a régi sztorikat. Mindegyik így kezdődik:

„Emlékeztek, hogy amikor…”

Az intelligens kártya mikrochipje az apja ujjlenyomatának adatait tartalmazta. Nem az ujj egyszerű képét, mert azt túl könnyű volt hamisítani – a hagyományos fotó minden további nélkül be tudott csapni egy közönséges szkennert. Épp ezért Kit annak idején olyan eszközt épített be, amely az ujjlenyomat huszonöt pontján az apró barázdák között lévő minimális elektromos különbségeket rögzítette. A fiú ezenkívül speciális programot is írt, ami kódolt formában tárolta az adatokat. Az ujjlenyomatszkenner számos prototípusát őrizte a lakásában, és persze az általa kieszelt szoftver másolatát is megtartotta.

Most kártyaolvasásra állította be a laptopot. Csupán egyetlen veszély fenyegette: attól félt, hogy az Oxenford Medicalnél valaki, talán maga Toni

Gallo, időközben módosította a szoftvert, és az ő programja már nem működik

– például jelszót kér, mielőtt engedélyezné a kártya leolvasását. Kit úgy vélte, nem valószínű, hogy bárki is költséget és fáradságot nem kímélve így védekezne egy teljesen irreálisnak látszó lehetőség ellen – de azért el tudta képzelni a módosítást. És ezt a potenciális akadályt nem említette Nigelnek.

A képernyőt figyelve néhány másodpercig idegesen várakozott.

Végül, pillanatnyi vibrálás után, megjelent egy kódlap: Stanley ujjlenyomatának adatsora. Kit megkönnyebbülve felsóhajtott, és mentette a fájlt.

Ekkor, kedvenc patkányával a kezében, belépett a szobába az unokahúga, Caroline.

A lány virágmintás ruhát és fehér zoknit viselt, mintha csak hétéves volna és nem tizenhét. A fehér szőrű, rózsaszín szemű patkányt simogatva letelepedett a fotelágyra.

Kit lenyelt egy káromkodást. Nem zavarhatta ki az unokahúgát azzal, hogy amit most csinál, az hétpecsétes titok, és köszöni, nincs szüksége hozzá társaságra. De nem folytathatta a munkát, amíg Caroline a nyakán ült.

Ez a lány mindig púp volt a hátán. Kicsi korától bálványozta az ő

imádott Kit bácsikáját. Akkoriban még a fiú is iskolába járt, de hamar megelégelte ezt az odaadó rajongást, és halálosan unta, hogy az unokahúga árnyékként követi mindenhová. De tapasztalatból tudta, hogy Caroline-t nem könnyű lerázni, így aztán megpróbálta eljátszani a kedves, barátságos nagybácsi szerepét.

– Hogy van a patkányod? – kérdezte.

– Leonardnak hívják – felelte kissé szemrehányóan a lány, mintha rosszallaná, hogy Kit nem tudja az állat nevét.

– Aha! Leonard… Hol szerezted?

– A Paradicsomban vettem. A Sauchihall Street-i kisállat-kereskedésben. – Caroline elengedte a patkányt, ami fölszaladt a karján, és felült a vállára.

Teljesen bedilizett a csaj, gondolta Kit; úgy hurcolja magával ezt a rusnya dögöt, és úgy ajnározza, mint egy kisbabát! Szemügyre vette a lányt, és megállapította, hogy hosszú barna hajú, sűrű fekete szemöldökű unokahúga Olgához hasonlít, de csak a külsejét örökölte az anyjától, mert a kimért,

rideg, borotvaéles eszű Olgával ellentétben Caroline olyan érzékeny, mint egy mimóza, és még nem nőtt be a feje lágya. Persze nagyon fiatal, hátha kinövi…

A fiú abban reménykedett, hogy Caroline csak önmagával meg a patkánnyal foglalkozik, és nem veszi észre az olvasóból kilógó kártyát, rajta a nyomtatott felirattal: „Oxenford Medical” – mert azzal talán még ez a buta liba is tisztában van, hogy a nagybátyjának nem lehet Kreml-igazolványa, hiszen kilenc hónappal ezelőtt kirúgták a vállalattól.

– Mit csinálsz? – kérdezte a lány.

– Dolgozom. Ezt a munkát még ma be kell fejeznem. – Kit legszíve-135

sebben kirántotta volna a sötét titkáról árulkodó kártyát az olvasóból, de attól félt, ezzel csak felhívná rá Caroline figyelmét.

– Nyugodtan folytasd, én nem foglak zavarni.

– Odalent nem történik semmi érdekes?

– A mama és Miranda néni most gyömöszölik bele az ajándékokat a harisnyákba, úgyhogy kidobtak a szalonból.

– Értem. – Kit visszafordult a számítógéphez, és beütötte az „Olvasás” parancsot. Következő lépésként a szoftver segítségével szerette volna beszkennelni a saját ujjlenyomatát, de ezt a lány nem láthatta. Lehet, hogy Caroline nem fogja fel, mi folyik az orra előtt, de elmesélheti valakinek, aki rögtön megérti, gondolta a fiú, és miközben úgy tett, mintha a képernyőt tanulmányozná, lázasan törte a fejét, hogyan szabaduljon meg az unokahúgától. Egy perc múlva mentőötlete támadt: tüsszentést színlelt.

– Egészségedre – mondta Caroline.

– Köszönöm. – Kit még egyet tüsszentett. – Tudod, azt hiszem, ez a drága Leonard az oka, bár szegényke nem tehet róla.

– Hogyhogy? – csattant fel méltatlankodva a lány.

– Hát… egy kicsit allergiás vagyok az állatszőrre, és nagyon szűk ez a szoba.

Caroline fölállt.

– Mi igazán nem akarjuk, hogy mások miattunk tüsszögjenek, ugye, Lennie? – duruzsolta a patkánynak és kiment.

Kit boldogan becsukta az ajtót, aztán leült, és bal keze mutatóujját a szkenner üvegéhez nyomta. A program tüzetesen megvizsgálta az ujjlenyomatát, majd kódolta az adatokat. Kit mentette a fájlt.

Végül áttöltötte az intelligens kártyára a saját ujjlenyomatát, átírva az apjáét. Ezt senki sem tudta volna utánacsinálni – a művelethez ugyanis nélkülözhetetlen volt az eredeti szoftver vagy annak másolata, és persze egy megfelelő helyszínkóddal ellátott, lopott intelligens kártya. Ha Kit újratervezte volna a Kreml beléptető rendszerét, ma sem vesződött volna azzal, hogy az Oxenford Medical komputere csak felülírhatatlan kártyát fogadjon el. De az alapos Toni Gallóból ezt is kinézte. Szorongva meredt a képernyőre, s lelki szemeivel szinte már látta a jól ismert szöveget: „A számítógép hibát észlelt, a keresett fájl nem elérhető.”

De szerencsére nem jelent meg ilyen üzenet. Kit fellélegzett: Toni ezúttal nem járt túl az eszén. Újra leolvasta a mikrochip adatait, hogy meggyőződjön róla, sikerült a művelet. Sikerült! A kártyán immár az ő

ujjlenyomata szerepelt, és nem az apjáé.

– Igen! – mondta, de csak magában ujjongott, nehogy meghallja valaki.

Kihúzta a kártyát a gépből, és zsebre vágta. Most már érvényes belé-

pővel rendelkezett a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratóriumhoz! Majd ha elhalad az igazolvánnyal az érintés nélküli kártyaolvasó előtt, aztán

mutatóujját a szenzorhoz nyomja, a számítógép az összehasonlítást követően azonosnak fogja találni a kártyán lévő adatokat az ujjlenyomattal, és szépen kinyitja az acélajtót.

Kit úgy tervezte, hogy amint hazatér a laborból, elvégzi a művelet fordítottját – törli a mikrochipből a saját ujjlenyomatát, és helyreállítja Stanleyét –, aztán, valamikor a holnapi nap folyamán, visszacsempészi a kártyát az apja tárcájába. A Kreml komputere természetesen regisztrálni fogja, hogy Stanley Oxenford december 25-én, a kora hajnali órákban belépett a négyes fokozatú laboratóriumba, az öreg meg majd nyilván tiltakozik, mondván, ő egész éjjel otthon aludt, a saját ágyában, és Toni Gallo közli a rendőrséggel, hogy az ujjlenyomat-ellenőrzés miatt senki más nem használhatta Oxenford professzor úr kártyáját.

– Gyönyörű! – mondta hangosan Kit. Örömmel töltötte el a gondolat, hogy a nagyokosok nem fogják érteni, mi történt; csak állnak majd, mint szamár a hegyen.

Kit tudta, hogy némelyik biometrikus biztonsági rendszer egy központi számítógépen tárolt adatsorral hasonlítja össze az ujjlenyomatot, és ha a Kremlben is ezt a konfigurációt alkalmaznák, akkor neki hozzá kéne férnie az adatbázishoz. De szerencséjére az alkalmazottak – teljesen irracionális módon

– szinte mindenütt irtóztak a gondolattól, hogy vállalati komputereken tárolják a személyi adataikat. Különösen a Guardiant gyakran olvasó tudósok ügyeltek rá kényesen, hogy a munkahelyük ne sértse meg állampolgári jogaikat. Kit annak idején azért választotta azt a megoldást, hogy ne az Oxenford Medical központi adatbázisában, hanem az intelligens kártyákon tárolják az ujjlenyo-matokat, mert a munkatársakkal csak így lehetett elfogadtatni az új biztonsági rendszert. Akkor még nem sejtette, hogy egy napon majd a saját szoftverén, a saját programján kell megtalálnia a kiskaput.

Elégedetten dőlt hátra. Terve első pontját teljesítette: kezében volt az érvényes igazolványt a négyes fokozatú laborhoz. De még sok munka várt rá, mert ahhoz, hogy a kártyát használhassa, előbb be kellett jutnia a Kremlbe.

Elővette a zsebéből a mobiltelefonját, és a Kreml ma éjszaka szolgá-

latban lévő egyik biztonsági őre, Hamish McKinnon mobilszámát hívta. Jól ismerte Hamisht, a cég házi drogdílerét, aki a hétvégi narkóadagot szállította az alkalmazottaknak: a fiatalabb tudósok marihuánát, a titkárnők meg Ecstasy tablettát vettek tőle. Heroint és krekket nem árult, mert tudta, hogy aki egyszer a kábítószer rabjává válik, az előbb-utóbb biztos lebuktatja. Kit Hamisht kérte meg, hogy ma éjjel legyen a beépített embere. Bízott benne, hogy ez a fickó, akinek bőven vaj rejtegetnivalója, nem meri beköpni.

– Én vagyok az – mondta, amikor Hamish fölvette a telefont. – Tudsz beszélni?

– Neked is boldog karácsonyt, Ian, te vén gazember! – rikkantotta vidáman Hamish. – Egy pillanat, csak kilépek az ajtó elé… így már jobb.

– Minden rendben?

Hamish komoly hangon válaszolt:

– Igen, de az a szuka megkettőzte az őrséget, és a nyakamra küldte Willie Crawfordot.

– Hova osztottak be?

– A kapusfülkébe.

– A tökély csúcsa. Mindenhol nyugi van?

– Síri csend és hullaszag.

– Összesen hányan őrködtök az éjjel?

– Hatan. Ketten itt, ketten a recepción és ketten a vezérlőteremben.

– Oké. Ennyivel elbírunk. Azonnal csörögj rám, ha valami szokatlan dolgot észlelsz.

– Oké.

Kit befejezte a beszélgetést, majd azt a számot hívta, amelyen a kremlbeli telefonhálózat komputerét tudta elérni. A számot a Hibernian Telecom nevű cég arra használta, hogy helyszíni kiszállás nélkül, távdiag-nosztizálással is képes legyen megállapítani a hiba okát. Annak idején ők szerelték fel a Kreml telefonjait, és Kit szoros munkakapcsolatban állt velük, mert az általa telepített riasztók a telefonvonalak segítségével jeleztek. A fiú ezért ismerte a számot meg jelszót. Egy pillanatig ismét idegesen várta, mi lesz; attól tartott, talán megváltoztatták a számot vagy a jelszót, mióta őt kilenc hónapja kirúgták a vállalattól. De félelme alaptalannak bizonyult.

A mobiltelefonja és a laptopja között vezeték nélküli összeköttetés volt, ami több mint tizenöt méter távolságból is kifogástalanul működött – még falon keresztül is. Ez később jól jöhet, gondolta Kit, egyelőre azonban másra kellett a laptopja: a Kreml komputeres telefonhálózatának központi processzorához akart hozzáférni. A rendszert speciális érzékelőkkel látták el, amelyek azonnal jeleztek minden illetéktelen behatolási kísérletet – de nem riasztottak, ha a vállalat saját telefonvonalán érkezett a hívás, és a jelszó is stimmelt.

Kit mindenekelőtt kikapcsolta a Kreml összes telefonját, kivéve a recepciós pulton lévő készüléket.

Aztán az épületbe befutó és onnan kezdeményezett valamennyi hívást átirányította a saját mobiljára. Már jó előre beprogramozta a laptopját, hogy az fölismerje a leggyakrabban jelentkező számokat, köztük például Toni Gallóét is. Kit így minden további nélkül fogadhatta a hívásokat, vagy rögzített üzenetet játszhatott le a telefonálóknak, sőt vissza is irányíthatta a hívásokat a Kremlbe, és lehallgathatta a beszélgetéseket.

Végül az épület minden telefonját úgy állította be, hogy azok öt másodpercig csengjenek, és a biztonsági őrök felfigyeljenek rájuk.

Ezek után bontotta a vonalat, és a széke szélén ülve várta a fejleményeket.

Fogadni mert volna, hogy minden úgy fog történni, ahogy eltervezte: az 138

őröknél ott a lista a különféle vészhelyzetekben értesítendők nevével és telefonszámával. Most az lesz az első dolguk, hogy felhívják a telefontársaságot.

Kitnek nem kellett sokáig várnia. Hamarosan csengett a telefonja, de nem vette fel rögtön. A laptopját figyelte. A következő pillanatban üzenet jelent meg a képernyőn: „Kreml hívja Tonit."

Kit nem erre számított, mert az őrségnek az előírás szerint legelőször a Hibernian Telecomot kellett volna értesítenie. De az efféle meglepetésekre is felkészült, és villámgyorsan elindított egy rögzített üzenetet. A biztonsági őr, aki Toni Gallót próbálta elérni, női hangot hallott, amely közölte, hogy az adott mobilszám jelenleg nem kapcsolható, legyen szíves, ismételje meg később a hívását. Az őr letette a telefont.

Kit mobilja szinte azonnal újra csengett. A fiú abban reménykedett, hogy az őr ezúttal már a telefontársaságot hívja, de ismét csalódnia kellett. A képernyőn most így szólt az üzenet: „Kreml hívja RRK-t" – vagyis az ivenburni regionális rendőrkapitányságot. Kit örült, hogy a biztonságiak informálni akarják a rendőrséget. Visszairányította a hívást a Kremlbe és belehallgatott.

– Itt Steve Tremlett, az Oxenford Medical biztonsági őrségének parancsnoka beszél. Rendkívüli eseményt kívánok bejelenteni.

– Pontosan milyen eseményt, Mr. Tremlett?

– Nincs vészhelyzet, de valami probléma van a telefonvonalainkkal, és nem vagyok biztos benne, működnek-e majd a riasztóink.

– Bejegyzem a szolgálati naplóba. Meg tudják javíttatni a telefonokat?

– Mindenképpen ki fogom hívni a szerelőket, de csak isten a megmond-hatója, hogy karácsonyeste mikor érnek ide.

– Kiküldjek magukhoz egy járőrautót?

– Az bizony nem ártana… ha a kollégáinak nincs túl sok dolguk.

Kit bízott benne, hogy a zsaruk kiszállnak a Kremlbe. Úgy vélte, akkor még hitelesebb lesz az alibije.

– Jelenleg még ráérnek – válaszolta a rendőr Steve-nek. – Csak később kezdődik a rumli, ha bezárnak a kocsmák.

– Akkor várom őket. Mondja meg nekik, hogy kapnak egy csésze teát.

Néhány másodperccel azután, hogy letették a kagylót, Kit mobilja harmadszor is csengett. A képernyőn ez állt: „Kreml hívja Hiberniant.” Na végre, gondolta megkönnyebbülve a fiú. Az első pillanattól kezdve erre várt.

Megnyomott egy gombot, aztán beleszólt a telefonba:

– Hibernian Telecom. Miben segíthetek?

Ismét Steve-et hallotta a vonal túlsó végén.

– Itt az Oxenford Medical. Valami probléma van a telefonhálózatunkkal.

– A címük Greenmantle Road, Ivenburn? – kérdezte Kit a hangját 139

elváltoztatva, erős skót akcentussal.

– Igen.

– Mi a baj?

– Az összes telefonunk süket, kivéve ezt az egyet. Persze üres a ház, de a riasztóberendezésünkhöz nélkülözhetetlenek az élő telefonvonalak, és meg kell győződnünk róla, hogy kifogástalanul működik-e a rendszer.

Éppen itt tartottak, amikor Kit apja belépett a szobába.

A fiú kővé dermedt. Megbénította a félelem és a rettegés – ugyanúgy, mint hajdan, gyerekkorában. Stanley a számítógépre, majd a mobiltelefonra nézett, és kérdőn felhúzta a szemöldökét. Kit összeszedte magát. Már nem vagyok taknyos kölyök, aki ijedten várja a szidást, gondolta, és nyugalmat erőltetett magára.

– Engedje meg, hogy két perc múlva visszahívjam – mondta a telefonba, miközben lenyomta a laptopja egyik billentyűjét. A képernyő elsötétült.

– Dolgozol? – érdeklődött az apja.

– Igen. Valamit sürgősen be kell fejeznem.

– Karácsonykor?

– Megígértem, hogy legkésőbb december huszonnegyedikéig szállítom ezt a szoftvert.

– Szerintem a megrendelőd már rég hazament, mint minden épelméjű

ember.

– De a számítógépe majd kimutatja, hogy karácsonyeste még éjfél előtt átküldtem neki e-mailen a programot, így nem állíthatja, hogy késtem.

Stanley mosolyogva bólintott.

– Hát, fiam, örülök, hogy ilyen lelkiismeretes vagy. – Néhány másodpercig szótlanul álldogált, nyilván valami mást is akart mondani. Mint a nagy tudósok, ő is sokszor elhallgatott beszélgetés közben, mert mindennél fonto-sabbnak tartotta, hogy a lehető legpontosabban fogalmazzon.

Kit tűkön ült, de leplezni próbálta lázas türelmetlenségét. Ekkor újra csengett a mobilja.

– A francba! – morogta. – Bocsánat – fordult az apjához, majd a képernyőre pillantott. Most nem egy átirányított hívás jött a Kremlből, hanem őt kereste a mobilján Hamish McKinnon, a biztonsági őr. Feltétlenül föl kellett vennie, hátha fontos. Jól a füléhez szorította a mobilt, hogy az apja ne hallja a hívó hangját.

– Igen?

– Az összes itteni telefon kipurcant! – mondta izgatottan Hamish.

– Oké, ez várható volt. Nem rendkívüli jelenség. A program szerves része.

– Arra kértél, azonnal csörögjek rád, ha valami szokatlan dolgot…

– Igen, és ön jól tette, hogy telefonált, de most sajnos le kell tennem.

Köszönöm az értesítést. – Kit megszakította a vonalat.

140

Az apja újra megszólalt.

– Valóban elfelejthetjük végre a kettőnk közt történteket? – kérdezte.

Persze a botrányos veszekedésükre célzott. Kit megsértődött, mert a többes szám arra utalt, hogy mindketten egyformán hibásak voltak. De minél előbb vissza kellett hívnia Steve Tremlettet, így csak annyit dünnyögött:

– Azt hiszem, igen.

– Tudom, hogy szerinted igazságtalanul bántam veled – folytatta az apja, mintha a gondolataiban olvasna. – Nem értem ugyan a logikádat, de tudomásul veszem, hogy ez a véleményed. Egyébként én is úgy érzem, hogy csúnyán becsaptál, Kit. De meg kell próbálnunk fátylat borítani a múltra, és kibékülni, mint a jó barátok.

– Miranda is ezt mondja.

– Csak én nem vagyok egész biztos benne, hogy tényleg napirendre tértél az ügy fölött. Az az érzésem, elhallgatsz valamit előlem.

Kit igyekezett fapofát vágni, hogy ne látsszon rajta a bűntudat.

– Minden tőlem telhetőt megteszek, de nem könnyű, papa.

Stanley meg volt elégedve a válasszal.

– Nos, ennél többet nem kívánhatok tőled. – Megveregette Kit vállát, és lehajolva atyai csókot nyomot a fia feje búbjára. – Azért jöttem föl, hogy szóljak, mindjárt kész a vacsora.

– Én is mindjárt kész vagyok. Öt percen belül lemegyek.

– Jó. – Stanley kiballagott a szobából.

Kit egész testében remegve nyúlt el a székén. Majd elsüllyedt szégye -

nében, ugyanakkor nagy kő esett le a szívéről. Tudta, hogy az apja éles eszű

ember, és nincsenek illúziói – de ő mégis túlélte a hátborzongató vallatást.

Amikor már nem reszketett annyira a keze, ismét a Kreml számát tárcsázta.

A vonal másik végén azonnal fölvették a telefont.

– Oxenford Medical – szólt bele a kagylóba Steve Tremlett.

– Itt a Hibernian Telecom. – Kit nem feledkezett meg róla, hogy el kell változtatnia a hangját. Csak futólag ismerte Tremlettet, és kilenc hónap telt

el, mióta eljött a cégtől, így nem tartotta valószínűnek, hogy Steve megismeri a hangját, mégsem vállalta a kockázatot. – Képtelen vagyok hozzáférni a központi processzorukhoz.

– Nem lep meg. Biztos az a vonal is bekrepált. Alighanem ki kell küldeniük hozzánk valakit.

Kit éppen ezt akarta hallani, de vigyázott, nehogy elárulja magát.

– Hát… karácsonykor elég nehéz lesz kiküldeni egy szerelőbrigádot…

– Ezt ne is próbálja beadni nekem – válaszolta Steve, a hangjából ítélve kissé ingerülten. – Maguk szerződésben vállalták, hogy az év minden egyes napján bármilyen hibát négy órán belül kijavítanak. Ezért a szolgáltatásért fizetjük magukat. Most tizenkilenc óra ötvenöt perc van. Bejegyzem a szolgá-

lati naplóba a hívás időpontját.

– Oké, ne izgassa fel magát. Küldöm a szerelődet, amilyen gyorsan csak lehet.

– Körülbelül hány órára érnek ide?

– Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy legkésőbb éjfélre ott legyenek.

– Köszönöm. Várjuk ölet – mondta Steve, és letette a kagylót.

Kit az asztalra ejtette a mobilját. Csurgott róla a verejték. Megtörölte izzadt arcát az ingujjával. Eddig minden úgy ment, mint a karikacsapás.

Este 8 óra 30 perc

Stanley vacsora közben közölte szándékát a családjával. Váratlan bejelentése bombaként robbant.

Miranda derűsen üldögélt az ebédlőben. Kellemesen elpilledt a bőséges és felséges *osso buccó* tól, amelyhez két üveg Brunello di Montepulcianót bontott az apja. Kit egész idő alatt idegesen fészkelődött, és valahányszor csengett a mobilja, fölrohant az emeletre, de a többiek ellazulva, jókedvűen diskuráltak. A négy gyerek gyorsan bekapta a vacsorát, aztán elvonult a pajtába, hogy megnézze a Sikoly II. című filmet DVD-n, így csak a hat felnőtt maradt az ebédlőben: Miranda és Ned, Olga és Hugo, az asztalfőn helyet foglaló Stanley meg a vele szemben ülő Kit. Amíg Lori odabent fölszolgálta a kávét, Luke a konyhában berakta az edényeket a mosogatógépbe.

Stanley ekkor tette fel a megdöbbentő kérdést:

– Mit szólnátok hozzá, ha újra randevúzni kezdenék?

Mindenki elhallgatott. Még Lori kezében is megállt a kávéskanna.

Sóbálvánnyá válva, elképedve bámult a ház urára.

Miranda régóta sejtette, hogy az apja ilyesmit forgat a fejében, most mégis nyugtalanítónak találta, hogy Stanley csak úgy, köntörfalazás nélkül felvetette ezt a kényes témát.

– Gondolom, Toni Gallóról van szó – mondta.

– Nem! – vágta rá a szemmel láthatólag riadtan Stanley.

– Mese habbal – jegyezte meg Olga.

Miranda sem hitt az apjának, de nem akart vitába szállni vele,

– Nem egy bizonyos hölgyre célzok, hanem általánosságban, elvi síkon beszélek a problémáról – folytatta Stanley. – Mamma Marta másfél éve halt meg, nyugodjék békében. Csaknem négy évtizeden keresztül ő volt az egyetlen nő az életemben. De hatvanéves vagyok, és valószínűleg még húszharminc esztendő áll előttem, amit talán nem szeretnék egyedül eltölteni.

Lori sértődött pillantást vetett rá. Hisz' nincs egyedül, itt vagyunk magának mi ketten, Luke meg én, mondta volna legszívesebben, de hallgatott.

– Hát akkor miért érdekel a véleményünk? – csattant fel zsémbesen Olga. – Ahhoz egyáltalán nincs szükséged az engedélyünkre, hogy lefeküdj a titkárnőddel vagy bárki mással.

– Én nem engedélyt kérek tőletek. Pusztán arra vagyok kíváncsi, mit szólnátok hozzá, ha ez netán előfordulna. Ami pedig a titkárnőmet illeti, neki a világért sem udvarolnék, Dorothy ugyanis boldog házasságban él.

143

Ismét Miranda válaszolt, főleg azért, mert attól félt, ha nem akadályozza meg, Olga esetleg valami gorombaságot vág az apjuk fejéhez.

– Azt hiszem, elég nehezen tudnánk elviselni, papa, ha egy másik asszonnyal látnánk ebben a házban. De mindnyájan azt akarjuk, hogy boldog legyél, és biztos vagyok benne, hogy nagyon igyekeznénk szívesen fogadni, akit szeretsz.

Stanley keserényés grimaszt vágott.

– Hát, ezt nem merném lelkes támogatásnak nevezni, de azért köszö-

nöm, hogy egy kicsit bíztatni próbálsz.

– Tőlem ennyit sem kapsz! – sziszegte mérgesen Olga. – Úgy mégis mit vársz? Mit mondjunk erre, az isten szerelmére? Mi a szándékod? Feleségül veszed ezt a nőt? Talán azt akarod, hogy gyerekeket is szüljön neked?

– Senkit nem áll szándékomban felségül venni – felelte ingerülten Stanley. Bosszantotta, hogy Olga nem hajlandó az ő feltételeivel vitatkozni.

Szegény Marta is mindig ugyanezzel a módszerrel hozta ki a sodrából. – De semmit nem zárok ki – tette hozzá.

Olga tajtékzott.

– Ez felháborító! Gyerekkoromban alig láttalak. Állandóan a laborban dolgoztál. Mamma meg én reggel fél nyolctól este kilencig egyedül voltunk otthon a kis Mirandával. Úgy éltünk, mint egy csonka család, és mindez a te karriered érdekében történt! Hogy te új antibiotikumokat, fekély elleni gyógyszereket, koleszterinszint-csökkentő tablettákat fedezhess fel! Hogy te gazdag és híres lehess! Elég nagy áldozatot hoztam, nem? Jutalmat akarok érte!

– A legdrágább magániskolákban taníttattalak, és jogi egyetemre küldtelek – mondta Stanley.

– Nekem ez nem elég! Azt akarom, hogy csak az én gyerekeim örököljék a vagyonodat, és ne kelljen osztozniuk rajta egy olyan szajha alomnyi kölykével, aki semmit nem tud, csak ahhoz ért, hogyan kell kihasználni egy özvegyembert!

Miranda tiltakozva felkiáltott.

Hugot zavarba ejtette Olga dühkitörése.

– Ne kerülgesd a forró kását, drágám… Nyugodtan mondd ki, ami bögyödben van.

Stanley arca elkomorult.

– Fel se merült bennem, hogy valami szajhával randevúzzak.

Olga rájött, hogy nagyon elvetette a sulykot.

– Ezt visszavonom. Nem gondoltam komolyan – mormolta. Nála ez felért egy bocsánatkéréssel.

– Szerintem nem is lenne olyan nagy a különbség – jegyezte meg szemtelenül Kit. – Mamma magas, kisportolt, nem túl művelt nő volt, és olasz.

Toni Gallo szintén magas, kisportolt, nem túl művelt nő, és spanyol. Vajon

főzni is tud?

– Ne légy hülye! – torkolta le Olga. – Óriási a különbség! Toni Gallo nem családtag nálunk negyven éve, tehát nem a mi fajtánk. Kívülálló!

Kit megsértődött.

– Még te mersz engem lehülyézni? Én legalább látom, mi folyik az orrom előtt!

Mirandának egy pillanatra elállt a szívverése. Rémülten tűnődött, vajon miről beszél az öccse.

Olga is ugyanerre volt kíváncsi.

– Mi folyik az orrom előtt? Mi az, amit nem látok?

Miranda lopva Nedre sandított. Attól félt, a férfi esetleg később faggatni kezdi, mert érdekelni fogja, hogy Kit mire célzott. Ismerte a vőlegényét, aki sok efféle apróságot megjegyzett.

Kit visszakozott.

– Jaj, ne gyötörj a keresztkérdéseiddel!

– Te nem gondolsz a jövődre? Neked nem számít, milyen anyagi helyzetbe kerülhetsz? – kérdezte tőle Olga. – A te örökséged ugyanakkora veszélyben forog, mint az enyém. Vagy talán annyi dohányod van, hogy nem fontos, mennyit kapsz majd?

Kit keserűen felnevetett.

– Ó, hát persze! Engem felvet a pénz!

Miranda Olgához fordult.

– Nem vagy te egy kicsit anyagias?

– Nos, a papa akarta mindenáron tudni, hogy mi a véleményünk. Én elmondtam a magamét.

Stanley a lányára nézett.

– Azt hittem, főleg azért neheztelsz majd rám, mert talán új asszonyt hoznék a házhoz, aki elfoglalná az édesanyád helyét. Eszembe sem jutott, hogy neked csak az a fontos, mennyit hagyok rád a végrendeletemben.

Mirandának fájt a szíve, sajnálta az apját. De sokkal jobban aggasztotta, mi fog kicsúszni az öccse száján, mert Kit már gyerekkorukban sem tudott titkot tartani, és Olga meg ő kénytelenek voltak mindent elhallgatni előle. Ha netán beavatták a bizalmukba, a fiú öl percen belül mindent kikotyogott Mamma Martának. Miranda rettegve várta, mi lesz. Kit ismeri a legsötétebb titkomat… persze már nem kisfiú, de sosem nőtt be teljesen a feje lágya, gondolta rémülten. Érezte a veszélyt, úgy dobogott a szíve, mintha tamtam dobot vernének a mellkasában. Rájött, hogy részt kell vennie a beszélgetésben, hátha akkor gyorsan témát válthat, mielőtt eljár az öccse szája.

– Az a lényeg, hogy együtt maradjon a család – mondta a nővérének. –

Akárhogy döntsön is a papa, nem engedhetjük, hogy bármi éket verjen közénk, és elszakítson bennünket egymástól.

– Ne engem oktass ki a családról, hanem az öcsédet! – förmedt rá 145

dühösen Olga.

– Szállj le rólam! – morogta Kit.

– Nem akarom újra felbolygatni a múltat, gyerekek – figyelmeztette őket Stanley.

Olga azonban nem tágított.

– De a drágalátos öcsénk volt az, aki kis híján tönkretette a családot!

– Dugulj el, te rohadt kurva! – üvöltötte Kit.

– Most már aztán elég legyen! – dörrent rájuk szigorúan Stanley. – A leghevesebb vitában sem muszáj olyan mélyre süllyednünk, hogy obszcén szavakkal sértegessük egymást.

– Ugyan, papa! – legyintett Olga. Forrt benne a méreg, amiért anya-giasnak nevezték, és valakin bosszút akart állni. – Ki veszélyeztetné jobban a családot, mint az a disznó, aki meglopja a másikat?

Kit elvörösödött dühében és szégyenében.

– Majd én megmondom neked!

Miranda tudta, mi következik. Karját az öccse felé nyújtotta, és úgy emelte föl a kezét, mintha azt kiáltaná: „Állj!"

– Nyugodj meg, Kit! Könyörgök, nyugodj meg, légy szíves – kérlelte kétségbeesetten a fiút.

Kit rá se hederített.

– Majd én megmondom neked, ki veszélyeztetné jobban a családot!

– Fogd be a szádat! – ordított rá Miranda.

Stanley érezte, hogy a gyerekei olyasmiről beszélnek, amiről neki fogalma sincs, és tanácstalanul ráncolta a homlokát.

– Megmagyaráznátok végre, miről van szó?

– Nem miről, hanem kiről – felelte Kit.

Miranda felugrott.

– Ne!

– Méghozzá olyasvalakiről, aki lefekszik…

Miranda fölkapott egy poharat, és Kit arcába löttyintette a vizet.

Hirtelen mindenki elhallgatott.

Kit megtörölte az arcát a szalvétájával. Miközben a többiek döbbent csendben meredtek rá, ő folytatta: – …a saját testvére férjével.

Olga meghökkent.

– Ennek semmi értelme. Én soha nem feküdtem le Jasperrel… se Neddel.

Miranda a fejét fogta.

– Nem is rád céloztam.

Olga a húgára nézett. Miranda elfordult.

Lori, aki a kávéskannával a kezében még mindig ott állt az asztalnál, egyszer csak megbotránkozva felhördült, amikor fölfogta a helyzetet.

– Úristen! Ezt sosem hittem volna – suttogta Stanley.

146

Miranda Nedre pillantott.

– Ez igaz? – kérdezte a férfi elszörnyedve.

Miranda nem válaszolt.

Olga rárivallt a férjére.

– Te? A húgommal?

Hugo a kisfiús, huncut mosolyával próbálta leszerelni, de hiába. Olga villámgyorsan előrelendítette karját, és pofon vágta a férfit, illetve, a csattanásból ítélve, inkább ököllel húzott be neki egyet.

– Aú! – kiáltott fel Hugo, ahogy ültében hátrabillent.

Olga úgy üvöltött, mint a sakál.

– Te mocskos, hazug… – Egy pillanatra elakadt, a megfelelő szavakat kereste. – Te féreg! Te disznó! Te rohadék! Te aljas gazember!

Miranda képtelen volt a nővérére nézni. Lesütötte a szemét. Finom kis kék szegélyű porcelán kávéscsésze állt előtte az asztalon. Milyen szép…

Mamma Marta kedvenc szervizéből való, gondolta.

– Hogy tehetted ezt? – szegezte neki a rettegett kérdést Olga.

– Hogy tehetted ezt velem?

Miranda válasz helyett csak a fejét rázta. Úgy érezte, most mentegetőzésnek hatna, bármit is mondana – csak később, talán napok, hetek, hónapok múlva tud majd valami magyarázatfélét adni a nővérének.

Olga felállt, és kivonult a szobából.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha… – motyogta zavartan Hugo, és követte a feleségét.

Stanley csak most vette észre, hogy Lori még mindig ott ácsorog, és minden szót hall. Későn jött rá, hogy rég ki kellett volna küldenie az asszonyt.

– Lori, elkelne egy kis segítség Luke-nak a konyhában…

A házvezetőnő összerezzent, mintha álmából riadt volna fel.

– Igenis, professzor úr.

Stanley Kithez fordult.

– Ez brutális volt! – Remegett a hangja a haragtól.

– Ó, hát persze! Már megint én vagyok a hibás, ugye? – csattant fel magából kikelve a fiú. – Nem az, aki lefeküdt Hugoval, hanem én, igaz? –

Lehajította a szalvétáját és kirohant.

Csak Miranda meg az apja maradt az ebédlőben. Stanley fölállt, a lányához lépett, gyöngéden a vállára tette a kezét.

– Majd lecsillapodnak – mondta. – Most nagyon ki vannak borulva, de előbb-utóbb megnyugszanak.

Miranda az apja puha tweedmellényéhez szorította az arcát.

– Jaj, papa, ez borzasztó! Úgy sajnálom – suttogta és sírva fakadt.

147

Este 9 óra 30 perc

Egyre erősebben havazott. Toni a szokásosnál jóval hosszabb idő alatt jutott el az öregek otthonához, és a visszaút még tovább tartott. Az autógumik keményre döngölték az aszfaltot borító vékony hótakarót, így remény sem volt rá, hogy a vastag jégpáncél latyakká olvad. A bátortalan autósok csigatempóban araszoltak, és feltartották az utánuk jövőket. Száraz időben a piros Porsche Boxter simán megelőzte volna őket, síkos úton azonban nem a legjobb formáját futotta, és Toni nem sokat tehetett annak érdekében, hogy mielőbb hazaérjen.

Anyja elégedetten ült mellette zöld gyapjúkabátjában és szőrmekucsmájában. Toni csalódottan vette tudomásul, hogy a mama egyáltalán nem haragszik Bellára, ugyanakkor szégyellte magát, mert a lelke mélyén azt kívánta, bárcsak az anyja is éppolyan dühös lenne a nővérére, mint ő. De a mama szemmel láthatólag azt hitte, miatta kellett ilyen sokáig várakoznia.

– Remélem, tisztában vagy vele, hogy Bellának már órákkal ezelőtt érted kellett volna jönnie – jegyezte meg ingerülten.

– Hát persze, drágám, de a nővérednek családja van. Elsősorban a férjéről meg a gyerekeiről kell gondoskodnia.

– Nekem pedig felelősségteljes állásom van.

– Tudom. Nálad ez pótolja a gyerekeket.

– Szóval Bella minden további nélkül átverhet téged, én viszont nem hagyhatlak cserben.

– Így, ahogy mondod, drágám.

Toni az anyja példáját követve megpróbált nagylelkűen megbocsátani a nővérének, de hiába igyekezett. Állandóan a barátaira gondolt, akik már javában élvezik a pihenést a gyógyfürdőben; a jacuzziban lubickolnak, vagy a kandallónál üldögélve kávéznak, szópókereznek. Ahogy múlik az idő, Charles és Damien, a két homokos fiú egyre jobban feloldódik, s a többiek mulattatására riszálja magát. Michael nyilván fergeteges sztorikat mesél Liverpoolban élő ír származású anyjáról, akit nem tanácsos kihozni a sodrából, mert mérgé-

ben még a keresztvizet is leszedi az emberről. Bonnie pedig biztosan felidézi a régi szép időket, az egyetemi éveket, amikor a gépészmérnöki kar háromszáz hallgatója között csak két lány akadt, Toni meg ő, és emiatt mindig észveszejtő

helyzetekbe kerültek. Toni irigyelte őket: miközben az egész banda remekül szórakozik, ő hazafelé döcög a hóban az anyjával…

Ne lógasd az orrodat, mondta magában; felnőtt nő vagy, és a felnőttek 148

kötelesek gondoskodni idős szüléikről. Amellett a mama talán már nem fog sokáig élni, tehát addig örülj, amíg vele lehetsz!

Megpróbálta a történtek jó oldalát nézni, de aztán eszébe jutott Stanley, és hirtelen elszomorodott. Ma reggel még nagyon közel állt a férfihoz, most azonban már a Grand Canyonnál is mélyebb szakadék tátongott közöttük.

Számtalanszor feltette magának a kérdést, vajon nem volt-e túl rámenős, amikor rá akarta venni Stanleyt, hogy válasszon: a családja fontosabb-e neki, vagy ő. Talán ha visszakozott volna, a férfi nem érzi úgy, hogy döntésre akarja kényszeríteni. De hát senki sem állíthatja, hogy lerohanta Stanleyt, és a nők gyakran kénytelenek egy kicsit biztatni a kiszemelt férfit, különben az a saját jószántából esetleg soha nem nyilatkozna.

Elvesztettem, és kész, utólag nincs értelme sajnálkozni, szögezte le magában Toni.

Nem messze megpillantott egy benzinkutat.

– Nem kell vécére menned, mama? – kérdezte.

– De igen.

Toni lassított, behajtott a kúthoz, s miután tankolt, bekísérte az anyját a női mosdóba. Fizetett a kasszánál, aztán visszasétált a Porschéhoz. Éppen be akart szállni az autóba, amikor csengett a mobilja. Mindjárt arra gondolt, hogy a Kremlből keresik, és gyorsan fölkapta a telefont.

– Toni Gallo.

– Itt Stanley Oxenford beszél.

– Ó! – Toni meghökkent. Erre nem számított.

– Bocsásson meg… talán alkalmatlan időpontban zavarom – mentegetőzött udvariasan a férfi.

– Nem, nem, dehogy – nyugtatta meg sietve Toni, miközben becsusszant a volán mögé. – Azt hittem, a Kremlből hívnak, és attól féltem, valami baj van – folytatta, ahogy becsukta a kocsiajtót.

– Legjobb tudomásom szerint minden rendben van. Jól érzi magát a gyógyfürdőben?

– Nem utaztam el – felelte Toni, majd elmesélte, mi történt.

– Ez borzasztó – sajnálkozott Stanley. – Képzelem, mekkora csalódás érte.

Toni érezte, hogy hevesebben kezd verni a szíve, bár fogalma sem volt, miért.

– Hát maguknál mi újság? Kellemesen telik az ünnep? – kérdezte. Azon tűnődött, vajon miért telefonált a férfi, de fél szemmel a fényesen

kivilágított mosdót figyelte. Rájött, hogy nyugodtan beszélgethet – az anyja nyilván még jó darabig nem bukkan elő.

– Nem merném állítani. A családi vacsora botrányba fulladt. Ez nálunk nem teljesen ismeretlen jelenség… időnként jókat szoktunk veszekedni.

– Most min vesztek össze?

– Valószínűleg nem lenne szabad elmondanom magának.

Akkor meg miért hívtál fel, gondolta Toni. Furcsállotta a dolgot – a fegyelmezett, céltudatos Stanley soha nem telefonált neki ok nélkül. Valahányszor kereste, mindig úgy érezte, a férfi jó előre listát készített a témákról, amelyeket meg akart vitatni vele.

– Röviden összegezve, Kit kifecsegte, hogy Miranda lefeküdt Hugoval, a nővére férjével.

– Atyaisten! – Toni sorra maga elé képzelte őket: a jóképű, de rosszindulatú Kitet, a dundi, csinos Mirandát, Hugot, a tökmag szoknyapecért és a félelmetes Olgát. Szép kis cirkusz lehetett, gondolta, s épp ezért még jobban meglepte, hogy Stanley elmesélte neki ezt a zaftos sztorit. Az volt a benyomása, hogy a férfi ismét úgy viselkedik, mintha meghitt barátság fűzné össze őket – de meggyőzte magát, hogy téved, és ha reménykedni kezd, Stanley újra összetöri a szívét. Ennek ellenére nem akarta befejezni a beszélgetést. – Maga mit szól hozzá? – kérdezte.

– Hát, tudja, Hugo mindig is kissé csapodár volt. De Olga úgy ismeri, mint a tenyerét, hiszen majdnem húsz éve házasok. Persze pokolian dühös, amiért a férje ilyen csúnyán megalázta – ebben a pillanatban is hallom, ahogy ordítva szidja, mint a bokrot –, de azt hiszem, meg fog bocsátani neki. Amikor kettesben maradtunk Mirandával, elmagyarázta, hogyan történt a dolog. Nem volt viszonya Hugoval, csak egyetlenegyszer feküdt le vele bánatában, miután zátonyra futott a házassága, és azt mondja, azóta is szégyelli magát miatta.

Szerintem Olga végül majd neki is megbocsát, úgyhogy a lányokkal nincs semmi problémám. Engem Kit viselkedése aggaszt. – Stanley hangja szomorúságról árulkodott. – Mindig arra vágytam, hogy a fiamból bátor, jellemes, becsületes ember, köztiszteletben álló férfi legyen. Ő azonban alattomos, gyenge és gerinctelen.

Mint akinek hirtelen megvilágosodik az elméje, Toni ebben a pillanatban ébredt rá, hogy Stanley úgy beszél vele, ahogy Martával beszélne.

Amíg az asszony élt, egy-egy hasonló botrány után bizonyára ágyba bújtak, és négyszemközt megtárgyalták, hogy milyen szerepet játszottak a gyerekeik a veszekedésben. Toni rájött, hogy Stanleynek hiányzik a felesége, és a férfi számára most ő pótolja a halott Martát. De már nem bűvölte el ez a gondolat.

Épp ellenkezőleg: kifejezetten sértőnek találta. Úgy érezte, ez kizsákmányolás, Stanleynek nincs joga hozzá, hogy őt így kihasználja! És különben is, most már igazán utána kéne néznie, hol marad ennyi ideig az anyja… Csak nem lett rosszul a benzinkút vécéjében?

Éppen kinyitotta a száját, hogy ezt közölje a férfival, amikor Stanley ismét megszólalt.

– De nem lenne szabad a családi ügyeinkkel terhelnem magát. Egész más okból hívtam. Mondani akartam valamit.

Végre kezdek ráismerni, gondolta Toni; és a mama várhat még néhány 150

percig, ha eddig kibírta…

– Karácsony után nincs kedve valamelyik este velem vacsorázni? –

kérdezte a férfi.

Toni meglepődött.

– Már hogyne lenne – felelte, de fogalma sem volt, mire vélje a meghívást.

– Maga nagyon jól tudja, mennyire elítélem azokat a vezető beosztású férfiakat, akik kikezdenek az alkalmazottaikkal, mert az alkalmazott ilyenkor kényes helyzetbe kerül: minden bizonnyal úgy érzi, a karrierje sínyli meg, ha visszautasítja a főnöke közeledését.

– Nekem nincsenek efféle félelmeim – válaszolta kissé feszengve Toni.

Nem értette, mire céloz Stanley. Talán azt akarja mondani, hogy esze ágában sincs kikezdeni vele, így nincs miért aggódnia? Alig kapott levegőt, minden erejét össze kellett szednie, hogy ne remegjen a hangja. – Örömmel vacsoráznék magával.

– Sokat gondolkoztam azon, amiről ma délben a sziklán beszélgettünk.

Én is, vágta rá magában Toni.

– Mondtam valamit magának, amit azóta is bánok – tette hozzá a férfi.

Toninak elállt a lélegzete.

– És mi… Mi volt az? – dadogta.

– Hogy soha nem tudnék új családot alapítani.

– Nem gondolta komolyan?

– Csak azért mondtam, mert… megijedtem. Hát nem furcsa? Az én koromban…

– Mitől ijedt meg?

Stanley sokáig hallgatott, aztán nagy nehezen kinyögte:

– Az érzéseimtől.

Toni kis híján elejtette a telefont. Hirtelen elpirult, szinte lángolt az arca, a nyaka.

– Az érzéseitől – ismételte.

– Ha úgy érzi, rettentően kínos magának ez a beszélgetés, nyugodtan szóljon, és soha többet nem említem ezt a témát.

– Folytassa.

– Amikor elmesélte nekem, hogy Osborne randevúra hívta, egyszer csak rádöbbentem, hogy maga nem marad örökre egyedül, sőt valószínűleg hamarosan társra talál… Ha bolondot csinálok magamból, könyörgöm, most rögtön fojtsa belém a szót, és adja meg a kegyelemdöfést.

– Nem, nem… – Toni nagyot nyelt. Rájött, hogy Stanleynek iszonyúan nehéz lehet kipréselni magából ezeket a szavakat, hiszen nyilván negyven éve udvarolt utoljára, és most segítségre szorul. – Nem csinál bolondot magából.

Egyáltalán nem – mondta, hogy világosan a férfi tudomására hozza: csöppet sincs megsértve.

– Ma délben az volt a benyomásom, hogy maga talán gyöngéd érzel-meket táplál irántam. Ettől ijedtem meg. Van hozzá jogom, hogy ilyesmit mondjak magának? Bárcsak láthatnám az arcát!

– Nagyon boldog vagyok – suttogta Toni. – Nagyon-nagyon boldog.

– Igazán?

– Igen.

– Mikor találkozhatnánk? Úgy szeretném folytatni ezt a beszélgetést…

– Most haza kell vinnem anyámat. Csak pár percre álltunk meg egy benzinkútnál. Ebben a pillanatban jött ki a mosdóból. Már látom is az ajtóban.

– A telefont a füléhez szorítva Toni kiszállt a kocsiból. – Majd holnap reggel újra beszélünk, jó?

– Ne tegye le! Még annyi mondanivalóm van.

– Itt vagyok, mama! – kiáltotta integetve Toni. Az anyja észrevette, és elindult feléje, ő meg kinyitotta neki a Porsche ajtaját, aztán besegítette az utasülésre. – Rögtön indulunk, csak elköszönök – magyarázta a telefonra bökve.

– Jelenleg hol vannak? – kérdezte Stanley.

Toni rácsukta az ajtót az anyjára.

– Alig tizenöt kilométerre Ivenburntől, de csigalassúsággal haladunk.

– Holnap feltétlenül találkoznunk kell. Természetesen karácsonykor első

a család, de jogunk van hozzá, hogy egy-két órát kettesben töltsünk.

– Majd kitalálunk valamit. – Toni kinyitotta a sofőrülés ajtaját. – Most mennem kell, nehogy megfázzon a mama.

– Viszonthallásra – búcsúzott Stanley. – Ha kedve támad, nyugodtan hívjon fel. Bármikor.

– Viszonthallásra. – Toni bekattintotta a mobilt, és beszállt a kocsiba.

– Nahát! Fülig ér a szád! – jegyezte meg az anyja. – És milyen jókedved van! Ki telefonált? Valami rokonszenves ember?

– Igen – felelte Toni. – Egy végtelenül kedves, rokonszenves ember.

Este 10 óra 30 perc

Kit türelmetlenül várta, hogy az egész család nyugovóra térjen. Minél előbb el kellett indulnia, de tudta, minden romba dőlne, ha valaki meghallaná, hogy kisurran, így aztán, bármilyen nehezére esett, veszteg maradt.

A régi íróasztalánál üldögélt a kis gardróbszobában. A laptopja kábelét még nem húzta ki a konnektorból. Feltöltötte az akkut, hogy az éjszaka folyamán kifogástalanul működjön a gép. A mobilja a zsebében lapult.

Három telefonbeszélgetést hallgatott le. Az első kettő ártalmatlan volt –

barátok, ismerősök kívántak boldog karácsonyt a Kreml szolgálatban lévő

őreinek-, így ezeket átengedte, a harmadikat azonban nem, mert a Kreml Stepfallt hívta. Kit gyanította, miért keresik az apját: mivel Steve Tremlettnek nem sikerült elérnie Toni Gallót, most a főnökét akarja tájékoztatni róla, hogy elromlottak a telefonok. A fiú lejátszott Steve-nek egy rögzített üzenetet:

„Vonalhiba miatt a hívott szám átmenetileg nem kapcsolható.” Várakozás közben idegesen fülelt; innen is, onnan is hangokat, zajokat hallott. A szomszéd hálószobában Olga és Hugo veszekedett; Olga kérdések, határozott kijelentések és válogatott gorombaságok pergőtüzét zúdította a férjére, Hugo pedig hol meghunyászkodott előtte, hol a bocsánatáért könyör-gött, hol győzködni próbálta, hol meg idétlenül tréfálkozott vele, aztán újra meghunyászkodott. Odalent, a konyhában Luke és Lori jó félórát csörömpölt a lábasokkal, fazekakkal, majd csapódott a bejárati ajtó, s a házaspár hazatért másfél kilométerre lévő saját házába. A gyerekek a pajtában aludtak, és feltehetőleg már Miranda is követte Nedet a bungalóba. Stanley feküdt le utoljára. Előbb bezárkózott a dolgozószobájába, és sokáig beszélt valakivel telefonon. Kit tudta, hogy az apja telefonál – az ő vezetékes készülékén is a

„Foglalt” lámpa világított, éppúgy, mint a ház összes mellékállomásán. Végül hallotta, hogy Stanley fölballag a lépcsőn, és becsukja a hálószobája ajtaját.

Olga és Hugo nemsokára kimentek a fürdőszobába, aztán elcsendesedtek; vagy belefáradtak a veszekedésbe, vagy kibékültek. Nellie meg nyilván a konyhában, a ház legmelegebb helyiségében szunyókál a tűzhely előtt, gondolta Kit.

Úgy döntött, pár perc ide vagy oda nem számít, most már kivárja, amíg mindnyájan elalszanak.

Meg volt győződve róla, hogy a korábbi családi perpatvar őt igazolja.

Miranda félrelépett, és ezzel bebizonyította, hogy nem az öccse az egyetlen fekete bárány a famíliában. Kit úgy vélte, jobb kiteregetni a szennyest, még

akkor is, ha mindenki őt hibáztatja, amiért elárulta a nővére féltve őrzött titkát.

Nem értette, milyen alapon fújják fel az ő bűneit, miközben Miranda vétkeit diszkréten a szőnyeg alá söprik. Csak mérgelődjenek, morogta magában.

Kimondottan élvezte a látványt, ahogy Olga képen törölte Hugot. Egy profi bokszoló veszett el a nővéremben, gondolta kajánul vigyorogva.

Azon tűnődött, vajon kimerészkedhet-e végre. Útra készen állt. Már lehúzta a pecsétgyűrűjét, amiről felismerhetnék, és elegáns Armani karórája helyett egy jellegtelen Swatchot csatolt a csuklójára. Farmerjához meleg fekete gyapjúpulóvert vett föl, de jó előre kitervelte, hogy a bakancsát kézben viszi le, és csak odalent bújik bele.

Éppen fölállt, amikor hallotta, hogy csapódik a hátsó ajtó. Tehetetlen dühében hangosan káromkodott. Valaki bejött a házba – valószínűleg az egyik gyerek akarja kifosztani a frigót. Kit várta, hogy újra csapódjon az ajtó, és kimenjen, aki az előbb belopózott – ám az illető fölfelé trappolt a lépcsőn.

A következő pillanatban kinyílt a fiú hálószobájának ajtaja. A léptek egyre közeledtek – és Miranda jelent meg a gardróbszobában. A lábán gumi-csizma volt, a vállára terített pléd alól kilátszott a hálóinge. Lepedőt meg paplant tartott a karjában. Szó nélkül odament a fotelágyhoz és szétnyitotta.

– Mit akarsz itt, az isten szerelmére? – suttogta dühösen Kit.

– Nálad alszom – felelte nyugodtan Miranda.

A fiú pánikba esett.

– Nem lehet!

– Ugyan miért ne lehetne?

– Neked a bungalóban kéne lenned!

– Igen, csakhogy összevesztem miattad Neddel, mert vacsora közben beköptél, te rohadt, alattomos kis spicli!

– Nem akarom, hogy itt aludj!

– Fütyülök rá, hogy mit akarsz.

Kit megpróbálta megőrizni a nyugalmát. Rémülten figyelte, ahogy a nővére megágyaz magának. Kétségbeesetten törte a fejét, hogy most aztán hogyan osonjon ki – hiszen Miranda a legapróbb neszt is meghallja! Amilyen feldúlt, lehet, hogy órákig nem tud majd elaludni! És reggel már biztosan fenn lesz, mire ő hazaér! Észre fogja venni, hogy ő nem töltötte itthon az éjszakát!

Oda a tökéletes alibi!

Kitnek most már indulnia kellett. Úgy tett, mintha a valóságosnál sokkal mérgesebb volna a nővérére.

– A fene egyen meg! Én egy percig se maradok itt veled! – sziszegte, majd kifordult a gardróbból, és belépett a hálószobába.

– Hova mész? – szólt utána Miranda, de nem követte. Kit fölkapta a bakancsát. – A szalonba, tévét nézni.

– Ne bömböltesd! – Miranda bevágta a két szoba között lévő ajtót.

Kit kiment.

Lábujjhegyen végigosont a folyosón, majd leóvakodott a falépcsőn, ami persze nyikorgott, de a fiú szerencséjére ebben a házban mindig minden recsegett-ropogott, így senki nem törődött a furcsa zajokkal. A tornácon égő

lámpa halványan bevilágított a főbejárat melletti kisablakon, és fénykoszorút font a kalapfogas, a lépcső korlátpillére meg a telefonasztalkán halomban álló telefonkönyvek köré. Nellie kiszaladt a konyhából, és farkcsóválva lecövekelt az ajtóban. Elfojthatatlan kutyaoptimizmussal abban reménykedett, hogy sétálni viszik.

Kit leült a lépcsőre, és fölhúzta a bakancsát, de közben fülelt, nem nyílik-e valamelyik ajtó a feje fölött. Érezte, hogy ez veszélyes pillanat –

többször is végigfutott a hátán a hideg, amíg a cipőfűzőjével bajlódott –, mert sosem lehetett tudni, kinek támad kedve mászkálni az éjszaka kellős közepén.

Esetleg Olga megszomjazik, és kimegy egy pohár vízért a fürdőszobába. Vagy Caroline-nak megfájdul a feje, és átjön a pajtából egy tablettáért. Vagy Stanleynek hirtelen eszébe jut valami tudományos probléma megoldása, és váratlanul lerohan a számítógépéhez, a dolgozószobába.

Kit megkötötte a cipőfűzőjét, belebújt tolldzsekijébe, és az ajtóhoz lépett.

Mindjárt kint vagyok, gondolta; ha most valaki meglát, magyarázkodás nélkül elhúzok, nem hagyom, hogy megállítsanak. De holnap gáz lesz, mert addigra megtudják, hogy nem aludtam itthon, és esetleg kitalálják, hol jártam –

pedig senki nem jöhet rá, mi történt! Ez a terv lényege!

Félretolta az útból Nellie-t, és kinyitotta az ajtót, amit soha nem zártak be, Stanley ugyanis nem tartotta valószínűnek, hogy bárki betörne egy ilyen elhagyatott helyen álló házba, és különben is szentül hitte, hogy tolvajok ellen nincs jobb riasztó a kutyánál.

Kit kilépett a dermesztő hidegbe, a sűrű hóesésbe. Visszanyomta Nellie orrát, majd halk kattanással becsukta maga után az ajtót.

A falakra szerelt lámpák egész éjjel égtek, a fiú mégis alig látta a garázst. Jó pár centi vastag hó borította a talajt. Kit azt kívánta, bárcsak gumicsizmát húzott volna, mert egy pillanat alatt csuromvizes lett a nadrágszára meg a zoknija.

A garázs túlsó végében parkolta le a kocsiját, amelynek a tetején szintén hótakaró fehérlett. Remélte, hogy a kis Peugeot hajlandó lesz elindulni.

Beszállt. A laptopját az utasülésre tette, hogy kéznél legyen, ha netán a Kremlt hívják, és gyorsan kell intézkednie. Elfordította a slusszkulcsot. Az autó néhány másodpercig köhögött, köpködött és prüszkölt, de végül beugrott a motor.

Kit bízott benne, hogy senki sem hallotta meg.

A szakadó hó elvakította, kénytelen volt bekapcsolni a fényszórókat.

Imádkozott, hogy senki ne nézzen ki az ablakon.

Amint kigördült a garázs elől, a Peugeot ijesztően megcsúszott a havon.

Kit lassan araszolt előre, s vigyázott, nehogy hirtelen elfordítsa a volánt.

Óvatosan végigdöcögött a kocsibejárón, a hegyfokot megkerülve behajtott az erdei ösvényre, majd kievickélt a főútra.

Az autógumik itt már összekaszabolták a szűz havat. Kit nem a Kreml felé, hanem északi irányba fordult, és vezetés közben ügyelt rá, hogy a keréknyomokban maradjon. Tíz perc múlva bekanyarodott egy dombok közt kígyózó mellékútra, ahol nem talált keréknyomokat, így még lassabban haladt, mint eddig. Azt kívánta, bárcsak négykerék-meghajtású terepjáróval utazhatna.

Végre megpillantott egy táblát, amelyen ez állt: „Ivenburni Pilótaiskola." A drótkerítés mellett a bejárathoz gurult, és behajtott a nyitott szárnyas kapun. A Peugeot reflektorainak fényében halványan derengtek a hangár meg az irányítótorony kontúrjai.

Kit egy lelket se látott, mintha valami elhagyatott helyre tévedt volna.

Félig-meddig abban reménykedett, hogy a többiek nem jönnek el, és akkor lefújhatja az egész betörést. Egy csapásra megszűnne ez a rettenetes idegfeszültség! Olyan csábító volt a gondolat, hogy elszomorodott tőle. Fel a fejjel, öregem, szedd össze magad, gondolta; már csak ezt az éjszakát kell kibírnod, és minden problémád megoldódik!

A hangár ajtaja sem volt becsukva. A fiú lassan begördült. A repülőtér csak a nyári hónapokban üzemelt, így mindössze két gép állt bent – meg egy elegáns autó. Kit rögtön felismerte a világos Bentley Continentalt, Nigel Buchanan kocsiját. És a Bentley mellett egy sötétkék furgon parkolt, fehér

„Hibernian Telecom" felirattal az oldalán.

A többieknek híre-hamva sem volt, de némi fény szűrődött ki lépcső-

fordulóból. A fiú kiszállt a Peugeot-ból, és kezében a laptoppal fölment az irányítótoronyba.

Nigel rózsaszín garbóban, sportzakóban ült a vezérlőpultnál. Nyugodt-nak látszott, mobilját a füléhez szorítva éppen telefonált. Elton felhajtott gallérú rozsdabarna trencskóban támaszkodott a falhoz, cipője orránál hatalmas vászon sporttáska hevert. Százszorszép elnyúlt az egyik széken, lábát föltette az ablakpárkányra. Ormótlan motoros csizmát viselt. Kézhez simuló drapp szarvasbőr kesztyűje csöppet sem illett hozzá – ilyet csak finom úrilányok szoktak hordani.

– Itt jelenleg elég erősen havazik – mondta a dallamos londoni kiejtéssel beszélő Nigel a telefonba –, de az előrejelzés szerint a nagy vihar elkerül bennünket… igen, holnap reggel biztos le tudnak szállni, nem lesz probléma…

mi már jóval tíz előtt ideérünk… Én a toronyból fogom irányítani magukat…

nem lesz semmi baj, ha elhozzák a pénzt… a teljes összeget, vegyes címletekben, ahogy megállapodtunk.

Nigel szavait hallgatva Kit megborzongott az izgalomtól. Tizenkét óra és néhány perc múlva háromszázezer font üti a markomat, gondolta; igaz, hogy a nagyját Százszorszép rögtön legombolja rólam, de ötvenezret meg-

tarthatok! Vajon mennyi helyet foglal el ötven grand vegyes címletekben?

Elfér a zsebemben? Lehet, hogy aktatáskát kellett volna hoznom…

– Köszönöm – mondta Nigel. – Viszonthallásra. – Megfordult, észrevette a fiút. – Hello, Kit! Ez igen! Egy percet se késtél!

– Kivel beszéltél? A vevővel? – kérdezte Kit.

– Nem. A pilótájával. Helikopterrel jön holnap reggel.

Kit összeráncolta a homlokát.

– És milyen útitervet ad meg?

– Felszállás Aberdeeenból, landolás Londonban. Senki sem fogja megtudni, hogy terven kívül pár percre megáll az Ivenburni Pilótaiskolában.

– Örülök, hogy megnyerte a tetszésedet – válaszolta gunyorosan Nigel, akit a fiú folyton a hatásköréről faggatott. Kit attól tartott, bármilyen tapasztalt is a férfi, mégsem olyan művelt és intelligens, mint ő, Nigel pedig mindig úgy felelt a kérdéseire, mintha módfelett mulattatná az aggályoskodása. Nyilvánvalóan úgy érezte, ennek a taknyos kis amatőrnek bíznia kéne benne.

– Gyerünk, kapjuk magunkra az egyenhacukát – javasolta Elton, és elővett a sporttáskájából négy overallt, amelyeknek a hátára a „Hibernian Telecom” cégjelzést nyomtatták. Amikor mindnyájan belebújtak a kezes-lábasukba, Kit odaszólt Százszorszépnek:

– A kesztyűd nem megy ehhez a melósszereléshez. Hülyén néz ki.

– Nagyon tudom sajnálni! – vágta rá a lány.

Kit pár pillanatig bámulta, aztán lesütötte a szemét. Ösztöne megsúgta, hogy Százszorszép veszélybe sodorhatja őket, ezért jobban szerette volna, ha ma éjjel nem tart velük. Félt tőle, ugyanakkor gyűlölte, és elhatározta, hogy az első adandó alkalommal móresre tanítja – egyrészt azért, mert így akarta megalapozni a tekintélyét, másrészt azért, mert bosszúra vágyott a reggeli fojtogatásért. Tudta, hogy előbb-utóbb sor kerül az összecsapásra, amitől rettegett ugyan, de már alig várta.

Elton ismét benyúlt a sporttáskába, előhúzott négy hamis fényképes igazolványt, és kiosztotta őket. „Hibernian Telecom, Területi karbantartó brigád”, olvasta a magáén Kit, majd szemügyre vette a fotót. Rögtön megállapította, hogy a nála jóval idősebb fekete hajú férfi csöppet sem hasonlít hozzá.

Ő még meg sem született, amikor ez a félhosszúra növesztett, fület takaró séró volt a divat – a bozontos Zapata-bajuszról meg a vastag keretes szemüvegről nem is beszélve…

De Elton máris előhalászott a táskából egy fekete parókát, egy fekete bajuszt meg egy füstszínű lencséjű szemüveget, és valamennyit Kit kezébe nyomta. Tükröt, sőt egy kisüveg masztixot is adott a fiúnak, aki a felső ajkára ragasztotta a bajuszt, aztán föltette a parókát. Saját sötétszőke haját egészen rövidre vágatta, így amikor belenézett a tükörbe, elégedetten nyugtázta, hogy az álca a felismerhetetlenségig megváltoztatja a külsejét. Bravó, Elton, gondolta elismerően.

157

Teljesen megbízott a fekete bőrű fickóban. Tudta, hogy a mindig vidám, jó kedélyű Elton valójában vérbeli profi, aki nem ismer irgalmat; semmitől sem riad vissza, bármire képes lenne a siker érdekében.

Kit eredetileg úgy tervezte, ma éjjel gondosan elkerüli majd azokat az őröket, akik már akkor is a Kreml alkalmazottai voltak, amikor ő ott dolgozott.

A tükörképe láttán azonban biztosra vette, hogy akkor sem fogják felismerni, ha netán beszélnie kell velük. Pecsétgyűrűjét, Armani karóráját

egyébként is otthon hagyta, és elváltoztatja a hangját, ha kénytelen lesz megszólalni.

Elton Nigelnek, Százszorszépnek és önmagának is szerzett megfelelő

álcát. Ők hárman még soha nem jártak a Kremlben, így egyiküket sem fenyegette a veszély, hogy azonnal felismerik. De később, ha a biztonsági őrök személyleírást adnak a betörőkről a rendőrségnek, jó szolgálatot tesz majd az álca: a személyleírás köszönőviszonyban sem lesz a gengszterek valódi ábrázatával.

Kit látta, hogy a vörösesszőke, rövid hajú Nigel szintén parókát kapott, méghozzá őszeset, nyakig érőt. És amint a fejére tette, a hanyag eleganciával öltözködő londoni úriember átalakult a beatkorszak öregedő gyermekévé.

Elton divatjamúlt szemüveget is hozott neki, feltűnően nagy kerettel.

Százszorszép hosszú szőke parókát húzott kopaszra borotvált fejére.

Barna szemét világoskékké varázsolta a színes kontaktlencse, így, elmaszkírozva, még a szokásosnál is rondább, gondolta Kit, aki gyakran töprengett a lány szexuális életén. Mindössze egyetlen férfival találkozott, aki azt állította, hogy lefeküdt Százszorszéppel – de a fickó élménybeszámoló helyett csupán annyit mondott, hogy még mindig tele van kék-zöld foltokkal. Miközben Kit elszörnyedve figyelte, Százszorszép kivette az acélkarikákat a szemöldökéből, az orrcimpájából meg az alsó ajkából. Nem sokat ért vele, csak szemernyivel hatott kevésbé hátborzongatónak.

Elton álcája volt a legegyszerűbb – de mélyharapásos protézisével úgy nézett ki, mintha sürgősen fogszabályozásra szorulna. A saját anyja sem ismert volna rá. A jóképű fiatalember helyett egy undorító majompofa vicsorgott a többiekre.

Elton végül mindenkinek átnyújtott egy baseballsapkát, szintén „Hibernian Telecom” felirattal. – A biztonsági kamerákat általában az ajtók fölé vagy a plafonra szerelik fel, így a hosszú sild miatt nem tudnak majd jó fotót csinálni rólunk – magyarázta.

Amikor elkészültek, egy pillanatig némán mustrálták egymást. Nigel törte meg a csendet.

– Függöny! Kezdődik az előadás!

Az irányítótoronyból lementek a lépcsőn a hangárba. Elton beszállt a furgon volánja mögé, Százszorszép beugrott mellé, Nigel pedig a harmadik ülést foglalta el. Elöl nem volt több hely – Kitnek hátul, a padlón kellett volna kuporognia, a szerszámosládák mellett.

158

Töprengve meredt a három gengszterre. Miközben azon gondolkozott, mitévő legyen, Százszorszép közelebb húzódott Eltonhoz, és kezét a férfi térdére tette.

– Csíped a szőke csajokat, szivi? – kérdezte kihívóan.

Elton kifejezéstelen arccal egyenesen előrenézett.

– Nős vagyok.

Százszorszép följebb csúsztatta a kezét a fekete fiatalember combján.

– Bármibe lefogadom, hogy a változatosság kedvéért szívesen meg-dugnál egy fehér lányt. Igaz?

– Fehér lány a feleségem. – Elton megragadta Százszorszép csuklóját, és félrelökte a combját tapogató szarvasbőr kesztyűs kezet.

Kit úgy érezte, itt a pillanat, most leszámolhat ezzel a nőstény-szörnyeteggel. Torkában dobogó szívvel rászólt Százszorszépre:

– Ülj hátra!

– Kopj le rólam! – felelte a lány.

– Ez nem kérés, hanem parancs. Azt mondtam, ülj hátra!

– Kényszeríts rá, ha olyan tökös krapek vagy!

– Oké.

– Csak rajta! – biztatta a fiút gonosz vigyorral Százszorszép. – Örömöt szerzel vele.

– Akció lefújva – közölte Kit. A félelemtől alig kapott levegőt, de minden erejét összeszedve nyugodt hangon folytatta: – Sajnálom, Nigel. Jó éjszakát. – Hátat fordított a furgonnak, és remegő lábbal a Peugeot felé indult.

Beszállt a kocsijába, beindította a motort, bekapcsolta a fényszórókat, és várta, hogy mi lesz.

Rálátott a furgonra. A három gengszter veszekedett. Százszorszép dühö-

sen hadonászott. Egy perc múlva Nigel kiszállt, és tartotta az ajtót, de Százszorszép még mindig nem moccant, csak mondta a magáét. Nigel ekkor megkerülte a furgont, kinyitotta a hátsó ajtót, aztán újra előrejött.

Százszorszép végre kikászálódott. Egy másodpercre megállt, gyilkos pillantást vetett Kitre. Nigel nyilván ráförmedt, mert végül bemászott a furgon hátuljába, és belülről berántotta az ajtót.

Kit visszaballagott a furgonhoz, beült Elton mellé. Elton kigördült a hangárból és megállt. Nigel becsukta a hangárajtót, majd ő is beszállt a furgonba.

– Remélem, nem trafáltak mellé a meteorológusok. Nézzétek ezt a kurva havat! – morogta Elton, miközben kihajtott a pilótaiskola kapuján.

Kit mobilja csengett. A fiú fölemelte a laptop fedelét, és elolvasta a képernyőn megjelent üzenetet: „Toni hívja Kremlt.”

Éjjel 11 óra 30 perc

Toni anyja abban a pillanatban elszunnyadt, amint elindultak a benzinkúttól. Toni megállt, hátrahajtotta az utasülést, aztán összehajtott egy gyapjú-sálat, és a mama feje alá tette. Az anyja úgy aludt, mint egy gyerek, és ő különösnek találta, hogy úgy is gondoskodik róla, ahogy egy kisbabáról szoktak. Ezt a furcsa érzést eddig nem ismerte.

De a Stanleyvel folytatott beszélgetés után semmi nem ronthatta el a kedvét. Teljesen felvillanyozta, hogy a férfi a maga tartózkodó módján szerelmet vallott neki. Ezt az édes titkot nem osztotta meg senkivel, de ahogy a hóesésben Ivenburn felé hajtott, állandóan Stanley szavai jártak az eszében.

Az anyja mélyen aludt, mire elérték a város peremét. Az utcák még mindig tele voltak mulatozó, vidám emberekkel. A nagy forgalom miatt nem lepte be a hó az aszfaltot, így Toninak vezetés közben nem kellett attól félnie, hogy a Porsche bármelyik pillanatban megcsúszhat, és ő elvesztheti az uralmát fölötte. Megragadta a kedvező alkalmat. Fölhívta a Kremlt, hogy megkérdezze, minden rendben van-e.

Steve Tremlett az első csengetésre felvette a telefont.

– Oxenford Medical.

– Itt Toni. Mi a helyzet?

– Jó estét, Toni. Akadt egy kis problémánk, de megoldjuk.

Toni hátán végigfutott a hideg.

– Mi a baj?

– Majdnem minden telefon süket. Csak ez az egy működik, a recepción.

– Hogy fordulhatott elő ilyesmi?

– Halvány fogalmam sincs. Valószínűleg a hó az oka.

Toni elképedve csóválta a fejét.

– De hát ez a telefonhálózat több százezer fontba került! Nem lenne szabad felmondania a szolgálatot egy kis havazás miatt! Meg tudjuk javíttatni?

– Igen. Már kihívtam az Hibernian Telecom szerelőit. Perceken belül meg kell érkezniük.

– És mi van a riasztókkal?

– Nem tudom, működnek-e vagy sem.

– A fene egye meg! Értesítette a rendőrséget?

– Természetesen. Rögtön kiküldtek egy járőrautót. A tisztek egy kicsit körülnéztek, de nem láttak semmi gyanús jelet. Már nincsenek itt. Elmentek, hogy letartóztassák a karácsony tiszteletére beszívott részegeket.

Ekkor egy férfi támolygott az úttest közepére, egyenesen a Porsche orra elé. Toni félrerántotta a volánt, nehogy elüsse a fickót.

– Most már értem, miért siettek annyira a rendőrkollégák – jegyezte meg dühösen.

Steve néhány másodpercig hallgatott, aztán megkérdezte:

– Miért? Honnan beszél?

– Ivenburnból.

– Én azt hittem, elutazott valami egészségfarmra vagy hova.

– Csak szerettem volna, de közbejött egy családi ügy, úgyhogy itthon kellett maradnom. Legyen szíves, azonnal tájékoztasson, amint a szerelők megtalálják a hibát. Oké? A mobilszámomon hívjon.

– Igenis.

Toni letette a telefont.

– A rohadt életbe! Előbb a mama, most meg ez! – morogta magában.

A kanyargós kis utcákon fölhajtott a tengerre néző domboldalra, és nemsokára megállt a ház előtt, ahol lakott, de nem szállt ki a kocsiból.

Úgy érezte, feltétlenül be kell mennie a Kremlbe.

Ha elutaztam volna a gyógyfürdőbe, olyan messziről persze eszembe se jutna hazajönni, de itt vagyok Ivenburnben, gondolta, majd latolgatni kezdte, mennyi idő alatt érhet be a Kremlbe ebben a rémes hóesésben. A szokásos tíz-tizenöt perc helyett minimum egy óra, talán több is – de egyáltalán nem lehetetlen! Csak egy probléma van: a mama.

Toni lehunyta a szemét. Azon töprengett, vajon tényleg muszáj-e bemennie. Nem tartotta valószínűnek, hogy „Az állatok szabadok” szervezet áll az eset hátterében; nyilván nem miattuk süketült meg az összes telefon, még akkor sem, ha Michael Ross együttműködött velük. Nem olyan könnyű szándékosan megrongálni azt a bonyolult hálózatot! Másrészt viszont, akár még tegnap is esküdni mert volna rá, hogy képtelenség észrevétlenül kicsempészni egy nyulat a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratóriumból…

Felsóhajtott. Tudta, hogy nincs választása, csak egyféleképpen dönthet.

Végső soron ő felel a laboratóriumok biztonságáért, tehát nem maradhat itthon, és nem bújhat ágyba, miközben valami furcsa dolog történik az Oxenford Medicalben.

Az anyját nem hagyhatta egyedül, és karácsonykor, ráadásul éjnek évadján, a szomszédokat se kérhette meg, hogy törődjenek vele, amíg ő hazakerül. Nem látott más megoldást, a mamát is magával kellett vinnie.

Éppen első sebességfokozatba kapcsolt, amikor nem messze tőle egy férfi szállt ki egy elegáns krémszínű Jaguárból. Bár a járda mellett parkoló kocsiktól nem látta tisztán, valahogy mégis ismerősnek találta, így egy

pillanatig tétovázott, elinduljon-e. A férfi eközben egyenesen feléje lépkedett a járdán. A járásából ítélve alighanem kissé be volt csípve, de azért nem 161

dülöngélt, mint egy részeg. Amikor odaért a Porsche ablakához, Toni hirtelen rájött, ki áll előtte: Carl Osborne, a tévériporter – valami kis batyuval a kezében!

Visszakapcsolt üresjáratba, és lecsavarta az ablakot.

– Jó estét, Carl – üdvözölte a férfit. – Mit keres itt ebben a zord időben?

– Magára várok. Már majdnem feladtam.

Toni anyja fölébredt.

– Jó estét – mosolygott rá Carlra, majd a lányára nézett. – Ő az új barátod?

– Ez az úr Carl Osborne, és nem a barátom.

– De talán az szeretne lenni – közölte szokásos tapintatlanságával a mama, s mint mindig, ezúttal is fején találta a szöget.

Toni a fülig érő szájjal vigyorgó Carlhoz fordult.

– A hölgy az édesanyám, Katherine Gallo.

– Örülök, hogy megismerhetem, Mrs. Gallo.

– Miért várt rám? – kérdezte Toni a férfitól.

– Hoztam magának valamit – felelte Osborne, és megmutatta a kis batyut: egy kutyakölyköt tartott a kezében. – Boldog karácsonyt – mondta, majd Toni ölébe pottyantotta a kutyát.

– Jaj, Carl, az isten szerelmére! Ne legyen nevetséges! – Toni felkapta az apró szőrgombócot, és megpróbálta visszaadni a férfinak.

Osborne gyorsan hátralépett, és fölemelte a kezét.

– A magáé!

Toni legszívesebben magához ölelte volna a puha szőrű, meleg kiskutyát, de tudta, hogy meg kell szabadulnia tőle. Kiszállt a kocsiból.

– Nem tarthatom meg – jelentette ki határozottan. – Egyedülálló nő

vagyok, a munkám egész embert kíván, és idős édesanyámról is gondos-kodnom kell. Nem adhatom meg egy kutyának azt a szeretetet és törődést, amire szüksége van.

– Majd megtalálja a módját. Hogy fogja hívni a blökit? A Carl nagyon szép név…

Toni a pöttömnyi szürke foltos óangol juhászkutyára nézett, ami körülbelül két hónapos lehetett, elfért a tenyerében, érdes nyelvével a kezét nyalogatta, és esdeklő pillantást vetett rá.

Megkeményítette a szívét. Odament Osborne autójához, és vigyázva letette a kutyust a sofőrülésre.

– Majd maga elnevezi, ahogy akarja – mondta a férfinak. – Én nélküle is épp elég terhet cipelek.

– Azért aludjon rá egyet – dünnyögte csalódott arccal Carl. – Ma éjszakára hazaviszem, és holnap újra beszélünk róla. Délelőtt felhívom.

Toni visszasietett a Porschéhoz. Gyorsan beszállt.

– Ne hívjon fel, legyen szíves. – Sebességbe kapcsolt és elindult.

– Maga rideg, szívtelen nőszemély! – kiáltott utána Osborne. Toni maga sem értette, miért, de ez a sértés az elevenébe talált.

Én nem vagyok se rideg, se szívtelen, gondolta váratlanul könnybe lábadt szemmel. Meg kellett birkóznom Michael Ross halálával meg egy falkára való, újságírónak álcázott hiénával, azonkívül Kit Oxenford leszaj-házott, a

nővérem átvert, és kénytelen voltam lemondani az üdülést, amit már alig vártam. Nemcsak önmagamért felelek, hanem a mamáért meg a Kremlért is! Egyszerűen nem bírok ki többet! Egy kiskutya már végképp nem fér bele az életembe, és kész!

Ám ekkor eszébe jutott Stanley, és rájött, hogy igazából csöppet sem érdekli Carl Osborne csípős megjegyzése. Fütyül a véleményére!

Megtörölte a szemét a kézfejével, és belebámult a kavarogva hulló hóba.

Kikanyarodott a Viktória korabeli utcából, ahol lakott, aztán a városból kivezető főút felé hajtott.

– Ez a Carl derék fiúnak látszik – szólalt meg egyszer csak az anyja.

– Ő nem derék fiú, mama. Mi sem áll távolabb tőle. Valójában becstelen, hitvány alak.

– Senki sem tökéletes. Nem lehet körülötted túl sok partiképes, korban hozzád illő férfi.

– Szinte egy sincs.

– Pedig biztos nem akarsz egyedül megöregedni.

– Valami azt súgja, hogy nem is fogok – felelte magában mosolyogva Toni.

Ahogy elhagyta a városközpontot, egyre gyérült a forgalom, és vastag hótakaró borította az utat. Miközben óvatosan manőverezett a kanyarokban, észrevette, hogy egy kocsi szorosan a nyomában halad – úgyszólván ráragadt.

Amikor jobban szemügyre vette a visszapillantó tükörben, rögtön felismerte a krémszínű Jaguárt.

Carl Osborne követte.

Lehajtott az útpadkára. Osborne is megállt mögötte.

Toni kiszállt, és odalépett a Jaguár ablakához.

– Mit akar még tőlem?

– Mint tudja, én riporter vagyok – válaszolta a férfi. – Karácsonyeste van, mindjárt éjfél lesz, de maga mégsem otthon ünnepel a kedves idős édesanyjával, hanem az autójában ül, és alighanem a Kremlbe igyekszik, úgyhogy mondhat akármit, én sztorit szimatolok.

– Ó, francba! – kiáltott fel Toni. – Már csak ez hiányzott!

163

KARÁCSONY ELSŐ NAPJA

164

Éjfél

A reflektorfényben úszó Kreml tornyos mesebeli tündérkastélyhoz hasonlított a sűrű hóesésben. Miközben a „Hibernian Telecom” feliratú furgon a főkapuhoz közeledett, Kit egy pillanatig azt képzelte, ő a hős Fekete Lovag, aki pompás paripáján üget a vár felé, hogy megostromolja.

Nagy kő esett le a szívéről, mert attól tartott, soha nem fognak ideérni.

A meteorológusok kedvező előrejelzése ellenére hatalmas hóvihar tombolt, és a pilótaiskolától a Kremlig sokkal tovább tartott az út, mint a fiú gondolta.

Félelemmel töltötte el a késés. Ahogy múltak a percek, egyre valószínűbbnek látszott, hogy váratlan akadályok jöhetnek közbe, és gondosan kidolgozott, rafinált terve veszélybe kerül.

Aggasztotta Toni Gallo telefonhívása. Azért kapcsolta össze Tonit Steve Tremlettel, mert attól rettegett, ha vonalhibát jelző üzenetet játszik le neki, akkor a nő esetleg kocsiba ül, és iderohan, hogy kiderítse, mi folyik a Kremlben. De miután lehallgatta a beszélgetést, úgy vélte, Toni valószínűleg így sem fog a fenekén maradni. Rohadt nagy pech, hogy itthon

van Ivenburnben, és nem utazott el abba a hetvenöt kilométerre lévő gyógy-fürdőbe!

A két sorompó közül az első fölemelkedett, és Elton a kapusfülke elé gurult. Két őr volt odabent, ahogy Kit várta. Elton lecsavarta a furgon ablakát.

Az egyik őr kihajolt az ajtón.

– Örülünk, hogy végre befutottatok, fiúk!

Kit nem ismerte a férfit, de felidézte, amit Hamishtól hallott, és rájött, hogy ez biztosan Willie Crawford. Aztán a fickó háta mögött magát Hamisht is megpillantotta.

– Szép tőletek, hogy karácsonyeste kijöttetek – mondta Willie.

– Mi ünnepnapokon is melózunk – válaszolta Elton.

– Hárman vagytok, ugye?

– Plusz Szöszi, a rakodótérben.

Hátulról halk tigrismorgás hallatszott.

– Vigyázz a szádra, seggfej, mert beverem!

Kit elfojtott egy sóhajt. Nem értette, hogy tudnak ezek még ilyen sorsdöntő pillanatban is marakodni.

– Pofa be! – dünnyögte Nigel.

Willie semmi jelét nem adta, hogy meghallotta a szóváltást.

– Kérem az igazolványokat. Mindenkiét meg kell néznem.

Valamennyien elővették a hamis fényképes kártyákat, amelyeket Elton Kit emlékeire hagyatkozva készíttetett, négyük közül ugyanis csak a fiú látott eredeti Hibernian Telecom-igazolványt. Mivel a telefonok valóban lerobban-tak, Kit úgy gondolta, ilyen helyzetben valószínűleg egyik őr sem fog emlé-

kezni rá, miféle okmányt szoktak felmutatni a szerelők. De most, amikor a biztonsági őr olyan tüzetesen vette szemügyre a kártyákat, mintha kétes eredetű ötvenfontos bankókat tartana a kezében, visszafojtotta a lélegzetét.

Willie felírta az igazolványokon szereplő neveket, aztán kommentár nélkül visszaadta a kártyákat. Kit elfordította a fejét, és megengedte magának azt a luxust, hogy újra levegőt vegyen.

– Hajtsatok a főbejárathoz – mondta Willie. – Ha a lámaoszlopok között maradtok, simán odataláltok – tette hozzá, mert az út nem látszott ki a vastag hótakaró alól. – Mr. Tremlett már vár benneteket a recepción. Majd ő meg-mondja, hova kell mennetek.

A második sorompó is fölemelkedett, és Elton elindult.

Bejutottak!

Kitnek hányingere volt a félelemtől. Egyszer már megszegte a törvényt, amikor a megdoktorolt könyvelőszoftver segítségével lenyúlta az Oxenford Medical pénzét, és ennek következtében az apja kirúgta a vállalattól – de azt nem érezte bűncselekménynek. Egyszerű stiklinek tekintette, mintha csak kártyacsalást követett volna el. Nem rendítette meg az eset, hiszen sok hasonló disznóság száradt a lelkén tizenegy éves kora óta. Most azonban tudta, hogy betöréses rablásban vesz részt, és börtönbe kerülhet miatta. Elszorult a torka, szinte nyelni sem bírt. Megpróbált koncentrálni. A hatalmas összegre gondolt, amivel Harry Macnek tartozik. Aztán fölidézte a vakrémületet, ami reggel kerítette hatalmába, amikor Százszorszép a víz alá nyomta a fejét, és azt hitte, meg fog halni. Végig kell csinálnom, végig kell csinálnom, ismételgette magá-

ban.

– Fékezd magad! Ne bosszantsd Százszorszépet! – súgta oda Nigel Eltonnak.

– Csak vicceltem – védekezett Elton.

– Százszorszépnek nincs humorérzéke, úgyhogy nyughass. Százszorszép nem reagált. Nem lehetett megállapítani, hallotta-e egyáltalán a két férfi pusmogását.

Elton leparkolt a főbejárat előtt, és mindnyájan kiszálltak a furgonból.

Kit a laptopját vitte, Százszorszép meg Nigel pedig a szerszámosládákat, amelyeket a rakodótérben hoztak magukkal. Elton egy elegáns, vékony, rézcsatos, méregdrágának látszó burgundivörös bőr aktatáskát lóbálva ballagott az ajtó felé. Jó ízlése van, meg kell hagyni, de ez a flancos táska csöppet sem illik egy telefonszerelőhöz, gondolta Kit.

A tornác két kőoroszlánja között áthaladva beléptek az előcsarnokba, ahol csak a biztonsági lámpák égtek, és a félhomályban a Viktória korabeli 166

architektúra a csúcsívekkel, a függőleges bordákkal osztott ablakokkal meg a magas mennyezet tetőgerendáival még jobban hasonlított egy templom főhajójához, mint nappal. Kit tudta, hogy a biztonsági kamerák infravörös fénnyel működnek, így teljesen mindegy, világos van-e vagy sötét.

Az előcsarnok közepén álló modern ovális portáspultnál szintén két biztonsági őr fogadta az érkezőket: Steve Tremlett és egy csinos fiatal lány, akivel Kit még soha nem találkozott. A fiú hátramaradt, nem akarta, hogy Tremlett túl közelről lássa.

– Gondolom, mindenekelőtt a központi processzorhoz kell hozzáférniük

– mondta Steve.

– Igen. Ott kezdjük a munkát – válaszolta Nigel.

A londoni kiejtés hallatán Steve felhúzta a szemöldökét, de nem tett megjegyzést rá.

– Majd Susan mutatja az utat. Én nem mozdulhatok a telefon mellől.

A rövid hajú Susannak testékszer csillogott a szemöldökében. Váll-lapos ingblúzt viselt nyakkendővel, sötétkék egyennadrággal és fűzős fekete cipővel. Barátságosan rájuk mosolygott, intett, hogy kövessék, aztán elindult előttük a sötétbarna faburkolatú folyosón.

Kitet különös, szinte kísérteties nyugalom szállta meg. Bejutott a Kremlbe, és egy készséges biztonsági őr kísérgette, miközben a labor kirab-lására készült! A fatalisták érezhetik így magukat, gondolta; a kártyákat kiosztották, megtettem a tétet, most már nincs más választásom, játszanom kell

– és majd elválik, nyerek-e, vagy veszítek.

Bementek a vezérlőterembe.

A fiút meglepte a tisztaság, a takarosan felcímkézett kábelköteg, az új könyvespolc, amelyen a szolgálati naplók sorakoztak. Ő afféle csatatérre emlékezett, és sejtette, hogy Toni teremtett rendet a helyiségben. Itt is két őrt találtak a szokásos egy helyett. Mindkettő a hosszú vezérlőpultnál ülve figyelte a monitorokat. Susan bemutatta őket. Az egyik, a Don nevű rézbőrű indián, erős glasgow-i tájszólással beszélt. A másiknak, a vörös hajú, fehér bőrű

Stunak, szeplők virítottak az orrán, az arcán. Kit egyiküket sem ismerte. Plusz egy őr nem nagy ügy, biztatta magát; csupán még egy szempár elől kell elrejtenünk, hogy miben mesterkedünk, még egy ember figyelmét kell elterel-nünk. Úgy kell dolgoznunk, hogy semmivel ne keltsük fel az érdeklődésüket, és apátiába süllyedjenek.

Susan kinyitotta a gépteremmé átalakított egykori fegyvertár ajtaját.

– Itt van a központi processzor – mondta.

A következő pillanatban Kit belépett a belső szentélybe. Csak úgy besé-

táltam, gondolta, bár hetekig tartottak az előkészületek. Ebben a szobában helyezték el a komputereket meg a kiegészítő eszközöket, gépeket, amelyek nemcsak a telefonhálózatot működtették, hanem a világítást, a biztonsági kamerákat és a riasztókat is. Már az is győzelem volt, hogy eddig eljutottak.

167

A fiú Susanhoz fordult.

– Köszönjük szépen… a továbbiakban magunk is boldogulunk.

– Ha bármire szükségük van, jöjjenek ki a recepcióhoz – felelte Susan és kiment.

Kit egy polcra tette a laptopját, majd csatlakoztatta a telefonhálózatot vezérlő számítógéphez. Odahúzott egy széket, és úgy fordította el laptopot, hogy az ajtóból senki ne lásson rá a képernyőre. Érezte, hogy Százszorszép gyanakodva, ellenségesen figyeli.

– Menj át a szomszéd szobába – mondta neki. – Tartsd szemmel az őröket.

A lány egy pillanatig dühösen meredt rá, de aztán engedelmeskedett.

Kit mély lélegzetet vett. Pontosan tudta, mit kell tennie, és azt is, hogy villámgyorsan, de a legnagyobb gonddal kell dolgoznia.

Először abba a programba lépett be, amelyik a harminchét zártláncú tévékamera által rögzített videofelvételeket kontrollálta. Megnézte a négyes fokozatú labor ajtaját. Nem észlelt semmi különöset. Ellenőrizte a recepciót, ahol csak Steve-et látta, Susant nem. A lányt keresve végigpásztázta a többi kamera képeit. Susan éppen az épület helyiségeiben járőrözött. Kit följegyezte az időpontot.

A komputer hatalmas memóriája négy hétig tárolta a kamerák felvételeit, mielőtt átírta azokat. Kit könnyen eligazodott a programban, hiszen ő

telepítette. Másodpercek alatt megtalálta azt a videót, amit tegnap ilyenkor készítettek a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratórium kamerái. Itt is, ott is belenézett, hogy meggyőződjön róla: előző éjjel egyetlen bolond tudós

sem dolgozott a laborban. Szerencséjére az összes találomra kiválasztott képen üres helyiségeket látott. Remek!

Nigel és Elton feszült csendben figyelték a fiút.

Kit ekkor betáplálta a tegnap éjszakai felvételt a monitorokba, amelyeket az őrök jelenleg a vezérlőteremben néztek.

Mostantól az őrök tudtán kívül léphetett be bárki a négyes fokozatú laborba, és azt csinálhatott odabent, amit akart.

A monitorokat előfeszített kapcsolókkal látták el, amelyek azonnal észlelték a készülékek bármely alkatrészének vagy tartozékának cseréjét –

például rögtön jelezték, ha a felvétel a rendszertől független videomagnóról jött. Ez a képsor azonban nem külső forrásból származott, hanem egyenesen a komputer memóriájából – így a riasztó nem szólalt meg.

Kit átment a vezérlőterembe. Százszorszép Hibernian Telecom-overallban, fekete bőrdzsekiben nyúlt el az egyik széken. A fiú alaposan szemügyre vette a monitorokat. Semmi szokatlant nem látott rajtuk – a csere sikerült! Don, a rézbőrű biztonsági őr kérdő pillantással nézett rá.

– Működik itt valamelyik telefon? – kérdezte Kit, nehogy Don gyanakodni kezdjen.

– Egyik se – felelte az őr.

Valamennyi képernyő legalján megjelent a pontos idő és a dátum. Az óra, a perc és a másodperc stimmelt, ebből senki nem állapíthatta meg, hogy a monitorok az előző éjszakai felvételt mutatják – erre Kit gondosan ügyelt. De a tegnapi videón csak tegnapi dátum lehetett, így a hónap és a nap nem egyezett.

Kit azonban fogadni mert volna rá, hogy a kutya se silabizálja a dátumot, mert az őrök azért figyelik a monitorokat, hogy kiszúrják az illetéktelen

behatolót vagy a gyanús mozgást; eszükbe sem jut olyan szöveget, számsort olvasgatni, amit ismernek.

A fiú remélte, hogy igaza van.

Don azon tűnődött, vajon miért érdeklik ennyire a tévéképernyők ezt a telefonszerelőt.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte kihívóan, hogy jelezze: résen van.

Százszorszép morogva fészkelődött a székén, mint az emberek közt támadt feszültséget megérző kutya.

Kit mobilja csengett.

A fiú visszament a gépterembe. „Kreml hívja Tonit”, olvasta az üzenetet a laptopja képernyőjén. Nyilván Steve akarja értesíteni Toni Gallót, hogy befutottak a szerelők, gondolta, s úgy döntött, összekapcsolja őket; talán megnyugszik az a szajha, és nem jön ide. Lenyomott egy billentyűt, aztán a mobilján lehallgatta a beszélgetést.

– Toni Gallo vagyok. – A kocsijából telefonált; Kit hallotta a motorzúgást.

– Itt Steve, a Kremlből. Megérkezett a Hibernian Telecom karbantartó-

brigádja.

– Kijavították már a hibát?

– Csak most láttak munkához. Remélem, nem ébresztettem fel.

– Nem, nem otthonról beszélek. Úton vagyok a Kremlbe. Kit káromkodott. Pontosan ettől félt.

– Erre igazán nincs szükség. Fölöslegesen fárad – mondta Steve Toninak.

Milyen igaza van, gondolta Kit.

– Lehet – válaszolta Toni. – De nyugodtabb leszek, ha körülnézek.

Azt mondd meg, mikor érsz ide, gondolta Kit. Steve is erre volt kíváncsi.

– Hol van most?

– Mindössze néhány kilométerre a Kremltől, de borzalmasak az utak, úgyhogy maximum hússzal-harminccal tudok vánszorogni.

– A Porschéval jön?

– Igen.

– Ez Skócia, Toni! Azt hiszem, jobban tette volna, ha inkább Land 169

Rovert vesz.

– Vagy egy rohadt tankot! Lánctalpasat!

Gyerünk, gondolta Kit; bökd már ki, mikor érsz ide!

– Még legalább félóra, mire odaérek, de az is lehet, hogy egy – mondta Toni, mintha meghallotta volna a fiú kérdését.

Letették a telefont. Kit halkan káromkodott.

Bebeszélte magának, hogy Toni látogatása nem lesz végzetes. Semmit nem fog látni, ami felhívná rá a figyelmét, hogy éppen kirabolják az épületet.

Napokig nem tűnhet fel, hogy valami baj van! A terv szerint az alkalmazottak csupán annyit fognak észlelni az egészből, hogy a telefonhálózat felmondta a szolgálatot, de a szerelők megjavították. A tudósok majd csak akkor veszik észre, hogy betörtek a négyes fokozatú laborba, ha az ünnepek után bejönnek dolgozni.

A legnagyobb veszély az volt, hogy Toni az álca ellenére is felismeri Kitet. Bár a fiú parókában, bajusszal, szemüveggel nem is hasonlított önmagához, azonkívül a pecsétgyűrűjét, a karóráját is otthon hagyta, és csöppet sem esett nehezére elváltoztatott hangon, skót tájszólással beszélni, mégis tartott tőle, hogy ez a jó szimatú szuka leleplezi. Tudta, hogy a legcsekélyebb kockázatot se vállalhatja, ezért úgy döntött, ha Toni Gallo megjelenik,

lehetőleg nagy ívben elkerüli, és hagyja, hogy Nigel szövegeljen helyette. így is tízszeresére nő a rizikó, hogy valami félresikerül!

De nem tehetett semmit – legfeljebb még jobban siethetett.

A következő feladata az volt, hogy bevigye Nigelt a laborba, méghozzá úgy, hogy egyik őr se lássa meg őket. Itt elsősorban a rendszeres őrjárat okozott komoly gondot, mert a recepcióra beosztott két biztonsági ember közül az egyik óránként tartott ellenőrző körutat az épületben. Megszabott útvonalon haladt, és húsz perc alatt járta végig a helyiségeket. Ha egyszer elment a négyes fokozatú labor ajtaja előtt, legközelebb csak egy óra múlva jött vissza.

Kit pár perccel ezelőtt látta a járőröző Susant a laptopja képernyőjén, amikor belépett a megfigyelőprogramba. Most ellenőrizte, mit mutat a recepcióban fölszerelt kamera. A lány ismét a portáspultnál ült Steve-vel – tehát dolga végeztével visszatért az előcsarnokba. Kit az órájára pillantott. Bő

harminc percem van, mielőtt a csaj újra útnak indul, gondolta elégedetten.

Az abszolút biztonságos laboratóriumon belül elhelyezett kamerákat már elintézte – az őrök a tegnap ilyenkor készült képeket nézték a monitorokon –, de a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratórium ajtaján kívül működő kamerát is ki kellett iktatnia. Lehívta a számítógép memóriájából az előző éjszakai videofelvételt, és kétszeres sebességgel lepergette. Egy nyugodt félórát keresett, amikor senki nem volt a helyiség közelében. Annál a kockánál állt meg, ahol a járőr megjelent, majd megvárta, amíg a fickó eltűnt a képernyőről, és ettől a pillanattól táplálta be a tegnapi képeket a vezérlőterem monitorába, hogy Don és Stu csak az üres folyosót bámulják harminc percig –

vagy addig, amíg ő helyreállítja az eredeti állapotot. Kit ismét hazárdjátékot játszott: bízott benne, hogy az őrök nem fogják kiszúrni a tegnapi dátumot, sem a jelenlegivel ezúttal nem egyező időpontot.

Amikor végzett, Nigelre pillantott.

– Menjünk!

Elton a gépteremben maradt, és a laptopra vigyázott, nehogy valaki hozzányúljon.

Miközben átvágtak a vezérlőtermen, Kit odaszólt Százszorszépnek:

– Mi kiszaladunk a szakival, és behozzuk furgonból a nanométert. Te várj itt meg bennünket. – A nanométer persze nem műszer volt, hanem mértékegység, de a fiú biztosra vette, hogy ezt Don és Stu nem tudja.

Százszorszép morgott valamit, és elfordította a fejét. Borzasztóan rossz színésznő, senki nem hinné el neki, hogy telefonszerelő, gondolta Kit. Csak abban reménykedett, hogy Don és Stu azt gondolják, a lánynak egyszerűen rosszkedve van.

Kit és Nigel egyenesen a négyes fokozatú laborhoz siettek. Kit felmutatta az apja igazolványát az érintés nélküli kártyaolvasó előtt, majd bal keze mutatóujját a szenzorhoz nyomta. Amíg arra várt, hogy a központi számítógép összehasonlítsa a leolvasott információt az intelligens kártyán lévő adatokkal, észrevette Nigel kezében Elton elegáns burgundivörös bőr aktatáskáját.

A lámpa makacsul pirosat mutatott az ajtó fölött. Nigel nyugtalanul nézett Kitre, aki egyre azt hajtogatta magában, hogy ennek sikerülnie kell, hiszen a mikrochip az ő ujjlenyomatának adatait tartalmazza – ez holtbiztos, ellenőrizte! Nem értette, mi lehet a baj.

Ekkor női hangot hallottak a hátuk mögül.

– Attól tartok, oda nem mehetnek be.

Kit és Nigel megfordultak. Susan állt mögöttük. Barátságosnak, de idegesnek látszott. Ennek a csajnak a recepción kéne lennie, gondolta pánikba esve Kit; csak harminc perc múlva kell újra járőröznie…

Már amennyiben Toni Gallo nem rendelte el, hogy a megkettőzött őrség ne óránként, hanem félóránként járja be az épületet!

Ekkor csengetés hallatszott. Mindhárman fölnéztek az ajtó fölött világító lámpára, ami zöldre váltott, és a motorizált zsanérjain elforduló nehéz acélajtó lassan kinyílt.

– Hogy nyitották ki? – kérdezte Susan, s a hangja most már félelemről árulkodott.

Kit önkéntelenül a kezében lévő lopott plasztikkártyára tekintett.

Susan követte a pillantását.

– Magának nem lehet igazolványa a laboratóriumhoz! – mondta döbbenten, mintha nem hinne a szemének.

Nigel a lány felé indult.

Susan sarkon fordult, és futásnak eredt.

171

Nigel utánaszaladt, de jóval idősebb volt a lánynál – az apja lehetett volna. Soha nem fogja elkapni, gondolta Kit, és dühében felkiáltott. Hogy fuccsolhat be minden ilyen gyorsan?

Ekkor hirtelen előbukkant Százszorszép. A vezérlőteremhez vezető

passzázsról trappolt ki a folyosóra.

Kit sosem hitte volna, hogy valaha is örülni fog, ha meglátja a lány ocsmány ábrázatát.

Százszorszépet mintha egyáltalán nem lepte volna meg az elé táruló jelenet – a feléje rohanó biztonsági őr, a nyomában loholó Nigel meg a sóbálvánnyá vált Kit. A fiú rájött, hogy Százszorszép biztosan a vezérlőterem monitorjait figyelte, és észrevette, amint a recepciótól elinduló

Susan a négyes fokozatú laborhoz közeledik. Felfogta a veszélyt, és a tettek mezejére lépett.

Amikor Susan meglátta Százszorszépet, egy pillanatra megtorpant, de aztán továbbszáguldott – nyilván el akart húzni a lány mellett.

Százszorszép halványan elmosolyodott. Hátralendítette a karját, és kesztyűs öklével teljes erőből belevágott Susan arcába. Émelyítő csattanás hallatszott, mintha egy dinnye loccsant volna szét a kőpadlón. Susan úgy esett össze, mintha falnak rohant volna. Százszorszép elégedett vigyorral dörzsölgette az ízületeit.

Susan föltérdelt. Orrán-száján dőlt a vér, bugyborékoló hang tört fel a torkából, halkan zokogott. Százszorszép huszonöt centi hosszú hajlékony gumibotot vett elő a bőrdzsekije zsebéből. Kit sejtette, hogy golyóscsapágyak rejtőznek a bot belsejében. A lány fölemelte a karját.

– Ne! – ordított rá Kit.

Százszorszép azonban lesújtott Susan fejére a gumibottal. Az őr némán összecsuklott.

– Hagyd békén! – üvöltötte Kit.

Százszorszép rá se hederített. Ismét fölemelte a karját, hogy még egyszer megüsse Susant, de Nigel odaugrott hozzá, és megragadta a csuklóját.

– Nem kell kinyírni – mondta. Százszorszép kelletlenül hátralépett.

– Te hülye liba! – kiáltotta Kit. – Ha agyonvered, mindnyájunkat gyilkossággal fognak vádolni!

Százszorszép szemügyre vette a jobb kezén feszülő drapp szarvasbőr kesztyűt, majd gondosan lenyalogatta róla Susan vérét.

Kit a fiatal nőre meredt, aki eszméletlenül feküdt a padlón. A fiú gyomra kis híján felfordult a látványtól.

– Ennek nem lett volna szabad megtörténnie! – suttogta rémülten. –

Most mit csinálunk vele?

Százszorszép megigazította félrecsúszott szőke parókáját.

– Megkötözzük és bezárjuk valahova.

Kitet sokkolta a váratlan erőszak, de néhány másodperc múlva magához tért.

172

– Helyes – mondta, amikor újra forogni kezdett az agya. – Bevisszük a négyes fokozatú laborba. Az őröknek oda tilos belépniük.

Nigel Százszorszéphez fordult.

– Rajta, fogd meg azt a lányt, aztán húzd be az ajtón! Én addig keresek valami kötelet. – Benyitott az egyik irodába.

Kit mobiltelefonja csengett, de nem vette fel.

Az intelligens kártya segítségével újra kinyitotta az ajtót, ami időközben automatikusan becsukódott. Százszorszép fölkapott egy piros poroltót, hogy kitámassza az ajtót.

– Eszedbe ne jusson! Ez a vacak azonnal bekapcsolja a riasztót! – szólt rá Kit, és helyére rakta a poroltót.

Százszorszép hitetlenkedve bámult rá.

– Megszólal a riasztó, ha kitámasztják az ajtót?

– Igen! – felelte türelmetlenül a fiú. – Itt egy csomó elektronikus kontrollpont állandóan figyeli a laboratóriumok légmozgás-szabályozó berendezését. Ha valaki túl sokáig nyitva hagyja az ajtót, rögtön működésbe lép a riasztó. Tudom, mert én telepítettem a rendszert. Most pedig fogd be a pofádat, és csináld, amit Nigel mondott!

Százszorszép átnyalábolta Susan mellét, és végigvonszolta a lányt a szőnyegen. Nigel egy hosszú villanydróttal bukkant elő az irodából. Mindhárman beléptek a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratóriumba. Az ajtó becsukódott mögöttük.

Az öltözőkhöz vezető kis előtérben Százszorszép a falhoz támasztotta Susant az autokláv alatt, amely gőzzel sterilizált minden tárgyat, mielőtt kivitték azokat a laborból. Nigel megkötözte a lány kezét-lábát a villanydróttal.

Kit mobilja elhallgatott.

Mindhárman visszamentek a folyosóra. A kilépéshez nem kellett azonosítaniuk magukat: amint megnyomták a falra szerelt zöld gombot, rögtön kinyílt az acélajtó.

Kit kétségbe volt esve. Megpróbálta átgondolni, hogy a történtek után mitévő legyen, mert az egész terve romba dőlt. Most már nem is álmodhatott róla, hogy pár napig nem fedezik fel a lopást. – Susant hamarosan hiányolni fogják – mondta. Erőt kellett vennie magán, hogy meg tudja őrizni a nyugalmát. – Don és Stu pillanatokon belül észreveszi, hogy a lány eltűnt a monitorokról. És ha ők nem szúrják ki, Steve biztos tűvé teszi érte a házat, ha járőrözés után nem tér vissza a recepcióba. Bárhogy lesz is, nincs rá elég időnk, hogy bemenjünk a laborba, és kijussunk onnan, mielőtt riadóztatják a zsarukat. A francba! Elszúrtuk!

– Nyugi – csitította Nigel. – Ha nem esel pánikba, simán megoldjuk a problémát. Csak a többi őrt is el kell intéznünk, ugyanúgy, ahogy ezzel a csajjal elbántunk.

173

Kit mobilja újra csengett, de a laptopja nélkül nem tudta megállapítani, ki telefonál.

– Valószínűleg Toni Gallo hívja Steve-et – mondta. – Mit csinálunk, ha befut? Nem játszhatjuk el neki, hogy nincs semmi gáz, ha az összes őrt itt találja megkötözve!

– Majd őt is szépen elintézzük, ha megérkezik.

Kit mobilja kitartóan tovább csengett.

174

Éjjel 0 óra 30 perc

A Porsche már csak óránként tizenöt-húsz kilométeres sebességgel vánszorgott. Toni teljesen előrehajolt, szinte ráhasalt a volánra, hogy a vakító hóesésben lássa az utat, de hiába meresztette a szemét, a fényszórói csupán egy hatalmas fehér felhőt világítottak meg – nagy puha hópelyhek töltötték be az egész mindenséget. Oly régóta fürkészte a végtelen fehérséget, hogy már égett a szeme, mintha szappan ment volna bele.

Mobilját a műszerfalra szerelt állványra tette, és kihangosította, hogy vezetés közben ne kelljen kézbe vennie. A Kremlt hívta. Bár kiment a csengetés, nem vették fel a telefont.

– Szerintem senki nincs ott – jegyezte meg az anyja.

A szerelők nyilván az összes készüléket kikapcsolták, gondolta Toni. De ha így van, vajon működnek-e a riasztók? És mi lesz, ha valami komoly baj történik, amíg nem élnek a vonalak? Nyugtalanul, csalódottan nyomta meg a gombot, amellyel befejezte a hívást.

– Hol vagyunk? – érdeklődött az anyja.

– Jó kérdés – dünnyögte rosszkedvűen Toni. Jól ismerte ezt az utat, most azonban az orráig se látott. Úgy érezte, már időtlen idők óta vezet.

Tájékozódási pontokat keresve gyakran kinézett az oldalablakon. Egyszer csak megpillantott egy jellegzetes kovácsoltvas kaput. Emlékezett rá, hogy ez a ház körülbelül két-három kilométerre lehet a Kremltől. – Tizenöt percen belül odaérünk, mama – válaszolta felderülve.

A visszapillantó tükörben még mindig látta a fényszórókat, amelyek nem tágítottak a háta mögül, mióta elindult Ivenburnből: az a nyavalyás Osborne kitartóan követte, bár a Jaguár is csak csigatempóban döcögött a hóban.

Toni máskor élvezettel rázta volna le ezt a piócát, ma azonban nem is ábrándozhatott ilyesmiről.

Azon tűnődött, vajon csak az idejét fecsérli-e. Annak örült volna a legjobban, ha a Kremlbe érve álmos, unatkozó biztonsági őröket találna, akik azzal fogadnák, hogy már minden rendben van, a szerelők megjavították telefonokat, és kifogástalanul működnek a riasztók. Akkor hazamehetne, ágyba bújhatna, és nyugodtan álmodozhatna Stanleyról meg a holnapi randevújukról.

De így legalább szemtanúja lehet, milyen képet vág majd Carl Osborne, amikor rájön, hogy fölöslegesen autózott órákig karácsonykor, éjnek évadján, a szakadó hóban, mert nincs szenzációs sztori, amit leadhatna a televízióban.

175

Egyenes útszakasz következett, és Toni úgy döntött, vállalja a kocká-

zatot, gyorsít egy kicsit. Ám alig néhány másodperc múlva hirtelen jobbra kellett kanyarodnia. Attól félt, megcsúszik, ezért nem fékezett, csak vissza-kapcsolt, hogy lassabban haladjon, aztán egyfolytában a gázpedált nyomva elfordította a volánt. Érezte, hogy a Porsche fara el akar szabadulni, de az úttesthez tapadó széles gumiabroncsok nem engedik.

Szemből fényszórók közeledtek, és Toni a változatosság kedvéért jól látta a két kocsi között lévő százméteres szakaszt. Nem mintha túl sok látnivaló akadt volna: húsz-huszonkét centi vastag hó a talajon, bal kéz felől egy kőfal, jobb kéz felől pedig egy fehérlő hegy, semmi más.

Toni ijedten észlelte, hogy szemből elég gyorsan jön feléje a másik autó.

Emlékezetébe idézte ezt az útszakaszt, a hegy lábát megkerülő hosszú, széles, kilencvenfokos kanyart, és ahogy jobbra fordult, tartotta az irányt.

A másik sofőr azonban nem volt elég óvatos.

Az autó az úttest közepére sodródott. Hülye kecske, belefékeztél a kanyarba, és kicsúszott a farod, gondolta bosszúsan Toni.

A következő pillanatban rémülten vette észre, hogy az ötajtós kocsi áttér az ő sávjába, és egyenesen a Porsche oldala felé tart.

Csupán a másodperc tört részéig látta a benne ülő négy harsányan hahotázó fiatal kölyköt. Sejtette, hogy hazafelé igyekeznek valami buliból, ahol a sárga földig leitták magukat, és most nem érzékelik veszélyt.

– Vigyázzatok! – kiáltotta, persze teljesen hiába.

A Porsche elejét centiméterek választották el a síkos úton csúszkáló ötajtós kocsitól. Toni ösztönösen cselekedett, hogy elkerülje az ütközést.

Gondolkodás nélkül balra rántotta a volánt, s miközben a Porsche orra elfordult, ezzel szinte egy időben beletaposott a gázpedálba. A Porsche előre-szökkent, megcsúszott, és egy pillanatig hajszálon múlt, hogy nem rohant bele az ötajtós kocsiba.

Ferde szögben továbbsodródott bal kéz felé. Toni jobbra tekerte a volánt, hogy korrigáljon, és leheletnyi gázt adott. Sikerült egyenesbe hoznia a Porschét, a gumik az úttesthez tapadtak.

Toni először azt hitte, az ötajtós elkapja a hátsó sárhányóját, aztán arra gondolt, hogy ha csak milliméterekkel is, de kikerüli, ám ekkor csattanást hallott, igaz, nem túl nagyot, és rájött, hogy másik autó nekikoccant a lökhárítójának.

A koccanás ugyan nem volt vészes, mégis destabilizálta a Porschét, amelynek a fara kontrollálhatatlanul balra lendült. Toni kétségbeesetten tekerte balra a volánt, hogy csúszásirányba forduljon, de most nem tudott időben korrigálni; egyenesen nekiment az út szélén magasodó kőfalnak. Iszonyú robaj, majd üvegcsörömpölés hallatszott. A Porsche megállt.

Toni aggódva nézett az anyjára, aki tátott szájjal, rémülten meredt előre

– de szerencsére nem esett baja. Toni megkönnyebbülve felsóhajtott, aztán

eszébe jutott Osborne.

Félve nézett bele a visszapillantó tükörbe, mert meg volt győződve róla, hogy az ötajtós mindjárt telibe találja Osborne Jaguárját. Látta az ötajtós kocsi piros hátsó lámpáit és a Jaguár fehér fényszóróit. Az ötajtós ide-oda kacsázott; a Jaguár hirtelen kivágódott az út szélére; az ötajtós korrigált, és a Jaguár mellett elhúzva egyenesen továbbment.

A Jaguár megállt, az ötajtós kocsi eltűnt az éjszakában. Azok a részeg taknyosok valószínűleg még mindig röhögnek, gondolta dühösen Toni.

– Az előbb csattanást hallottam… nekünk jöttek? – kérdezte remegő

hangon az anyja.

– Igen. De szerencsésen megúsztuk – felelte ő.

– Azt hiszem, óvatosabban kéne vezetned – mondta rosszallóan a mama.

Éjjel 0 óra 35 perc

Kit alig tudta leküzdeni páni félelmét. Nagyszerű terve romba dőlt. Most már nem volt rá esélye, hogy addig senki sem fogja észrevenni a lopást, amíg a személyzet az ünnepek után be nem jön dolgozni. Rájött, hogy legfeljebb reggel hat óráig maradhat titokban a betörés, mert amint megérkeznek a nappali szolgálatra beosztott biztonsági őrök, rögtön kiderül, mi történt – de ha Toni Gallo változatlanul úton van a Kreml felé, akkor még rövidebb az idő.

Ha minden úgy sikerült volna, ahogy eltervezte, egyetlen őrrel szemben sem alkalmaztak volna erőszakot. Kit tehetetlen dühvel továbbra is úgy gondolta, nem kellett feltétlenül megverni Susant. Azt a lányt simán el lehetett volna csípni, és meg lehetett volna kötözni anélkül, hogy megsérüljön! De Százszorszép sajnos képtelen volt ellenállni a kísértésnek:

amint alkalma adódott a kegyetlenkedésre, azonnal ütött. A fiú már csak abban remény-kedhetett, hogy a többi őrt vérontás nélkül fogják majd el, és nem kerül sor újabb gyomorforgató jelenetekre.

Most, miközben a vezérlőterem felé rohantak, Nigel is, Százszorszép is pisztolyt rántott.

Kit elszörnyedt.

– Megmondtam, hogy ide nem hozhattok fegyvert! Megegyeztünk!

– Még szerencse, hogy nem hallgattunk rád – felelte Nigel.

Az ajtóhoz értek. Kit elborzadva meredt a vaskos markolatú kis automata pisztolyokra.

– Ugye tudjátok, hogy ez így már fegyveres rablásnak számít?

– Csak akkor, ha elkapnak bennünket – morogta Nigel. Elfordította kilincsgombot, s berúgta az ajtót.

Százszorszép berontott a vezérlőterembe, és ráordított a biztonsági őrökre:

– Le a padlóra! Most rögtön! Mind a ketten!

Don és Stu csupán egy pillanatig haboztak, amíg a zavar döbbenetté, majd félelemmé változott bennük – aztán hasra vágódtak.

Kit tehetetlenül bámulta őket. Eredetileg az volt a szándéka, hogy ő

megy be elsőnek, és így szól az őrökhöz: „Kérem, őrizzék meg a nyugalmukat.

Ha engedelmeskednek, nem esik bántódásuk.” De elvesztette a fejét, kicsúszott a kezéből az irányítás, így most már csak arra ügyelhetett, hogy ezek a gengszterek ne kövessenek el több baklövést.

Ekkor Elton jelent meg a gépterem ajtajában. Egy pillanat alatt átlátta a 178

helyzetet.

Százszorszép rárivallt a hason fekvő két férfira:

– Kezeket hátra, szemet becsukni! Gyorsan, gyorsan, vagy szétlövöm a tökötöket!

Bár az őrök nyomban teljesítették a parancsot, Százszorszép mégse bírt magával; belerúgott Don arcába az ormótlan motoroscsizmájával. Don összerezzent, feljajdult kínjában, és kissé félrehúzódott, de fekve maradt.

Kit Százszorszép elé ugrott.

– Elég volt! – üvöltötte.

Elton elképedve csóválta a fejét.

– Jézusom… megbuggyant a csaj…

Kitet megrémítette Százszorszép kaján, gonosz vigyora, de erőt vett magán, és farkasszemet nézett a lánnyal. Túl nagy volt a tét, nem hagyhatta, hogy ez az őrült szörnyeteg mindent tönkretegyen.

– Ide figyelj! – kiáltotta. – Még nem vagy bent a laborban, és ha így folytatod, nem is leszel! Úgyhogy csak akkor szórakozz tovább, ha reggel tízkor üres kézzel akarsz az ügyfél elé állni! – Mutatóujjával Százszorszépre bökött, aki elfordult tőle, ám ő egy lépéssel ismét előtte termett. – Nincs több erőszak! Világos?

Nigel egyetértett a fiúval.

– Nyugi, kisanyám. Fékezd magad – mondta Százszorszépnek. – Fogadj szót szépen Kitnek. Most pedig lássuk, meg tudod-e kötözni ezt a kettőt anélkül, hogy szétrúgnád a fejüket.

– Őket is ugyanoda visszük, ahová lányt – közölte Kit.

Százszorszép egy villanydróttal megkötözte az őrök kezét, majd Nigellel együtt fegyvert fogott rájuk, és kiterelte a két férfit a folyosóra. Elton a vezérlőterembe maradt, egyrészt azért, hogy figyelje a monitorokat, másrészt azért, hogy szemmel tartsa a recepcióban őrködő Steve Tremlettet. Kit követte a foglyokat a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratóriumhoz, és kinyitotta az acélajtót. Dont is, Stut is falhoz ültették Susan mellé, aztán megkötözték a lábukat. Don homlokán vérző nyílt seb éktelenkedett. Susan időközben magához tért, de kábultnak látszott.

– Már csak egy van hátra – mondta Kit, ahogy kilépett a folyosóra. –

Steve, az előcsarnokban. Semmi fölösleges erőszak!

Százszorszép utálkozva morgott, de egy szót se szólt.

Nigel Kithez fordult.

– Az őrök jelenlétében vigyázz a szádra. Többet ne fecsegj előttük az ügyfélről, sem arról, hogy tízkor randevúzunk vele. Ha túl sokat árulsz el nekik, esetleg kénytelenek leszünk megölni őket.

A fiú csak most döbbent rá, mit csinált. Úgy viselkedtem, mint egy hülye kiskölyök, gondolta szégyenkezve.

Csengett a mobilja.

179

– Lehet, hogy ez Toni – mondta. – Várjatok, megnézem. – Visszaszaladt a gépterembe. „Toni hívja Kremlt”, olvasta a laptopja képernyőjén.

Továbbította a hívást a recepciós pulton lévő készülékhez, és lehallgatta a beszélgetést.

– Hello, Steve, itt Toni. Mi újság?

– Még mindig itt vannak a szerelők.

– Egyébként minden rendben?

Kit a mobilt a füléhez szorítva kilépett a vezérlőterembe, és Elton háta mögött állva figyelte a monitoron Steve-et.

– Azt hiszem, igen. Susan Mackintoshnak már vissza kellett volna érnie a járőrözésből, de lehet, hogy bement a női mosdóba – felelte Tremlett Toninak.

Kit káromkodott.

– Eddig mennyit késett? – kérdezte nyugtalanul Toni.

A monitoron, fekete-fehérben, Steve a karórájára pillantott.

– Öt percet.

– Adjon neki még ötöt, aztán menjen, és keresse meg.

– Oké. Maga most hol van?

– Nem messze, de karamboloztam. Egy részeg taknyosokkal teli tragacs elkapta a Porschém farát.

Bárcsak földobtad volna a talpadat, gondolta Kit.

– Magának nem esett baja? – kérdezte Steve.

– Nem, én ép bőrrel megúsztam, de a kocsim lerobbant. Szerencsére egy másik autó egész úton követett, és elvisz a Kremlbe.

– A francba! Valami pasassal jön a szuka! – csattant fel Kit. El nem tudta képzelni, ki a fene követhette Tonit.

– Mikor ér ide?

– Úgy húsz-harminc perc múlva.

Kit megtántorodott. Remegő lábbal az egyik őr székéhez botorkált és lerogyott. Húsz perc – legfeljebb harminc! Az semmi! Hiszen húsz percig tart, amíg az ember magára rángatja azt a nyavalyás védőruhát!

Toni elköszönt Steve-től, aztán letette a telefont.

A fiú átvágott a vezérlőtermen, és kirohant a folyosóra.

– Húsz-harminc perc múlva itt lesz! – kiáltotta. – Ráadásul nincs egyedül, de fogalmam sincs, kit hoz magával! Sietnünk kell!

Százszorszéppel az élen mindhárman végigszáguldottak a folyosón. A lány berontott az előcsarnokba.

– Le a padlóra! Most rögtön! – ordította.

Kit és Nigel futva követték, majd hirtelen megtorpantak. A terem üres volt.

– A francba! – dühöngött Kit.

Steve húsz másodperccel ezelőtt még a portáspultnál ült, tehát nem lehet
180

túl messze, gondolta. Körülnézett a félhomályban, de csak a várakozó vendé-

geknek kitett fotelokat, kanapékat meg az alacsony dohányzóasztalt látta, amelyen halomban álltak a tudományos folyóiratok és az Oxenford Medical tevékenységét ismertető brosúrák. Tekintete átsiklott az üvegvitrinben kiállított komplex molekulák műanyagból készült modelljein. Végül a plafonra meredt, mintha abban bízna, hogy Steve a tetőgerendák között rejtőzik.

Nigel és Százszorszép ezalatt végigügettek a sugáralakban szétágazó folyosókon, és az összes helyiségbe benyitottak.

Kit szeme megakadt két pálcikafigurán: az egyik nőt, a másik férfit ábrázolt. A mosdóajtó! A fiú az előcsarnokon átvágva berohant a női és a férfi toaletthelyiséget elválasztó rövid folyosóra, majd bement a férfivécébe, ám az üresnek látszott.

– Itt van, Mr. Tremlett? – kérdezte Kit, és az összes ajtót belökte, de senkit nem talált a fülkékben.

Éppen kilépett a mosdóból, amikor megpillantotta a portáspult felé tartó Steve-et, aki valószínűleg a benézett a női toaletthelyiségbe – nyilván azt hitte, ott találja Susant.

Steve bizonyára meghallotta a fiú hangját, mert megfordult.

– Engem keres?

– Igen. – Kit rájött, hogy segítség nélkül nem tudja elfogni a biztonsági őrt, még akkor sem, ha fiatalabb és talán izmosabb is nála, mert a jó erőben lévő harminc év körüli Steve feltehetőleg nem adja meg magát ellenállás nélkül.
– Kérdezni szeretnék magától valamit – mondta a férfinak, hogy időt nyerjen. Erős skót tájszólással beszélt, nehogy Tremlett felismerje a hangjáról.

Steve fölemelte a csappantyút, és beállt az ovális portáspult mögé.

– Tessék. Mit óhajt?

– Egy pillanat. – Kit elfordult a pulttól. – Hé! Gyertek vissza! – hívta hangos kiáltással Nigelt és Százszorszépet.

– Mi folyik itt? – kérdezte idegesen Steve. – Maguknak tilos az épü-

letben mászkálniuk!

– Mindjárt megmagyarázom.

Steve a homlokát ráncolva néhány másodpercig a fiú arcát fürkészte.

– Máskor is járt már nálunk?

Kit nagyot nyelt.

– Nem. Soha.

– Pedig nekem valahonnan ismerős. Mintha már találkoztunk volna.

A fiú torka kiszáradt. Nehezen forgott a nyelve.

– A gyorsszolgálatnál dolgozom – nyögte ki végül, s közben azon gondolkozott, hol lehetnek a többiek.

– Nekem ez nem tetszik! – morogta Steve. A pulton lévő telefon után nyúlt, fölkapta a kagylót.

Hol marad ennyi ideig Nigel és Százszorszép?

– Gyertek vissza! – ordította ismét torkaszakadtából Kit.

Steve tárcsázott, és a fiú zsebében csengeni kezdett a mobil. Steve meghallotta, egy pillanatig összevont szemöldökkel gondolkozott, aztán

kiült az arcára a döbbenet, ahogy felfogta, mi a helyzet.

– Maguk rontották el a telefonokat!

– Ha nyugton marad, nem esik bántódása – mondta Kit. Amint kiejtette a szavakat, rögtön rájött, mekkora hibát követett el: igazolta Tremlett gyanúját!

Steve villámgyorsan cselekedett. Ügyesen átugrott a pulton, és a bejárati ajtó felé futott.

– Állj! – kiáltott utána Kit.

Steve megbotlott, elesett, de azonnal fölpattant.

Százszorszép berohant az előcsarnokba, megpillantotta Steve-et, és ő is a főbejárat irányába száguldott, hogy elállja a férfi útját.

Steve látta, hogy itt nem juthat ki az épületből, ezért bekanyarodott a négyes fokozatú laborhoz vezető folyosóra.

Százszorszép és Kit a nyomába eredt.

Steve szélsebesen vágtatott tovább a hosszú folyosón. Kitnek hirtelen eszébe jutott a hátsó kijárat. Tudta, hogy ha Steve előbb ér oda, mint ők, odakint talán soha nem kapják el.

Százszorszép több méterrel megelőzte a fiút. Szinte szállt a levegőben, akár egy sprinter. Nemcsak a lábát szedte, hanem a karjával is hajtotta magát, és Kit lelki szemei előtt megjelent a lány széles, izmos válla, amit Harry Mac úszómedencéjénél volt alkalma megbámulni. De Steve is úgy futott, mint a nyúl. Egyre jobban elhúzott, és Kit már attól félt, a fickónak sikerül megszöknie.

Ám ekkor, ahogy Steve a vezérlőterem ajtajához ért, Elton hirtelen kilépett a folyosóra. Steve már nem tudott lassítani, hogy kikerülje. Elton kinyújtotta a lábát, és elgáncsolta Steve-et, aki pár métert repült, majd hasra esett.

Amint elterült a padlón, Elton ráugrott, a hátára térdelt, és pisztolya csövét az őr archoz nyomta.

– Ne mozdulj, akkor nem lőlek képen – mondta nyugodt, de határozott hangon, igencsak meggyőzően.

Steve meg se moccant.

Elton a fegyvert áldozatára fogva lassan fölállt.

– Így kell ezt csinálni! – vetette oda Százszorszépnek. – Vér nélkül!

A lány szóra sem méltatta, csupán lekicsinylő pillantással végigmérte.

Nigel csak most érte utol őket.

– Mi történt?

– Nem érdekes! – kiáltotta Kit. – Kifutunk az időből! Gyerünk!

– És mi lesz a kapusfülkében lévő két őrrel? – kérdezte Nigel.

182

– Ne is törődj velük! Nekik fogalmuk sincs, mi történt idebent, és való-

színűleg nem is fogják megtudni, mert egész éjjel odakint dekkolnak! – Kit Eltonra bökött. – Te beugrasz a laptopomért a gépterembe, aztán a furgonban vársz ránk! – Százszorszéphez fordult. – Te meg behozod Steve-et a laborba, megkötözöd, és ha végeztél, beszállsz a furgonba. Most rögtön be kell mennünk a laboratóriumba!

183

Éjjel 0 óra 45 perc

A pajtában Sophie egyszer csak elővarázsolt egy üveg vodkát. Craig anyja ugyan szigorúan rájuk parancsolt, mondván, éjfélkor villanyoltás, de nem jött vissza ellenőrizni, hogy valóban ágyba bújtak-e, így a gyerekek még

mindig a televízió előtt ültek, és egy régi horrorfilmet néztek. Craig bugyuta nővére, Caroline, az egyik fehér patkányát simogatta, s úgy tett, mintha csöppet sem érdekelné az ostoba sztori. Kis unokaöccsük, Tom, nyakig maszatosan csokoládét majszolt, és megpróbált ébren maradni. A szexis Sophie szótlanul szívta egyik cigarettát a másik után. Craig hol a Ferrari behorpadt sárhányója miatt nyugtalankodott, hol a kedvező alkalmat leste, mert rettentően szerette volna megcsókolni Sophie-t, de úgy érezte, valahogy nem elég romantikus a környezet, és azon tűnődött, vajon javulhat-e egyáltalán a helyzet.

A vodka meglepte. Azt hitte, Sophie csak fel akart vágni, amikor mulatókról meg koktélokról mesélt, de a lány fölmászott a létrán a szénapadlásra, ahol a bőröndje hevert, és egy fél üveg Smirnoff vodkával jött vissza.

– Ki kér?

Persze mindnyájan kértek.

A pajtában csak műanyag poharak voltak, amelyeket mesefigurák –

Micimackó, Kanga, Füles, Malacka – díszítettek. A hűtőszekrényben bőven akadt jégkocka és üdítő. Tom meg Caroline Coca-Colával mixelték a vodkát.

Craig nem tudta, mi a szokás, ezért Sophie-t utánozta, és tisztán, jéggel itta.

Elég keserűnek találta – de ahogy az ital lecsúszott a torkán, kellemesen kimelegedett.

A filmet unta, így Sophie-hoz fordult.

– Tudod, mit kapsz karácsonyra?

– Két magnódecket keverővel, hogy diszkózhassak. Hát te?

– Én pénzt kértem, mert a húsvéti szünetben el szeretnék menni a barátaimmal snowboardozni Val d’Isere-be, és nagyon sokba kerül az utazás.

Szóval DJ akarsz lenni?

– Azt hiszem, jól csinálnám.

– Ezek szerint ezt a pályát választod?

– Gőzöm sincs – felelte Sophie, majd gúnyosan megkérdezte: – És te milyen pályát választasz?

– Képtelen vagyok eldönteni. Szívesen lennék profi futballista, csak az a baj, hogy a fociban az ember már negyvenéves kora előtt kiöregszik. Amellett 184

nem biztos, hogy a válogatottban játszhatnék. Igazából tudós szeretnék lenni, mint a nagypapa.

– Szerintem az elég unalmas.

– Dehogyis! A nagyapám fantasztikus új gyógyszereket fedez fel, a maga ura, és rengeteget keres. Annyi pénze van, hogy F50-es Ferrarira is telik neki! Hogy lenne ez unalmas?

Sophie vállat vont.

– Az autót én is elfogadnám – mondta, majd kuncogva hozzátette: –

Persze a horpadás nélkül!

Craiget már nem nyomasztotta, hogy kárt tett a nagyapja kocsijában.

Ellazulva, gondtalanul nyúlt el a kanapén. Eljátszott a gondolattal, hogy a többiekkel mit sem törődve most rögtön megcsókolja Sophie-t. Csak az esetleges visszautasítás tartotta vissza – a nővére szeme láttára nem bírta volna elviselni ezt a megaláztatást.

Azt kívánta, bárcsak értene a lányok nyelvén. Bosszantotta, hogy senki semmit nem mond az embernek. Pedig meg volt győződve róla, hogy az apja mindent tud, amit tudni kell. Látta, hogy a nők buknak Hugora, de nem értette, mit esznek rajta, és ha megkérdezte, az apja válasz helyett csak

nevetett. Egy ritka meghitt pillanatban az anyját is megpróbálta kifaggatni, mi vonzza a legjobban a lányokat egy férfihoz.

– A jóság és a kedvesség – felelte akkor Olga, a fiú azonban úgy vélte, ez butaság. Fogadni mert volna, hogy a pincérnők meg a bolti eladólányok nem az apja jóságát és kedvességét díjazzák, amikor fülig pirulva rámosolyognak, és feltűnően riszálják a feneküket a kedvéért. De hát akkor mivel lehet levenni őket a lábukról, az isten szerelmére? A szexepilről Craig valamennyi barátjának bombabiztos elméletei voltak – és természetesen nem akadt két egyforma közöttük. Az egyik fiú szentül hitte, hogy a lányoknak azok a férfiak tetszenek, akik parancsolgatnak nekik; a másik azt mondta, a lányokra fütyülni kell, és akkor futnak az ember után; többen határozottan állították, hogy a lányokat csak a kigyúrt pasasok, a jóképű fickók vagy a milliomosok érdeklik. Craig biztosra vette, hogy mindnyájan tévednek, de nem volt saját hipotézise.

Sophie felhajtotta a vodkáját.

– Még egy pohárral?

Ismét mindenki kért.

Craig egyszer csak rájött, hogy a film tulajdonképpen falrengetően vicces.

– Nézzétek! Arról a kastélyról ordít, hogy furnérlemezből tákolták össze! – mutatott nevetve a képernyőre.

– És ez a smink meg ez a frizura a hatvanas években volt divat, pedig a középkorban játszódik a sztori – jegyezte meg Sophie.

– Jézusom, de álmos vagyok! – szólalt meg hirtelen Caroline, majd 185

föltápászkodott a tévé elől, nagy nehezen felmászott a létrán, és eltűnt a szénapadláson.

A nővérem kipipálva, már csak az öcsköstől kell megszabadulnunk, gondolta Craig. Lehet, hogy végül mégis romantikus lesz a környezet?

A főszereplő vén boszorkánynak egy szűz lány vérében kellett megfü-

rödnie, hogy megfiatalodjon. A rendkívül mulatságos, ugyanakkor sikamlós jelenet láttán Sophie és Craig a hasukat fogták a nevetéstől.

– Hányingerem van – közölte váratlanul Tom.

– Jaj, nem! – Craig talpra ugrott. Egy másodpercre elszédült, de aztán kitisztult a feje. – A fürdőszobába! Gyorsan! – kiáltotta, és karon fogva kivezette a kisfiút.

Sajnos Tom nem jutott el a vécéig. Egy másodperccel előbb érte utol a végzet, és kidobta a rókabőrt.

Craig a kövön éktelenkedő trutymóval mit sem törődve a vécécsészéhez terelte a gyereket. Tom újra hányt. Craig türelmesen tartotta az unokaöccse vállát, és amíg csak bírta, nem vett levegőt. Alighanem végleg lőttek a romantikának, gondolta rosszkedvűen.

Sophie bekukkantott az ajtón.

– Jobban van a srác?

– Igen. – Craig megjátszottá a tudálékos tanárt. – A csokoládé, a vodka és a szűz vér kellő mértéktartás nélkül elfogyasztott elegye okozta a kellemetlenséget.

Sophie jót nevetett, aztán – Craig legnagyobb meglepetésére – letépett a tekercsről egy hosszú szál vécépapírt, letérdelt, és nekilátott, hogy feltörölje a követ.

Tom fölegyenesedett.

– Kész? – kérdezte tőle Craig. A gyerek bólintott.

– Biztos?

– Biztos.

Craig lehúzta a vécét.

– Oké. Akkor moss fogat!

– Minek?

– Hogy ne legyél büdös.

Tom engedelmesen fogat mosott.

Sophie bedobta a gombóccá gyűrt papírt a vécébe, és tisztát tépett.

Craig a fürdőszobából az egyik kempingágyhoz vezette Tomot.

– Vetkőzz le – mondta, majd kinyitotta a fiú bőröndjét, és előhúzott egy Pókember-pizsamát. Tom fölvette a pizsamát, aztán ágyba bújt. Craig szépen összehajtotta a gyerek ruháit.

– Bocs, hogy rókáztam – motyogta Tom.

– Rá se ránts, öcskös! Mindenkit érhet baleset – nyugtatta meg Craig, és fölhúzta a plédet Tom álláig. – Szép álmokat.

186

Mire visszament fürdőszobába, Sophie meglepő ügyességgel már feltö-

rölte a követ, és éppen fertőtlenítőszert öntött a vécécsészébe. Craig kezet mosott. A lány is a mosdóhoz lépett. Craig odaadta neki a szappant. Ezt úgy vészeltük át, mint a bajtársak a csatát, gondolta.

– Amikor rászóltál Tomra, hogy mosson fogat, azt kérdezte, minek –

mondta halkan kuncogva Sophie.

Craig rámosolygott a lány tükörképére.

– Mintha nem értette volna, miért kell ilyesmivel vesződnie, amikor ma éjjel senkivel sem akar csókolózni!

– Pontosan!

Egész nap nem láttam ilyen szépnek, gondolta Craig, ahogy a lány vidáman csillogó barna szemmel visszamosolygott rá a tükörben. Fölkapott egy törülközőt, és az egyik végét Sophie-nak nyújtotta. Mind a ketten megtörölték a kezüket, aztán Craig meghúzta a törülközőt, magához vonta a lányt és megcsókolta.

Sophie viszonozta a csókot. Craig kissé kinyitotta a száját, és nyelve hegyét a lány ajkához nyomta. Sophie tétovázott, mintha nem tudná pontosan, mitévő legyen – mintha még nemigen csókolózott volna. Craig agyán átvillant, hogy a lány talán csak füllentett, amikor a joghallgatóról meg a többi nagyfiúról mesélt.

– Nem megyünk vissza a kanapéra? – mormolta. – Sosem szerettem a budiban smárolni…

Sophie nevetve előreszaladt.

Érdekes, józanul nem tudok így sziporkázni, állapította meg Craig.

A kanapén szorosan a lány mellé ült és átölelte. Csak egy percig nézték a filmet, aztán a fiú újra megcsókolta Sophie-t.

187

Éjjel 0 óra 55 perc

Az öltözőből légzsilipes tengeralattjáró ajtó vezetett magába a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratóriumba. Kit elfordította a négyküllős kereket, és kinyitotta az ajtót. Igaz, hogy már járt itt, de akkor még nem működött a labor, és soha életében nem tette be a lábát olyan helyiségbe, ahol veszélyes vírusokkal dolgoznak, mert nem részesült vegyvédelmi képzésben. Miközben úgy érezte, mostantól csak önmagára számíthat, és a saját kezében van az élete, továbbment a zuhanyozóba. Nigel, kezében a burgundivörös bőr aktatáskával, követte. Elton meg Százszorszép odakint várakoztak a furgonban.

Kit becsukta az ajtót. Mivel az ajtók elektronikus összeköttetésben álltak egymással, a soron következő nem nyílt ki, amíg az előző be nem zárult. A

fiú füle kattogni kezdett, mert a laboratóriumban fokozatosan csökkent a légnyomás, hogy a levegő mindig befelé áramoljon, és ne szabadulhassanak ki a veszélyes anyagok.

Nigel és Kit most abba a helyiségbe léptek be, ahol a kék plasztik vegyvédelmi mentőruhák lógtak a fogasokon. Kit levette a cipőjét.

– Keress magadnak egy szkafandert, ami jó rád, és gyorsan bújj bele –

mondta Nigelnek. – Nem tarthatjuk be az összes biztonsági óvintézkedést.

Nincs időnk.

– Nekem ez nem tetszik – morogta Nigel. Kitnek sem tetszett, de nem volt más választása. – A szabályszerű eljárás túlságosan hosszú, muszáj lerövidítenünk – magyarázta.

– Ha ragaszkodsz az előírásokhoz, anyaszült meztelenre kell vetkőznöd, még a gatyád, az órád vagy a gyűrűd se maradhat rajtad, és mielőtt beöltözöl, steril alsóneműt meg gumikesztyűt kell húznod, ugyanúgy, mint a műtétre készülő sebészeknek. – Leakasztott a fogasról egy védőruhát, és nekilátott, hogy magára rángassa. – Kifelé még tovább tart a macera – folytatta. – Le kell zuhanyoznod a szkafanderben. Előbb fertőtlenítőoldattal, aztán tiszta vízzel.

Lépésről lépésre megszabták a teendőket. Öt percig zuhanyozol a védő-

ruhában, aztán mindent leveszel, még öt percig zuhanyozol meztelenül, majd körömkefével kezet mosol, kifújod az orrodat, gargalizálsz és köpsz. Csak akkor öltözhetsz fel, ha mindezt végigcsinálod. De most nem vacakolhatunk, mert akkor az összes ivenburni zsaru ideér, mire kijutunk, úgyhogy kihagyjuk a zuhanyozást, kibújunk a védőruhából, és olajra lépünk.

Nigelben meghűlt a vér.

– Mennyire veszélyes ez?

– Körülbelül annyira, mint csúcsforgalomban kétszázzal repeszteni.

Lehet, hogy otthagyod a fogadat, de valószínűbb, hogy túléled, persze csak akkor, ha nem szoksz rá túlságosan. Siess! Kapj már magadra egy rohadt ruhát! – Kit föltette a sisakját. A plasztik védőmaszk kissé torzította a látását.

Felhúzta a ruha elején lévő átlós cipzárt, aztán segített Nigelnek.

Úgy döntött, a szokásos sebészeti gumikesztyű nélkül is meglesznek.

Egy tekercs ragasztószalaggal Nigel szkafanderének merev mandzsettájához rögzítette a védőruha anyagából készült kesztyűt, majd megkérte Nigelt, hogy ugyanígy rögzítse az ő kesztyűjét is.

Amikor elkészültek, átmentek a dekontamináló zuhanyozóba, ahol a kis fülke négy falán és plafonján számos zuhanyrózsát láttak. Érezték, hogy ismét csökkent a légnyomás. Kit nem emlékezett pontosan, 25 vagy 50 pascal különbség van-e két helyiség között. A zuhanyozóból végre beléptek magába a laboratóriumba.

A fiút egy pillanatra elfogta a halálfélelem. Tudta, hogy itt akár a levegő is megölheti. Hirtelen rádöbbent, milyen meggondolatlan volt, amikor az előbb hetet-havat összehordott Nigelnek: igenis be kellene tartani a biztonsági óvintézkedéseket, és az eljárást éppolyan őrültség lerövidíteni, mint csúcsforgalomban kétszázzal repeszteni. Meg is halhatok, gondolta rémülten; fertőző betegséget kaphatok, méghozzá olyan súlyosat, hogy az orromból, a fülemből, a szememből, sőt a farkamból is dőlni fog a vér! Úristen, mit keresek én itt? Hogy lehettem ilyen ostoba?

Mélyeket lélegzett, és nyugalmat erőltetett magára. A laborban nem fenyeget veszély, teljes biztonságban vagy, mert nem a benti levegőt szívod, hanem a tisztát, ami kintről jön, hajtogatta. Egyetlen vírus sem juthat be ebbe a védőruhába! Ha Orlandóba repülnél egy Boeing-747-essel, a zsúfolt turista-osztályon sokkal előbb fertőzhetne meg valami vírus, mint idebent. Szedd össze magad!

A plafonról kacskaringós sárga légtömlők lógtak. Kit megragadta az egyiket, rákapcsolta Nigel derékszíjának szelepére, és figyelte, ahogy Nigel szkafandere felfújódik. A saját védőruhája szelepére is ráhúzott egy tömlőt, és a következő pillanatban meghallotta a gyorsan beáradó levegő sziszegését.

Már nem rettegett annyira.

Az ajtó mellett gumicsizmák sorakoztak, de Kit rájuk se hederített, mert azok csupán a szkafanderek talpát védték, nehogy bármelyik is kilyukadjon.

Kit körülnézett, tájékozódni próbált a laborban. Igyekezett a feladatára koncentrálni, és megfeledkezni a veszélyről. Minden fénylett körülötte, mert a helyiségeket speciális festékkel festették ki, hogy ne hatolhasson át a levegő a falakon. A rozsdamentes acélból készült asztalokon számos mikroszkóp és komputer állt, no meg egy telefax, mert a tudósok csak faxon küldhették ki a jegyzeteiket – ugyanis mind a zuhany, mind az autokláv ronggyá áztatta a papírt. Kit futó pillantást vetett a minták tárolására való hűtőszekrényekre, a 189

vegyvédelmi üvegkalitkákra meg az átlátszó műanyag védőborítóval letakart nyúlketrecekre. Ha szólt a telefon, az ajtó fölött piros lámpa villogott, mert a szkafanderben dolgozók nemigen hallották a csengetést. A veszélyre kék fény figyelmeztette az alkalmazottakat. A zárt láncú televízió kamrái a laboratórium valamennyi zugát lefedték, és szüntelenül továbbították a képeket a vezérlő-

terembe.

Kit egy ajtóra mutatott.

– Azt hiszem, ez vezet a páncélkamrába.

– Ahogy átvágott a helyiségen, megnyúlt a légtömlője. Benyitott a szekrénynél nem nagyobb fülkébe, amelyben a számkombinációs zárral védett hűtő állt. A LED-es nyomógombokon lévő számok sorrendjét minden ajtónyitás után felcserélték, hogy a munkatársak ujját figyelve senki

ne tud-hassa meg a kódot. De a zárat Kit szerelte fel, így ismerte a kombinációt –

hacsak időközben meg nem változtatták.

Beütötte a számokat, és meghúzta a fogantyút.

Az ajtó kinyílt.

Nigel a fiú válla fölött benézett a hűtőbe.

A felbecsülhetetlen értékű víruseIlenes szer gondosan kimért dózisait egyszer használatos fecskendőkbe szívták fel, hogy szükség esetén azonnal beadhassák az injekciót a betegnek. Kit a felső polcra bökött.

– Ez az! – kiáltotta, hogy kihallatsszon a hangja sisakból.

Nigel megrázta a fejét.

– Nekem nem kell a szer – felelte.

Kit nem akart hinni a fülének. Talán félreértettem, gondolta.

– Micsoda? – ordította.

– Nekem nem kell a szer – ismételte Nigel.

Kit döbbenten bámult rá.

– Mit beszélsz? Akkor miért jöttünk ide?

Nigel nem válaszolt.

A második polcon a különféle vírusmintákat tartották, amelyekkel a kísérleti állatokat fertőzték meg. Nigel figyelmesen elolvasta a címkékre írt neveket, majd kiválasztott egy Madoba-2-mintát.

– Mi a fenének kell ez neked? Mit akarsz vele? – kérdezte Kit. Nigel szó nélkül levette a polcról a Madoba-2 többi mintáját is.

Összesen tizenkét dobozt emelt ki a hűtőből.

Egy is elég volt hozzá, hogy megöljön valakit. Tizenkét doboz már súlyos járványt okozhatott. Kit nem szívesen ért volna hozzá a mintákhoz –

még a vegyvédelmi mentőruhában sem –, így egyszerűen nem értette, mi lehet Nigel célja a Madoba-2-vel.

– Én azt hittem, az egyik multinacionális gyógyszergyárnak dolgozunk

– mondta.

– Tudom.

190

Nigel megengedhette magának, hogy háromszázezer fontot fizessen Kitnek a ma éjszakai munkáért. A fiúnak persze fogalma sem volt róla, mennyit kap Elton és Százszorszép, de biztosra vette, hogy Nigelnek legalább félmilliót kell leperkálnia, még akkor is, ha Eltont meg a csajt olcsóbban megússza, mint őt. Tehát ahhoz, hogy Nigel is megtalálja a számítását, minimum egymilliót kell legombolnia a vevőről, sőt talán kétmilkó üti a markát! Kit tudta, hogy a kísérleti szer minden további nélkül megér ennyit.

De ki adna egymillió fontot egy gyilkos vírusért?

Amint föltette magának ezt a kérdést, rögtön kitalálta a választ.

Nigel eközben átment a labor túlsó végébe a mintákat tartalmazó dobozokkal, és valamennyit berakta a nagy vegyvédelmi üvegkalitkához hasonló, úgynevezett biológia biztonsági fülkébe, amelynek az elején két kerek nyílás volt. A tudósok ezeken a nyílásokon benyúlva végezhették a veszélyes kísérleteket. Mivel itt is szivattyú biztosította, hogy a levegő kívülről befelé áramoljon, nem tartották szükségesnek, hogy a fülke légmentesen záródjon, mert a laborban mindenki védőruhát viselt.

Nigel ezek után kinyitotta a burgundivörös bőr aktatáskát, amelynek a tetejét kék műanyag hűtőtasakokkal bélelték ki. Kit nyomban rájött, hogy miért: a vírusmintákat alacsony hőmérsékleten kellett tárolni. Az aktatáska

alját a törékeny tárgyak csomagolásához használt polisztirén darabkákkal töltötték meg, és ezeken – akár valami vagyont érő ékszer – egy közönséges parfümspray feküdt. Kit szemügyre vette az üres üveget. Látott már ilyet, és a márkát is ismerte – a nővére, Olga kedvence volt a Diableríe.

Nigel betette a biológiai biztonsági fülkébe a parfümsprayt, ami egy pillanat alatt bepárásodott.

– Azt az ukázt kaptam, hogy kapcsoljam be az elszívóberendezést. Hol a kapcsoló?

– Várj! – kiáltotta Kit. – Azonnal mondd meg, hogy mit csinálsz!

Nigel megtalálta a kapcsolót, s miután beindította az elszívót, elnéző

türelemmel magyarázni kezdett a fiúnak:

– A vevő szállítható formában óhajtja megkapni az árut, úgyhogy most szépen átöntöm a mintákat ebbe az üvegbe, méghozzá bent, ebben a biztonsági kasztniban, vagy mi a fenében, mert máshol veszélyes lenne. – Lehúzta az üveg nyakáról a szórófejet, aztán kinyitotta az első dobozt, és kivette belőle a vírusmintát rejtő átlátszó Pyrex fiolát, amelynek az oldalára fehér fokbeosztást festettek. Bár elég nehezen boldogult a szkafander védőkesztyűjében, Nigel lecsavarta a fiola kupakját, és beleöntötte a folyadékot az üvegbe. Gondosan visszacsavarta a kupakot a fiolára, s máris fölkapta a második dobozt.

– Tudod, hogy, mire akarják felhasználni… akiknek eladod? – kérdezte Kit.

– Sejtem.

– De ezzel embert lehet ölni… több százat, talán több ezret is!

– Tisztában vagyok vele.

Kit rájött, hogy a vírusminták célba juttatására nincs tökéletesebb hordozószerkezet a parfümspraynél, mert ezzel lehet a legegyszerűbben

aeroszolt előállítani. A vírust tartalmazó színtelen folyadékkal teli üveg teljesen ártalmatlannak látszik, így a biztonsági ellenőrök sehol nem fogják kiszúrni. Egy nő bármilyen nyilvános helyre észrevétlenül beviheti a sprayt, aztán előveheti a retiküljéből, és ártatlan képpel a levegőbe fújhatja a permetet, amelytől mindenki meghal, aki belélegzi. Persze a nő sem éli túl az akciót – a terroristák gyakran áldozzák fel önmagukat az ügyük érdekében –, de több embert fog lemészárolni, mint bármelyik öngyilkos társa, aki a testére kötözött bombával együtt saját magát is felrobbantja. Kit elborzadt a gondolattól.

– Ez tömeggyilkosság! – ordította.

– Igen. – Nigel megfordult, és a fiúra nézett. Kék szeme még a két arcvédő maszkon keresztül is ijesztően villogott. – És most már bűntársként te is nyakig benne vagy, úgyhogy fogd be a pofádat, és hagyj végre koncentrálni!

Kit felnyögött. Tudta, hogy Nigelnek igaza van. Eddig fel se merült benne, hogy lopásnál súlyosabb bűncselekménybe keveredhet. Már akkor is megrémült, amikor Százszorszép leütötte Susant a golyóscsapágyas gumibottal, ám az semmiség volt ehhez képest! Ez a szörnyűség ezerszer rosszabb, gondolta – de semmit sem tehetett. Szinte biztosra vette, hogy ha most megpróbálna véget vetni a balhénak, akkor Nigel agyonlőné – ha meg nem járnának sikerrel, és nem szállítanák a vírust a vevőnek, akkor Harry McGarry öletné meg, amiért nem fizeti vissza az adósságát. Rádöbbent, hogy ezt végig kell csinálnia, és meg kell kapnia a pénzét, különben meghal!

De közben arra is ügyelnie kell, hogy Nigel úgy bánjon a vírussal, mint a hímes tojással, mert akkor is biztos a halál, ha nem vigyáz!

Nigel ezalatt a biológiai biztonsági fülke nyílásain benyúlva az összes fiolából átöntötte a vírusmintát az üvegbe, majd a helyére illesztette szórófejet.

Kitnek semmi kétsége sem volt afelől, hogy az üveg külseje most már súlyosan fertőző, de erre nyilván Nigelt is figyelmeztették, mert amint végzett, belemerítette az üveget a fertőtlenítő folyadékkal teli tartályba,

amelyben a laborból kivitt tárgyakat dekontaminálták. Nigel a tartály túloldalán kihalászta és szárazra törölte az üveget, aztán az aktatáskából elhúzott két polietilén Ziploc tasakot. Betette az egyikbe a parfümsprayt, és lezárta a tasakot, majd erre a tasakra ráhúzta a másikat. Végül az immár két polietilén tasakban lapuló üveget óvatosan elhelyezte az aktatáskában, és lecsukta fedelet.

– Kész! – mondta Kitnek.

Kiléptek a laborból. Az aktatáskát Nigel vitte. Áthaladtak a zuhanyozón, de nem fertőtlenítették a védőruhájukat – nem volt rá idő. A fogasokhoz érve lerángatták magukról a merev, ormótlan szkafandereket, és fölvették a cipő-

jüket. Kit igyekezett távol tartani magát Nigel védőruhájától – főleg a minden bizonnyal fertőző kesztyűtől, amelyre rátapadtak a vírus apró maradványai.

Tiszta vízzel sem zuhanyoztak le, csak átvágtak a fülkén meg az öltö-

zőn, és kiléptek a labor előterébe, ahol a négy megkötözött biztonsági őr mozdulatlanul kuporgott a falnál.

Kit az órájára nézett. Harminc perce hallgatta le Toni Gallo és Steve Tremlett telefonbeszélgetését.

– Remélem, Toni még nincs itt – morogta.

– Ha itt van, majd semlegesítjük.

– Azelőtt zsaru volt. Őt nem lesz olyan könnyű elintézni, mint ezeket az őröket. És lehet, hogy még ebben az álcában is felismer.

Kit megnyomta az ajtónyitó zöld gombot, és Nigellel együtt végigrohant a folyosón. Óriási megkönnyebbülésére az előcsarnokban egy lelket se látott; Toni Gallo még nem érkezett meg. Sikerült, gondolta, bár tudta, hogy Toni bármelyik pillanatban befuthat.

A furgon járó motorral várakozott a Kreml főbejáratánál. Elton a volánnál ült, Százszorszép meg hátul, a rakodótérben. Nigel beugrott Elton mellé, Kit követte.

– Indulj! Indulj! – ordította.

Még be sem csukta az ajtót, amikor Elton beletaposott a gázba és elhúzott.

Vastag hótakaró borította a talajt, így a furgon nyomban megcsúszott, majd oldalirányba perdült, de Elton visszanyerte az uralmát fölötte. A kapunál megálltak.

Willie Crawford kihajolt az őrház ajtaján.

– Na, megbütyköltétek a telefont? Most már minden oké? – kérdezte.

Elton lecsavarta az ablakot.

– Még nem egészen – felelte. – Kell néhány alkatrész. Majd visszajövünk.

– Egyhamar biztos nem, ebben a pocsék időben – jegyezte meg kedé-

lyesen Willie.

Kit tűkön ült. Halkan felnyögött.

– Lepuffantsam a gazembert? – suttogta hátulról Százszorszép.

– Igyekszünk, ahogy csak tudunk – mondta nyugodtan az őrnek Elton, és felcsavarta az ablakot.

A következő’ pillanatban fölemelkedett a sorompó. Kigördültek a kapun.

Az úton fényszórók villogtak. Déli irányból autó közeledett – Kit úgy látta, egy krémszínű négyajtós Jaguár.

Elton észak felé fordult. A furgon bőgő motorral, gyorsan távolodott a Kremltől.

Kit belenézett a visszapillantó tükörbe, a krémszínű kocsi fényszóróit figyelte. A Jaguár behajtott a Kreml kapuján.

Toni Gallo, gondolta Kit. Egy orrhosszal lemaradt a szuka!

193

194

Éjjel 1 óra 15 perc

Amikor Carl Osborne lefékezett a Kreml kapusfülkéje előtt, Toni a férfi mellett, az utasülésén ült, az anyja pedig hátul.

Toni Carl kezébe nyomta az anyja nyugdíjas igazolványát.

– Ezt adja oda az őrnek a saját újságíró igazolványával együtt – mondta, mert az Oxenford Medical valamennyi vendégének be kellett mutatnia valamilyen személyazonosításra alkalmas okmányt.

Carl leengedte az ablakot, és átnyújtotta az őrnek az iratokat.

Osborne mellől kinézve Toni meglátta Hamish McKinnont.

– Jó estét, Hamish, én vagyok az – szólt oda a férfinak. – Két vendéget hoztam.

– Jó estét, Ms. Gallo – üdvözölte az őr. – A hátul ülő hölgynél egy kutya van?

– Ne kérdezze.

Hamish gondosan följegyezte a neveket, aztán mindkét igazolványt visszaadta.

– Steve-et a recepción találja.

– Működnek a telefonok?

– Egyelőre nem. A szerelők éppen most mentek el valami pótalkat-részért – felelte Hamish, majd fölhúzta a sorompót, és Carl behajtott.

Tonit elöntötte a pulykaméreg, de elfojtotta a haragját, csak magában szidta a Hibernian Telecomot. Egy ilyen éjszakán igazán magukkal hozhatták volna a szükséges alkatrészeket, mert egyre rosszabb az idő, és lehet, hogy hamarosan járhatatlanok lesznek utak, gondolta dühösen. Kételkedett benne, hogy a szerelők reggelnél előbb visszajönnek.

Ez a váratlan fordulat meghiúsította a tervét. Eddig abban reménykedett, hogy ha délelőtt fölhívja Stanleyt, csupán annyit kell közölnie vele: az éjszaka folyamán akadt ugyan egy kis probléma a Kremlben, de ő megoldotta – aztán szépen megbeszélhetik, hány órakor randevúznak. Most úgy látta, a beszámo-lója talán nem lesz ilyen megnyugtató.

Carl megállt a főbejárat előtt.

– Maga itt várjon meg – mondta Toni, s mielőtt a férfi vitába szállhatott volna vele, kiugrott a kocsiból. Nem akarta, hogy Osborne bemenjen vele az épületbe, ha elkerülhető. A kőoroszlánok között fölszaladt a lépcsőn, belökte az ajtót, és besietett az előcsarnokba. Meglepte, hogy senki sincs a recepción.

Egy pillanatig tétovázott, átgondolta a helyzetet. Az egyik őr nyilván 195

járőrözik, de egyszerre nem lett volna szabad elhagyniuk a helyüket! Bárhol lehetnek az épületben – és az ajtó őrizetlenül maradt!

A vezérlőterem felé indult – majd a monitorok megmutatják, hol vannak a biztonságiak.

Megdöbbent, amikor a vezérlőtermet is üresen találta.

Mintha jéggé dermedt volna a szíve. Rájött, hogy valami komoly baj van. Négy őr eltűnése nem egyszerű szabálysértés – sokkal több annál.

Ismét a monitorokra nézett. Mindegyiken üres helyiségeket látott.

Tudta, hogy ha a négy biztonsági őr az épületben tartózkodik, akkor az egyik-nek másodperceken belül fel kell bukkannia valamelyik képernyőn. De hiába várt, sehol nem észlelt mozgást.

Ekkor megakadt a szeme valamin, és tüzetesebben megvizsgálta a felvételt, amit a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratórium egyik kamerája készített.

A képernyő alján ez a dátum állt: december 24. Toni az órájára pillantott: negyed kettő, december 25. – karácsony első napja! Hiszen ezek a tegnap éjszakai képek! Valaki hozzányúlt a videóhoz!

Toni leült a számítógéphez, és belépett a programba. Három perc alatt megállapította, hogy a négyes fokozatú labort mutató összes monitoron a tegnapi film pereg. Korrigálta a hibát, majd újra szemügyre vette a képernyőket.

Az öltözők előterében négy ember kuporgott a padlón. Toni rémülten meredt a monitorra. Istenem, add, hogy éljenek!

Az egyik megmozdult.

Toni közelebb hajolt, s ahogy jobban megnézte őket, fölismerte a sötét egyenruhás őröket. Hátratett kézzel ültek, mintha megkötözték volna mind a négyüket.

– Nem! Nem! – kiáltott fel Toni.

De bármennyire szerette volna megúszni, le kellett vonnia a szomorú következtetést: betörtek a Kremlbe.

Úgy érezte, mindennek vége, a sorsa meg van pecsételve. Előbb Michael Ross, most meg ez a szörnyűség! Nem tudta, hol hibázott, hol rontotta el, hiszen minden tőle telhetőt megtett az épület védelme érdekében – mégis teljes csődöt mondott. Cserbenhagyta Stanleyt.

Az ajtó felé fordult. Először ösztönösen a négyes fokozatú laborba akart rohanni, hogy kiszabadítsa a foglyokat, ám rögtön eszébe jutott, mire

tanították a rendőri kiképzésen. Állj! Mérd fel a helyzetet! Tervezd meg, hogyan reagálsz rá! Toninak számolnia kellett vele, hogy a tettesek talán még mindig az épületben vannak, bár gyanította, hogy a betörést a Hibernian Telecom szerelői követték el, akik éppen akkor léceltek le, amikor ő megérkezett. Ilyen körülmények között mindenekelőtt a rendőrséget kell értesítenie, hogy ne ő

legyen az egyetlen, aki tud róla, mi folyik a Kremlben. Most ez a legfontosabb 196

feladat!

A telefon után nyúlt, fölkapta a kagylót. Természetesen ez a készülék sem működött. Toni sejtette, hogy a hálózat nem véletlenül robbant le – ez valószínűleg a betörők műve, bármi volt is a szándékuk vele. Előkapta a zsebéből a mobilját, és az ivenburni kapitányságot hívta.

– Itt Toni Gallo, az Oxenford Medical biztonsági főnöke beszél.

Betörtek az épületbe. Megtámadták négy biztonsági őrömet.

– A tettesek még a helyszínen tartózkodnak?

– Nem hiszem, de nem vagyok biztos benne.

– Megsérült valaki?

– Nem tudom. Amint leteszem a telefont, ellenőrizni fogom, de előbb önöknek akartam bejelenteni az esetet.

– Majd megpróbálunk kiküldeni egy járőrautót… bár az útviszonyok elég rémesek – mondta a hangjából ítélve fiatal, határozatlan közrendőr.

Toni megpróbálta megértetni vele, hogy sürgősen intézkednie kell.

– Lehet, hogy biokatasztrófa veszélye áll fenn. Tegnap meghalt egy fiatalember, akivel egy innen kiszabadult vírus végzett.

– Igyekszünk segíteni, asszonyom.

– Ha nem tévedek, Frank Hackett ma éjjel szolgálatban van. Nincs bent véletlenül?

– A lakásán tart telefonügyeletet.

– Akkor nyomatékosan ajánlom, haladéktalanul hívja fel, ébressze föl, és tájékoztassa a történtekről.

– Feljegyeztem a tanácsát, asszonyom.

– Az összes telefonunk rossz, valószínűleg a behatolók keze van a dologban. Legyen szíves, írja fel a mobilszámomat. – Toni lediktálta a számot, majd hozzátette: – Kérje meg Franket, hogy azonnal jelentkezzen.

– Átadom az üzenetét.

– Szabad a nevét?

– David Reid közrendőr.

– Köszönöm. Várjuk a járőrautót. – Toni zsebre vágta a mobilját.

Biztosra vette, hogy a tejfölösszájú kis zsaru nem fogta fel a telefonhívása jelentőségét, de azért nyilván továbbítja az információt a feletteseinek. Nem tehetett ennél többet – különben sem volt ideje tovább győzködni a fiút.

Kiszaladt a vezérlőteremből a folyosóra, és a négyes fokozatú labor felé futott.

Igazolványát odatartotta az érintés nélküli kártyaolvasó elé, mutatóujját a szenzorhoz nyomta és bement.

Steve, Susan, Don és Stu a falnál ültek, kezüket-lábukat megkötözték.

Susan úgy nézett ki, mintha nekiment volna egy fának: földagadt az orra, véres volt az álla meg a blúza. Don homlokán csúnya nyílt seb tátongott.

– Mi a fene történt itt? – kérdezte Toni, miközben letérdelt, és nekilátott, hogy kiszabadítsa a gúzsból az őröket.

Éjjel 1 óra 30 perc

A Hibernian Telecom furgonja csigalassúsággal vánszorgott a harminccentis hóban. Elton csak tizenöt-húsz kilométeres sebességgel mert vezetni, nehogy megcsússzon a kocsi. Hatalmas hópelyhek bombázták a szélvédőt, amelynek alján egyre nőtt, egyre vastagodott két fehér háromszög, az ablaktörlők pedig egyre kisebb ívet írtak le, és Elton végül már egyáltalán nem látott ki. Meg kellett állnia, hogy letörölje a havat.

Kit reszketett a félelemtől. Kezdetben azt hitte, egyszerű lopásban vesz részt, amiből nem lesz komoly baj. Az apja ugyan egy vagyont veszít, ő azonban meg tudja adni a tartozását Harry Macnek. Mivel meg volt győződve róla, hogy ezt az adósságot egyébként is az apjának kellett volna kifizetnie, úgy érezte, valójában nem is történik igazságtalanság, az öregе megérdemli, amit kap. De aztán rádöbbent, hogy Madoba-2 vírust csak egyetlen okból vehet valaki: ha rengeteg embert akar megölni! Kit a legvadabb rémálmában sem gondolta, hogy ilyen rettenetes bűncselekménybe keveredik.

Azon töprengett, vajon kik lehetnek Nigel vevőjének megbízói – japán fanatikusok, muzulmán fundamentalisták, IRA terroristák, palesztin öngyilkos merénylők vagy gépfegyverekkel felszerelt, a távoli montanai hegyekben rejtőző paranoiás amerikaiak –, bár ez tulajdonképpen mindegy volt. Mert akárki szerzi is meg a vírust, az gyilkolni fog vele, és tömegek halnak majd meg úgy, hogy szemükből dől a vér!

Kit hiába törte a fejét, mit tehetne. Ha most megpróbálná lefújni a balhét, és vissza akarná vinni a vírusmintákat a laborba, Nigel megölné, vagy hagyná, hogy Százszorszép nyírja ki. Átvillant az agyán, hogy mi lenne, ha kinyitná az ajtót, és kiugrana a lassan döcögő furgonból – talán eltűnhetne a hófúvásban, mielőtt elkaphatnák. De rájött, hogy ez nem megoldás, mert a gengszterek már megkaparintották a vírust, ő meg továbbra is negyedmillió fonttal tartozna Harry Macnek.

Tudta, hogy nincs mese, végig kell csinálnia. Majd ha már átadták az árut a vevőnek, talán névtelen levelet küldhet a rendőrségnek, és megírhatja, hogy Nigel meg Százszorszép a tettes – hátha a zsaruk még időben a vírus nyomára akadnak, mielőtt azt felhasználják. De lehet, hogy okosabban tenné, ha kitartana az eredeti terve mellett, és felszívódna – hiszen nem valószínű, hogy valaki Luccában akarna járványt okozni.

Persze előfordulhat, hogy a vírust éppen azon a repülőgépen permetezik a levegőbe, amelyen Olaszországba utazik, és akkor az életével kell fizetnie.

199

Győz az igazság, meglakol a bűnéért…

Ahogy a szemét meresztve belebámult a hóviharba, egyszer csak kivilágított cégtáblát pillantott meg: „Motel.” Elton lekanyarodott az útról. Az ajtó fölött lámpa égett, és nyolc-kilenc kocsi állt a parkolóban. A fiút meglepte, hogy a motel nyitva van. Vajon ki tölti ilyen helyen a karácsonyt? Talán néhány hindu, egy-két hóban elakadt üzletember vagy tilosban járó szerelmes-pár.

Elton leparkolt egy Vauxhall Astra kombi mellett.

– Eredetileg úgy terveztük, hogy itt hagyjuk a furgont, mert azt túl könnyű azonosítani – mondta. – Az Astrával kéne visszamennünk a reptérre, de fogalmam sincs, eljutunk-e vele odáig.

– Te seggfej! – förmedt rá a rakodótérből Százszorszép. – Miért nem egy Land Rovert szereztél?

– Azért, te ronda ribanc, mert az Astra az egyik legnépszerűbb, de legkevésbé feltűnő autó Angliában, és a balfék meteorológusok azt mondták, nem lesz hó!

– Hagyjátok abba – szólt rájuk higgadtan Nigel, miközben levette a parókáját meg a szemüvegét. – Ti is szabaduljatok meg az álcátoktól. Nem tudhatjuk, hogy azok a biztonsági őrök mikor adnak személyleírást rólunk a rendőrségnek.

A többiek követték a példáját.

– Itt maradhatnánk egy darabig. Kivehetnénk két szobát, és megvárhatnánk, míg elmúlik a vihar – javasolta Elton.

– Túl veszélyes – felelte Nigel. – Csak néhány kilométerre vagyunk a labortól.

– Ha mi nem tudunk autóval elindulni, akkor a zsaruk se tudnak. Amint enyhül az idő, nekivágunk.

– Randevúnk van a vevővel.

– Tuti, hogy ebben a szar hóban nem fog helikopterezni.

– Ez igaz.

Kit mobilja csengett. A fiú ellenőrizte, mit mutat a laptop képernyője.

Amikor látta, hogy nem a Kremlből átirányított hívás futott be, hanem őt keresik, beleszólt a telefonba.

– Igen?

– Én vagyok az. – Kit megismerte Hamish McKinnon hangját. – A mobilomról beszélek, de sietnem kell. Willie mindjárt visszajön a klotyóból.

– Mi a helyzet?

– Megérkezett a spiné. Épphogy elkerültétek egymást.

– Láttam a kocsit.

– Megtalálta a megkötözött őröket, és rögtön hívta a rendőrséget.

– Ki tudnak menni hozzátok ebben a pocsék időben?

– Azt ígérték, megpróbálják. A spiné az előbb jött le a kapusfülkébe, és 200

szólt, hogy számítsunk rájuk. Amikor ideérnek… Bocs, most dolgom van. –

Willie letette a telefont.

Kit zsebre vágta a mobilját.

– Toni Gallo megtalálta az őröket – jelentette. – Kihívta a zsarukat.

Állítólag már úton vannak.

– Ez eldönti a vitát – közölte Nigel. – Szálljunk át az Astrába!

201

Hajnali 1 óra 45 perc

Craig éppen becsúsztatta a kezét Sophie pulóverének szegélye alá, amikor lépteket hallott. Kibontakozott az ölelésből és körülnézett.

Caroline hálóingben mászott le a létrán a szénapadlásról.

– Egy kicsit furcsán érzem magam – dünnyögte, és a fürdőszoba felé indult.

Craig dühös volt, amiért a nővére belegyalogolt a magánéletébe. Jobb híján a tévét nézte: az időközben szép fiatal lánnyá változott filmbeli boszorkány egy jóképű lovagot készült elcsábítani.

Caroline visszajött.

– Bűzlik az egész fürdőszoba! Ki rókázott? – kérdezte fintorogva, majd válaszra sem várva fölmászott a szénapadlásra és lefeküdt.

– Tiszta átjáróház – suttogta Sophie.

– Mintha az ember a glasgow-i főpályaudvaron próbálna szeretkezni –

morogta Craig, de újra megcsókolta a lányt. Sophie ezúttal kinyitotta a száját, és nyelve hozzáért a fiúéhoz. Craig örömmámorban úszva felsóhajtott.

Ismét benyúlt a pulóver alá, és a vékony pamut melltartón keresztül megérintette, majd gyöngéden megszorította a lány meleg, gömbölyű kis mellét. Sophie önkéntelenül is kéjesen felnyögött.

– Maradjatok már csendben! – szólalt meg Tom. – Nem tudok aludni tőletek!

Abbahagyták a csókolózást. Craig kihúzta a kezét Sophie pulóvere alól.

Úgy érezte, mindjárt felrobban mérgében.

– Ez rémes! Ne haragudj – motyogta.

– Nem mehetnénk innen máshova? – kérdezte Sophie.

– Például hova?

– Abba a padlásszobába nem lehet, ahol délután voltunk?

Craiget felvillanyozta az ötlet. Ott kettesben lehetünk, senki nem fog zavarni bennünket, gondolta.

– Zseni vagy! – mondta és fölállt.

Belebújtak a kabátjukba meg a gumicsizmájukba, aztán Sophie egy pomponos rózsaszín gyapjúsapkát húzott a fejére. Aranyos, ártatlan kislánynak látszott benne. Craig elámulva halkan felkiáltott:

– Gyönyörű!

– Micsoda?

– Te

Sophie elmosolyodott. Pár órája még „unalmas tökfejnek" nevezte volna a fiút, ha az a szépséget dicsérte volna, de azóta – talán a vodka hatására –

megváltozott a kapcsolatuk. Craig azonban úgy érezte, a fürdőszobában fordult a kocka, amikor közösen pátyolgatták Tomot. Alighanem a segítségre szoruló gyerek kényszerítette rá őket, hogy felnőttként viselkedjenek. A történtek után Sophie-nak nehéz lett volna tovább játszania a dacos, közönyös nagylány szerepét.

A fiú sosem hitte volna, hogy egy lány szívéhez az összerókázott fürdőszoba felmosásán keresztül vezethet az út.

Kinyitotta a pajtaajtót. A hideg szél a kabátjukra fújta a havat, a nagy fehér pelyhek úgy tapadtak a rájuk, mintha konfettivel szórták volna be őket.

Craig gyorsan kilépett, tartotta Sophie-nak az ajtót, aztán becsukta.

Stepfall romantikus filmbe illő látványt nyújtott. A hó beborította a meredeken lejtőtetőt, kupacokban állt az ablakpárkányokon, és harminc centi vastag fehér paplan takarta az udvart. Óriáspelyhek lejtettek táncot a környező’

falakon égő lámpák arányló fénykörében. A hó ráfagyott egy talicskára, egy farakásra meg egy kerti öntözőcsőre, és mindhármat jégszoborrá változtatta.

– Olyan, mint egy karácsonyi képeslap! – lelkendezett tágra nyílt szemmel Sophie.

Craig kézen fogta a lányt. Ahogy átvágtak az udvaron, úgy emelgették a lábukat, mint a gázlómadarak, majd a ház sarkánál bekanyarodtak. Craig lesöpörte a havat a hátsó ajtó közelében lévő szemetesláda fedeléről, majd ráállt, és fölhúzódzkodott a konyha kis előterének alacsony tetejére.

Visszanézett a tétovázó Sophie-ra.

– Gyere! – sziszegte, és a lány felé nyújtotta a karját.

Sophie a fiú kezét szorítva fölmászott a szemetesládára. Craig a másik kezével megfogta a lejtős tető szélét, nehogy elveszítse az egyensúlyát, aztán fölsegítette a lányt. Egy pillanatig úgy feküdtek egymás mellett a hóban, mint a szerelmesek az ágyban. Végül Craig föltápászkodott.

A padlásajtó alatt futó kőpárkányra lépett, lerugdosta róla a havat, kinyitotta a nagy ajtót, majd visszament Sophie-hoz.

A lány négykézlábra állt, de amikor megpróbált fölegyenesedni, a gumicsizmában megcsúszott és elesett. Látszott rajta, hogy nagyon megijedt.

– Kapaszkodj belém – mondta Craig és fölhúzta. Sophie eltúlozza a dolgot, ez igazán nem veszélyes, nem kéne ennyire begyulladnia, gondolta, de nem bánta, hogy a lány fél, mert így legalább megmutathatta, milyen erős férfi, milyen bátran oltalmazza a gyenge nőt.

Még mindig a lány kezét fogva, Craig kiállt a párkányra. Sophie föllépett melléje, és átölelte a derekát. A fiú legszívesebben húzta volna az időt, mert élvezte, ahogy Sophie belecsimpaszkodva szorosan hozzásimul, de oldalazva elindult a párkányon, s amikor a nyitott ajtóhoz ért, besegítette a lányt a padlásszobába, aztán ő is bement.

203

Belülről becsukta az ajtót, és villanyt gyújtott. Csúcs, gondolta izgatottan; kettesben vagyunk az éjszaka közepén, senki nem fog zavarni bennünket – azt csinálunk, amit akarunk!

Lehasalt a padlóra, és a résen lenézett a konyhába. Odalent mindössze egyetlen villanykörte égett, a kis előtérbe nyíló ajtó fölött. A tűzhely előtt fekvő Nellie fölkapta a fejét, és a fülét hegyezte: tudta, hogy a gyerekek a padlásszobában vannak.

– Aludj – mormolta Craig. Akár hallotta, akár nem, a kutya a mancsára hajtotta a fejét, és lehunyta a szemét.

Sophie borzongva kuporgott a régi díványon.

– Lefagy a lábam – panaszolta.

– Mert belement a hó a csizmádba. – Craig letérdelt, és lehúzta a lány gumicsizmáját. Sophie zoknija teljesen átázott, apró fehér lába pedig olyan

hideg volt, mintha most vette volna ki a mélyhűtőből. Craig előbb a kezével melengette, aztán hirtelen ötlettel fölhúzta a pulóverét, és a lány talpát meztelen mellkasához szorította.

– Istenem, de jó! – sóhajtott fel Sophie.

Ábrándjaiban Craig már sokszor hallotta tőle ezt a mondatot – de nem egészen ilyen körülmények között.

204

Éjjel 2 óra 0 perc

Toni a vezérlőteremben ült, és a monitorokat nézte. Steve meg az őrök részletesen elmesélték neki, mi történt attól kezdve, hogy a „telefonszerelők” beléptek az előcsarnokba, addig a pillanatig, amíg a négy ember közül ketten előbukkantak a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratóriumból, és a kis előtéren átvágva eltűntek. A foglyul ejtett biztonságiak az elegáns, karcsú burgundivörös bőr aktatáskára is emlékeztek, amit az egyik férfi kezében láttak. Miközben Steve elsősegélyt nyújtott neki, Don elmondta, hogy valamelyik betörő megpróbált gátat vetni az erőszaknak. Toni emlékezetébe mélyen belevésődött a fickó kiáltása: Még nem vagy bent a laborban, és ha így folytatod, nem is leszel! Úgyhogy csak akkor szórakozz tovább, ha reggel tízkor üres kézzel akarsz az ügyfél elé állni!

Most már nyilvánvaló volt, miért jöttek ide a gengszterek: a laborból akartak ellopni valamit. Toni elborzadt. Úgy érzete, tudja mit vittek el.

Lejátszotta a négyes fokozatú laborban 0 óra 55 perc és 1 óra 15 perc között készült felvételt. Bár a monitorok az adott időintervallumban nem ezeket a képeket mutatták, a számítógép memóriája tárolta őket, úgyhogy Toni két vegyvédelmi mentőruhába öltözött férfit látott a laboratóriumban.

Elállt a lélegzete, amikor az egyik kinyitotta a páncélkamra ajtaját, majd beütötte a számkombinációt. Tehát a fickó ismerte a kódot! Amikor a hűtő ajtaja kinyílt, a másik férfi egymás után emelte le a mintákat a polcról.

Toni leállította a visszajátszást, kimerevítette a filmkockát.

Az ajtó fölött elhelyezett kamera a férfi válla fölött belátott a hűtő

belsejébe, és a férfi kezében lévő kis fehér dobozokat is rögzítette. Toni ujjai szélsebesen száguldottak a klaviatúrán. Billentyűparanccsal kinagyította a fekete-fehér képet, és a monitorra nézve megpillantotta a dobozokon a bioveszély nemzetközileg használt jelzését. Most már tudta, hogy a férfi vírusmintákat lopott! A képélesítő programot futtatva még jobban ráközelített a dobozokra, és az egyiken lassan olvashatóvá vált a Madoba-2 felirat.

Toni egész idő alatt ettől rettegett, de a bizonyság mégis fejbe kólintotta, s mintha a halál jéghideg lehelete csapta volna meg. A félelemtől mozdulatlanná dermedve meredt a monitorra. Hevesen vert a szíve, és úgy kongott a mellkasában, akár a lélekharang. Tisztában volt vele, hogy a Madoba-2 a létező legveszélyesebb gyilkos vírus, az elképzelhető legrettenetesebb fertőző

anyag, amit többrétű biztonsági rendszerrel kell őrizni, és csak a legmagasabb szintű képzésben részesült, vegyvédelmi mentőruhát viselő munkatársak 205

nyúlhatnak hozzá. Most azonban egy tolvajbanda kaparintotta meg, s a gengszterek egy vacak aktatáskában vitték magukkal!

Mi lesz, ha karamboloznak, és pánikba esve eldobják a táskát? A vírus illetéktelenek birtokába kerülhet, akiknek halvány fogalmuk sincs róla, miféle folyadék ez, milyen szörnyű veszély fenyegeti őket! És ha a tolvajok valami szerencsés véletlen folytán nem juttatják a vírust a levegőbe, majd az „ügyfél” szándékosan megteszi. Valaki iszonyú tervet eszelt ki; a vírussal százakat, ezreket készül megölni, sőt az is lehet, hogy pusztító járványt akar okozni, amellyel egész populációkat mészárolhat le!

És a gazemberek tőlem szerezték meg ezt a gyilkos biológiai fegyvert, gondolta keserűen Toni.

Teljesen kétségbeesve újra elindította a filmet, és rémülten figyelte, ahogy az egyik betörő sorra átönti a fiolák tartalmát egy Diablerie márkájú parfümspraybe – vagyis magába a hordozószerkezetbe –, s ezzel a látszólag egyszerű kölnisüveg tömegpusztító fegyverré változik. Aztán végignézte, amint a fickó óvatosan dupla polietilén tasakba zárja a sprayt, majd beleteszi a polisztirén darabkákkal bélelt aktatáskába.

Eleget látott. Nemcsak azt tudta pontosan, mi a teendője, hanem azt is, hogy a rendőrségnek nagyszabású akcióra kell felkészülnie – méghozzá sürgősen, mert ha gyorsan cselekednének, még elfoghatnák a tolvajokat, mielőtt azok átadnák a vírust a vevőnek.

Toni visszaállította az alapértelmezés szerinti helyzetet, aztán fölugrott a monitorok elől, és kisietett a vezérlőteremből.

A kiszabadított biztonsági őrök az előcsarnokban üldögéltek a vendé-

geknek fenntartott klubfotelokban, és abban a tévhitben teáztak, hogy a véget ért a krízis. Toni úgy döntött, rendet teremt, még akkor is, ha rá kell szánnia néhány értékes másodpercet.

– Figyelem, fontos dolgunk van! – közölte pattogó hangon. – Stu, maga menjen vissza a vezérlőterembe, és kérem, foglalja el az őrhelyét. Steve, irány a portáspult! – Aztán Donhoz fordult. – Maga ott marad, ahol van – mondta, mert a férfi homlokán lévő nyílt seben csak hevenyészett ideiglenes kötés fehérlett.

Susan Mackintosh, akit gumibottal vertek agyba-főbe, a várakozó vendégeknek kitett kanapén feküdt. Arcáról már lemosták a vért, de súlyosan megsebesült. Toni letérdelt mellé, és csókot lehelt a homlokára.

– Szegénykém! Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Elég pocsékul. Szédülök.

– Sajnálom, hogy ilyen szörnyűség történt.

– Ez a csók mindent megért – motyogta halvány mosollyal Susan.

Toni megsimogatta a lány vállát.

– Úgy látom, megmaradsz.

Az anyja Don mellett ült.

206

– Képzeld, ez a kedves Steve megkínált egy csésze teával – mondta. A kölyökkutya a padlóra terített újságon csóválta a farkát, mert a mama aprósüteménnyel etette.

Toni Tremlettre nézett.

– Köszönöm, Steve.

– Derék, rokonszenves fiú. Éppen hozzád való – jegyezte meg a mama.

– Sajnos nős – felelte Toni.

– Ez manapság már nem számít. Senkit sem zavar.

– Engem igen. – Toni Steve-hez fordult. – Hol van Carl Osborne?

– A férfivécében.

Toni bólintott, és elővette a mobilját. Úgy vélte, legfőbb ideje újra felhívni a rendőrséget.

Emlékezett rá, mit mesélt neki Steve Tremlett az ivenburni regionális kapitányságon ma éjjel szolgálatban lévő állomány létszámáról: egy felügyelő, két őrmester, hat egyenruhás közrendőr meg egy főfelügyelő, akit a lakásán lehet telefonon elérni. Összesen tíz fő – ennyi nem elég egy ilyen óriási jelentőségű válsághelyzetben! Toni tudta, mit tenne, ha ő volna főnök: azonnal behívna húszharminc tisztet, rendőrségi célra igénybe venne és kivezényelne néhány hóekét, elrendelné, hogy zárják le az utakat, azonkívül készenlétbe helyezne egy fegyveres osztagot, amely majd letartóztatja a tolvajokat.

Mindezt persze a lehető leggyorsabban, nehogy a tettesek egérutat nyerjenek.

A teendőkre koncentrálva új erőre kapott, s a történtek borzalma lassan elhalványult. Mindig fellelkesítette az akció – márpedig a nyomozás, a bűnüldözés akció volt a javából!

A kapitányságon ismét David Reid vette fel a telefont. Amikor Toni bemutatkozott, a fiatal közrendőr közölte:

– Kiküldtünk önökhöz egy járőrautót, de visszafordultak a kollégák.

Ebben a rémes időben nem…

Toni elszörnyedt. Ő azt hitte, hamarosan megérkezik a rendőrség!

– Komolyan beszél? – kérdezte szinte kiabálva.

– Látta az utakat, asszonyom? Mindenütt sorsukra hagyott kocsik állnak! Semmi értelme, hogy a járőrautó is elakadjon a hóban.

– Krisztusom! Hát miféle nyámnyila alakokat vesznek fel rendőrnek mostanában?

– Ne tessék velem gorombáskodni, asszonyom.

Toni fékezte magát.

– Igaza van, elnézést kérek. – Eszébe jutott, mire tanították a kikép-zésen: ha a rendőrség tévesen ítél meg egy súlyos válságot, és ennek következtében rosszul reagál rá, az gyakran annak köszönhető, hogy a testületnél senki nem ismeri fel a veszélyt mindjárt a kezdet kezdetén, mert az első

jelentés egy Reid közrendőrhöz hasonló tapasztalatlan újonchoz fut be. Toni tudta, mi a feladata: mindenekelőtt rá kell vennie Reidet, hogy haladéktalanul 207

továbbítsa a kulcsfontosságú információt a felettesének. – A helyzet a következő. Először: a tolvajok jelentős mennyiségű vírust loptak el a laboratóriumból. A vírus neve Madoba-2, és emberre nézve halálos, tehát biokatasztrófa veszélye áll fenn.

– Biokatasztrófa veszélye áll fenn – visszhangozta Reid, és nyílván le is írta Toni szavait.

– Másodszor: a tettesek négyen vannak. Három férfi – két fehér meg egy fekete – és egy fehér bőrű nő. „Hibernian Telecom” cégjelzéses furgonnal távoztak a helyszínről.

– Tudna részletesebb személyleírást adni róluk?

– Én nem, de a biztonsági őrség parancsnoka látta őket. Mindjárt utasítom, hogy egy percen belül hívja fel magát. Harmadszor: két sérültünk van. Az egyiket gumibottal ütötték le, a másikat fejbe rúgták.

– Ön szerint milyen súlyos a sérülésük?

Toni úgy emlékezett, ezt alig egy másodperccel ezelőtt már elmondta, de rájött, hogy Reid listáról olvassa a kötelező kérdéseket.

– A gumibottal leütött őr orvosi segítségre szorul.

– Értettem.

– Negyedszer: a betörőknek fegyverük volt.

– Pontosan miféle?

Toni Steve-hez fordult, aki rajongott a puskákért és revolverekért.

– Meg tudta nézni a fegyvereiket?

Steve bólintott.

– Mind a négynél kilencmilliméteres Browning automata pisztolyt láttam. Tizenhárom töltény fér a tárba. Azt hiszem, a hadsereg leselejtezett

készletéből származhatnak a stukkerek. – Toni elismételte az adatokat Reidnek.

– Tehát fegyveres rablásról van szó – állapította meg a rendőr.

– Igen, de az a legfontosabb, hogy a betörők még nem juthattak messzire, és a furgont könnyű azonosítani. Ha igyekszünk, elkaphatjuk őket.

– Ma éjjel, ebben a hóban, nem lehet igyekezni.

– Hóekéket kell kivezényelniük. Ez nyilvánvaló.

– A rendőrségnek nincsenek hóekéi.

– De a környéken biztos sok van, hiszen majdnem minden télen meg kell tisztítani az utakat.

– Az úttisztítás nem a rendőrség dolga. A hókotrás a helyi önkormányzat kötelessége.

Toni ordítani szeretett volna tehetetlen dühében, de uralkodott magán.

– Bent van Frank Hackett?

– Hackett főfelügyelő úr jelenleg nem elérhető.

Toni Steve-től hallotta, hogy Frank a lakásán tart telefonügyeletet, ezért így szólt Reidhez:

– Ha maga nem hajlandó fölébreszteni, majd én megteszem! – Megszakította a vonalat, és Hackett otthoni számát tárcsázta. Lelkiismeretes tisztnek ismerte Frankét; biztosra vette, hogy ha alszik is, az éjjeliszekrényére tette a telefont.

A férfi az első csöngetésre fölvette a kagylót.

– Hackett.

– Itt Toni. Betörtek az Oxenford Medicalbe. Jelentős mennyiségű

Madoba-2 vírust loptak el. Ugyanazt, ami Michael Rosszal végzett.

– Hogy engedhetted?

Toni is ezt szerette volna tudni, de Frank szájából másképp hangzott a kérdés: az elevenébe talált.

– Ha te olyan nagyokos vagy, akkor mondd meg, hogyan fogjuk el a tolvajokat, mielőtt felszívódnak! – vágott vissza.

– Már egy órával ezelőtt kiküldtünk hozzátok egy járőrautót, nem?

– De. Csak éppen nem ért ide, mert a te vagány zsaruid meglátták a havat, és berezeltek tőle!

– Hát, ha mi elakadtunk, akkor a gyanúsítottak is valahol a hóban rostokolnak.

– Ti nem akadhattok el, Frank. Hóekével simán eljuthattok a Kremlbe.

– Nekem egyetlen hóekém sincs.

– De a helyi önkormányzatnak több is van! Hívd fel őket!

A férfi hosszasan hallgatott.

– Nincs ínyemre az ötleted – felelte végül.

Toni meg tudta volna ölni. Frank mindig élvezettel élt vissza a hatalmával – úgy érezte, az erőfitogtatás növeli a tekintélyét. Különös örömmel tett keresztbe Toninak, mert őt túlságosan rámenősnek tartotta. Toni nem is értette, hogyan bírta ki olyan sokáig ezt a felfuvalkodott hólyagot. Már a nyelvén volt a csípős riposzt, de lenyelte, és csak annyit kérdezett:

– Elárulnád, hogy miért?

– Azért, mert fegyvertelen emberekkel nem vehetünk üldözőbe egy felfegyverzett rablóbandát. Nem adhatok ilyen parancsot. Előbb be kell hívnunk a lőfegyver használatára kiképzett tisztjeinket, aztán mindnyájukat át kell vinnünk a fegyvertárba, és el kell látnunk őket golyóálló mellénnyel, pisztollyal meg lőszerrel.

– Addigra a tolvajok lelépnek a vírussal, ami ezreket ölhet meg!

– Majd körözést adok ki a furgon ellen.

– Lehet, hogy kocsit cserélnek. Leparkolhattak valahol egy terepjárót.

– Azzal sem jutnak messzire.

– És ha helikopter várja őket?

– Ugyan, Toni! Túl élénk a fantáziád. Skóciában nincsenek helikopteres tolvajok.

Toni hiába tudta, hogy a tettesek nem helybeli huligánok, akik egy zsák 209

pénzzel vagy ékszerrel menekülnek, mert Frank sosem értette igazán, mi fán terem a biokatasztrófa.

– Legalább próbáld meg elképzelni a veszélyt, az isten szerelmére! Ezek a gazemberek járványt akarnak okozni!

– Te már nem vagy zsaru, úgyhogy ne dirigálj nekem! Tisztában vagyok vele, mi a dolgom!

– Frank… – A férfi nem volt kíváncsi a folytatásra, lecsapta a kagylót. –

Hülye seggfej! – morogta Toni a süket telefonba.

Azon tűnődött, vajon mindig ilyen hitvány, ostoba alak volt-e Frank, de az együtt töltött éveket felidézve rájött, hogy nem. A férfi annak idején használta az eszét, és belátta, ha tévedett – talán ő tett rá jó hatást. Egy biztos: Frank hajdan szívesen tanult tőle, és el is lesett egy-két trükköt, például a Dick Buchan-ügy nyomozása közben. Az a fickó számos nőt

megerőszakolt, de nem vallotta be, hová rejtette el az áldozatok holttestét. Frank órákig ordítozott vele, megfélemlítette, veréssel fenyegette, mégsem jutott előbbre, Toni viszont húsz perc alatt megtörte a sorozatgyilkost – pedig csak halkan, kedvesen az anyjáról beszélgetett vele. Attól kezdve Frank valamennyi fontos kihallgatásnál tanácsot kért tőle – de úgy látszik, visszafejlődött, mióta szakítottak.

Toni összevont szemöldökkel, komoran meredt a mobiljára. Törte a fejét, hogyan fűtsön be Franknek. Eszébe jutott, hogy ha minden kötél szakad, megzsarolhatja a Farmer Johnny-sztorival, de ezt a megoldást csak végszükség esetén választotta volna. Görgetni kezdte a mobilja telefonkönyvmenüjét, s keresgélés közben egyszer csak rábukkant barátnője, a Scotland Yardon dolgozó Odette Cressy otthoni számára.

Sokáig kellett várnia, mire Odette fölvette a telefont.

– Szia, itt Toni. Ne haragudj, hogy fölébresztettelek.

– Bocsáss meg, drágám, hivatalos ügy – mondta valakinek Odette.

Toni meglepődött.

– Jaj, de sajnálom… nem tudtam, hogy vendéged van…

– Csak a Télapó ugrott föl. Mi újság?

Toni elmesélte.

– Jézusom! – kiáltott fel rémülten Odette. – Pontosan ettől féltünk!

– Még most sem hiszem el, hogy ez megtörténhetett. Fogalmam sincs, hogyan engedhettem.

– Találtál valamit, amiből esetleg kiderülhet, mikor és hogyan akarják felhasználni az anyagot?

– Két nyomon indulhatunk el – felelte Toni. – Az első: nem dobozostól, fiolástól lopták el a vírust, hanem átöntötték egy parfüm-spraybe, úgyhogy a biológiai fegyver bevetésre kész. Bármilyen zsúfolt helyen a levegőbe

juttat-hatják… moziban, repülőgépen vagy akár a Harrodsban… és senki sem fogja észrevenni.

– Parfümsprayt mondtál?

210

– A márkanév Diablerie.

– Remek! Legalább tudjuk, mit keresünk. Hát a második nyom?

– Az egyik emberem hallotta, hogy tízkor randevúznak az ügyféllel.

– Tízkor. Gyorsan dolgoznak a szemetek.

– Sajnos igen. És ha ma reggel tízre szállítják az árut a vevőnek, akkor a vírus estére Londonban lehet. Holnap simán szétpermetezhetik az Albert Hallban.

– Szép volt, Toni! Istenem, bárcsak a rendőrségnél maradtál volna!

Toni egyre jobban felderült.

– Köszönöm.

– Egyéb információ?

– Amikor innen elmentek, északnak fordultak, láttam a furgonjukat. De nálunk hóvihar tombol, és lassan járhatatlanná válnak az utak, úgyhogy tolvajok valószínűleg még nincsenek messze a Kremltől.

– Ezek szerint van rá esélyünk, hogy elkapjuk őket, mielőtt lepasszolják a szajrét.

– Igen… de képtelen voltam meggyőzni a helyi rendőrséget, hogy égetően sürgős az ügy.

– Ezt bízd rám. Majd én megtanítom őket kesztyűbe dudálni! A terrorizmus a Kabinetiroda hatáskörébe tartozik. Az iveburni zsarukra egyenesen a

Downing Street 10-ből fognak rácsörögni. Halljam, hogy mire van szükséged!

Helikopterekre? A Gannet hadihajó egyórányira horgonyoz tőletek.

– Mindenestre rendeld el a harckészültséget, bár nem hiszem, hogy a helikopterek föl tudnak szállni ebben a hófúvásban, és ha mégis, a legénység a magasból nem fogja látni, mi folyik idelent. Inkább hóekék kellenek, hogy megtisztítsák az utat Ivenburntől a Kremlig. A rendőrök az épületet használhatnák bázisnak, és innen indulhatnának a szökevények keresésére.

– Azonnal intézkedem. Rendszeresen tájékoztass, oké?

– Köszönöm, Odette.

Toni zsebre vágta a mobilját és megfordult. A buzgón jegyzetelő Carl Osborne állt mögötte.

211

Éjjel 2 óra 30 perc

Elton lassan vezetett, a Vauxhall Astra kombi csigatempóban vánszorgott a több mint harminccentis frissen esett hóban. Nigel szintén elöl ült, szorosan magához ölelte a gyilkos vírussal teli parfümsprayt rejtő burgundivörös bőr aktatáskát. Kit Százszorszéppel osztozott a hátsó ülésen, és Nigel válla fölött minduntalan az aktatáskára pillantott. Elképzelte, hogy karamboloznak, a táska palacsintává lapul, az üveg ripityára törik, a folyadék kiömlik, a permet eloszlik a levegőben, akár a mérgezett pezsgő megannyi buborékja, és mindnyájukat megöli.

Úgy érezte, megbolondul, ha ez így megy tovább, mert már csak egy bicikli sebességével döcögtek. A lehető leggyorsabban a repülőtérre akart érni, hogy biztonságba helyezze az aktatáskát. Tudta, hogy életveszélyes minden perc, amit az országúton töltenek.

De nem volt biztos benne, merre van a pilótaiskola. Mióta elindultak a Harmatcsepp Fogadó nevű motel parkolójából, nem találkoztak mozgó járművel, viszont kilométerenként haladtak el egy-egy sorsára hagyott személykocsi vagy teherautó mellett. Némelyik az út szélén állt, némelyik középen akadt el. Még felborult rendőrségi Rangé Rover is akadt közöttük; az oldalán feküdt a hóban.

Egyszer csak egy őrjöngve integető férfi lépett az Astra reflektorfényébe. Mellényes öltönyt, nyakkendőt viselt, de se kabát, se kalap nem volt rajta. Elton Nigelre sandított, aki halkan rámordult:

– Eszedbe ne jusson megállni! – Elton erre gázt adott, és egyenesen nekihajtott a férfinak, aki az utolsó pillanatban ugrott félre. Ahogy elhúztak, Kit egy nagy Bentleyt látott. A kocsi ajtajánál kétségbeesett estélyi ruhás nő

álldogált, aki a vállára terített vékony selyemstólába burkolózott.

Amikor elhagyták a stepfalli leágazást, Kit azt kívánta, bárcsak újra kisfiú lehetne, és az ágyában alhatna az apja házában, mit sem tudva a vírusokról, a komputerekről vagy a blackjack-szisztémákról és a nyerési esélyekről.

Most már olyan sűrűn esett a hó, hogy Elton alig látott ki a szélvédőn, de optimizmusa nem hagyta cserben. Olykor kipillantott az oldalablakon, s a megérzéseiben bízva, szinte vaktában vezetett. Az Astra sebessége tovább csökkent; egy futó, sőt egy kocogó is lekörözte volna. Kit alkalmasabb kocsira vágyott. Eszébe jutott az apja Toyota Land Cruiser Amazonja, ami alig néhány kilométerre parkolt a garázsban. A fiú tantaluszi kínokat állt ki, ha arra 212

gondolt, hogy a terepjáróval biztos célba érnének.

Egy dombon csúszkálni kezdtek az Astra gumiabroncsai. A lendületét vesztett autó egyszer csak elakadt, majd Kit legnagyobb rémületére visszafelé szánkázott a lejtőn. Elton fékezni próbált, ám ettől csak még gyorsabban siklottak lefelé. Elton hirtelen elfordította a volánt, és a kocsi fara balra lendült. Elton ijedtében ellenkező irányba kanyarodott, s az Astra jobbra perdülve megfeneklett a hóban.

Nigel káromkodott.

Százszorszép előrehajolt a hátsó ülésen.

– Ez mire volt jó, te köcsög? – kérdezte Eltontól.

– Ne pofázz, hanem szállj ki, és told meg! – förmedt rá Elton.

– Egy frászt!

– Nem viccelek. Már csak pár méterre van a dombtető. Föl tudnék kapaszkodni, ha valaki megtolná ezt a tragacsot.

Nigel hátrafordult.

– Oké! Gyerünk! – mondta Kitnek és Százszorszépnek.

Mindhárman kiszálltak. A metsző szél az arcukba vágott, a hatalmas hópelyhek csípték Kit szemét. Megkerülték az Astrát, és előregörnyedve nekiveselkedtek. Csak Százszorszépnek volt kesztyűje. Kit úgy érezte, a jéghideg fém lemarja a bőrt a tenyeréről. Elton lassan kiengedte a kuplungot, ők meg minden erejüket megfeszítve tolni kezdték a kocsit. Kit lába másodpercek alatt csuromvizes lett, de az autógumik megtapadtak, és Elton felhajtott a dombtetőre.

Nigel, Százszorszép meg Kit a hóban csúszkálva, az erőlködéstől lihegve, vacogva caplattak föl a lejtőn, s a fiú közben azon tűnődött, vajon ugyanez a tortúra vár-e rájuk a hátralévő tíz kilométer minden egyes dombjánál.

Ez nyilván Nigel fejében is megfordult, mert amikor újra beszálltak az Astrába, megkérdezte Eltontól:

– Eljutunk ezzel a verdával a reptérig?

– Most egy darabig talán nem lesz gond vele – felelte Elton. – De az utolsó öt-hat kilométert földúton kell megtennünk…

Kitet döntésre késztette a bizonytalan válasz.

– Én tudom, hol szerezhetnénk egy négykerék-meghajtású Toyota Land Cruisert.

– Azzal is elakadhatunk – mondta Százszorszép. – Nem emlékeztek a zsaruk felborult Range Roverére?

– Az a Toyota csak jobb, mint egy vacak Astra – jelentette ki Nigel. –

Hol van?

– Az apám tanyáján. Egész pontosan a garázsban áll, és a házból nem nagyon lehet rálátni az ajtóra.

– Távolság?

213

– Ezen az úton visszafelé másfél kilométer, és még másfél a leágazástól.

– Mit javasolsz?

– Szépen leparkolunk az erdőben, a ház közelében, elkötjük a Land Cruisert, és azzal megyünk a repülőtérre. Amint végeztünk, Elton visszaviszi Land Cruisert, és értünk jön az Astrával.

– Addigra világos lesz. Mit csinálunk, ha valaki meglátja Eltont, amikor beáll apád garázsába?

– Egyelőre gőzöm sincs, majd ki kell találnom valami hihető mesét. De semmi sem lehet rosszabb, mint itt elakadni.

Nigel a többiekre nézett.

– Van jobb ötletetek? Nem volt.

Elton ekkor megfordult, és egyesben lehajtott a dombról. Pár perc múlva Kit megszólalt:

– Kanyarodj be arra a mellékútra.

Elton fékezett.

– Nem megy. Kizárt dolog. Nézd, mekkora a hó! Minimum negyven centi, és errefelé órák óta nem járt autó. Holtbiztos, hogy ötven méternél nem jutunk tovább.

Kit pánikba esett. Olyankor fogta el ez a szörnyű félelem, ha blackjacket játszva vesztett, és úgy érezte, valami emberfölötti hatalom csupa rossz lapot osztott neki.

– Milyen messze vagyunk apád házától? – kérdezte Nigel.

– Nem egészen… – A fiú nagyot nyelt. – Nem egészen másfél kilométernyire.

– Az nagyon sok ebben a szar időben – morogta Százszorszép.

– Akkor nincs más választásunk, meg kell várnunk, míg erre vetődik egy autó, és el kell rabolnunk – válaszolta Nigel.

Elton nem értett egyet vele.

– Akár jövő karácsonyig is itt dekkolhatunk! Mióta elhagytuk a laboratóriumot, egyetlen mozgó kocsit se láttunk ezen az úton!

– Nektek nem muszáj velem jönnötök – mondta Kit. – Majd én bemegyek a Land Cruiserért és idehozom.

Nigel megrázta a fejét.

– Útközben bajod eshet. Ha bármi történik veled, a hóban sosem fogunk megtalálni. Jobb lesz, ha együtt maradunk.

Kit sejtette, hogy nem csak az aggodalom beszél Nigelből; nem bízik benne annyira, hogy egyedül elengedje. Valószínűleg attól fél, hogy meggondolja magát, és kihívja a rendőrséget. Pedig eszébe sem jutott ilyesmi.

Épp ellenkezőleg! Mi sem állt távolabb tőle – ám ezt Nigel nem tudhatta biztosan.

Ezek után sokáig üldögéltek szótlanul. Egyiküknek sem akaródzott kiszállni a fűtött Astrából. Végül Elton kikapcsolta a motort és kikászálódott.

214

Nigel szorosan fogta az aktatáskát, hiszen ezért kellett elviselniük ezt a megpróbáltatást. Kit magával vitte a laptopját – hátha közben hívják a Kremlt, vagy onnan telefonál valaki, és le kell hallgatnia a beszélgetést. Elton a kesztyűtartóban talált egy zseblámpát. A fiú kezébe nyomta.

– Menj előre, mutasd az utat!

Kit minden további vita nélkül elindult a térdig érő hóban. Hallotta, hogy a többiek nyögnek és káromkodnak a háta mögött, de nem nézett vissza.

Vagy lépést tartanak velem, vagy lemaradnak, gondolta.

Dermesztően hideg volt, és egyikük sem öltözött elég melegen. Mindnyájan arra számítottak, hogy szinte egész idő alatt zárt helyiségekben fognak tartózkodni, vagy autóval utaznak. Nigel sportzakóban, Elton trencskóban, Százszorszép bőrdzsekiben didergett. Csak Kit viselt gyapjúpulóvert, tolldzsekit és bakancsot. Százszorszép motoroscsizmában, Nigel meg Elton azonban vékony utcai bőrcipőben vágott neki az útnak. És egyedül Százszorszép húzott kesztyűt.

Kit hamarosan borzongani kezdett. Elgémberedtek az ujjai, hol az egyik, hol a másik kezét melengette a zsebében. Farmerja szára térdig átázott, és a hó beleolvadt a bakancsába. Úgy érezte, lefagyott az orra meg a füle.

A vastag fehér hótakarótól egyáltalán nem látta a jól ismert ösvényt, amelyen annyiszor biciklizett gyerekkorában. Nemsokára elbizonytalanodott, nem tudta pontosan, hol van. Nagy-Britannia többi részével ellentétben ezen a skót lápvidéken nem jelölte sövény vagy fal az utat. Mivel Oxenfordék egyik szomszédja se művelte a földjét, senki nem látta értelmét, hogy kerítést építsen.

Kit sejtette, hogy letért az ösvényről. Megállt, és csupasz kézzel beletúrt a hóba.

– Mi az? – kérdezte mogorván Nigel.

– Egy pillanat. – Kit a hó alatt jeges fűbe markolt, tehát valóban elhagyta az aszfaltozott utat. De jobbra vagy balra kanyarodott? Rálehelt jéggé dermedt kezére, hogy kissé megmelegítse. Jobb felől enyhe emelkedőt látott.

Úgy vélte, arra van az ösvény. Pár métert trappolt, aztán újra ásni kezdett, és most rábukkant az aszfaltburkolatra.

– Erre gyertek! – kiáltott oda magabiztosan a többieknek, bár nem mert volna mérget venni rá, hogy innen odatalál a házhoz.

Az elolvadt hó, ami átáztatta a farmerját, idővel ismét megfagyott, és a fiú bőrét most már vékony jégréteg borította. Körülbelül félórája gyalogoltak, amikor Kit rájött, hogy alighanem elvesztette a tájékozódási képességét, és körbe-körbe bolyong. Tiszta, felhőtlen éjszakán ilyen messziről is látta volna a házfalon világító lámpákat, ma azonban egyetlen halvány fénysugár sem hatolt át a hóesésen, hogy mutassa neki az utat. Hangokat se hallott, a tenger sós illatát se érezte – mintha legalább hetven-nyolcvan kilométerre lett volna a víztói. Akkor rémült meg igazán, amikor hirtelen rádöbbent, hogy ha 215

eltévednek, halálra fagynak.

A többiek kimerülten, szó nélkül vánszorogtak utána. Még Százszorszép is abbahagyta a szitkozódást. Mindnyájan kifulladva, reszketve taposták a havat, nem volt erejük panaszkodni.

Kit egyszer csak sűrűbb sötétséget érzékelt maga körül – talán már nem szakadt úgy a hó, mint eddig. Pár perc múlva kis híján nekiment egy hatalmas fa vastag törzsének, tehát elérte a ház közelében lévő erdőt! Nagy kő esett le a szívéről. Legszívesebben térdre borult volna, hogy hálát adjon istennek.

Biztosra vette, hogy innen már hazatalál.

Ahogy elindult a fák között kanyargó ösvényen, a háta mögül dob-pergéshez hasonló fogvacogást hallott. Szívből remélte, hogy

Százszorszépet rázza a hideg.

Már nem érezte az ujjait és a lábujjait, de a lába mozgott, járni még tudott. Itt, a fák alatt nem volt olyan vastag a hó, gyorsabb tempóban halad-hatott. A nem messze pislákoló gyenge fény elárulta neki, hogy közeledik a házhoz. Végre kilépett az erdőből. Egyenesen a fény felé tartott, és perceken belül megérkezett a garázshoz.

A nagy alumíniumajtók persze nem voltak nyitva, de a kis mellékajtót soha nem zárták kulcsra. Kit bement. A többiek követték.

– Hála istennek! – morogta komoran Elton. – Már azt hittem, itt halok meg, ebben a kurva Skóciában!

Kit bekapcsolta a zseblámpát. Apja észbontóan csábos idomú sötétkék Ferrarija szorosan a fal mellett állt, s közvetlenül mellette parkolt Luke piszkosfehér Ford Mondeója. A fiú meglepődött, mert Luke és Lori minden este a saját kocsijukkal mentek haza. Lehet, hogy itt maradtak éjszakára? Vagy talán…

Kit a garázs túlsó végébe világított, ahol rendszerint a Toyota Land Cruiser Amazon szokott állni.

Most azonban csak az autó hűlt helyét látta.

Úgy érezte, mindjárt sírva fakad.

Rögtön rájött, mi történt. Luke és Lori másfél kilométerre laktak egy kis parasztházban, amelyhez hepehupás földút vezetett, így Stanley nyilván kölcsönadta nekik a négykerék-meghajtású Land Cruisert, nehogy elakadjanak ebben az ítéletidőben. Biztos azért hagyták itt a Fordot, mert a hóban az is ugyanúgy csúszkált, mint az Astra.

Kit felkiáltott.

– Ó, a francba!

– Hol van a Toyota? – kérdezte Nigel.

– Nincs itt – motyogta a fiú. – Jézusom! Most aztán nyakig ülünk a pácban!

216

Hajnali 3 óra 30 perc

Carl Osborne a mobiltelefonján beszélt.

– A hírszerkesztőségben van már valaki? Jó… Kapcsolja!

Toni átvágott az előcsarnokon, és megállt az egyik fotelban ülő Carl előtt.

– Várjon, kérem.

Osborne letakarta tenyerével a mobilt.

– Tessék?

– Legyen szíves, tegye le, és egy pillanatig figyeljen rám.

– Készítsd elő hangfelvételhez a gépet – szólt bele Osborne a telefonba.

– Perceken belül visszahívlak. – Megnyomta a vonalmegszakító gombot, aztán Tonira nézett. – Csupa fül vagyok.

Tonit kétségbe ejtette a gondolat, hogy Carl felmérhetetlen kárt okozhat egy pánikkeltő riporttal. Utált könyörögni, de úgy érezte, muszáj megakadályoznia, hogy a férfi világgá kürtölje a hírt – legalábbis meg kell próbálnia.

– Ez az állásomba kerülhet – mondta. – Előbb hagytam, hogy Michael Ross ellopjon egy nyulat, most pedig az orrom előtt rabolta el a vírusmintákat egy tolvajbanda.

– Nagyon sajnálom, Toni, de ilyen csúnya, kegyetlen világban élünk.

Toni nem tágított.

– A vállalat is tönkremehet, ha kiderül, mi történt. – Nem szívesen vallotta be az igazat Osborne-nak, de rákényszerült. – A rossz reklám elriaszthatja a… befektetőinket.

Hiába fogalmazott óvatosan, Carl így is megértette.

– Mármint az amerikaiakat, ugye?

– Ez most teljesen mindegy. A lényeg az, hogy csődbe juthat a vállalat.

– Meg Stanley is, gondolta Toni, de nem mondta ki. Igyekezett okosan, higgadtan beszélni, ám kis híján elcsuklott a hangja. – Nem ezt érdemlik a munkatársaim!

– Pontosabban nem ezt érdemli a maga imádott Oxenford professzora, igaz?

– Az isten szerelmére, Carl! Ő semmi mást nem tesz, csak halálos betegségekre próbál gyógyírt találni!

– És mellesleg egy rahedli pénzt keres.

– Akárcsak maga, amikor közli az igazságot a skót tévénézőkkel.

Osborne egy másodpercig úgy meredt Tonira, mintha képtelen lenne 217

megállapítani, gúnyolódik-e vele vagy sem. Aztán megrázta a fejét.

– A sztori az sztori. Amellett holtbiztos, hogy kiszivárog az ügy. Ha én nem csapok le rá, majd valaki más megteszi.

– Tudom. – Toni kinézett az előcsarnok ablakán. Még mindig havazott, nyoma se látszott enyhülésnek. A legjobb esetben is csak napkelte után lehetett némi javulásra számítani. – Mindössze három órát kérek magától. Hétkor adja le a riportot.

– Mit változtat az a helyzeten?

Valószínűleg semmit, gondolta Toni, de ez volt az egyetlen esélye.

– Talán addigra elmondhatjuk, hogy a rendőrök elfogták a betörőket, vagy legalábbis a nyomukban vannak, és bármelyik pillanatban letartóztathatják őket – felelte, s magában hozzátette: talán a vállalat meg Stanley túléli a krízist, ha az ügy gyorsan megoldódik.

– Nem várhatok három óra hosszat. Még elcsaklizzák előlem a sztorit!

Amint a zsaruk tudomást szereznek róla, többé nem marad titokban. Nem kockáztathatom meg, hogy lecsússzak róla! – jelentette ki Osborne, és máris tárcsázott.

Toni elkeseredve figyelte. A színtiszta igazság is épp elég ijesztő volt, de a kereskedelmi televízió torzító optikáján keresztül szemlélve a sztori katasztrófát okozhatott.

Carl beleszólt a mobilba.

– Vedd fel, amit mondok, aztán úgy add le, hogy mellékeld hozzá az egyik telefonos fotómat. Kész vagy?

Toni meg tudta volna ölni a gazembert.

– Az Oxenford Medical épületéből beszélek. Erre a skót gyógyszergyárra rájár a rúd: két nap leforgása alatt már másodszor sérült súlyosan a vegybiztonság a laboratóriumban.

Toni azon töprengett, hogyan fojthatná bele a szót Osborne-ba.

Valamilyen ürüggyel el kellett hallgattatnia. Gyorsan körülnézett. Steve a portáspultnál ült. Susan sápadtan feküdt a kanapén, Don azonban talpon volt.

Az anyja elbóbiskolt, a kiskutya is aludt. Két épkézláb férfi segítségére számíthatott.

– Bocsánat – mondta Carlnak.

Osborne rá se hederített.

– A Madoba-2 nevű halált okozó vírus mintáit…

Toni rátette a kezét a férfi mobiljára.

– Sajnálom, de itt nem használhatja a készüléket.

Osborne elfordult, megpróbálta megismételni a mondatot.

– A Madoba-2 nevű halált okozó…

Toni Carl elé ugrott, és a férfi szája meg a mobil közé csúsztatta a kezét.

– Steve! Don! Azonnal hozzám!

– Meg akarják akadályozni, hogy leadjam a riportot! Veszed, öregem? –

hadarta Osborne a telefonba.

Toni hangosan beszélt, hogy minden szavát rögzítsék a vonal másik végén.

– A mobiltelefonok zavarhatják a laboratóriumokban működő érzékeny elektronikus műszereket, ezért nem engedélyezzük, hogy vendégeink az épületen belül használják ólét. – Ez ugyan nem igaz, de jó ürügy, gondolta, majd hozzátette: – Legyen szíves, kapcsolja ki, Mr. Osborne.

Carl magasba emelte a mobilt.

– Szálljon le rólam! – ordította.

Toni a fejével intett Steve-nek. Tremlett kikapta Carl kezéből a telefont és kikapcsolta.

– Ezt nem teheti! – tiltakozott Carl.

– Már hogyne tehetném! Maga itt vendég, és én vagyok a biztonsági főnök! – vágta rá Toni.

– Süket duma! Ennek semmi köze a biztonsághoz.

– Mondhat, amit akar, de ebben a házban én szabom meg a játék-szabályokat.

– Akkor kimegyek az utcára.

– Odakint halálra fagy.

– Nem állhatja utamat.

Toni vállat vont.

– Ez igaz. De a mobilját nem adom vissza.

– Vagyis ellopja.

– Szó sincs róla. Csak biztonsági okokból elkobzom. Majd postán maga után küldjük.

– Keresek egy telefonfülkét.

– Sok szerencsét! – mondta magában mosolyogva Toni, mert több mint hétkilométeres körzetben egyetlen nyilvános telefon sem akadt.

Carl belebújt a kabátjába és kirohant. Toni meg Steve az ablakból figyelték, ahogy beül a kocsijába, beindítja a motort, majd kiszáll, és lekaparja a több centi vastag havat a szélvédőről. Amikor végre működni kezdtek az ablaktörlők, Carl ismét beugrott a Jaguárba és elindult.

– Itt hagyta a kutyát – dörmögte Steve.

Már nem szakadt úgy a hó, mint eddig. Toni halkan káromkodott. Csak nem most, épp a legrosszabb pillanatban fog megjavulni az idő?

Az enyhe emelkedőn fölkapaszkodó Jaguár nem tudott továbbmenni egy jókora hóbuckától, így a kaputól száz méterre meg kellett állnia.

Steve kaján vigyorra húzta a száját.

– Mindjárt gondoltam, hogy nem jut messzire.

Osborne bekapcsolta a belső világítást. Toni gondterhelten összeráncolta a homlokát.

– Lehet, hogy addig fog ott puffogni a fűtött kocsiban, amíg elfogy a 219

benzinje – vélekedett Steve.

Toni a szemét meresztve bámult bele a hóviharba, hogy jobban lásson.

– Hát ez meg mit csinál? – kérdezte Steve. – Úgy néz ki, mintha magában beszélne…

Toni rögtön rájött, mi a helyzet.

– Jaj, a francba! – morogta csüggedten. – Tényleg beszél… de nem magában.

– Hanem?

– Az autóban is van telefonja. Tulajdonképpen nem meglepő, hiszen riporter! Tartalék nélkül egy lépést se tesz. Én hülye! Hogy ez nem jutott előbb eszembe!

– Kiszaladjak? Talán még megakadályozhatnám, hogy eljárjon a szája…

– Késő, Steve. Mire maga odaér, ez a mocsok elmondja a lényeget. Ó, hogy a fene egye meg! – Semmi sem megy úgy, ahogy kéne, gondolta keserűen Toni. Legszívesebben bedobta volna a törülközőt, itt hagyott volna mindent, és bezárkózott volna egy sötét szobába, hogy lehunyt szemmel elnyúlhasson végre. De nem futamodhatott meg, így aztán összeszedte magát, és Tremletthez fordult. – Amint Osborne visszajön, maga lopózzon ki, és nézze meg, hogy a slusszkulcs nem maradt-e véletlenül a Jaguárban. Ha igen, vegye ki – akkor legalább nem tud többet telefonálni ez a hiéna.

– Oké.

Toni mobilja csengett.

– Tessék, itt Toni Gallo.

Odette hívta, remegett a hangja.

– Mi történt? – kérdezte riadtan Toni.

– Most futott be egy friss információ. A Handzsár nevű terrorista csoport egy ideje aktívan vásárolja a Madoba-2-t.

– Handzsár? Kik ezek? Arabok?

– Úgy hangzik, bár nem vagyunk biztosak benne. Lehet, ezzel a névvel szándékosan félre akarnak vezetni bennünket. De véleményünk szerint a rablóid nekik dolgoznak.

– Úristen! Tudsz még valamit róluk?

– Holnap, karácsony másnapján szándékoznak a levegőbe juttatni a vírust. Valahol Angliában, egy nagyszabású nyilvános rendezvényen.

Toninak elállt a lélegzete. Bár Odette is, ő is feltételezte, hogy talán ezért lopták el vírust, a megbízható forrásból származó hír mégis megrendítette. Köztudott dolog volt, hogy karácsony első napján otthon maradnak az emberek, december 26-án azonban az angol családok országszerte szórakozással töltik: futballmeccsre, lóversenyre, színházba, moziba vagy tekézni mennek. Az ünnepek alatt megtelnek síelőkkel a téli üdülőhelyek, és sokan repülnek a Karib-tengerhez. A terroristák válogathatnak a számtalan lehetőség 220

közül.

– De hol? – kérdezte Toni. – Milyen rendezvényen?

– Fogalmunk sincs, úgyhogy feltétlenül kézre kell kerítenünk a tolvajokat. Az ivenburni rendőrök már elindultak hozzátok egy hóekével.

– Klassz vagy, Odette! – Toni a jó hír hallatán rögtön felderült. Ha sikerülne elkapniuk a tolvajokat, minden megváltozna. Nemcsak a vírust szerezhetnék vissza, és a veszélyt háríthatnák el, hanem az Oxenford

Medical és Stanley is megmenekülne – a sajtó nem feketíthetné be őket, nem menne tönkre a vállalat!

– Az összes környékbeli rendőrkapitányságot, sőt a glasgow-it is riadó-

készültségbe helyeztem – folytatta Odette. – De azt hiszem, az akció tényleges helyszíne Ivenburn lesz. Az ottani főfelügyelőt Frank Hackettnek hívják.

Mintha már hallottam volna a nevét… csak nem a volt élettársad?

– De. Részben ő okozta a problémát. Örül a lelke, ha keresztbe tehet nekem.

– Nyugi, a továbbiakban nem fog akadékoskodni, ugyanis időközben letörték a szarvát. A lancasteri hercegség kancellárja személyesen tolta le telefonon. Talán komikus, de tény és való, hogy a Kabinetirodában ez az úr a terrorelhárítás teljhatalmú vezetője. Szerintem a te Franked úgy ugrott ki az ágyból, mintha égne a ház.

– Ne sajnáld, nem érdemli meg.

– Azóta az én főnököm is jól leteremtette. Ez is felemelő élmény lehetett. Szegény marha úton van feléd a hóekével, úgyhogy hamarosan viszontlátod.

– Jobban örülnék, ha csak a hóekét látnám, Frank nélkül.

– Légy kedves hozzá. Már megkapta a beosztását.

– Jó, majd igyekszem – ígérte Toni.

Hajnali 3 óra 45 perc

Százszorszép úgy reszketett, hogy alig tudta tartani a létrát Eltonnak, aki jéggé dermedt jobb kezében egy metszőollóval fölfelé mászott a fokokon. A falakra szerelt lámpák fénye átderengett a vastag fehér hófüggönyön. Kit

vacogó foggal őrködött a garázsajtóban. Nigel a garázsban maradt, szorosan magához ölelte a burgundivörös bőr aktatáskát.

A létrát a főépület oldalfalához támasztották. Kit tudta, hogy a telefonkábeleket a ház sarkától húzták föl a tetőig, majd onnan át, a garázsig, ahol csatlakoztatták őket a főútig futó föld alatti vezetékhez. A huzalokat tehát itt kellett elvágni, hogy az egész tanya telefon-összeköttetése megszakadjon a hálózattal. Ez csak óvintézkedés volt, de Nigel annyira ragaszkodott hozzá, hogy Kit végül megkereste a garázsban a létrát meg a metszőollót.

Úgy érezte, rémálmot lát, a valóságban nem történhetne vele ilyesmi.

Gyanította, hogy a ma éjszakai munka veszélyes lesz, de az a legrosszabb pillanataiban sem fordult meg a fejében, hogy itt álldogál majd a saját házuk előtt, miközben egy gengszter elvágja a telefonkábeleket, egy profi tolvaj meg a gyilkos vírust rejtő táskát szorongatja, és ha nem vigyáznak, mindnyájan meghalhatnak.

Elton a bal kezével is elengedte a létrát, pár pillanatig egyensúlyozott, s amikor úgy érezte, szilárdan áll, mindkét kezével megfogta a metszőollót.

Előrehajolva becsípte a kábelt a pengék közé, összenyomta a két nyelet – aztán leejtette az ollót, ami Százszor-széptől alig tíz centire beleállt a hóba.

Százszorszép rémülten felsikoltott.

– Pszt! – sziszegte Kit, elég hangosan ahhoz, hogy a lány meghallja.

– Meg is ölhetett volna ez a seggfej! – hőbörgött Százszorszép.

– Kuss! Mindenkit fölébresztesz!

Elton lemászott, fölkapta az ollót, és újra fölmászott a létrán.

El kellett menniük Luke és Lori házához a Toyota Land Cruiserért, de Kit tudta, hogy nem indulhatnak el azonnal, mert egyelőre örülhetnek, ha nem esnek össze a fáradtságtól. Tovább súlyosbította a helyzetet, hogy nem volt biztos benne, odatalál-e egyáltalán, hiszen idefelé is majdnem eltévedt,

pedig Stepfallban nőtt fel! Ráadásul még mindig szakadt a hó. Ha most rögtön nekivágnánk, akkor vagy letérnénk az útról, vagy halálra fagynánk, sőt ez is, az is előfordulhatna, úgyhogy mindenképpen meghalnánk, gondolta. Így aztán várniuk kellett, amíg csillapodik a hóvihar, vagy amíg megvirrad, hogy legalább lássák, merre caplatnak a hóban. De a legcsekélyebb kockázatot se 222

vállalhatták. Senki nem szerezhetett tudomást róla, hogy itt vannak. Ezért vágták el a telefonkábeleket.

Eltonnak ezúttal sikerült elnyisszantania a vezetéket. Amint lemászott létrán, Kit fogta és fölcsavarta a lógó drótvégeket, majd az egész tekercset szorosan a garázsfal mellé tette, hogy ne legyen túl feltűnő.

Elton visszacipelte a garázsba a létrát, és ledobta a betonra. Akkorát szólt, mint a viharágyú.

– Ne csapj ekkora zajt! – förmedt rá Kit a fekete fickóra.

Nigel fanyalogva nézte az istállóból átalakított garázs csupasz falait.

– Itt nem maradhatunk.

– Idebent még mindig jobb, mint kint, a hóban – mondta Kit.

– Teljesen átfagytunk, csuromvizesek vagyunk, és nincs fűtés. Földob-hatjuk a talpunkat.

Elton bólintott.

– Simán elpatkolhatunk!

– Gyújtsuk be a két autó motorját. Attól bemelegszik a garázs –

javasolta Kit.

– Hülye vagy? Megdöglünk a kipufogógáztól, mielőtt egy kicsit átmelegszünk! – torkolta le Elton.

– Kivihetnénk a Fordot és beülhetnénk.

Százszorszép megelégelte a vitát.

– A kurva életbe! Én egy csésze forró teát, meleg kaját és valami piát akarok! Bemegyek a házba!

– Nem! – Kit a puszta gondolattól is elborzadt, hogy ez a három gengszter beteszi a lábát az otthonába. Az éppolyan lenne, mintha veszett kutyákat uszítana a családjára! És mi lesz az aktatáskával, amelyben a gyilkos vírust tartalmazó parfümspray lapul? Hogy engedhetné meg, hogy ezt bevigyék a konyhába?

– A csajnak igaza van – jelentette ki Elton. – Menjünk be a házba!

Kit keserűen azt kívánta, bárcsak mélyen hallgatott volna róla, hogyan kell elvágni a telefonkábeleket.

– De mit mondjak, kik vagytok? Muszáj valami magyarázatot adnom nekik!

– Nyilván mindnyájan alszanak.

– És mi lesz, ha még reggel is esik a hó, amikor fölkelnek?

Nigel készen állt a válasszal.

– Akkor azt hazudod, hogy egyikünket .sem ismered. Az országúton találkoztál velünk. Pár kilométerrel arrébb elakadt a kocsink a hóban. Megesett a szíved rajtunk, és meghívtál bennünket.

– Nem szabad megtudniuk, hogy elmentem itthonról!

– Mondd, hogy csak kiugrottal egy pofa sörre.

– Vagy randid volt – tanácsolta Elton.

Százszorszép tetőtől talpig végigmérte a fiút.

– Tulajdonképpen hány éves vagy te, pubikám, hogy a papádtól kell elkéredzkedned, ha éjjel le akarsz lécelni? – kérdezte gúnyosan.

Kit dühbe gurult. Nem tűrhette, hogy egy ilyen gengszter, mint Százszorszép, lekezelje. – Te agyhalott szörnyeteg! Hát képtelen vagy fölfogni, hogy itt kizárólag az a kérdés, hisznek-e majd nekem? Szerinted ki az a hülye, aki hóviharban kilométereket autózik egy pofa sörért, amikor dugig van piával a bárszekrény?

– Ugyanaz, aki elég hülye hozzá, hogy negyedmillió fontot veszítsen blackjacken! – vágott vissza Százszorszép.

– Majd kitalálsz valami hihető sztorit, Kit – csitította a fiút Nigel. – De most menjünk be, mielőtt lefagy a lábunk.

– Az álcátokat a furgonban hagytátok. A családom látni fogja az igazi arcotokat.

– Nem baj. Elvégre csak pórul járt autósok vagyunk, akik a hó fogsá-

gába estek. Több száz hozzák hasonló szerencsétlent mutogatnak majd a tévé-

híradóban. A tieidben föl sem fog merülni, hogy bármi közünk lehet a tolvajokhoz, akik kirabolták a laboratóriumot.

– Nekem ez nem tetszik – mondta Kit. Félt szembeszállni ezzel a három bűnözővel, de végső elkeseredésében mégis megtette. – Én nem viszlek be benneteket a házba.

– Mi meg nem kérünk engedélyt tőled – vetette oda megvetően Nigel. –

Ha nem mutatod az utat, nélküled is megtaláljuk.

Ezeknek fogalmuk sincs, hogy az enyéim esze úgy vág, mint a borotva, gondolta kétségbeesetten Kit. Biztosra vette, hogy Nigel, Elton és Százszorszép nehezen tudja majd átverni a családját.

– Ti nem látszotok ártatlan autósoknak, akik elakadtak a hóban!

– Hogy érted ezt? – kérdezte Nigel.

– Ti nem úgy néztek ki, mint egy átlagos skót család – magyarázta Kit.

– Te londoni vagy, Elton fekete bőrű, Százszorszép meg egy rohadt pszichopata. A nővéreimnek feltűnhet, hogy nem stimmel valami.

– Majd udvariasak leszünk, és nem beszélünk túl sokat.

– Az lenne a legjobb, ha egy szót se szólnátok. Elég, ha kicsúszik a szátokon egy-két káromkodás, és vége a játéknak.

– Hát persze. Tudjuk. Azt kell hinniük, hogy a légynek sem ártunk.

– Különösen Százszorszép vigyázzon! – Kit a lányra nézett. – El ne járjon a kezed!

Nigel egyetértett a fiúval.

– De ne ám! Türtőztesd magad, kisanyám, nehogy lebukjunk miattad.

Próbálj meg úgy viselkedni, mint egy igazi lány. Bírd ki ezt a pár órát, oké?

– Jó, jó – dünnyögte Százszorszép és elfordult.

Kit csak most jött rá, hogy vita közben már beadta a derekát.

224

– A francba! – morogta. – Egye fene, gyerünk! De egy pillanatra se felejtsétek el, hogy szükségetek van rám, mert csak én tudom megmutatni nektek, hol van a Land Cruiser, és ha az enyéimnek egyetlen haja szála is meggörbül, keresztet vethettek rá.

Úgy érezte teljesen tehetetlen. Hiába küzd a végzet ellen, képtelen elkerülni; a lejtőn nincs megállás, egyenesen a vesztébe rohan. A ház mögé vezette a másik hármat. A hátsó ajtót soha nem szokták bezárni, most is nyitva találta.

– Nyugi, Nellie, én vagyok az – mondta, amint belépett, hogy a kutya ne ugasson.

A kis előtérben úgy lengte körül a meleg levegő, mintha áldás szállt volna rá. Elton hangját hallotta a háta mögött.

– Ó, istenem! Ez már jobb!

Kit megfordult.

– Csendesebben! – sziszegte, mint egy tanár, aki a rajcsúrozó diákjait próbálja ráncba szedni egy múzeumban. – Hát nem értitek, hogy minél tovább alszik a családom, annál könnyebb dolgunk lesz? – Az előtéren átvágva bevezette őket a konyhába. – Barátok, Nellie. Légy jó kislány – suttogta.

Nigel megsimogatta Nellie-t, és a kutya csóválni kezdte a farkát. Mindnyájan kibújtak a kabátjukból. Nigel a konyhaasztalra állította az aktatáskát. –

Tedd föl a teavizet, Kit.

A fiú lerakta a laptopját, és bekapcsolta kredenc lapján álló kis tévé-

készüléket. Keresett egy hírcsatornát, aztán vizet eresztett a kannába.

– Az uralkodó széljárás megváltozása szinte egész Skóciában meglepetésszerű hófúvást okozott – közölte egy csinos hírolvasó bemondónő.

– Ezt duruzsold el még egyszer a kedvemért, szivi! – dünnyögte Százszorszép.

A bemondónő behízelgő, búgó hangon beszélt, mintha a lakására csábí-

taná a nézőt, egy pohár italra.

– Bizonyos területeken harminc centi hó is hullott az elmúlt harminc óra leforgása alatt.

Elton elvigyorodott.

– Majd adok én neked harminc centit! Annak a bizonyos területednek a kellős közepébe!

Lazítanak, gondolta feldúltan Kit. Bezzeg az ő idegei pattanásig feszültek!

A bemondónő most autóbalesetekről, sorsukra hagyott járművekről, hótorlaszokról számolt be a nézőknek.

– Ne dumálj annyit! – förmedt rá dühösen a fiú. – Azt mondd meg, mikor fog elállni!

– A teával foglalkozz, Kit – szólt rá Nigel.

Kit csészéket, cukortartót meg egy kancsó tejet tett a tisztára súrolt 225

fenyőfa asztalra, amit a többiek úgy ültek körül, akár egy család. Amikor felforrt a víz, a fiú egy kanna teát meg egy kanna kávét készített.

A bemondónő eltűnt, és megjelent a Skócia térképe előtt álló meteorológus. Amint meglátták, mindnyájan elhallgattak.

– Holnap reggelre elmúlik a hóvihar. Olyan gyorsan távozik, amilyen gyorsan jött.

– Ez az! – ujjongott Nigel.

– És délelőtt megkezdődik az olvadás – folytatta az időjós.

– Pontosabban! – rivallt rá Nigel. – Halljam, hány órakor!

– Tízre odaérhetünk – mondta bizakodva Elton, miközben teát töltött magának, tejet öntött hozzá, és cukrot tett bele.

Kit is optimista volt.

– Amint megvirrad, indulnunk kéne. – Már látta az alagút végét és felderült.

– Remélem, nem lesz akadálya – jegyezte meg óvatosan Nigel. Elton a teáját kortyolgatta. – De jólesik, a teremtésit! A bibliai Lázár érezhette így magát, amikor feltámadt halottaiból!

Százszorszép egyszer csak fölállt, kinyitotta az ebédlő ajtaját, és a szemét meresztve kémlelte a sötétséget.

– Ez milyen szoba?

Kit dühbe gurult.

– Hogy képzeled ezt? Itt maradsz!

– Egy korty pia kéne ebbe a teába. – Százszorszép villanyt gyújtott az ebédlőben és bement. – Hurrá! – kiáltott fel diadalittasan a következő pillanatban, és a fiú hallotta, ahogy kinyitja a bárszekrényt.

Ekkor Kit apja lépett be a konyhába a haliból. Szürke pizsamát és fekete kasmír házikabátot viselt.

– Jó reggelt – mondta. – Mi folyik itt?

– Szia, papa – üdvözölte Kit. – Mindjárt megmagyarázom. Százszorszép visszajött az ebédlőből. Egy teli üveg Glenmorangie-t tartott szarvasbőr kesztyűs kezében.

Stanley rosszallóan felvonta a szemöldökét.

– Megkínálhatom egy pohár whiskyvel? – kérdezte a lánytól.

– Kösz, nem – felelte Százszorszép. – Inkább meghúzom az üveget.

226

Hajnali 4 óra 15 perc

Amint volt egy szabad perce, Toni rögtön Stanley stepfalli számát hívta.

Biztosra vette, hogy a férfi még akkor is tudni szeretné, mi történik a Kremlben, ha semmit nem tehet. Azonkívül nem akarta, hogy Stanley a tévéhíra-dóból értesüljön a betörésről.

Rettegett ettől a beszélgetéstől. Meg kellett mondania, hogy ő felelős a katasztrófáért, ami tönkreteheti a férfi életét. Azon rágódott, vajon ezek után hogyan alakul majd a kapcsolatuk – megváltoznak-e Stanley érzései.

„A hívott szám átmenetileg nem kapcsolható”, hallotta, miután tárcsázott. Stanley telefonja nyilván nem működik, gondolta; talán a hóvihar miatt beáztak a vezetékek. Nagy kő esett le a szívéről – így legalább nem kellett közölnie a szörnyű hírt a férfival.

Stanleynek nem volt mobilja, ezért Toni a Ferrariban lévő autótelefon számát tárcsázta, és üzenetet hagyott a rögzítőn. „Itt Toni. Rossz hírem van, Stanley – betörtek a laborba. Kérem, hogy amint tud, hívjon vissza a mobilomon.” Most már nem rajta múlt, hogy a férfi időben megkapja-e az üzenetet, vagy csak utólag szerez tudomást a rablásról. Legalább megpróbálta elérni – nem tehetett róla, hogy nem sikerült.

Türelmetlenül nézett ki az előcsarnok ablakán. Hol maradnak a rendőrök a hóekével? Déli irányból, a főúton kell jönniük, Ivenburn felől! Toni sejtette, hogy a hóeke legfeljebb huszonöt kilométeres sebességgel haladhat, attól függően, milyen vastag a hó, amit el kell takarítania. Ilyen lassú tempóban húsz-harminc perc alatt érkezhet meg – de már így is itt kéne lennie!

Mi lesz már? Gyerünk, mindent bele!

Toni abban bízott, hogy amint a hóeke befut, szinte azonnal indul is tovább észak felé, és a furgon nyomába ered – a gengszterek autóját könnyű

lesz felismerni a sötét hátérre nagy fehér betűkkel felfestett „Hibernian Telecom” feliratról.

De hirtelen rádöbbent, hogy ez talán a tolvajoknak is eszébe jutott.

Valószínűleg gondosan kitervelték, hogy amint elhagyják a Kremlt, kocsit cserélnek. Ő ezt tette volna a helyükben. A meneküléshez jellegtelen autót

választott volna, például egy Ford Fiestát, amiből tizenkettő egy tucat, és egy parkolóban hagyta volna, valamelyik szupermarket vagy pályaudvar előtt. Ha a tolvajok ezt a módszert alkalmazták, akkor a Kremlből nyilván egyenesen a parkolóba hajtottak, és pár perccel azután, hogy a furgonnal távoztak a bűncselekmény helyszínéről, egész más járművel folytathatták az útjukat.

227

Tonit rémülttel töltötte el a gondolat. Amennyiben ez a helyzet, a rendőrök hogyan fogják azonosítani a tolvajokat? Kénytelenek S lesznek minden autót megállítani, és megnézni, három férfi meg egy nő ül-e benne!

Toni izgatottan azon töprenget, tehetne-e valamit annak érdekében, hogy előrelendítse a nyomozást. Ha a gengszterek valóban kocsit cseréltek, vajon hol szállhattak át a másik autóba? Erre a célra olyan helyet kellett keresniük, ahol egy jármű hosszú órákig feltűnés nélkül parkolhatott. Toni számba vette a lehetőségeket. A közelben nincs vasútállomás, se szupermarket – de akkor hol találhattak megfelelő parkolót? A portáspulthoz lépett, fölkapott egy jegyzettömböt meg egy golyóstollat, és listát készített:

* Ivenburni Golfklub

* Harmatcsepp Fogadó

* Ínyencfalat Étterem

* Kertbarát Centrum

* Skót Füstölt Hal Rt.

* Williams Press (Kiadó & Nyomda)

Nem akarta, hogy Carl Osborne rájöjjön, mit csinál. A férfi ugyanis időközben kiszállt a Jaguárból, visszajött a jól fűtött előcsarnokba, ahol árgus szemmel figyelt, és a fülét hegyezve hallgatózott.

Bár Carl nem tudott róla, hogy a kocsijából többé nem telefonálhat, mert Steve kilopózott, és kivette a slusszkulcsot, Toni mégsem kockáztathatott.

– Most szimatolunk egy kicsit, mint a detektívek – súgta oda Steve-nek.

Kettétépte a jegyzetlapot, és a felét odacsúsztatta recepcióban ülő Tremlettnek.

– Azonnal hívja föl ezeket a helyeket. Természetesen mindegyik zárva van, de kerítsen elő egy gondnokot vagy biztonsági őrt. Csak annyit közöljön velük, hogy betörtek hozzánk. Arról ne adjon felvilágosítást, mit vittek el. Mondja meg nekik, hogy a banda talán az ő parkolójukban hagyta a járművet, amellyel elmenekült a tetthelyről. Kérdezze meg tőlük, nem látnak-e odakint egy furgont, „Hibernian Telecom” felirattal az oldalán.

Steve bólintott.

– Remek ötlet! Lehet, hogy a nyomukra akadunk, és ezzel támpontot adhatunk a rendőrségen.

– Pontosan. De ne innen telefonáljon, mert nem akarom, hogy Carl kagylózzon. Menjen át az előcsarnok túlsó végébe, az elég messze van, és arról a mobilról telefonáljon, amit elvettünk a gazembertől.

Toni ezek után szintén félrevonult, hogy Carl az ő beszélgetéseit se hallgathassa ki, majd a saját mobilján a tudakozót hívta, megérdeklődte a golfklub számát és tárcsázott. Sokáig kellett várnia. Több mint tíz percig csengett a telefon, mire a vonal túlsó végén egy álmos férfihang beleszólt a kagylóba:

– Igen? Golfklub. Tessék.

Toni bemutatkozott, és leadta a Steve-vel egyeztetett sztorit.

– Egy furgont próbálok megtalálni, „Hibernian Telecom” felirattal az oldalán. Nincs véletlenül a parkolójukban?

– Aha, már értem! Hát persze! Ezzel a járgánnyal léceltek le a tolvajok!

Toninak egy pillanatra elállt a szívverése.

– Ott van?

– Nincs. Legalábbis akkor még nem volt itt, amikor bejöttem dolgozni.

Csak néhány kocsi áll kint. Olyan úriemberek hagyták nálunk őket, akiknek tegnap nem akaródzott vezetni ebéd után, mert egy kicsit bepiáltak… hiszen tudja, hogy van ez…

– Hánykor ment be dolgozni?

– Este hétkor.

– Azóta leparkolhatott maguknál egy furgon? Mondjuk, úgy hajnali kettő tájban?

– Hát, lehet… Fogalmam sincs.

– Nem tudná megnézni?

– Jaj, dehogynem! – kiáltott fel lelkendezve a férfi, mintha még sosem hallott volna ilyen meglepően eredeti ötletet. – Tartsa egy percig, rögtön jövök. – Koppant a kagyló, ahogy az asztalra tette.

Toni várt. Léptek távolodtak, majd közeledtek.

– Nem, azt hiszem, nem áll furgon odakint.

– Oké.

– Ne felejtse el, hogy az összes kocsi csupa hó, így az ember nem látja tisztán őket. Abban sem vagyok biztos, melyik az enyém.

– Igen, értem. Köszönöm.

– De egy furgont csak kiszúrna az ember, mert az magasabb lenne a többinél, és kiemelkedne közülük, igaz? Nem, sajna nincs furgon a parkolónkban.

– Nagyon sokat segített. Hálásan köszönöm.

– Mit loptak el?

Toni eleresztette a füle mellett a kérdést, letette a telefont. Steve-re pillantott, aki szintén beszélt valakivel, de egyelőre szemmel láthatólag nem járt szerencsével. Toni most a Harmatcsepp Fogadó számát tárcsázta.

Vidám fiatal fickó vette fel a kagylót.

– Hello, itt Vincent. Miben állhatok a rendelkezésére?

Toni a fiatalember hangjából ítélve úgy vélte, ismeri ezt a típust: az ilyen hotelalkalmazott rendszerint csak addig szolgálatkész, amíg az ember tényleg meg nem kéri valamire. Ismét leadta a sztorit.

– Rengeteg autó van a parkolónkban… tudja, mi egész karácsonykor nyitva vagyunk – magyarázta neki Vincent. – Éppen a zárt láncú televízió monitorát figyelem, de furgont nem látok rajta. Sajnos a kamera nem fedi le az egész parkolót.

– Volna olyan kedves odafáradni az ablakhoz, és jól megnézni a kocsikat? Valóban nagyon fontos.

– Jelenleg nagyon sok dolgom van.

Hajnalok hajnalán? Ezt a nénikédnek meséld, kisfiam, gondolta Toni, és együttérzést színlelve, mézesmázos hangon így szólt a fickóhoz:

– Tudja, ha mégis megnézné, megspórolna egy utat a rendőrségnek.

Akkor nem kellene odamenniük, hogy kihallgassák magát.

Elérte a kívánt hatást. Vincent nem akarta, hogy járőrautók és detektívek zavarják meg nyugodt éjszakai műszakját.

– Egy pillanat türelmet! – Az ablakhoz szaladt, majd visszajött.

– Igen, itt van – mondta.

– Igazán? – Toni nem hitt a fülének, mert rég nem volt ekkora mázlija.

– Sötétkék Ford Transit furgon, az oldalán „Hibernian Telecom” felirat, nagy fehér betűkkel. Nem lehet itt túl hosszú ideje, mert nincs annyi hó rajta, mint a többi autón… ezért tudtam elolvasni a cég nevét.

– Ez óriási segítség! Köszönöm, Vincent! Nem tűnt fel véletlenül magá-

nak, hogy egy másik kocsi meg esetleg elment mostanában? Talán éppen az, amelyikkel a tolvajok továbbálltak?

– Sajnos nem.

– Oké, még egyszer köszönöm! – Toni letette a telefont, és Steve-re nézett. – Megtaláltam a furgont, amivel leléceltek!

Steve az ablakra bökött a fejével.

– És végre-valahára befutott a hóeke.

230

Hajnali 4 óra 30 perc

Százszorszép fölhajtotta a teáját, aztán teletöltötte a csészéjét whiskyvel.

Kit minden idegszála megfeszült. Nigelből és Eltonból kinézte, hogy el tudják játszani a hó fogságába esett ártatlan autósok szerepét, Százszorszép azonban gengszternek látszott, és úgy viselkedett, mint egy huligán. Reménytelen eset, gondolta a fiú.

Százszorszép a konyhaasztalra tette az üveget, Stanley meg nyomban fölemelte, és rácsavarta a kupakot.

– Ne csípjen be, legyen jó kislány – mondta szelíden.

Százszorszép nem volt hozzászokva, hogy mások szabják meg neki, mit tegyen, mert szinte mindenki úgy félt tőle, mint a tűztől. Most gyilkos pillantást vetett Stanleyre, aki elegáns szürke pizsamájában és fekete házikabátjában finom, de sebezhető', kiszolgáltatott úriembernek hatott. Kit rémülten várta, hogy mikor szabadul el a pokol.

– Pár korty whiskytől jobban érzi magát az ember, de ha túl sokat iszik, rosszul lesz tőle – dörmögte Stanley, miközben berakta az üveget a kredencbe.

– Apám mindig azt mondta, jóból is megárt a sok, pedig ő aztán szerette a whiskyt.

Kit látta, hogy Százszorszép csak iszonyú erőfeszítés árán képes elfoj-tani a haragját, és rettegve azon tűnődött, mi lesz, ha ez a szörnyeteg elveszti a fejét. De ekkor belépett a nővére, a virág mintás hálóinget viselő' Miranda, és megjelenése némileg oldotta a feszültséget.

– Jó reggelt, drágám – üdvözölte a lányát Stanley. – A kakasokkal keltél.

– Nem tudtam aludni. A fotelágyon éjszakáztam, Kit régi kuckójában.

Ne kérdezd, miért. – Miranda az idegenekre nézett. – Karácsonyi vendégek?

Ilyen korán?

– Ő a lányom, Miranda – mondta Stanley. – Mandy, a két úr Nigel és Elton, az ifjú hölgy pedig Százszorszép.

Kit pár perccel korábban bemutatta a három gengsztert az apjának, s mielőtt felfogta volna, mekkora hibát követ el, elárulta az igazi nevüket.

Miranda mindhármuknak biccentett.

– Talán a Télapó hozta magukat? – kérdezte vidáman.

– Lerobbant a kocsijuk a főúton, az elágazásunk közelében – magyarázta Kit. – Persze felvettem őket, de hamarosan az én Peugeot-m is beadta a kulcsot, úgyhogy kénytelenek voltunk gyalog bejönni. – Nem tudta, elhiszi-e a 231

mesét a nővére, és főleg felkelti-e a figyelmét a burgundivörös bőr aktatáska, ami úgy áll a konyhaasztalon, akár egy bomba.

Miranda azonban valami máson akadt fenn.

– Nem is tudtam, hogy elmentél itthonról… Hol a bánatban mászkáltál az éjszaka közepén, ebben az ítéletidőben?

Kit jó előre kieszelte, mit fog erre a kérdésre válaszolni, és most, mintha zavarban volna, kisfiúsán elmosolyodott.

– Hát… egy darabig álmatlanul forgolódtam, mert nagyon egyedül éreztem magam, aztán kocsiba ültem, hogy meglátogassam az egyik régi barátnőmet Ivenburnben. Hiszen érted…

– Melyiket a sok közül? Hiszen szinte minden fiatal ivenburni nő a te régi barátnőd, öcsi…

– Nem hiszem, hogy őt ismered. – A fiú gyorsan kitalált egy nevet. –

Lisa Freemonthoz mentem. – Amint kimondta, legszívesebben leharapta volna a nyelvét, mert valamelyik Hitchcock-film egyik szereplőjét hívták így.

Szerencséjére Miranda nem emlékezett a névre.

– Na és örült neked?

– Nem találtam otthon.

Miranda elfordult, s fölkapta a kávéskannát. Kit azon tűnődött, vajon a nővére bevette-e a sztorit, amit őmaga sem tartott elég jónak. De abban

biztos volt, hogy Mirandának halvány sejtelme sem lehet róla, miért hazudik. Nyíl-ván úgy véli, azért nem akarja bevallani neki, kivel töltötte az éjszakát, mert valószínűleg férjes asszony az illető.

Miközben Miranda kávét töltött magának, Stanley szóba elegyedett Nigellel.

– Maga hová valósi? Mert a kiejtéséből ítélve nem skót. – Kitet nem tévesztette meg a könnyed, csevegő stílus. Tudta, hogy az apja puhatolózik, szondázza Nigelt.

– Surreyben élek, és Londonban dolgozom – felelte hasonló társalgási hangnemben, lezseren Nigel. – Canary Wharfban van az irodám.

– Szóval pénzember.

– Bizonyos forrásokból csúcstechnológiát szerzek a harmadik világbeli országoknak, főleg a közel-keletieknek. Ha egy fiatal olajsejk saját diszkóra vágyik, és fogalma sincs, hol vegye meg a felszerelést, akkor megkeres engem, és én egy csapásra megoldom a problémáját. – Nigel szövege hihetően hangzott.

Miranda odavitte a kávéját az asztalhoz, és leült Százszorszéppel szemben.

– Nahát, milyen szép kesztyűje van! – kiáltott fel őszinte csodálattal a méregdrága finom drapp szarvasbőr kesztyű láttán, ami teljesen átázott. – De miért nem szárítja meg?

Kit majd kiugrott a bőréből az idegességtől. Számtalanszor tapasztalta, 232

hogy Százszorszéppel rendkívül kockázatos vállalkozás bármiről is beszélgetni.

Százszorszép vasvillaszemmel meredt Mirandára, de ő ezt nem vette észre, és folytatta a témát:

– Ki kell tömni, hogy megőrizze a formáját – mondta, majd a kredencen lévő rolnis papírtörülköző után nyúlt. – Tessék.

– Nekem így is megfelel – morogta dühösen Százszorszép.

Miranda meglepetten húzta föl a szemöldökét.

– Talán megbántottam valamivel?

Jaj, istenem, kezdődik, gondolta Kit.

De Nigel közbelépett.

– Ne hülyéskedj, Százszorszép. Biztos nem akarod, hogy tönkremenjen a kesztyűd – szólt rá a lányra meglehetősen éles hangon, mintha nem baráti tanácsot, hanem parancsot adna. Éppúgy aggasztotta Százszorszép viselkedése, mint a fiút. – Rajta, szárítsd meg szépen. A hölgy jót akar neked.

Kit ismét azt hitte, hogy rögtön elszabadul a pokol, de legnagyobb meglepetésére Százszorszép levette a kesztyűjét, és ő elképedve bámulta a lány szép kis kezét. Még sosem vette észre. A fekete bőrdzsekis, ormótlan motoroscsizmát viselő Százszorszép a betört orrával meg az ijesztően kihúzott szemével úgy nézett ki, mint egy vadállat, de a keze gyönyörű volt, és ezt nyilván ő is tudta, mert manikűröztette, sőt halvány rózsaszínre lakkozta a körmét. Kit nem értette a dolgot. Eddig eszébe sem jutott, hogy ez a szörny-szülött a lelke mélyén éppolyan egyszerű lány lehet, mint a többi. Vajon mi történhetett vele? A fiú némi töprengés után megfejtette a rejtélyt: az a baj, hogy Százszorszépet Harry Mac nevelte fel.

Miranda segített a lánynak kitömni a kesztyűt a papírtörülközővel.

– Maguk honnan ismerik egymást? – kérdezte közben udvariasan, mintha Stanleyhez hasonlóan ő is csak könnyedén társalogna, ahogy esté-

lyeken szokott az ember az asztalszomszédjával, ám valójában ő is puhatolózott. És akárcsak az apja, ő sem sejtette, hogy ez milyen veszélyes.

Százszorszép szemmel láthatólag pánikba esett. Kitet egy iskolás lányra emlékeztette, akin éppen a leckét kérik számon, amit elfelejtett megírni. A fiú szerette volna megtörni a kínos csendet, de ösztönösen érezte, hogy az

apja meg a nővére furcsállanák, ha ő felelne a kérdésre a lány helyett. Pillanatnyi hallgatás után Nigel válaszolt:

– Százszorszép apja régi jó barátom.

Oké, gondolta Kit – bár Mirandának talán szöget üt a fejébe, hogy ezt miért nem a lány szájából hallotta.

– Elton pedig nekem dolgozik – tette hozzá Nigel.

– Maga a jobb keze? – kérdezte Eltontól mosolyogva Miranda.

– Nem. A sofőrje – felelte nyersen Elton. Kit azon merengett, mekkora szerencséjük van, hogy Nigel modora megnyerő, mert a másik kettőre nem

számíthat, egyedül kell elbűvölnie a családot.

– Nos, szívből sajnálom, hogy ilyen zord időt fogtak ki nálunk az ünnepekre – mondta Stanley.

Nigel elmosolyodott.

– Ha napozni akartam volna, nem Skóciába jövök, hanem Barbadosra utazom.

– Maga meg Százszorszép édesapja bizonyára igen közeli barátok, ha még a karácsonyt is együtt töltik.

Nigel bólintott.

– Gyerekkori pajtásom az öregfiú.

Kit számára nyilvánvaló volt, hogy Nigel hazudik. Nem tudta eldönteni, vajon azért-e, mert ő ismeri az igazságot – vagy az apja és Miranda is átlát a szitán? Úgy érezte, elviselhetetlen a feszültség, képtelen egy helyben ülni.

Felugrott a székéről.

– Éhes vagyok! – mondta. – Ugye nem bánod, papa, ha mindnyájunknak sütök egy kis rántottat?

– Remek ötlet, fiam.

– Majd segítek, öcsi – ajánlkozott Miranda, s máris betett pár szelet kenyeret a pirítóba.

Stanley ismét Nigelhez fordult.

– Remélem, hamarosan megenyhül az idő. Mikor szándékoznak visszatérni Londonba?

Kit kivett egy csomag angolszalonnát a hűtőből, s közben azon tűnődött, vajon gyanakszik-e az apja, vagy csak egyszerűen kíváncsi.

– Huszonhatodikán indulunk haza – felelte Nigel.

– Elég rövid karácsonyi vizit – jegyezte meg Stanley, mintha enyhe kételyei volnának a sztorival kapcsolatban.

Nigel vállat vont.

– Tudja, hogy van ez… vár a munka.

– Lehet, hogy tovább kell maradniuk, mint tervezték. Szerintem elképzelhetetlen, hogy holnapra megtisztítják az utakat.

Nigelen látszott, hogy aggasztja ez a gondolat. Kissé fölhúzta rózsaszín pulóvere ujját, és az órájára nézett.

Kit rájött, hogy tennie kell valamit, nehogy az apja és a nővére azt higgyék, bármi köze van Nigelhez meg a másik kettőhöz. Mialatt hozzáfogott a rántottasütéshez, elhatározta, hogy nem veszi védelmébe, nem mentegeti a bűntársait. Épp ellenkezőleg: szkeptikusan fogja faggatni Nigelt, mintha egyetlen szavát se hinné el, mert talán elterelheti magáról a gyanút, ha úgy tesz, mintha ő se bízna az idegenekben.

Ám mielőtt a tettek mezejére léphetett volna, az eddig hallgatag Elton nyelve hirtelen megoldódott.

– Hát önök hogyan karácsonyoznak, professzor úr? – kérdezte, Kit 234

ugyanis Oxenford professzorként mutatta be az apját. – Úgy látom, családi körben ünnepelnek. Hány gyereke van? Kettő?

– Három.

– Persze a férjek meg a feleségek is eljöttek.

– Csak a lányaimat kísérte el a párjuk. Kit még nőtlen.

– És unokái is vannak?

– Igen.

– Hány, ha nem tolakodó a kérdésem?

– Egyáltalán nem az. Négy unokám van.

– Mind a négyet elhozták a kedves szülők?

– Igen.

– Akkor ön és Mrs. Oxenford most biztos nagyon boldogok.

– Sajnos a feleségem meghalt másfél évvel ezelőtt.

– Ó, de szomorú! Őszinte részvétem.

– Köszönöm.

Kit azon töprengett, mi ez a vallatás. Eltonra sandított, aki mosolyogva előrehajolt, és úgy kérdezősködött, mintha csupán barátilag érdeklődne – ő

azonban látta rajta, hogy sötét hátsó szándékok vezérlik. Szorongva azon tűnődött, vajon ez az apja számára is éppilyen világos-e.

Elton még nem fejezte be.

– Jó nagy lehet ez a ház, ha mindnyájan elférnek benne. Hisz' legalább tízen alszanak egy fedél alatt…

– Melléképületeink is vannak.

– Gondolom, most kapóra jönnek. – Elton kinézett az ablakon, bár a hótól semmit sem látott. – Bungalók és hasonlók?

– Egy bungaló meg egy pajta.

– Azokat remekül ki lehet használni! És persze személyzeti szállás is van, ugye?

– A házvezetőnőm meg a férje a saját parasztházukban laknak, innen úgy másfél kilométernyire. Kétlem, hogy ma látjuk őket.

– Kár. – Elton ismét hallgatásba merült. Miután óvatosan kiszedte Stanleyből, pontosan hány családtag tartózkodik a tanyán, nem volt több kérdése.

Erre ment ki a játék. Kit nem tudta megállapítani, vajon az apja és a nővére is észrevette-e.

235

Reggel 5 óra

A hóeke valójában csukott Mercedes teherautó volt, amelynek az orrára rögzítették a tolólemezt. Oldalán felirat hirdette, hogy az ivenburni haszon-gépjármű-telep tulajdona, és a pilótafülke tetején narancssárga lámpa villogott.

Toni úgy tekintett a behemót járgányra, akár egy szárnyas harci szekérre, ami egyenesen a mennyből szállt le a Kreml területére.

A fekvőrendőröknél automatikusan fölemelkedő, ferde szögbe fordított tolólemez az út szélére taszította a havat, és nemsokára megtisztított út

vezetett a kapusfülkétől a főbejáratig. Toni kabátban, útra készen várta a hóekét.

Azonnal indulni akart, hiszen négy hosszú óra telt el, mióta a tolvajok megléptek – de bízott benne, hogy ha a szökevények elakadtak a hóban, akkor még el lehet fogni őket.

A hóekét három járőrkocsi meg egy mentőautó követte. Elsőként a mentősök siettek be az előcsarnokba, és nyomban hordágyra fektették Susant, mert azt hitték, nem tud lábra állni. Don kereken közölte, hogy itt marad, őt ugyan nem viszik sehova.

– Ha egy skót minden alkalommal kórházba szaladgálna, amikor egy kicsit fejbe rúgják, egykettőre kidőlnének az orvosok!

Frank Hackett sötétkék öltönyben, fehér ingben, nyakkendőben lépett be az ajtón. Toninak rögtön feltűnt, hogy a férfi frissen van borotválva. Nyilván útközben, a járőrautóban húzta le a borostáját, gondolta, de Frank mogorva ábrázata láttán megriadt: hajdani élettársa akkor szokott ilyen képet vágni, ha alig tudta türtőztetni magát, és rajta készült kitölteni a mérgét. Csöppnyi kételye sem volt felőle, miért dühös rá Frank: sérti a hiúságát, hogy a felettesei parancsára engedelmeskednie kell neki. Toni türelemre intette magát; el akarta kerülni az összetűzést.

Anyja, aki éppen a kiskutyát simogatta, fölnézett a férfira.

– Jó reggelt, Frank! Nahát, ez aztán a meglepetés! Mi az, kibékültök Tonival?

– Ma biztos nem – morogta Hackett.

– Ó, de kár!

Franket két nyomozó követte. Egyik is, másik is jókora aktatáskát cipelt.

Toni sejtette, hogy ezek a helyszínelők. Frank őt kurta biccentéssel üdvözölte, Carl Osborne-nal kezet fogott, de első kérdése Steve-nek szólt.

– Maga a biztonsági őrség parancsnoka?

– Igen. Steve Tremlett. Ön pedig Franck Hackett. Már találkoztunk.

236

– Úgy értesültem, négy őrt tettleg bántalmaztak.

– Igen. Engem és három emberemet.

– Mindnyájukat ugyanazon a helyen támadták meg?

Toni türelmetlenül azon tűnődött, mit művel ez a Frank, miért tesz fel ilyen lényegtelen kérdéseket, amikor haladéktalanul a betörők nyomába kéne eredniük.

– Susant a folyosón ütötték le – felelte Steve. – Engem is körülbelül ugyanott gáncsoltak el. Dont és Stut pedig a vezérlőteremben kötözték meg, miközben fegyvert fogtak rájuk.

– Mutassa meg mindkét helyszínt, kérem.

Toni elképedve hallgatta a férfit.

– Gyerünk már, Frank! Üldözőbe kell vennünk a tolvajokat! Miért nem bízod ezt az embereidre?

– Ne szabd meg nekem, hogyan végezzem a dolgomat! – förmedt rá Hackett. Látszott rajta, mennyire örül, hogy rendreutasíthatja. Toni halkan felnyögött, de nem vágott vissza. Most nem játszhatták le újra a hajdani konfliktusaikat, akár egy régi filmet nem volt alkalmas a pillanat. Frank ismét Steve-hez fordult.

– Menjen előre!

Toni lenyelt egy káromkodást, és a férfiakkal tartott – csakúgy, mint Carl Osborne.

A nyomozók sárga szalaggal kerítették el a folyosónak azt a részét, ahol Steve-et elgáncsolták, és Susant leütötték a golyóscsapágyas gumibottal.

Ezek után mindnyájan beléptek a vezérlőterembe, ahol Stu a monitorokat figyelte.

Frank utasítására az ajtó elé is kordont húztak.

– Mind a négyünket megkötöztek, aztán bevittek bennünket a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratórium helyiségébe. Nem magába a laborba, hanem csak az előtérbe – magyarázta Steve.

– Én pedig ott találtam rájuk – tette hozzá Toni. – De ennek már négy órája, és a tettesek szökésben vannak! Percről percre távolodnak tőlünk!

– Azon a helyszínen is mindjárt körülnézünk – közölte Frank.

– Nem lehet! – jelentette ki Toni. – Oda idegeneknek szigorúan tilos belépni. A tizenkilences monitor mutatja az előteret, ha mindenáron látni akarod.

– Mivel az nem maga a labor, feltehetőleg nem leszünk veszélyben.

Franknek igaza volt, de Toni úgy döntött, nem engedi, hogy a férfi tovább vesztegesse a drága időt.

– Azon az ajtón nem teheti be a lábát, aki nem részesült vegyvédelmi képzésben. Így szól a szabályzat.

– Pokolba a szabályzattal! Itt én parancsolok!

Toni rájött, hogy hiába fogadkozott, akarata ellenére pontosan azt tette, amit mindenképpen szeretett volna elkerülni: összerúgta a patkót Frankkel.

Megpróbálta kitérni az újabb éles pengeváltás elől.

– Oké, gyere utánam. Az ajtóig eljöhetsz.

Mindnyájan a labor bejáratához siettek. Frank szemügyre vette az érintés nélküli kártyaolvasót, majd Steve-hez fordult.

– Utasítom, hogy adja ide az igazolványát.

– Nekem olyan nincsen – válaszolta Steve. – Biztonsági őröknek tilos a bemenet.

– Neked van? – kérdezte erre Frank Tonitól.

– Én megkaptam a kötelező vegyvédelmi képzést.

– Akkor add ide az igazolványodat!

Toni átnyújtotta a plasztikkártyát Franknek, aki felmutatta a kártyaolvasó előtt, majd megtaszította az ajtót – de az zárva maradt. Frank ekkor a falon lévő szenzorra bökött.

– Ez mi?

– Ujjlenyomat-olvasó. Az igazolvány egymagában, a jogos tulajdonos ujjlenyomata nélkül, nem nyitja az ajtót. Pontosan azért telepítettük ezt a rendszert, nehogy tudatlan fajankók lopott kártyákkal bejuthassanak a laboratóriumba.

– De ez a csúcsszuper rendszer ma éjjel nem jelentett akadályt a tolvajoknak, igaz? – Miután elégedetten nyugtázta, hogy Toni elevenébe talált, Frank sarkon fordult.

Toni követte az előcsarnokba, ahol két férfi cigarettázott. Mindketten gumicsizmát és rikító sárga mellényt viseltek – nyilván azért, hogy rossz látási viszonyok között is feltűnjenek az autósoknak. Toni először azt hitte, az egyik a hóeke sofőrje, a másik meg a kísérője, de aztán rájött, hogy rendőrtisztek, mert Frank odalépett hozzájuk, és eligazította őket.

– Ellenőrzik az összes járművet, amivel találkoznak – mondta. – Rádión jelentik a rendszámot a központnak, és mi kiderítjük, hogy nem lopott gépkocsi vagy bérelt autó akadt-e az útjukba. Azt is közlik, ül-e benne valaki.

Tudják, mit keresünk – három férfit és egy nőt. De semmi szín alatt nem mennek az utasok közelébe! Ezeknek a gengsztereknek fegyverük van,

maguknak viszont nincs, tehát a maguk feladata kizárólag a felderítés. Ez szigorú parancs! Hamarosan ideér egy fegyveres egység. Majd őket küldjük a helyszínre, ha megtaláljuk a tetteseket. Világos?

A két férfi bólintott.

– Észak felé induljanak, és az első elágazásnál forduljanak keletnek.

Szerintem a bűnözők arra igyekeztek.

Toni tudta, hogy Frank téved. Nem akart újra ellentmondani neki, de nem hagyhatta, hogy a felderítőegység ellenkező irányba menjen. Biztosra vette, hogy a férfi dühbe gurul, de nem hallgathatott.

– A tolvajok nem kelet felé tartottak.

Frank rá se hederített.

238

– A mellékút a Glasgow-ba vezető főútvonalba torkollik – magyarázta az embereinek.

Toni ismét közbevágott.

– A tettesek nem arra szöktek.

A két közrendőr érdeklődéssel figyelte a szópárbajt. Hol Frankról Tonira, hol Toniról Frankre pillantottak, mintha izgalmas teniszjátszmát néznének.

Frank elpirult.

– Senki nem kérdezte a véleményedet, Toni.

Toni azonban nem tágított.

– Az elágazásánál nem fordultak keletnek. Az északi úton hajtottak tovább.

– Ha nem tévedek, a női ösztönöd segítségével jutottál erre a következtetésre.

Az egyik rendőr felnyerített.

Toni legszívesebben megkérdezte volna Franktől, hogy munkaközben miért engedi szabadjára ellenséges indulatait, de uralkodott magán.

– Az a jármű, amellyel a tettesek elmenekültek, jelenleg a Harmatcsepp Fogadó parkolójában áll. Tőlünk északra, jó harminc kilométernyire – mondta nyugodtan.

Frank fülig vörösödött. Kínos volt neki, hogy Toni olyasmit tud, amit ő

nem.

– És honnan szerezted ezt az információt?

– Kinyomoztam! – vágta rá Toni. Mindig jobb zsaru voltam, mint te, és még most is elbújhatsz mellettem, gondolta, de ezt nem dörgölte Frank orra alá. – Telefonálgattam egy kicsit. Célravezetőbb módszer, mint az ösztö-

neinkre hagyatkozni.

A rendőr ismét felnyerített, de Frank haragos szemvillanása láttán visszafojtotta a nevetést.

– Lehetséges, hogy a tolvajok megszálltak a motelban, de valószínűbb, hogy kocsit cseréltek, és azonnal továbbmentek – tette hozzá Toni.

Frank lenyelte a mérgét.

– Maguk most rögtön autóba ülnek, és meg se állnak a motelig – adta ki a parancsot az embereinek. – További eligazítást útközben kapnak, rádión.

Indulás!

A két rendőr elszáguldott. Na végre, gondolta Toni.

Frank behívatott az előcsarnokba egy civil ruhás nyomozót, aki az egyik járőrautóval érkezett, és utasította, hogy kövesse a hóekét a motelhoz, ellenő-

rizze, valóban ott van-e furgon, majd derítse ki, látott-e valaki valamit.

Toni eközben már a következő lépésen törte a fejét. Kapcsolatban akart maradni a rendőrökkel, mert szeretett volna jelen lenni az akció színhelyén. De nem volt autója, ráadásul az anyját sem hagyhatta magára.

Észrevette, hogy Carl Osborne Frankkel pusmog az ajtóban. Carl egyszer csak a kocsifelhajtó közepén elakadt Jaguárra mutatott, Frank pedig bólintott, aztán mondott valamit az egyik egyenruhás rendőrnek. A rendőr erre kiszaladt, és pár szót váltott a hóeke sofőrjével. Toni sejtette, hogy ki fogják szabadítani a hó fogságából Carl Jaguárját.

Osborne-hoz fordult.

– Szóval lelécel a hóekével.

– Ez szabad ország, oda megyek, ahová jólesik – felelte öntelt képpel Carl.

– Nehogy itt felejtse a kiskutyát!

– Pedig úgy terveztem, itthagyom magánál.

– Bajosan, mert én magával megyek.

– Nincs észnél!

– Valahogy el kell jutnom Stanley tanyájára. Egy ugrásnyira van a Harmatcsepp Fogadótól. Magának ezen az úton alig hét-nyolc kilométert kell megtennie odáig, aztán anyámmal együtt kitehet a háznál – győzködte a férfit Toni, mert már kifundálta, mit fog tenni: tájékoztatja a történtekről Stanleyt, kölcsönkér tőle egy autót, a mamát Stepfallban hagyja, és követi a hóekét.

Carl nem hitt a fülének.

– Azt akarja, hogy az anyját is elvigyem?

– Igen.

– Felejtse el.

Toni bólintott.

– Majd szóljon, ha meggondolta magát.

Osborne gyanakodva ráncolta össze a homlokát. Furcsállotta, hogy Toni ilyen könnyen elfogadja az elutasító választ, de nem kérdezősködött. Szó nélkül belebújt a kabátjába.

Steve Tremlett kinyitotta a száját, mintha mondani szeretne valamit, de Toni észrevétlenül intett neki, hogy hallgasson.

Carl az ajtó felé indult.

– Ne felejtse itt a kiskutyát! – figyelmeztette újra Toni. Osborne fölkapta a kutyát, és kiügetett a kocsijához.

Toni az ablakból figyelte a lassan útnak eredő konvojt. A hóeke előbb félretolta a Carl Jaguárja előtt magasodó hóbuckát, aztán fölkapaszkodott a kapusfülke felé vezető kaptatón. Az egyik járőrautó követte. Carl beült a Jaguárba, majd egy másodperc múlva kiszállt, és visszarohant az elő-

csarnokba.

– Hol a slusszkulcsom? – kérdezte mérgesen.

Toni bűbájosan rámosolygott.

– Meggondolta magát? Mégis elvisz bennünket?

Steve megcsörgette a zsebében Carl kulcscsomóját.

– Szálljanak be abba a nyavalyás kocsiba! – morogta savanyú pofával 240

Osborne.

241

Reggel 5 óra 30 perc

Mirandát balsejtelmek gyötörték a három furcsa idegen, Nigel, Elton és Százszorszép miatt. Azon tűnődött, vajon valóban ártatlan autósok-e, akik éppen itt akadtak el a hóban. Van bennük valami nyugtalanító, gondolta, s már bánta, hogy egy szál hálóingben jött le. Azt kívánta, bárcsak magára kapott volna valamit.

Rémes éjszakája volt. Többnyire csak forgolódott a kényelmetlen fotel-

ágyon Kit hajdani kuckójában. Ha olykor elszunnyadt, Hugoról meg arról a régi, ostoba, szégyenletes viszonyról álmodott, és mindig arra ébredt, hogy haragszik Nedre, aki ismét nem állt ki mellette, már megint nem védte meg.

Úgy érezte, a vőlegényének dühösen le kellett volna teremtenie Kitet, amiért az elárulta a titkot – ám ehelyett a férfi csak annyit mondott, hogy előbb-utóbb minden titok kitudódik. Ezen aztán később csúnyán összevesztek – ugyanúgy, mint idefelé, a kocsiban. Miranda eredetileg abban bízott, ez a hétvége jó alkalom lesz rá, hogy a családja befogadja Nedet – most azonban már arra gondolt, talán ez az a pillanat, amikor kikosarazza ezt a gyenge, nyámnyila alakot.

Egyszer csak hangokat hallott odalentről, és megkönnyebbült: végre fölkelhetett! De felzaklatta, amit a konyhában tapasztalt. Ennek a Nigelnek nincs felesége, aki karácsonyra hazavárja? Hát ez az Elton miféle szerzet?

Miranda szinte biztosra vette, hogy a két férfi nem homokos: Nigel kocsányon lógó szemmel bámulta a hálóingét, mintha az járt volna az eszében, milyen jó lenne bekukkantani alája.

A kísérteties Százszorszép bármilyen társaságból kirítt volna. Bár a lány korban Eltonhoz illett, Miranda mégsem tartotta valószínűnek, hogy

Százszorszép a fekete fickó barátnője. Látta rajtuk, hogy enyhén szólva nem kedvelik egymást. De akkor mi köze ennek a lánynak Nigelhez meg a sofőrjéhez?

Miranda rájött, hogy Nigel nemigen lehet Százszorszép apjának a gyerekkori cimborája, mert nyilvánvaló volt, hogy a fiatal nőt nem fűzi meleg szeretet a férfihoz – inkább olyan emberekhez hasonlítanak, akik még akkor is kénytelenek együtt dolgozni, ha nincsenek túl jó viszonyban. De ha csupán kollégák, miért hazudják, hogy barátok?

Stanley vonásai szintén idegességről árulkodtak. Miranda azon tűnődött, vajon az apjának is gyanús-e a három idegen.

A konyhát közben betöltötte a sercegő angolszalonna, a friss kávé meg a pirítós ínycsiklandó illata. Hát sütni-főzni azt tud az öcsém, és a legegyszerűbb 242

ételt is úgy tálalja fel, hogy összefut a nyál az ember szájában; ha ő készíti, még a spagetti is fejedelmi lakomának látszik, merengett Miranda. Tudta, hogy Kitnek milyen fontosak a külsőségek: minden állásából kirúgják, a bankszámláján soha nincs pénz, de bármennyire le van égve, mindig elegánsan öltözik, és jó kocsival jár. Az apjuk úgy vélte, a fiú könnyelmű, felületes, nem telik tőle jelentékeny teljesítmény, ráadásul gyenge a jelleme. Életében egyszer volt büszke rá: amikor Kit a téli olimpián versenyezhetett.

Kit most mindnyájuk elé letett egy-egy tányér rántottat, ropogósra sült angolszalonnával, paradicsomszeletekkel és meleg vajas pirítóssal. Még különféle fűszerekkel is megszórta a tojást. A konyhában valamelyest csökkent a feszültség. Kit talán épp ezt akarta elérni, gondolta Miranda. Bár nem volt éhes, mégis bekapott egy falat rántottát, amit az öccse pikásan csípős parmezán sajttal ízesített. Úgy érezte, még soha nem evett ilyen finomat.

– Hát neked mi a foglalkozásod, Százszorszép? – érdeklődött Kit a legmegnyerőbb mosolyával. Miranda tudta, hogy a fiú csupán udvarias – a csinos, bögyös-faros pipikre bukik, Százszorszép meg ronda, mint a bűn, és lapos, akár a deszka.

Hosszú másodpercek teltek el, mire a lány kinyögte a választ.

– Az apámnak dolgozom.

– És ő miben utazik?

– Hogyhogy miben utazik?

– Úgy értem, mi a szakterülete. Talán vállalkozó?

Ez a kérdés végképp zavarba hozta Százszorszépet.

Nigel felnevetett.

– Hát, az én jó öreg Harry barátom annyi mindennel üzletel, hogy nehéz lenne megmondani, tulajdonképpen mit is csinál.

Mirandát meglepte, milyen kitartóan faggatja a lányt az öccse. Mintha provokálni akarná, Kit így szólt Százszorszéphez:

– Oké, akkor halljunk egy példát! Legalább egyet nevezz meg apád sokféle üzlete közül!

Százszorszép szeme felcsillant.

– Ingatlanokat vásárol – vágta rá, mintha hirtelen megszállta volna az ihlet. Látszott rajta, hogy azt szajkózza, amit másoktól hallott.

– Ez úgy hangzik, mintha a vagyonszerzésben lelné örömét.

– Ingatlanfejlesztéssel foglalkozik.

– Sosem tudom biztosan, mit jelent az, hogy „ingatlanfejlesztés." Nem jellemző Kitre ez az agresszív kérdezősködés – talán ő sem tartja teljesen hihetőnek, amit a vendégek önmagukról állítanak, gondolta Miranda, és nagy kő esett le a szívéről. Most végre megbizonyosodott róla, hogy ezek hárman tényleg vadidegenek – ugyanis tudat alatt attól félt, az öccse esetleg ismeri őket, és valami sötét ügybe keveredett, hiszen nála sosem lehetett tudni az ilyesmit.

A hangjából ítélve Nigel kezdte elveszíteni a türelmét.

– Harry megvesz egy régi dohányraktárt, aztán engedélyt kér a ható-

ságtól, átalakítja a raktárt luxuslakásokká, és tisztes haszonnal eladja a házat egy építészcégnek – magyarázta.

Miranda rájött, hogy a férfi ismét Százszorszép helyett válaszolt. Ez nyilván Kitnek is feltűnt, mert újabb kérdést tett fel a lánynak:

– És te pontosan miben segítesz apádnak? Mert ha a munkatársa vagy, feltehetőleg kitűnő üzletasszony lehetsz.

Százszorszép inkább úgy nézett ki, mint aki ahhoz ért igazán, hogyan kell erőszakkal utcára tenni a bérlőket az apja által fölvásárolt ingatlanokból.

Ha szemmel ölni lehetne, a lány ott helyben végzett volna Kittel.

– Én más dolgokat csinálok – közölte fölszegett állal, kihívóan, mintha azt mondaná: Ne merészelj még egyszer belekötni a válaszomba!

Kit rámosolygott.

– Én pedig mérget vennék rá, hogy elbűvölően, ügyesen és páratlan szakértelemmel végzed a dolgodat.

Jesszusom, az öcsém nem hízeleg, hanem gúnyolódik, gondolta szorongva Miranda; Százszorszép faragatlan teremtés ugyan, de azt talán még ő is észreveszi, ha sértegetik!

A feszültség elvette Miranda étvágyát. Úgy érezte, feltétlenül beszélnie kell az apjával erről az egészről. Lenyelte a szájában lévő falatot, aztán köhögni kezdett; úgy tett, mintha valami a torkán akadt volna. Köhögve fölállt az asztaltól.

– Elnézést – hörögte.

Az apja fölkapott egy poharat, és a csaphoz ugorva vizet eresztett bele.

Miranda, még mindig köhögve, kisietett a konyhából. Bevált a terve, mert az apja követte a hallba. Miranda becsukta a konyhaajtót, majd intett Stanleynek, hogy menjenek át a dolgozószobába, és a hatás kedvéért tovább köhécselt.

Stanley feléje nyújtotta a poharat, ő azonban félretolta az apja kezét.

– Csak színleltem, hogy félrenyeltem, mert beszélni akartam veled, papa. Mi a véleményed a vendégeinkről?

Stanley letette a poharat íróasztala zöld bőrrel bevont lapjára.

– Nagyon furcsa társaság. Amíg Kit faggatni nem kezdte azt a lányt, arra gyanakodtam, hogy talán az ő alvilági barátai.

– Eleinte én is azt hittem. És meg vagyok győződve róla, hogy hazud-nak. Itt valami nem stimmel.

– De micsoda? Ha ki akarnak rabolni bennünket, elég lassan durálják neki magukat.

– Fogalmam sincs, mi a szándékuk, de én tartok tőlük. Mintha fenyegetnének…

– Kihívjam a rendőrséget?

– Az talán túlzás lenne. De azért nem bánnám, ha valaki tudna róla, hogy ezek itt vannak a házunkban.

– Gondolkozzunk… Kinek telefonálhatnánk?

– Mit szólnál Norman bácsihoz? – kérdezte Miranda. Apja egyetemi könyvtáros bátyja Edinburghban élt. A fivérek a maguk zárkózott, tartózkodó módján szerették egymást, még akkor is, ha évente mindössze egyszer-kétszer találkoztak.

– Igazad van, Norman meg fogja érteni a helyzetet. Majd elmesélem neki, mi folyik itt, és megkérem, hogy a biztonság kedvéért óránként szóljon ide.

– Remek ötlet!

Stanley az íróasztalon álló telefonhoz lépett, fölemelte a kagylót, és a füléhez szorította. Aztán homlokráncolva letette, majd újra fölvette.

– Nincs vonal.

Miranda szívébe belehasított a félelem.

– Most már én is azt mondom, hogy muszáj fölhívnunk valakit.

Stanley a számítógéppel próbálkozott, a billentyűket nyomogatta.

– E-mail sincs. Valószínűleg az időjárás az oka. Hóviharban néha beáznak a vezetékek.

– Valahogy akkor is értesítenünk kell…

– Hol a mobilod?

– A bungalóban hagytam. Neked nincs?

– Csak autótelefonom van, a Ferrariban.

– Olga biztos magával hozta a mobilját.

– Ezért fölösleges felébreszteni. – Stanley kipillantott az ablakon. –

Mindjárt fölkapok egy kabátot a pizsamámra, és kimegyek a garázsba.

– Hol a kulcscsomód?

– A kulcstartó dobozban.

A kulcstartó doboz a falon volt, a konyha kis előterében.

– Máris hozom, papa!

Mindketten kiléptek a hallba. Stanley a bejárati ajtóhoz ment, hogy gumicsizmát húzzon, Miranda pedig a konyhaajtóhoz szaladt, de hirtelen megtorpant, és nem fordította el a kilincsgombot, mert Olga hangját hallotta a konyhából. Nem beszélt a nővérével, mióta az az álnok kígyó öccse éjjel kifecsegte a titkát. El nem tudta képzelni, mit mondjon most Olgának, sem azt, hogy Olga mit fog mondani neki.

Pillanatnyi habozás után mégis benyitott. Olga a kredenchez támaszkodott fekete selyemköntösében, ami ügyvédi talárra emlékeztette Mirandát.

Nigel, Elton és Százszorszép úgy ültek a konyhaasztalnál, mint a bűnözők a vádlottak padján. Kit idegesen téblábolt a hátuk mögött. Olga – ahogy minden bizonnyal a tárgyalóteremben szokta – keresztkérdésekkel bombázta az idegeneket az asztal túloldaláról.

245

– Mi az ördögöt kerestek maguk odakint késő éjjel? – faggatta éppen Nigelt, akár egy kamaszt, akit bolti lopás közben tetten értek, és bíróság elé állítottak.

Miranda rögtön észrevette, hogy a selyemköntös zsebe kissé kidudorodik. Olga még házon belül is mindenhová magával vitte a mobilját, és Miranda már fordult volna, hagy szóljon, ne vesződjön az apja a gumicsizmával – de mégsem moccant. Lenyűgözve bámulta a nővére produkcióját.

Nigel rosszallóan összevonta a szemöldökét, de azért válaszolt a kérdésre.

– Glasgow-ba igyekeztünk.

– És eddig hol voltak? Mert tőlünk északra már úgyszólván semmi sincs.

– Egy nagy udvarházban.

– Valószínűleg ismerjük a tulajdonosait. Hogy hívják őket?

– Robinson.

Miranda feszült figyelemmel hallgatta a dialógust, s közben várta a kedvező pillanatot, hogy csendben elkérhesse Olga mobilját.

– És azt állítja, hogy ez a család errefelé lakik? Sosem hallottam róluk.

A Robinson majdnem olyan gyakori név, mint a Smith és a Brown. Maguk milyen alkalomból jártak náluk?

– Partit rendeztek.

Olga felhúzta sűrű fekete szemöldökét.

– Maga eljön Skóciába, hogy együtt töltse a karácsonyt a régi barátjával, aztán faképnél hagyja szegényt, és csak a lányát viszi el a partira?

– Őt is hívtam, de nem érezte jól magát.

Olga Százszorszéphez fordult. Csak úgy villogott a szeme – mintha vakító spotlámpát irányított volna a lányra.

– Miféle gyermek az ilyen, aki karácsonyeste magára hagyja a gyengélkedő édesapját?

Százszorszép farkasszemet nézett Olgával. Hallgatott, de látszott rajta, hogy dühbe gurult. Mirandát hirtelen elfogta a félelem; valami azt súgta neki, hogy ez a lány nem riad vissza az erőszaktól. Kit is ugyanerre gondolhatott, mert így szólt a nővéréhez:

– Hagyd békén, Olga. Nyugi.

Olga azonban rá se hederített.

– Nos? Hát semmit sem tud felhozni a mentségére? – kérdezte Százszorszéptől.

Százszorszép ekkor fölkapta a kesztyűjét. Miranda ezt baljós jelnek vélte, bár maga sem értette, miért. Százszorszép felhúzta a kesztyűt, aztán kerek perec közölte Olgával:

– Nem vagyok köteles válaszolni a kérdéseire.

– Szerintem igenis köteles – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon
246

Olga, majd újra Nigelre szegezte a tekintetét. – Számunkra maguk vadidegenek, mégis mindhárman itt ülnek apám konyhájában, az ő jóvoltából tömik a fejüket, és rendkívül valószínűtlen ez a sztori, amit előadnak. Úgyhogy azt hiszem, magyarázattal tartoznak nekünk.

– Valóban szükség van erre, Olga? – kérdezte idegesen Kit. – Hiszen csak pórul járt autósok, akik elakadtak a…

– Biztos vagy benne? – vetette oda az öccsének Olga, majd ismét Nigelre meredt.

Nigel látszólag nyugodt volt, de a hangja most már elárulta, hogy mérges.

– Nem szeretem, ha faggatnak.

– Ha nem tetszik, el is mehetnek! – vágta rá Olga. – De ha apám házá -

ban akarnak maradni, jobb sztorit találjanak ki. Másnak meséljék ezt az értelmetlen zagyvaságot.

– Nem tudunk elmenni! – csattant fel bosszúsan Elton. – Nézzen ki az ablakon! Hát nem látja ezt a kurva hóvihart?

– Legyen szíves, ne használjon efféle szavakat ebben a házban. Anyám sosem tűrte az obszcén kifejezéseket, kivéve idegen nyelven. Ő írta elő ezt a szabályt, és mi szigorúan betartjuk a halála óta. – Olga a kávéskannáért nyúlt, majd az asztalon álló burgundivörös bőr aktatáskára mutatott. – Ez micsoda?

– Az enyém – felelte Nigel.

– Nos, nálunk semmiféle csomagnak nincs helye az étkezőasztaIon –

jelentette ki Olga, és fölemelte a táskát. – Alig van benne valami… – jegyezte meg, aztán feljajdult, mert Nigel odaugrott hozzá, és megszorította a karját. –

Ez fáj! – sikoltotta.

Nigelről lehullott a jó modorú finom úriember álarca.

– Azonnal tegye le – mondta halkan, de nagyon határozottan.

Ekkor Stanley kabátban, kesztyűben és csizmában megjelent az ajtóban álló Miranda mellett.

– Maga mi a fenét képzel? Mit művel itt? – förmedt rá Nigelre. – Vegye le a kezét a lányomról!

Nellie hangosan ugatott. Elton villámgyors mozdulattal lenyúlt, és elkapta a kutya nyakörvét.

Olga makacsul fogta az aktatáska fülét.

– Tedd le azt a táskát, Olga – szólt rá Kit.

Százszorszép megpróbálta kiragadni Olga kezéből a táskát, ám azt Olga nem engedte el, és amíg huzakodtak, a táska valahogy kinyílt. Polisztirén darabkák hullottak belőle a konyhaasztalra. Kit felüvöltött félelmében.

Miközben Miranda egy pillanatig azon tűnődött, vajon mitől ijedt meg ennyire az öccse, a táskából kiesett egy polietilén tasakba csomagolt parfümspray.

Olga a szabad kezével pofon vágta Nigelt.

Nigel visszaütött. Mindenki egyszerre kezdett ordítani. Stanley dühösen

felmordult, arrébb tolta Mirandát, és öles léptekkel Nigel felé indult.

– Ne… – kiáltotta Miranda.

Százszorszép elállta Stanley útját. Stanley megpróbálta félrelökni a lányt. Néhány másodpercig összeakaszkodva dulakodtak, aztán Stanley felhördült, és vérző szájjal hátratántorodott.

Ekkor hirtelen Nigel is, Százszorszép is pisztolyt rántott.

Mindenki elhallgatott, csak Nellie ugatott veszettül. Elton erre megcsavarta a nyakörvét, és addig fojtogatta a kutyát, amíg az el nem hallgatott.

Olga törte meg a néma csendet.

– Kicsodák maguk?

Stanley az asztalon fekvő parfümsprayre nézett.

– Miért van az az üveg két tasakba csomagolva? – kérdezte rémülten.

Miranda kiosont az ajtón.

248

Reggel 5 óra 45 perc

Kit rettegve meredt a konyhaasztalon heverő Diablerie parfüm-sprayre, de az szerencsére nem tört össze, a szórófej nem esett le róla, és a két polietilén tasak sem szakadt ki. A gyilkos vírust tartalmazó folyadék biztonságban volt – a törékeny üvegben maradt.

A fiú mégis félt: most, hogy Nigel és Százszorszép fegyvert fogtak a családra, többé nem tehetnek úgy, mintha a hóvihar ártatlan áldozatai volnának, és amint nyilvánosságra kerül, mi történt a laboratóriumban, kapcsolatba fogják hozni őket a vírus elrablásával!

Nigel, Százszorszép és Elton talán megléphetnek, de az én helyzetem egész más, mert engem mindenki ismer, semmi kétség, ki vagyok, gondolta.

Rádöbbent, hogy egész hátralévő életében szökevény lesz, az igazságszolgáltatás elől fog menekülni – még akkor is, ha a mai napot ép bőrrel megússza.

Lázasan törte a fejét, megpróbált valami kiutat találni.

Miközben mindenki sóbálvánnyá válva bámulta az ijesztő sötétszürke kis pisztolyokat, Nigel pár milliméterrel elmozdította a fegyverét, és bizal-matlanul Kitre szegezte. A fiúnak ekkor jutott eszébe a megoldás.

Rájött, hogy az apja meg a nővérei őt nem gyanúsítják, hiszen még nem adott rá okot. Egyelőre azt hiszik, őt is félrevezette ez a három szökésben lévő

bűnöző – tehát változatlanul állíthatja, hogy idegenek, most látja először őket.

Csak néhány másodpercig töprengett, hogyan tehetné ezt teljesen nyilvánvalóvá.

Aztán lassan mindkét kezét fölemelte, mintha megadná magát.

A többiek ránéztek. Egy pillanatig úgy érezte, maguk a gengszterek fogják elárulni, mert Nigel homloka ráncba szaladt, Elton szemmel láthatólag meghökkent, Százszorszép pedig gúnyosan elvigyorodott.

Kit nem várhatott tovább, meg kellett szólalnia.

– Ne haragudj, papa. Úgy sajnálom, hogy ezeket az embereket ide-hoztam. Halvány fogalmam sem volt…

Stanley sokáig fürkészte a fia arcát, majd bólintott.

– Nem hibáztatlak – mondta. – Az ember ilyen hóviharban még idegeneket sem hagyhat ott az országúton. Elvégre nem tudhattad… – Nigelhez fordult, és mélységes megvetéssel végigmérte. – Hogy miféle alakokkal van dolgod!

Nigel rögtön felfogta, hogy Kit csak megjátssza magát, és gyorsan a 249

segítségére sietett.

– Kérem, bocsássanak meg, hogy így viszonozzuk a szíves vendég-látást… Te, kedves fiam… ugye Kitnek hívnak? Igen… Szóval te meg-mentetted az életünket, mert nélküled elpusztultunk volna ebben a szörnyű

hóviharban, mi meg fegyvert fogunk rád és a családodra! Hiába, nincs igazság a földön…

Elton arca felderült. Most már a fekete fickó is kapiskálta, mire megy ki a játék.

Nigel folytatta:

– Ha a nővéred nem üti bele az orrát a dolgunkba, ha nem kíván-csiskodik olyan erőszakosan, akkor talán békésen továbbállhattunk volna, és soha nem tudtad volna meg, milyen rossz emberek vagyunk. De hát ő nem tágított, nem szállt le rólunk, így aztán nem tehettünk mást.

Százszorszép megvetően elfordult, amikor végre ő is megértette helyzetet.

Miközben Nigel beszélt, Kitben felmerült, hogy ez a profi tolvaj és a másik két gengszter egyszerűen megölheti a családját. Ha vállalkoztak rá, hogy ellopjanak egy olyan vírust, ami több ezer emberrel végezhet, akkor most miért haboznának? Ugyan miért ne lőnék agyon az Oxenfordokat? Természetesen tudta, hogy a két eset egész más: egy vírussal ezreket megölni inkább afféle elméleti lehetőségnek hat, mint valóságnak – néhány felnőttet és gyereket nyilván sokkal nehezebb hidegvérrel meggyilkolni. De azért simán megtehetik, ha rákényszerülnek… Kit hirtelen rájött, hogy akár őt is megölhetik, és végigfutott a hátán a hideg. Még szerencse, hogy egyelőre szükségük van rám, mert csak én ismerem az utat Luke házához, és a Toyota Land Cruisert nélkülem sosem találják meg, gondolta. El is határozta, hogy erre az első adandó alkalommal emlékeztetni fogja Nigelt.

– Ennek az üvegnek a tartalma ugyanis rengeteg pénzt ér – fejezte be a mondókáját Nigel.

– Miért, mi van benne? – kérdezte a fiú olyan képet vágva, mintha sejtelme sem lenne róla.

– Ne érdekeljen – felelte Nigel. Ekkor csengeni kezdett Kit mobilja.

Kit nem tudta, mit csináljon. Gyanította, hogy Hamish hívja – biztos történt valami a Kremlben, amiről beépített embere feltétlenül tájékoztatni akarja. De hogyan beszélhetne a családja füle hallatára Hamishsel anélkül, hogy elárulná magát? Bénultan állt, miközben mindenki a csengődallamot –

Beethoven Örömódáját hallgatta.

Végül Nigel oldotta meg a problémát.

– Add ide azt a vacakot!

A fiú Nigel kezébe nyomta a mobilját.

– Igen, itt Kit – szólt bele a férfi elég ügyesen utánzott skót tájszólással.

A telefonáló nyilván elhitte, hogy valóban Kitet sikerült elérnie, mert 250

Nigelnek nem kellett győzködnie.

– Értem. Köszönöm – mondta néhány másodperc múlva Nigel, aztán zsebre vágta a mobilt, és a fiúhoz fordult: – Valaki figyelmeztetni akar, hogy veszedelmes, mindenre elszánt bűnözők vannak a környéken. Az illető szerint a rendőrség már a nyomukba eredt egy hóekével.

Craig nem tudott eligazodni Sophie-n. A lány az egyik pillanatban csüggesztően szégyellős volt, a másikban meg zavarba ejtően merész. Megengedte, hogy a fiú benyúljon a pulóvere alá, sőt még a melltartóját is kikapcsolta, mert Craig sehogy sem boldogult a kis horgokkal. Craig úgy érezte, meghal a gyönyörtől, amikor végre a kezében tarthatta Sophie mellét –

arra azonban már nem kapott engedélyt, hogy gyertyafénynél megnézhesse.

Még jobban elfogta az izgalom, amikor a lány kigombolta a sliccét –

méghozzá úgy, mintha hosszú évek óta gombolgatna férfinadrágokat –, de aztán Sophie elbizonytalanodott, szemmel láthatólag fogalma sem volt,

hogyan tovább. Craig azon tűnődött, nincs-e véletlenül valami illemszabály, amit nem ismer. Vagy a lány ugyanolyan tapasztalatlan, mint ő? Mindenesetre Sophie egyre jobban csókolózott. Eleinte még tétovázott, mint aki nem biztos benne, van-e kedve az egészhez; de pár óra gyakorlás után fellelkesült.

Craig úgy érezte magát, akár egy matróz a viharos tengeren. Egész éjjel a remény és a kétségbeesés, a vágy és a csalódás, a szorongás és boldogság tajtékos hullámain hánykolódott. Sophie egyszer csak a fülébe súgta:

– Te olyan kedves vagy, én meg olyan undok vagyok. – És amikor ő

erre újra megcsókolta, a lány arcán patakokban folyt a könny. Craig lázasan törte a fejét, vajon mi a teendő, ha egy lány sírva fakad, miközben az ember a bugyijában matat. Már éppen visszahúzta volna a kezét, mert azt hitte, Sophie ezt akarja, de Sophie megragadta a csuklóját. – Szerintem te nagyon kedves lány vagy – monda ekkor, ám ez meglehetősen sután hangzott, így hozzátette:

– Sőt! Csodálatos!

Craig zavarban volt, ugyanakkor azt sem tudta, hová legyen örömében.

Még soha, egyetlen lányhoz sem érezte ilyen közel magát. Csordultig telt a szíve szerelemmel, gyengédséggel és derűvel. Amikor meghallotta a zajt a konyhából, éppen arról beszélgettek Sophie-val, hogy meddig menjenek el.

– Te mindent akarsz? Azt is? – kérdezte a lány.

– Te akarod?

– Ha te igen, akkor én is.

Craig bólintott.

– Én akarom. Nagyon.

– Van nálad óvszer?

– Van. – A fiú előkotorta a kis csomagot a farmerja zsebéből.

– Szóval előre kitervelted az egészet?

251

– Dehogyis! – tiltakozott Craig, ám ez csak félig volt igaz, mert régóta tervezgette ugyan, hogy s mint lesz majd, de nem jutott eredményre. – Bár őszintén szólva reménykedtem benne. Mióta megismertelek, folyton rád gondolok, meg arra, hogy újra látlak, satöbbi. És ma egész nap…

– Olyan rámenős voltál.

– Én csak kettesben akartam lenni veled.

A fiú nem tartotta elég ékesszólónak a vallomását, de úgy látszott, Sophie pontosan ezt szerette volna hallani.

– Akkor jó. Csináljuk.

– Biztos vagy benne?

– Igen. Most rögtön! Gyorsan!

– Oké.

– Jaj istenem, mi ez?

Craig tudta, hogy többen is vannak a konyhában, mert halk hang-foszlányokat hallott, aztán valaki a serpenyővel csörömpölt, és nemsokára megcsapta az orrát a sült szalonna illata. Sejtelme sem volt róla, hány óra lehet, de úgy gondolta, még korán van a reggelihez. Kezdetben nem törődött vele, mi folyik odalent, mert biztosra vette, hogy itt, a padlásszobában, senki sem fogja zavarni Őket, ám most már nem hagyhatta figyelmen kívül a lármát.

A nagyapja hangosan kiabált – pedig ez nagyon ritkán fordult elő! Nellie meg úgy ugatott, mint egy veszett kutya. Aztán valaki felsikoltott, s Craig

az anyja hangját vélte felismerni. És végül néhány férfi egyszerre kezdett üvölteni.

– Ez mindig így szokott lenni? – kérdezte ijedten Sophie.

– Nem – felelte a fiú. – Sokszor összebalhéznak, de sosem ordibálnak.

– Akkor most mi ütött beléjük?

Craig habozott. Egyrészt legszívesebben fütyült volna a zajra, mintha a saját külön kis világukban feküdnének Sophie-val a régi díványon, a kabátjuk alatt. Úgy érezte, felőle akár földrengés is lehetne, mert neki csak a lány bársonyos bőre, forró lehelete, nedves ajka fontos. Másrészt viszont igazából nem bánta, hogy közbejött ez a konyhai cirkusz. Arra gondolt, talán jobb is, ha egy kicsit elodázzák a beteljesülést, mert így továbbra is lesz mire várniuk, és lesz minek örülniük.

Egyszer csak mindenki elhallgatott alattuk, majd hirtelen ismét zengeni kezdett a konyha.

– Furcsa – mondta Craig.

– Hátborzongató.

Sophie félelme döntésre késztette a fiút. Még egyszer megcsókolta a lányt, aztán fölállt, felhúzta a farmerját, odalépett a padlón lévő réshez, lehasalt és lenézett.

Az anyja tátott szájjal állt az asztalnál, döbbentnek és rémültnek látszott.

A nagyapja a véres állat törölgette. Kit bácsikája mindkét kezét fölemelte, mintha megadná magát. Három idegen volt a konyhában. Craig először azt

hitte, mindnyájan férfiak, de aztán rájött, hogy az egyik egy kopaszra borotvált, rettentően ronda lány. A fiatal fekete fickó Nellie nyakörvét fogta, és teljes erővel megcsavarta. Az idősebb férfi meg a lány pisztolyt szegezett a családra.

– Atyavilág! Mi a nyavalya történik odalent? – mormolta Craig. Sophie is lehasalt melléje, és a következő pillanatban halkan felhördült. – Azok az izék… pisztolyok? – kérdezte suttogva.

– Igen.

– Jaj, istenem! Akkor nagy bajban vagyunk!

Craig gondolkozott.

– Ki kell hívnunk a rendőrséget. Hol a mobilod?

– A pajtában felejtettem.

– A fene egye meg!

– Jézusom, most mit csináljunk?

– Várjunk csak… – Craig néhány pillanatig tétován hallgatott. – Egy telefont… szereznünk kell egy telefont! – mondta végül.

Ő is félt. Ha tehette volna, gyorsan visszafekszik a díványra, szorosan becsukja a szemét, és meg se moccan. De a lány miatt szó sem lehetett ilyesmiről. Bár nem ismerte az összes illemszabályt, annyit azért ő is tudott, hogy egy férfinak bátornak kell lennie, ha a társaságában lévő nő retteg valamitől – különösen akkor, ha majdhogynem a szerelme az illető. Úgy érezte, Sophie kedvéért akkor is bátorságot kell színlelnie, ha valójában meg van ijedve.

Lázasan törte a fejét, hol a legközelebbi készülék.

– A nagypapa ágya mellett van egy telefon.

– Én úgy félek, hogy nem merek kimenni innen – motyogta Sophie.

– Jobb is, ha itt maradsz.

– Oké.

Craig fölállt, begombolta a sliccét, bekapcsolta a derékszíját, aztán halkan a falba vágott kis nyíláshoz osont, mély lélegzetet vett, elfordította a fatáblát, bemászott a nagyapja ruhásszekrényébe, és az ajtót meglökve átkúszott az öltözőszobába.

Odabent égett a villany. Craig a szőnyegen megpillantotta nagyapja vastag gumitalpú sportcipőjét, a szennyeskosárban pedig, egy halom fehérnemű tetején, azt a világoskék inget, amit Stanley tegnap viselt. A fiú belépett a hálószobába. Nagyapja mintha épp most kelt volna föl, mert az ágy nem volt bevetve. A Scientific American folyóirat legfrissebb száma kinyitva hevert az éjjeliszekrényen – a telefon mellett.

Craig még soha életében nem tárcsázta a 999-et, csak a televízióban látta, hogy ezen a számon szokták hívni a rendőrséget. De mit is kell ilyenkor mondani? Az ember nyilván bemutatkozik, majd bediktálja a címét. És aztán?

„Pisztolyos férfiak vannak a konyhánkban!" Elég melodrámái szöveg, de

valószínűleg minden rendőrségi hívás ugyanilyen, gondolta.

Fölemelte a kagylót. Nem volt vonal.

Néhányszor lenyomta a villát, de hiába; semmit sem hallott.

Letette a kagylót. Miért nem működik a telefon? Vajon egyszerűen csak elromlott – vagy az idegenek elvágták a kábeleket?

A nagypapának van mobilja? Craig kihúzta az éjjeliszekrény fiókját, de csak egy zseblámpát meg egy könyvet látott benne, telefont nem talált. Ekkor hirtelen eszébe jutott, hogy a nagyapjának nincs mobilja – csak autótelefonja van, a Ferrariban!

Neszt hallott az öltözőszobából, és Sophie dugta ki a fejét a ruhásszekrényből. Rémültnek látszott.

– Jön valaki! – sziszegte, s a következő pillanatban már közeledtek is a döngő léptek a folyosón.

Craig villámgyorsan átszaladt az öltözőszobába. Sophie visszamászott a szekrényből a padlásszobába. A fiú négykézlábra ereszkedve követte. Épphogy átkúszott a nyíláson, amikor kivágódott a hálószoba ajtaja. Craignek már nem volt ideje behúzni maga mögött a szekrényajtót. Csak a fatáblát tudta elfordítani, és halkan becsukni.

– Az idősebb férfi azt mondta a lánynak, hogy kutassa át a házat.

Százszorszépnek szólította – suttogta Sophie.

– Csizmadobogást hallottam a folyosón.

– Sikerült beszélned a rendőrséggel?

A fiú megrázta a fejét.

– Süket a telefon.

– Nem!

Százszorszép áttrappolt a hálóból az öltözőszobába. Mindjárt észreveszi a nyitott szekrényajtót, gondolta Craig. Vajon a fatáblát is kiszúrja az öltönyök mögött? Csak akkor, ha alaposan szemügyre veszi a szekrény hátlapját.

Craig fülelt. Lehet, hogy az a szörnyeteg épp ebben a percben néz be a szekrénybe? A fiú reszketett. Százszorszép nem látszott túl magasnak –

néhány centivel alacsonyabb volt nála –, mégis rettegett tőle.

A fal túloldalán csend támadt. Craig most mintha a fürdőszobából hallotta volna a lány lépteit. Nem sokkal később a csizmás lábak átvágtak az öltözőszobán. Egyre halkult a dobogás, majd Százszorszép becsapta a háló-

szoba ajtaját.

– Jaj istenem, úgy félek! – nyöszörögte Sophie.

– Én is – motyogta Craig.

Miranda végül Olga és Hugo hálószobájában kötött ki.

Amikor kiosont a konyhából, nem tudta, mitévő legyen. Egy szál háló-

ingben, mezítláb nem mehetett ki a házból, így fölszaladt a lépcsőn. Arra gondolt, majd bezárkózik a fürdőszobába, de szinte azonnal rájött, hogy ott hiába próbálna elbújni. Egy darabig egész testében remegve álldogált a 254

folyosón, hányingere volt a félelemtől. Csak egyet tudott: most az a legfontosabb, hogy haladéktalanul kihívja a rendőrséget.

Olga mobilja a fekete selyemköntös zsebében lapult, azzal nem ment semmire, de valószínűnek tartotta, hogy Hugonak is van saját telefonja.

Bármennyire félt, a másodperc tört részéig mégis tétovázott az ajtó előtt, mert nem szívesen maradt volna kettesben Hugoval a hálószobában, ám ekkor meghallotta, hogy valaki kilép a konyhából a hallba, így aztán gyorsan benyitott, besurrant a szobába, és halkan becsukta az ajtót.

Hugo háttal állt, kinézett az ablakon. Anyaszült meztelen volt.

– Mit szólsz ehhez a pocsék időhöz? – kérdezte, nyilván abban a tévhitben, hogy a felesége jött vissza.

A férfi könnyedén, fesztelenül odavetett megjegyzése meglepte Mirandát. Egy pillanatra megtorpant, szólni sem tudott. Ezek nyilván kibékültek, miután fél éjszakán át úgy ordítoztak egymással, hogy zengett tőlük a ház, gondolta. Olga máris megbocsátotta volna ennek a gazembernek, hogy kikezdett velem? Ha igen, a nővérem nem haragudott sokáig – de talán jó párszor összevesztek már Hugo különböző nőügyei miatt… Miranda gyakran tűnődött rajta, vajon hogy bírja ki Olga ezt a szoknyapecért, ám Olga erről soha nem beszélt, és ő úgy vélte, a házaspárnak már kész forgatókönyve lehet ilyen esetekre: Hugo megcsalja a feleségét, lebukik, összevesznek, kibékülnek, aztán kezdődik elölről az egész.

– Én vagyok az – nyögte ki végül Miranda.

Hugo ijedten megfordult, majd elmosolyodott.

– Méghozzá neglizsében… ezt a kellemes meglepetést! Gyorsan bújjunk ágyba!

Miranda döngő lépteket hallott a lépcső felől, s ezzel egy időben hirtelen feltűnt neki, hogy Hugo pocakja most sokkal nagyobb, mint akkor volt, amikor ő lefeküdt vele. Egy pillanatig azon tűnődött, vajon hogyan találhatta vonzónak ezt a dagadt kis gnómot.

– Ki kell hívnod a rendőrséget! Most rögtön! – suttogta. – Hol a mobilod?

– Itt, ni! – felelte Hugo, és az éjjeliszekrényre mutatott. – Miért? Mi a baj?

– Fegyveres gengszterek vannak a konyhában… tárcsázd a 999-et!

Siess!

– Kik azok?

– Ne törődj vele! – sziszegte mozdulatlanná dermedve Miranda, mert az idegen már a folyosón trappolt, és ő attól rettegett, hogy mindjárt kicsapódik az ajtó – de a léptek távolodtak a szobától. – Telefonálj már! Valószínűleg engem keresnek! – sikoltotta halkan.

Hugo magához tért az első döbbenetből. Megragadta a mobilját, leejtette a padlóra, fölkapta, és megnyomta az „On” gombot. – Őrület, milyen lassú ez

a vacak! – morogta tehetetlen dühvel. – Azt mondtad, fegyveresek?

-Igen!

– De hát hogy jutottak be?

– Állítólag elakadtak a hóban… mi a fene van azzal a telefonnal? Hugo a kijelzőre nézett. – „Keresés” – olvasta. – Gyerünk! Gyerünk!

Miranda ismét meghallotta a lépteket, ám ezúttal nem várakozott tétlenül. A padlóra vetette magát, és hason csúszva bemászott a franciaágy alá.

Abban a másodpercben tűnt el, amikor kitárult az ajtó.

Lehunyta a szemét, és igyekezett kicsire összehúzni magát, de úgy érezte, nevetségesen viselkedik, ezért újra kinyitotta a szemét. Nem látott mást, csak Hugo meztelen lábfejét, szőrös bokáját – meg egy pár acélorrú motoroscsizmát.

– Hello, szépségem! Ki vagy? – fuvolázta Hugo.

De vonzereje nem hatott Százszorszépre.

– Ide azt a telefont!

– Én csak…

– Ne lacafacázz, hülye hájpacni! Ide vele!

– Viheted! Nesze!

– Most pedig velem jössz! Kifelé!

– Hadd vegyek föl valamit.

– Ne izgulj, nem harapom le a kukacodat.

Miranda a lábakat figyelte. Hugo kissé arrébb sasszézott, de Százszorszép követte. Aztán csattanós pofon hallatszott, és a férfi felkiáltott. A két csupasz meg a két csizmás láb az ajtó felé indult, és kilépett Miranda látómezejéből. A nyikorgásból ítélve a lány levonszolta Hugot a lépcsőn.

– Jaj istenem, most mit csináljak? – suttogta kétségbeesve Miranda.

256

Reggel 6 óra

Craig és Sophie egymás mellett hasaltak a padlón, s a résen lenézve látták, ahogy Százszorszép durván betuszkolja a konyhába Craig meztelen apját.

A fiú döbbenten és zavartan bámulta a jelenetet. Csak rémregényekben vagy régi festményeken taszítják így pokolra a bűnösöket, gondolta elhűlve.

Szinte föl sem tudta fogni, hogy ez a porig alázott, gyámoltalan alak az apja, a ház ura, akinek ő tizenöt éve engedelmeskedik; az egyetlen ember a világon, akinek van mersze szembeszállni zsarnok anyjával! Craig úgy érezte, a súlytalanság állapotában lebeg, mintha hirtelen kikapcsolták volna a gravi-tációt, s ő tájékozódóképességét elveszítve nem tudná, merre van lefelé.

Sophie halkan sírva fakadt.

– Ez rettenetes! – motyogta. – Mindnyájunkat meg fognak ölni!

Craig átölelte a lány keskeny vállát. Erőt adott neki, hogy meg kell vigasztalnia a reszkető Sophie-t.

– Tényleg rettenetes, de még nem haltunk meg, és segítséget kérhetünk

– mondta.

– Hogyan?

– Pontosan hol a telefonod?

– A pajtában, fönt a szénapadláson, mindjárt az ágyam mellett. Azt hiszem, bedobtam a bőröndömbe, amikor átöltöztem.

– Akkor vissza kell mennünk a pajtába, és meg kell keresnünk a mobilt, hogy kihívhassuk a rendőrséget.

– Mi lesz, ha azok a szörnyetegek észrevesznek bennünket?

– Majd nagy ívben elkerüljük a konyhaablakokat.

– Nem lehet! A pajtaajtó éppen szemben van vele!

Craig tudta, hogy ez így igaz, de akkor is vállalniuk kell a veszélyt.

– Valószínűleg nem fognak kinézni.

– És ha mégis?

– Ebben a hóban nem lehet ellátni a hátsó udvar másik végéig.

– Holtbiztos, hogy kiszúrnak!

A fiú kifogyott a biztató szavakból.

– Muszáj megpróbálnunk.

– Én képtelen vagyok rá. Maradjunk itt és kész.

Craiget csábította a gondolat, de úgy érezte, ha most gyáván elbújna, és semmit sem tenne, hogy segítsen a családján, akkor nagyon szégyellne magát.

– Te itt maradhatsz, ha akarsz, amíg én átmegyek a pajtába.

– Nem! Ne hagyj egyedül!

A fiú sejtette, hogy Sophie ezt fogja mondani.

– Akkor velem kell jönnöd.

– Nem akarok!

Craig megszorította Sophie vállát, és megcsókolta az arcát.

– Ne butáskodj. Bátorság!

A lány a pulóvere ujjába törölte az orrát.

– Hát jó… igyekszem.

Craig felállt, belebújt a csizmájába, és fölvette a kabátját. Sophie figyelte a gyertyafényben, de továbbra is mozdulatlanul ült a díványon. A fiú attól félt, odalent meghallják, hogy valaki mászkál a padlásszobában, így megpróbált nesztelenül lépkedni. Megkereste Sophie gumicsizmáját, aztán letérdelt, és óvatosan fölrángatta a csizmát a lány kicsi lábára. Sophie passzívan tűrte, még mindig nem tért magához a megrázkódtatásból. Craig a karjánál fogva gyöngéden talpra segítette, és ráadta az anorákját. Előbb a cipzárt húzta föl, majd a kapucnit a lány fejére, s végül hátrasimította Sophie haját. A kapucnis Sophie egy szép fiús kislányra emlékeztette, s egy röpke pillanatig elbűvölve bámulta.

Aztán kinyitotta a nagy padlásajtót. A jeges szél sűrű havat fújt a szobába. A hátsó ajtó fölött lévő lámpa fénye kis félkörben vetült a földet borító hótakaróra, ami vastagabbnak látszott, mint valaha. A szemétláda teteje Ali Baba fehér turbánjához hasonlított.

A ház innenső részén a spájz és a konyha előterének ablakai egyenesen az udvarra néztek. A vészjósló idegenek a konyhában voltak. Craig arra gondolt, ha üldözi a balszerencse, akkor valamelyik gengszter épp a legrosszabb pillanatban lép be a spájzba vagy ki, az előtérbe, és észreveszi őt – de úgy vélte, elég jók az esélyei.

– Gyere! – hívta Sophie-t.

A lány mellette állt.

– Menj előre – mondta, miután riadtan letekintett.

Craig kihajolt. Csak a konyha előterében égett a villany, a spájzban nem. A fiú azon tűnődött, vajon kiszúrja-e valaki. Egyedül talán szörnyen félt volna, de Sophie rémülete láttán kissé felbátorodott. Kezével lesöpörte a havat a kőpárkányról, majd végigment rajta a konyha előterének tetejéig. Egy darabon azt is lesöpörte, aztán fölegyenesedett, és kinyújtotta a karját, hogy Sophie megfoghassa a kezét. A lány lassan araszolt feléje a párkányon.

– Nagyon ügyes vagy! – dicsérte halkan, mert a párkány harminc centi széles volt ugyan, de Sophie mégis reszketett. Amikor végre lelépett a

tetőre, Craig rámosolygott. – Ez az!

Ám ekkor Sophie hirtelen megcsúszott.

Nem tudott talpon maradni. Craig még mindig fogta a kezét, de hiába, ő

leült, s a tompa puffanásba alighanem a konyha plafonja is beleremegett. A lány sután landolt, hátrabillent, és a fenekén szánkózott le a jeges pala-lemezeken.

Craig utánakapott, megragadta az anorákját, s teljes erővel megpróbálta visszahúzni, vagy legalább lefékezni, de ő is a síkos tetőn állt, így Sophie végül magával rántotta. Most már a fiú is lefelé siklott. Miközben igyekezett megőrizni az egyensúlyát, továbbra is fogta a lány anorákját, és abban a reménykedett, hogy kissé lelassíthatja Sophie-t.

Sophie megállt ugyan, amikor a lába beleütközött az ereszbe, de a fél feneke lelógott a tető lejtős széléről, s az oldalára dőlt. Craig még szorosabban markolta az anorákját, és maga felé húzta, nehogy lezuhanjon – ám ekkor újra megcsúszott. Elengedte a lány kabátját, s a karjával hadonászva egyensúlyozott.

Sophie felsikoltott, és leesett a tetőről.

Három métert zuhant, majd a puha hóban kötött ki, a szemétláda mögött.

Craig kihajolt, de szinte nem is látta Sophie-t, mert abba a sötét zugba alig szűrődött be némi fény.

– Jól vagy? – kérdezte. Nem kapott választ. Úristen, csak nem verte be a fejét ez a lány? Lehet, hogy elvesztette az eszméletét? – Sophie!

Végre szánalmas dünnyögést hallott.

– Megvagyok.

Váratlanul kinyílt a ház hátsó ajtaja.

Craig villámgyorsan leguggolt.

Egy férfi lépett ki az udvarra. Craig csak a fickó rövid fekete haját látta.

Lepillantott a tetőről. A konyha előteréből kiáradó fényben a figyelmes szemlélő akár észre is vehette volna Sophie-t. Rózsaszín anorákja beleolvadt ugyan hóba, ám a farmerja elég feltűnően sötétlett. Mozdulatlanul feküdt, föntről nem látszott az arca.

Valaki kiszólt a házból:

– Elton! Ki van ott?

Elton hol erre, hol arra lendítette a zseblámpáját, de csak hatalmas fehér pelyhek táncoltak a fénykévében. Craig lehasalt a tetőn.

A Sophie-tól távolodó Elton jobbra fordult, s a lába elé világítva pár lépést tett a hóviharban.

Craig a tetőhöz simulva abban bízott, hogy Elton nem néz föl. Csak most jutott eszébe, hogy a padlásajtó még mindig sarkig nyitva van. Ha ez a fekete gengszter netán odavillantana a zseblámpával, akkor óhatatlanul feltűnne neki az ajtó, és biztos utánajárna a dolognak – ami végzetes lenne!

Craig lassan fölkúszott a tetőn. Amint elérte az ajtó alsó szélét, megragadta azt, és óvatosan meglökte. Az ajtó félkörívet írt le. Craig még egyszer megtaszította, majd elengedte, és villámgyorsan újra lehasalt. Az ajtó jól

hallható kattanással becsukódott.

Elton megfordult. Craig mozdulatlanul feküdt a tetőn. Látta, hogy a zseblámpa fénykévéje végigpásztázza a ház oromfalát meg a padlásajtót.

Ismét ugyanaz a hang hallatszott odabentről.

– Elton?

A zseblámpa fénykévéje továbbsiklott.

– Semmit sem látok! – kiáltott vissza ingerülten Elton.

Craig a lebukás kockázatát vállalva kissé fölemelte a fejét, hogy egy pillantást vessen az udvarra. Elton most ellenkező irányba, egyenesen Sophie felé caplatott, és éppen a szemétládánál állt meg.

Ha bekukkant az előtér kiszögellő fala mögé, és bevilágít a sarokba, rögtön észreveszi Sophie-t, gondolta rémülten Craig, és elhatározta, hogy ha ez tényleg így lesz, akkor ő föntről ráugrik a fekete fickóra, aki valószínűleg agyba-főbe fogja verni, de Sophie talán elmenekülhet.

Egy hosszú pillanat elteltével Elton sarkon fordult, és a ház felé indult.

– Nincs itt semmi, csak ez a kurva hó! – kiabálta, aztán belépett a kis előtérbe, és bevágta az ajtót.

Craig megkönnyebbülve felsóhajtott. Egész testében reszketett. Minden erejét összeszedve megpróbált lecsillapodni. Sophie-ra gondolva hamarosan sikerült összeszednie magát. Leugrott a tetőről, és a lány mellett landolt.

– Megütötted magad? – kérdezte közelebb hajolva.

Sophie felült.

– Nem, csak nagyon félek.

– Oké. Föl tudsz állni?

– Biztos vagy benne, hogy már nincs itt az a rémes pasas?

– Láttam, ahogy bement, és becsukta az ajtót. Vagy a sikításodat hallották meg, vagy a puffanást, amikor eltanyáztál a tetőn, de ebben a viharban valószínűleg nem tudták megállapítani, miféle zaj volt az.

– Jaj istenem, bárcsak igazad lenne! – Sophie föltápászkodott. Craig homlokráncolva törte a fejét. Ezek szerint a banda éberen figyel, tehát ha most Sophie-val egyenesen átvágunk az udvaron a pajtához, valaki megláthat bennünket a konyhaablakból, gondolta, és úgy döntött, jobb lesz, ha inkább kimerészkednek a kertbe, aztán a bungalót megkerülve hátulról közelítik meg a pajtát. Tudta, hogy ez is elég veszélyes, mert így is kiszúrhatják őket, amikor besurrannak az ajtón, de ha a kerülőutat választják, sokkal rövidebb ideig lesznek szem előtt.

– Erre gyere – mondta, és megfogta a lány kezét. Sophie elég készsé-

gesen követte.

Egyre hevesebb szél fújt, a vihar a tenger felől jött. Ahogy Craig és Sophie eltávolodtak a háztól, a hó már nem kavargó pelyhekben hullott, hanem ferdeszögben zuhogott, s kegyetlenül csípte a szemüket meg az arcukat.

Amikor Craig már nem látta a házat, jobbra fordult. Lassan haladtak, 260

nagyon fárasztó volt a hatvan centi vastag hóban gyalogolni. Craig a szemét meresztve kereste a bungalót, de nem találta. Lassan arrafelé caplatott, amerre az udvar szélét sejtette. Most már vaktában botorkált, s amikor úgy vélte, egy vonalban van a pajtával, ismét bekanyarodott. Számolta a lépteit, azt hitte, mindjárt beleütközik a pajta falába.

De tévedett.

Biztosra vette, hogy nem tért el a jó iránytól, de világéletében alapos, lelkiismeretes fiú volt, így még öt lépést tett előre – teljesen hiába. Hirtelen pánikba esett, attól félt, talán eltévedtek. Mivel nem akarta megijeszteni Sophie-t, erőt vett magán, újra befordult, és visszaindult a házhoz. Szerencséjére Sophie a koromsötétben nem látta az arcát, és nem tudta, mennyire meg van ijedve.

Még öt perc sem telt el, mióta útnak eredtek, de Craig érezte, hogy kezelába máris jéghideg. Rádöbbent, hogy életveszélyben vannak: ha nem találnak menedéket, a szabad ég alatt halálra fagynak.

Sophie azonban nem volt buta kislány.

Hol vagyunk?

– Rögtön a pajtához érünk. Már csak pár lépés – felelte önbizalmat színlelve, kételyeit leplezve Craig.

Nem lett volna szabad ilyen elhamarkodott ígéretet tennie, mert tíz lépés után még mindig a sötétségben botladoztak.

Craig rájött, hogy bizonyára elszámította magát: jobban eltávolodott az épületektől, mint eleinte gondolta, s ezért a visszautat is rövidebbnek hitte.

Hirtelen ismét jobbra fordult, de már oly sokszor kanyargott erre-arra, hogy nem tudott tájékozódni. További tíz lépést követően megállt.

– Eltévedtünk? – kérdezte halkan, riadtan Sophie.

– Nem lehetünk messze a pajtától! – válaszolta dühösen Craig. – Hiszen alig tettünk néhány lépést a kertben!

Sophie a fiú derekára fonta a karját.

– Nem a te hibád – mondta, és átölelte Craiget. Craig tudta, hogy ez igenis az ő hibája, de hálás volt a jó szóért.

– Kiálthatnánk – javasolta Sophie. – Caroline meg Tom talán meghallanák és visszakiáltanának.

– De lehet, hogy azok a gazemberek is meghallanák a konyhában.

– Az még mindig jobb lenne, mint megfagyni.

Craig nem akarta beismerni, hogy a lánynak igaza van. Egyszerűen nem értette, hogyan lehet eltévedni mindössze pár méteren belül. Nem volt hajlandó elhinni, hogy ilyesmi megtörténhet.

Megölelte Sophie-t, de úrrá lett rajta a kétségbeesés. Eddig úgy vélte, különb Sophie-nál, mert a lány jobban fél, mint ő. Néhány pillanatig erős férfinak képzelte magát, aki megvédi a gyenge nőt – most azonban eltévedtek, és egyedül ő tehetett róla. Ez aztán az erős férfi, egy nőt épp így kell 261

megvédeni, gondolta keserűen; az a joghallgató – ha létezik egyáltalán – biztos nem sodorta volna bajba Sophie-t!

Ekkor a szeme sarkából fényt látott.

Arrafelé fordult, de a fény eltűnt előle. Szeme csupán a koromsötétet érzékelte, semmi mást. Craig azon tűnődött, vajon valóság volt-e, vagy csak vágyálom.

Sophie megérezte, hogy a fiú feszülten figyel valamit.

– Mi az?

– Azt hittem, fényt látok – felelte Craig, s amikor arcát a lány felé fordította, a szeme sarkában mintha ismét megjelent volna a fény, ám ahogy odanézett, újra eltűnt.

Halványan derengett neki valami biológiából: a perifériás látásunkkal olyan dolgokat is regisztrálunk, amelyek láthatatlanok, ha egyenesen rájuk tekintünk. A jelenségnek tudományos magyarázata van – Craig úgy emlé-

kezett, a retina vakfoltja az oka. Visszafordult Sophie-hoz, és a fény megint felbukkant. A fiú ezúttal vigyázott, hogy se a feje, se a szeme ne mozduljon.

Erősen koncentrált a fényre, ami vibrált ugyan, de látható volt.

Craig ekkor arrafelé fordult. A fény ismét eltűnt előle – ám ő most már tudta, merre kell menniük.

– Gyere! – mondta Sophie-nak.

A fény nem jelent meg azonnal, ahogy caplatni kezdtek a hóban, és Craigben felmerült, hogy talán csak hallucinált, éppúgy, mint a kimerült, végsőkig elcsigázott vándor, aki azt hiszi, oázist lát a sivatagban, holott csak érzékcsalódás áldozata. Ám ekkor a fény hirtelen felvillant, majd azon nyomban újra el is tűnt.

– Láttam! – kiáltott fel Sophie.

Továbbkutyagoltak. Két másodperccel később ismét megpillantották a fényt, és ezúttal már nem vesztették el szem elől. Craignek nagy kő esett le a szívéről. Most ébredt rá, hogy pár perccel ezelőtt tényleg azt gondolta: meg fog halni, és Sophie-t is magával viszi a fagyhalálba.

Ahogy közeledtek a fényhez, egyszer csak rájött, hogy ez nem más, mint a hátsó ajtó fölött lévő lámpa, tehát teljes kört írtak le, és ugyanott vannak, ahonnan elindultak.

Reggel 6 óra 15 perc

Miranda sokáig lapított mozdulatlanul, attól rettegve, hogy Százszorszép visszajön. Nem tudta leküzdeni páni félelmét. Elképzelte, amint Százszorszép a motoroscsizmájában újra becsörtet a szobába, letérdel a padlóra, és benéz az ágy alá. Felidézte Százszorszép brutális arcát, kopaszra

borotvált koponyáját, betört orrát és vastagon kihúzott sötét szemét, ami a fekete festéktől úgy hatott, mintha a lánynak behúztak volna egyet. Ez a csúf, kegyetlen arc még víziónak is olyan ijesztő volt, hogy Miranda szorosan becsukta a szemét, és jó ideig ki sem merte nyitni, pedig már csillagokat látott.

Ám végül eszébe jutott Tom, és a gyerekre gondolva megmozdult, mert rádöbbent, hogy meg kell védenie tizenegy éves fiát a gengszterektől. De hogyan? Egyedül semmit sem tehetett érte. Kész lett volna a testével védelmezni, de tudta, ilyesmivel hiába is próbálkozna, mert ezek a bűnözök egyszerűen félrelöknék az útból, mint egy zsák krumplit – hiszen a magafajta civilizált ember éppen attól civilizált, hogy nem kenyere az erőszak.

Eddig is tisztában volt vele, mi a válasz a kérdésére: sürgősen találnia kell egy telefont, és segítséget kell kérnie.

Vagyis át kell jutnia valahogy a bungalóba. Ki kell másznia az ágy alól, ki kell surrannia a hálószobából, majd le kell osonnia a lépcsőn – abban a reményben, hogy a konyhában tartózkodó banda nem hallja meg a neszt, s azért imádkozva, nehogy az egyik férfi vagy Százszorszép kijöjjön a hallba, és meglássa őt. Aztán, ha leér, csizmát kell húznia, és magára kell kapnia egy kabátot, mert így, mezítláb, egy szál hálóingben három métert sem tudna megtenni ebben a borzalmas viharban, a hatvan centi vastag hóban. Végül, amennyiben sikerül kilopóznia, az ablakoktól minél messzebb meg kell kerülnie a házat, és ha a bungalóba ér, meg kell keresnie a mobilját a kézitáskájában, amit a padlón hagyott, az ajtó mellett.

Megpróbálta összeszedni a bátorságát. Azon tűnődött, vajon mitől fél ennyire. Ez a feszültség iszonyúan megviseli, valósággal megbénítja az embert, gondolta – még akkor is, ha az egész öt percig se fog tartani: fél perc a lépcső, egy perc, míg csizmába, kabátba bújok, és két, legfeljebb három perc, míg a hóban átcaplatok a kunyhóhoz.

Miranda kezdett dühbe gurulni.

– Hogy merészelnek ezek az idegenek úgy megfélemlíteni, hogy kénytelen legyek miattuk megkerülni az apám házát? – morogta felháborodva, és a

harag erőt adott neki.

263

Reszketve kicsusszant az ágy alól. Első pillantása a hálószoba nyitott ajtajára esett. Kinézett, s amikor látta, hogy tiszta a levegő, kilépett a folyosóra. Hangokat hallott a konyhából. Lenézett.

A lépcső lábánál régimódi fogas állt. A családtagok zöme a hátsó ajtónál, a konyha kis előterében lévő gardróbszekrényben tartotta a kabátját, cipőjét és csizmáját, de Stanley mindig a hallban hagyta a sajátját. Miranda rögtön észrevette a fogason lógó elnyűtt kék anorákot, alatta pedig a bőrrel bélelt gumicsizmát, amiben Nellie-t szokta sétáltatni az apja, hogy ebben a farkasordító hidegben ne fázzon a lába. Miranda úgy vélte, az apja holmijában talán ő sem fog halálra fagyni, amíg a hóban átvergődik a bungalóhoz; másodpercek alatt magára kaphatja a csizmát meg az anorákot, és kislisszolhat a bejárati ajtón.

Ha van hozzá bátorsága.

Lábujjhegyen lefelé óvakodott a lépcsőn.

Hegyezte a fülét. Egyre nagyobb volt a lárma, a konyhában hangosan veszekedtek.

– A fenébe is, hát akkor nézz körül még egyszer! – ordította éppen Nigel. Mirandában meghűlt a vér: vajon ez azt jelenti, hogy valaki át fogja kutatni az egész házat? Megfordult, és a fokokat kettesével szedve vissza-szaladt a lépcsőn. Amint fölért a folyosóra, a hallból máris csizmadobogást hallott – Százszorszép közeledett.

Miranda villámgyorsan gondolkodott. Rájött, hogy nem bújhat újra az ágy alá, mert ha Nigel azzal küldte vissza Százszorszépet, hogy még egyszer nézzen körül, akkor a lány minden zugba bekukkant! Bement az apja hálószobájába. Egyetlen helyet ismert az egész házban, ahol elrejtőzhetett: a padlásszobát. Tízéves korában – csakúgy, mint előtte és utána a többi gyereknek – neki is az volt titkos búvóhelye.

Az öltözőszobában nyitva találta a ruhásszekrény ajtaját.

Letérdelt, bemászott, elfordította a kis fatáblát, majd megfordult, behúzta a szekrényajtót, négykézláb hátrafarolva átkúszott a padlásszobába, és a helyére tolta a fatáblát.

Csak ekkor jutott eszébe, hogy talán végzetes hibát követett el.

Százszorszép első ízben jó negyedórája kutatta át a házat, és amikor itt járt, látnia kellett a nyitott szekrényajtót. Vajon most emlékezni fog rá? Feltűnik majd neki, hogy időközben valaki becsukta? És ha igen, van annyi sütnivalója, hogy kitalálja, miért?

Miranda lépteket hallott az öltözőszobában. Visszafojtott lélegzettel fülelt. Százszorszép betrappolt a fürdőszobába, aztán visszajött, és meg-nyikordult a szekrényajtó, ahogy kitárta. Miranda a hüvelykujját harapdálta, nehogy felsikoltson félelmében. Ekkor susogó hang hallatszott – Százszorszép az öltönyök meg az ingek között turkált. Miranda tapasztalatból tudta, hogy a fatáblát nehéz észrevenni; csak az szúrhatja ki, aki térden állva benéz a vállfára 264

akasztott ruhák alá. Vajon Százszorszép olyan alapos, hogy ezt is megteszi?

Egy hosszú pillanatig néma csend volt.

Aztán a hálószoba felé távolodott a csizmadobogás. Százszorszép elment.

Miranda úgy érezte, mindjárt sírva fakad a megkönnyebbüléstől, de uralkodott magán. Most bátornak kell lennem, és muszáj kiderítenem, mi történik a konyhában, gondolta. Hirtelen átvillant az agyán, honnan leskelődött gyerekkorában, s lassan, óvatosan a padlón lévő réshez mászott.

Hugo olyan szánalmas látványt nyújtott, hogy Kit szinte megsajnálta.

Alacsony, köpcös sógora elfuserált játékbabára emlékeztette hájas mellével, szőrös mellbimbóival, nemi szerveire lógó lottyadt pocakjával, pipaszár lábával. Normális körülmények között Hugo mindig magabiztos, kiegyensúlyozott fickó volt, jól szabott öltönyei kifogástalanul álltak rajta, és egy

hódító filmsztárt megszégyenítő vehemenciával csapta a szelet a nőknek. Most azonban siralmasan nézett ki; nevetséges tökfilkónak, porig alázott szerencsétlen flótásnak látszott.

A család beszorult a konyha egyik sarkába, az összes kijárattól távol eső

spájzajtó mellé. Kit, a fekete selyemköntöst viselő Olga, meg a meztelen Hugo között állt, a Százszorszép ökölcsapásától feldagadt szájú Stanley pedig leült az egyik székre, ölbe vette Nellie-t, és simogatással nyugtatgatta, mert attól félt, az idegenek lelövik a kutyát, ha az rájuk támad. Nigel és Elton a konyha -

asztal mögül tartotta szemmel őket, mialatt Százszorszép átkutatta az emeleti szobákat.

Hugo egyszer csak előrelépett.

– Hadd terítsek magamra valamit! Itt van a mosókonyha, mindjárt az ebédlő mellett. Engedjék meg, hogy legalább egy törülközőt kössek a dere-kamra – mondta.

Az emeletről éppen visszatérő Százszorszép meghallotta a kérést, fölkapott egy konyharuhát, és meglegyintette vele Hugo ágyékát.

– Neked még ez is túl nagy, hapsikám – jegyezte meg kaján vigyorral.

Kit jól emlékezett rá kamaszkorából, mennyire tud fájni az efféle sértés; annak idején sokat gúnyolták egymást a fiúk az iskolai zuhanyozóban. Hugo önkéntelenül felkiáltott, és hátat fordított Százszorszépnek, aki erre a fenekére csapott a konyharuhával. A megszégyenült Hugo beugrott a sarokba.

Százszorszép nyerítve röhögött rajta.

Rossz volt nézni szegényt. Kit úgy érezte, mindjárt felfordul a gyomra.

Nigel ingerülten ráförmedt a lányra.

– Ne idétlenkedj! Inkább azt mondd meg, hol van a kölyök másik nővére… az a Miranda! Nyilván észrevétlenül kisurrant. Hová tűnt? Halljam!

– Kétszer is végigjártam az egész házat. Nincs az épületben – felelte Százszorszép.

– Lehet, hogy elbújt valahol.

265

– És lehet, hogy láthatatlanná vált az a ribanc, azért nem találtam!

Kit pontosan tudta, hol rejtőzik a nővére, mert egy perccel ezelőtt látta, hogy Nellie az egyik fekete fülét hegyezve hirtelen fölkapta a fejét – tehát valaki belépett a padlásszobába. A fiú biztosra vette, hogy Miranda van odafönt, és azon tűnődött, vajon az apja is észrevette-e Nellie reakcióját. Bár tisztában volt vele, hogy Miranda nem veszélyes – hiszen egy szál hálóingben lécelt le, és nincs nála mobiltelefon –, mégis törni kezdte a fejét, hogyan figyelmeztethetné Nigelt.

– Talán kilógott a házból – mondta Elton. – Az előbb valószínűleg őt hallottuk.

Nigel dühbe gurult.

– Akkor miért nem láttad, amikor körülnéztél7

– Mert tök sötét van az udvaron! – vágta rá bosszúsan Elton. Látszott rajta, hogy kezdi kihozni a sodrából Nigel, aki őt hordja le, amiért Kit nővére megszökött.

Kit sejtette, hogy nem Miranda csapott zajt odakint – inkább valamelyik gyerek hülyéskedett. Előbb tompa puffanás hallatszott, aztán egy sikoly, mintha valaki vagy valami nekiment volna a hátsó ajtónak. Lehet, hogy egy szarvas volt az, bár a szarvas nem sikolt, hanem bőg, mint a tehén, gondolta.

Elképzelhetőbbnek tartotta, hogy a viharos szél egy nagy madarat csapott az ajtóhoz, és ők a vijjogást vélték sikolynak. De elsősorban Miranda fiára, a

tizenegy éves Tomra gyanakodott, hiszen a hasonló korú srácok imádnak kommandóst játszani, és előszeretettel lopakodnak éjnek évadján a ház körül.

Kit eltöprengett rajta, vajon mit csinálna Tom, ha az ablakon belesve meglátná a pisztolyokat. Mindenekelőtt az anyját keresné, de nem találná, így feltehetőleg fölébresztené Sophie-t, Caroline-t vagy Nedet – tehát Nigelnek nincs sok vesztegetnivaló ideje. Sürgősen el kell fognia az összes családtagot, mielőtt valamelyik telefonálni tudna. De Kit rájött, hogy semmit sem tehet, mert még leleplezi magát, ezért úgy döntött, lapít, mintha semmi köze sem volna a bandához, és befogja a száját.

– A fiú nővérén csak hálóing volt – mondta Nigel. – Nem mehetett messzire.

– Oké, akkor a melléképületeket is ellenőrzöm – ajánlkozott Elton.

– Várj egy percet! – Nigel összevont szemöldökkel gondolkozott. – A ház valamennyi helyiségét átkutattuk, ugye?

– Igen. Mindenhová benéztem – felelte Százszorszép.

– Mindhármuk telefonját elvettük. Már sem Kitnél, sem a nagyképű

nővérénél, sem ennél a pucér gnómnál nincs mobil. És biztosak vagyunk benne, hogy több készülék nem található a házban. Igaz?

– Igaz – bizonygatta Százszorszép, aki telefonok után is kutatott, miköz -

ben a családtagokat kereste.

– Akkor tényleg jobb lesz, ha ellenőrizzük a melléképületeket. Elton 266

bólintott. – Helyes! Az öreg szerint van egy bungaló, egy pajta meg egy garázs.

– Először a garázsba menj – az autókban nyilván lesz telefon. Utána nézd meg a bungalót és a pajtát. Szedd össze a többi családtagot, és hozd ide

őket. Vedd el tőlük a mobiljukat. Ügyelj rá, hogy egyetlenegy se maradjon náluk. Egy-két órahosszat fogva tartjuk őket, aztán olajra lépünk.

Ez a terv nem is rossz, gondolta Kit. Ha ugyanabban a helyiségben őrzik az egész családot, és mindnyájuktól elkobozzák a telefon, akkor nem kérhetnek segítséget. Karácsonykor, ráadásul korán reggel, senki sem fog becsön-getni – se a postás, se a tejesember, se a Tesco vagy a Majestic Wine küldönce, mert ünnepnapon nem hoznak ki levelet, és az áruszállítás is szünetel –, tehát nem fenyeget a veszély, hogy egy kívülálló esetleg gyanút foghat. A banda szépen kivárhatja, míg megvirrad.

Elton belebújt a trencskójába, és az ablakon kinézve komoran bámulta a havat. A fekete fickó pillantását követve Kit észrevette, hogy alig látszik az udvar túlsó végében álló bungaló és pajta, pedig minden külső lámpa ég. Nem enyhült az idő, még mindig tombolt a hóvihar.

– Majd én ellenőrzőm a garázst, ha Elton átmegy a bungalóba – mondta Százszorszép.

– Oké, akkor gyerünk, de gyorsan! Mozgás, kisanyám! Lehet, hogy valaki épp most tárcsázza a 999-et! – sürgette a lányt Elton.

Százszorszép zsebre vágta a pisztolyát, és fölhúzta a cipzárt a bőrdzsekijén.

Nigel fölemelte a kezét.

– Stop! Várjatok! Előbb zárjuk be ezeket valami biztonságos helyre, nehogy itt nekem cirkuszt csináljanak.

Ekkor Hugo hirtelen ráugrott Nigelre.

Mindenkit váratlanul ért a támadás. Kit már leírta a sógorát, csakúgy, mint a banda. De Hugo őrjöngő dühvel előreszökkent, és iszonyú erővel, mindkét öklével Nigel arcába vágott. A lehető legjobb pillanatot választotta: Százszorszép már eltette a fegyverét, Elton elő se vette a magáét, tehát csak Nigel kezében volt pisztoly, ő azonban nem győzte kapkodni a fejét az ütések elől, így nem lőhetett.

Nigel hátratántorodott, és nekiesett a kredencnek. Hugo úgy rontott rá, akár egy megszállott, püfölte, ahol érte, s közben torkaszakadtából ordított, de egyetlen szavát sem lehetett érteni. Mindössze néhány másodperc leforgása alatt számtalanszor telibe találta Nigelt, ám ő nem dobta el a fegyverét.

Elsőként Elton ocsúdott fel a meglepetésből. Villámgyorsan megragadta Hugot, s megpróbálta lerángatni Nigelről, csakhogy a meztelen Hugo válláról lecsúszott a keze, és egy pillanatig nem talált fogást rajta.

Stanley a zűrzavart kihasználva elengedte Nellie-t. A dühösen ugató kutya rávetette magát Eltonra, és megmarta a fekete fickó lábát. Már elég öreg

volt, így nem okozhatott túl nagy fájdalmat a harapása, de elvonta Elton figyelmét.

Százszorszép a zsebébe nyúlt a pisztolyáért, ám a cső beakadt a bélésbe, és a lány hiába huzigálta. Ekkor Olga fölkapott egy tányért, és konyha másik végében álló Százszorszép felé hajította, ő azonban félreugrott, s a tányér csak a vállát súrolta.

Kit előrelépett, hogy lefogja Hugot, de megtorpant.

A legkevésbé sem akarta, hogy a családja felülkerekedjen a bandán. Bár megdöbbentette az általa megszervezett rablás valódi célja, neki az volt a legfontosabb, hogy ő ép bőrrel megússza az ügyet. Még huszonnégy óra sem telt el, mióta Százszorszép kis híján belefojtotta az úszómedencébe, és tudta, amennyiben nem fizeti vissza az adósságát Harry Macnek, akkor éppolyan szörnyű kínhalál vár rá, mint abban az esetben, ha a parfümsprayben lévő vírus végezne vele. Úgy döntött, ha közbe kell lépnie, megvédi Nigelt a családjával szemben – de egyelőre nem volt biztos benne, muszáj-e beavatkoznia.

Továbbra is szeretett volna kitartani a meséje mellett: ma este látta először Nigelt, korábban sosem találkozott vele. így aztán ellentétes érzéseivel viaskodva tétlenül nézte a verekedést.

Elton mindkét karjával átnyalábolta Hugot, és olyan erővel szorította, mint egy medve. Hugo hősiesen küzdött, de nem tudta lerázni a fekete fickót, mert sokkal alacsonyabb és gyengébb volt nála. Hiába kapálózott, Elton végül fölemelte a levegőbe, aztán hátralépett, és elcipelte Nigel közeléből.

Százszorszép eközben otromba motoroscsizmájával oldalba rúgta Nellie-t, s a kutya nyüszítve iszkolt be az egyik sarokba.

Nigel orrából-szájából dőlt a vér, és égő vörös foltok, karmolások éktelenkedtek a szeme alatt. Gyilkos pillantást vetett Hugora, majd fölemelte a jobb kezét, amellyel a pisztolyt fogta.

Olga közelebb lépett a férfihoz.

– Ne! – kiáltotta.

Nigel nyomban feléje lendítette a karját, és rászegezte a fegyvert.

Stanley elkapta a lánya karját, hogy visszatartsa Olgát, s közben kérlelni kezdte Nigelt:

– Ne lőjön! Könyörgök, ne lőjön!

Nigel a pisztollyal egyfolytában Olgára célozva odaszólt Százszorszépnek:

– Megvan még a botod?

Amikor a lány szemmel látható örömmel elővette a golyóscsapágyas gumibotot, Nigel Hugora bökött a fejével.

– Intézd el ezt a gazembert!

Hugo látta, mi következik, és megpróbált kiszabadulni a medve-

ölelésből, de Elton még jobban magához szorította.

Százszorszép előbb hátrafeszítette a jobb karját, hogy minél nagyobbat

tudjon ütni, aztán teljes erővel arcul csapta Hugot a gumibottal. A járomcsontját találta el. Émelyítő reccsenés hallatszott. Hugo torkából sikolyhoz hasonló kiáltás tört fel. Százszorszép újra lesújtott rá. Hugo szájából vastag sugárban lövellt ki a vér, és csupasz mellkasára csurgott. Százszorszép ekkor gonosz vigyorral szemügyre vette Hugo nemi szerveit, ágyékon rúgta a szerencsétlent, és ismét ráhúzott a gumibottal – ezúttal a feje búbjára. Hugo eszméletlenül rogyott össze, de Százszorszép tovább verte. Még egyszer belerúgott, és orrba vágta.

Olga feljajdult, majd kitépte magát az apja karjából, és őrjöngő dühvel rávetette magát Százszorszépre.

Százszorszép feléje suhintott a gumibottal, de Olga túl közel volt, így az ütés elsüvített a feje mögött.

Olga összekarmolta Százszorszép arcát.

Nigel még mindig Olgára fogta a fegyverét, de nem lőtt. Bizonyára azért tétovázott, mert attól félt, véletlenül Eltont vagy Százszor-szépet találja el, hiszen mindketten Olgával birkóztak.

Stanley a tűzhelyhez fordult, és fölragadta a platniról a nehéz nyeles serpenyőt, amelyben Kit nemrég tizenkét tojásból rántottat sütött. Magasba emelte, hogy leüsse vele Nigelt. A férfi fejét vette célba, ám Nigel az utolsó pillanatban észrevette a serpenyőt, s félreugrott. Az ütés a vállát érte.

Felüvöltött fájdalmában, és a pisztoly kirepült a markából.

Stanley hiába próbálta elkapni a fegyvert, az előbb a konyhaasztalra esett, a parfümspraytől alig két-három centire nagyot koppant, aztán legurult a fenyőfa székre, s végül Kit lábánál kötött ki a padlón.

Kit lehajolt érte, kézbe vette és fölegyenesedett.

Nigel is, Stanley is ránézett. A drámai változást megérezve Olga, Százszorszép meg Elton hirtelen abbahagyták a verekedést, s ahogy megfordultak, a pisztolyos Kittel találták szemben magukat.

A fiú habozott. A kínok kínját állta ki. Nem tudta eldönteni, mit csináljon a fegyverrel.

A többiek néma csendben meredtek rá. Így telt el egy hosszú pillanat.

Végül Kit megfordította a pisztolyt, és a csövénél fogva visszaadta Nigelnek.

269

Reggel 6 óra 30 perc

Craig és Sophie végre megtalálták a pajtát. Pár percig tétován topo-rogtak a ház hátsó ajtaja közelében, de rájöttek, hogy nem állhatnak ott a végtelenségig, mert halálra fagynak. Bátorságukat összeszedve elhatározták, hogy átvágnak az udvaron. Lesunyt fejjel elindultak, s közben imádkoztak, nehogy valaki épp most nézzen ki a konyhaablakon. Mindössze húsz lépést kellett megtenniük, de úgy érezték, soha nem fognak átvergődni a vastag havon. Aztán továbbaraszoltak a pajta elülső fala mellett, ami pontosan szemben volt a konyhával. Craig oda sem mert pillantani, úgy félt, hogy észreveszik őket, de amikor eljutottak az ajtóig, gyorsan hátrasandított. A sötétben és a szakadó hóban magát a házat nem látta, csak a világos ablakokat.

Hiába meresztette a szemét, csupán elmosódott foltok, halvány kontúrok mozogtak ide-oda a konyhában. Semmi sem utalt rá, hogy bárki rosszkor nézett volna ki.

Craig kinyitotta a nagy pajtaajtót, majd miután mindketten beléptek, hálásan becsukta. Rögtön körüllengte, egész testét átjárta a jó meleg levegő’.

Úgy átfagyott, hogy egyfolytában borzongott, Sophie foga meg vacogott, mintha kasztanyetta csattogna. A lány ledobta havas anorákját, és ráült az egyik nagy fehér radiátorra. Craig is szeretett volna néhány percig melegedni, de nem volt rá ideje – azonnal segítséget kellett kérnie.

A földszinten csak egy gyenge fényű éjszakai lámpa égett Tom kempingágya mellett. Craig a félhomályban az unokaöccséhez hajolt, s azon tűnődött, fölébressze-e. A gyerek nyilván kiheverte Sophie vodkáját, mert Pókember-pizsamájában békésen aludt.

Craig szeme megakadt valamin: a padlón, a kisfiú párnája mellett, egy fénykép hevert. Fölemelte, és a lámpa felé fordította. Megállapította, hogy a fotó valószínűleg az anyja születésnapi buliján készült – Tomot meg Sophie-t ábrázolja, amint a lány átöleli a kissrác vállát. Craig elmosolyodott. Ezek szerint nem én vagyok az egyetlen, akit Sophie meghódított aznap délután, gondolta. Visszatette a képet a padlóra. A lánynak egy szóval sem említette.

Úgy döntött, nincs értelme fölébresztenie Tomot. Unokaöccse semmit sem tehet, és csak megijedne, ha meghallaná, mi történt, úgyhogy jobb neki, ha alszik.

Craig gyorsan fölmászott a létrán, a szénapadláson lévő hálószobába.

Az egyik keskeny ágyon a nővére, Caroline szuszogott egy csomó pléd alatt. Ő

is az igazak álmát aludta, és a fiú őt sem keltette fel. Tudta, hogy Caroline

hisztizni kezdene, ha elmesélné neki, mi folyik odaát, a házban, így megpróbált nesztelenül mozogni, nehogy fölriassza.

A másik ágy – Sophie-é – természetesen üres volt. Mellette, a padlón, Craig mintha egy bőrönd körvonalait pillantotta volna meg a majdnem teljes sötétségben. A lány azt mondta, amikor átöltözött, a ruhái tetejére dobta a mobiltelefonját. A fiú óvatos léptekkel átvágott a szobán. Ahogy lehajolt, egészen közelről halk zörgést és cincogáshoz hasonló hangokat hallott. Valami élőlény, gondolta ijedten. Elmormolt egy káromkodást. Kalapált a szíve, majd kiugrott a mellkasából. Aztán eszébe jutott, hogy csak Caroline nyavalyás patkányai motoznak a ketrecükben. Arrébb tolta a ketrecet, és nekifogott, hogy átkutassa Sophie bőröndjét.

Vaktában tapogatózva turkált a lány holmijában. Legfölül egy nejlonszatyor feküdt, karácsonyi papírba csomagolt doboz rejtőzött benne. Alatta szépen összehajtott ruhák, pulóverek sorakoztak. Craig sejtette, hogy valaki segített Sophie-nak bepakolni, mert nem nézte ki belőle, hogy pedáns, rend-szerető teremtés. Egy pillanatra elvonta a figyelmét egy izgató selyem melltartó, ám aztán valami hosszúkás, kemény tárgy akadt a kezébe. A mobiltelefon! Fel pöccintette a fedelet, a kijelző azonban nem világított, és ő a sötétben nem találta az ON-OFF gombot.

A mobillal a kezében gyorsan lemászott a létrán, a könyvespolc mellett lévő állólámpához szaladt, villanyt gyújtott, s a fény alá tartotta Sophie telefonját. Megkereste az ON-OFF gombot, és megnyomta, de nem történt semmi. Akkora csalódás érte, hogy legszívesebben sírva fakadt volna.

– Nem tudom bekapcsolni ezt a vacakot! – suttogta.

Sophie, aki még mindig a radiátoron ült, kinyújtotta a kezét, és Craig odaadta neki a mobilt. A lány is megnyomta ugyanazt a gombot, ám teljesen hiába. Értetlenül, homlokráncolva tovább nyomkodta. Egy darabig próbálkozott, de nem ment semmire.

– Lemerült az akku – mondta végül.

– A francba! Hol a töltő?

– Fogalmam sincs.

– A bőröndödben?

– Nem hiszem.

Craig dühbe gurult.

– Hogyhogy fogalmad sincs, hol az a rohadt töltő?

– Lehet, hogy otthon felejtettem – motyogta Sophie, mint egy kisgyerek, aki rossz fát tett a tűzre.

– Jézusom! – Craig alig tudott uralkodni magán. Kedve lett volna a lány fejéhez vágni, hogy ilyen buta libát még nem hordott a hátán a föld, de rájött, hogy ez nem segítene rajtuk. Eszébe jutottak a csókjaik, és rögtön elszállt a haragja. Már nem is volt mérges, gyöngéden átölelte Sophie vállát.

– Oké – dünnyögte. – Nem baj.

A lány Craig mellére hajtotta a fejét.

– Úgy sajnálom…

– Találjunk ki valami mást.

– Biztos van másnak is mobilja, vagy legalább egy akkutöltője.

A fiú megrázta a fejét.

– Caroline-nak és nekem nincs. Már kértünk, de anyám nem vesz… azt mondja, semmi szükségünk rá. Ő bezzeg még a vécére se megy ki a sajátja nélkül!

– Tomnak sincs. Miranda szerint túl kicsi hozzá.

– A fene egye meg!

– Várj! – Sophie elhúzódott a fiútól. – Mintha a nagyapád autójában lett volna telefon, nem?

Craig pattintott az ujjaival.

– A Ferrari! Hát persze! És benne hagytam a kulcsokat! Csak át kell ugranunk a garázsba, és máris hívhatjuk a rendőrséget!

– Újra ki kell mennünk innen?

– Te maradhatsz, ha akarsz.

– Nem! Én is jövök.

– Most nem lennél egyedül… Caroline és Tom is itt van.

– De én veled akarok lenni.

Craig megpróbált fapofát vágni, hogy ne látsszon rajta, mennyire örül.

– Akkor gyorsan kapd magadra a kabátodat.

Sophie fölpattant a radiátorról. Craig fölemelte a padlóról a rózsaszín anorákot, és fölsegítette a lányra, aki felnézett rá, ő pedig igyekezett bátorítóan mosolyogni.

– Indulhatunk?

Sophie egy pillanatig újra a régi volt.

– Igen. Elvégre mi történhet velünk? Legfeljebb megölnek bennünket.

Hát aztán! Gyerünk!

Kisurrantak az ajtón a koromsötétbe. Még mindig szakadt a hó. A hatalmas pelyhek nem simogató lepkeszárnyakhoz hasonlítottak, hanem apró, kemény, csípős gumigolyókhoz. Craig és Sophie úgy érezték, mintha az égiek játék pisztollyal lőnék az arcukat. A fiú ezúttal is félve kémlelte az udvar túloldalát, de most sem látta jobban a házat, mint az előbb, s ebből arra következtetett, hogy valószínűleg őt sem látják a konyhában lévő idegenek. Kézen fogta Sophie-t. A falakon égő lámpák iránytűként mutatták neki, merre kell mennie. A pajta fala mellett a háztól távolabb eső sarokhoz, majd az udvaron átvágva a garázshoz vezette a lányt.

Mint mindig, az oldalajtót most is nyitva találta, s ahogy belépeti, megállapította, hogy bent is éppolyan dermesztő hideg van, mint odakint.

Mivel a garázsnak nem volt ablaka, Craig úgy vélte, vállalhatja a kockázatot, villanyt gyújthat.

Nagyapja Ferrarija ugyanott állt, ahol hagyta – szorosan a fal mellett, hogy ne látsszon a horpadás. Hirtelen átvillant az agyán, menyire szégyellte magát, és milyen páni félelem fogta el tizenkét órával ezelőtt, amikor nekihajtott a fának. Most, a koccanásra visszaemlékezve, nem is értette, miért szorongott, miért rémült meg annyira egy ilyen jelentéktelen semmiség, egy apró horpadás miatt. Felidézte, mi volt a célja: mindenáron imponálni akart Sophie-nak.

Most úgy érezte, mintha nem rövid fél nap, hanem sok hosszú év telt volna el azóta.

Rögtön feltűnt neki, hogy Luke Ford Mondeója a garázsban parkol, a Toyota Land Cruiser Amazon viszont nincs a szokott helyén. Nyilván Luke kérte kölcsön a nagypapától tegnap este, gondolta.

Odament a Ferrarihoz, és meghúzta a kilincset, de nem nyílt ki az ajtó.

Másodszor is hiába próbálkozott; az ajtó zárva volt.

– A rohadt életbe! – kiáltott fel mérgesen.

– Mi a baj? – kérdezte Sophie.

– Valaki bezárta a kocsit.

– Jaj, nem!

Craig benézett az ablakon.

– És a kulcsokat is kivette.

– Hogy lehet ez?

A fiú tehetetlen dühében ököllel rávágott a Ferrari tetejére.

– Amikor Luke tegnap este hazaindult, biztos észrevette, hogy nyitva maradt az ajtó. Nyilván kivette a slusszkulcsot, bezárta a kocsit, és a kulcsokat bevitte a házba a nagypapának.

– És mi van a másik autóval?

Craig odaugrott a Fordhoz. Az is zárva volt.

– Mindegy – morogta. – Nem hiszem, hogy Luke-nak van autótelefonja.

– Vissza tudjuk szerezni a Ferrari kulcsait?

A fiú elhúzta a száját.

– Talán.

– Hol vannak?

– A kulcstartó dobozban, a ház hátsó bejáratnál.

– Abban a kis előtérben? Ahonnan a konyha nyílik?

Craig komoran bólintott.

– Igen. Körülbelül két méterre azoktól a fegyveres gazemberektől.

273

Reggel 6 óra 45 perc

A hóeke lassan haladt a kétsávos úton a sötétben. Carl Osborne kocsija hasonló csigatempóban követte. A Jaguár volánjánál ülő Toni a szemét meresztve kémlelte a tájat, miközben az ablaktörlői a sűrűn hulló hóval viaskodtak. A szélvédőn kinézve mindig ugyanazt látta: az orra előtt a hóeke villogói sárgállottak, a bal oldalán azok a friss hókupacok tornyosultak, amelyeket éppen félretaszított a tolólemez, a jobb oldalán pedig, ameddig csak a reflektorok fénykévéi elértek, szűz hó borította az utat és a lápvidéket.

A mama, ölében a kiskutyával, a hátsó ülésen aludt. Carl szótlanul duzzogott Toni mellett; vagy talán ő is elbóbiskolt. Hiába mondta, hogy utálja, ha más vezeti az autóját, Toni nem tágított, s mivel nála voltak a kulcsok, Osborne végül beadta a derekát.

– Maga egy jottányit sem enged, ha egyszer a fejébe vesz valamit, ugye?

– morogta, mielőtt hallgatásba merült.

– De nem ám! Ezért vagyok olyan jó zsaru – felelte Toni.

– És ezért nem vagy még férjnél – jegyezte meg az anyja.

Ez a kurta dialógus több mint egy órája hangzott el. Toni most már alig tudta nyitva tartani a szemét. Elbágyadt a fűtött Jaguárban, úgy érezte, előbb-utóbb hipnózisba esik, ha még sokáig kell bámulnia az egyfolytában ide-oda sikló ablaktörlőket, és az egyhangú havas táj elálmosította. Már-már azt kívánta, bárcsak hagyta volna, hogy Carl vezessen. De bármennyire kínlódott, ébren kellett maradnia. Ha kézben akarta tartani a nyomozást, nem engedhette át Carlnak a volánt.

A Harmatcsepp Fogadó parkolójában valóban ott állt a furgon, amellyel a betörők elmenekültek Kremlből, de a nyilvánvalóan álcának használt parókákon, bajuszokon, ablaküveges pápaszemeken kívül semmit sem találtak benne. Egyetlen nyomravezető jel sem akadt, ami elárulta volna, mi lehet a banda úti célja. A járőrautó ott maradt, amíg a rendőrök kihallgatták Vincentet, a fiatal motelportást, akivel Toni telefonon beszélt, a hóeke azonban, Frank utasítására, azonnal továbbment.

Toni kivételesen egyetértett Frankkel. Logikusnak tartotta, hogy a gengszterek valami útba eső helyen cseréltek kocsit, és időrabló kitérővel nem késleltették a szökést. Persze fennállt a lehetőség, hogy ők is a rendőrség észjárása szerint gondolkodtak, és szándékosan választottak olyan helyszínt, amellyel félrevezethetik üldözőiket. De Toni tapasztalatból tudta, hogy a bűnözők nem szokták ilyen rafináltan kitervelni a menekülést: amint megkapa-274

rintják a szajrét, a lehető leggyorsabban el akarnak tűnni a tetthely közeléből.

A hóeke megállás nélkül döcögött el a hó fogságába esett járművek mellett. A sofőrön kívül két rendőrtiszt is ült a pilótafülkében, ám nekik Frank szigorúan megparancsolta, hogy nem szállhatnak ki, mert nincs fegyverük,

a bandának viszont van – tehát ők csak figyelhetnek, és felderítést végezhetnek.

Az úttesten álló kocsik némelyikét tulajdonosa a sorsára hagyta, a többiben egy-két ember kuporgott, de eddig egy sem akadt, amelyikben a rendőrök három férfit meg egy nőt láttak volna. Mindazok, akik eddig az autójukban várakoztak, most begyújtották a motort, besoroltak a hóeke mögé, és elindultak a megtisztított keskeny sávon. Nemsokára egész kis konvoj követte a Jaguárt.

Tonin kezdett úrrá lenni a pesszimizmus. Számítása szerint valamelyik kocsiban már rá kellett volna bukkanniuk a bandára. Eredetileg ebben reménykedett, mert mire a tolvajok elhagyták a Harmatcsepp Fogadó parkolóját, úgyszólván járhatatlanná váltak az utak. Azon tűnődött, vajon meddig juthattak el, milyen messze lehetnek.

Vagy talán van valami rejtekhelyük a környéken? Ez nem látszott valószínűnek, mert a tolvajok nem szívesen bujkálnak a tetthely tőszomszédságában – épp ellenkezőleg! Ahogy észak felé tartott, Toni egyre jobban aggódott; attól félt, talán tévedett, a gyanúja nem fog beigazolódni – lehet, hogy a tolvajok mégis déli irányba menekültek.

Egyszer csak észrevett egy ismerős jelzőtáblát. „Tengerpart”, olvasta a feliratot, és rájött, hogy nagyon közel járnak Stepfallhoz, tehát itt az idő, életbe kell léptetnie terve második részét: el kell mennie a házba, és tájékoztatnia kell Stanleyt.

Rettegett ettől a beszélgetéstől, mert az volt a dolga, hogy megakadályozza az efféle betöréseket. Persze tudta, hogy sok minden szól mellette: éberségének köszönhetően azonnal felfedezték a lopást, nem utólag derült ki, mi történt; rákényszerítette a rendőröket, hogy komolyan vegyék a biokatasztrófa veszélyét, és haladéktalanul a bűnözők nyomába eredjenek; azonkívül Stanleynek nyilván imponálni fog, hogy neki még ebben a tomboló hóviharban is sikerült elvergődnie Stepfallba. De ő jó hírt akart közölni a férfival: a tetteseket elfogták, a krízisnek vége. Ehelyett a saját kudarcáról lesz kénytelen beszámolni. Örömteli viszontlátásra vágyott, és most már nem is álmodhatott róla.

Frank a Kremlben maradt. Toni Carl Osborne autótelefonján a férfi mobilszámát tárcsázta.

– Hackett főfelügyelő – hallatszott Frank hangja a Jaguár hangszóróiból.

– Itt Toni. A hóeke nemsokára eléri az Oxenford professzor házához vezető elágazást. Szeretném tájékoztatni Stanleyt a történtekről.

– Ehhez nincs szükséged az engedélyemre.

– Telefonon hiába hívom, de a háza csak másfél kilométerre van a 275

mellékúton…

– Felejtsd el. Már befutott az állig fel fegyverzett osztag. Az embereim itt toporzékolnak az előcsarnokban. Alig várják, hogy indulhassanak, és elkaphassák a bandát. Nem fogom késleltetni miattad a tettesek kézre kerítését.

– A hóeke öt-hat perc alatt megtisztítja ezt a rövid utat… Ha hozzá-

járulsz, megszabadulsz tőlem. És anyámtól is.

– Bár rendkívül csábító a gondolat, még öt percre sem vagyok hajlandó felfüggeszteni a nyomozást.

– Lehet, hogy Stanley segíthet neked. Például hasznos információt kaphatsz tőle… Elvégre ő az áldozat!

– A válaszom: nem! – közölte Frank, és megszakította a vonalat.

Osborne az egész beszélgetést hallotta; Toni szavait élőben, Frankéit a hangszórókból.

– Ez az én autóm, és én nem megyek Stepfallba – jelentette ki határozottan. – A hóekét akarom követni, különben még lemaradok valamiről.

– Követheti, semmi akadálya. Anyám meg én kiszállunk a háznál, maga pedig a hóeke nyomában szépen visszahajt a főútra. Amint tájékoztattam

Stanleyt, kölcsönkérek tőle egy kocsit, és utolérem magukat.

– Frank azt mondta, nem.

– Még nem játszottam ki az adumat. – Toni ismét Frankée hívta. A férfi kurtán belevakkantott a mobiljába: – Mi van?

– Emlékezz vissza Farmer Johnnyra.

– Menj a francba!

– Kihangosított autótelefonon beszélek. Carl Osborne itt ül mellettem, és mindkettőnket jól hall. Megismételnéd, hová küldtél az előbb?

– Vedd fel azt a kurva kagylót!

Toni leemelte a tartóról a telefont, és a füléhez szorította, hogy Carl ne hallja Frankét.

– Légy szíves, csörögj rá a hóeke sofőrjére.

– Te ribanc! Mindig azzal fenyegetsz, hogy kitálalod a Farmer Johnny-

ügyet! Pedig pontosan tudod, hogy bűnös volt a disznó!

– Ezt mindenki tudja, Frank. De azt csak mi ketten tudjuk, mit tettél, hogy sittre vághasd.

– El ne meséld Carlnak!

– Minek mesélném? Mint már említettem, itt fülel mellettem. Folytas-sam a sztorit?

– Azt hiszem, hiába is magyaráznám el neked, mi fán terem a lojalitás –

mondta kenetteljes hangon Frank.

– Teljesen hiába. Attól a pillanattól kezdve, hogy Pamacsról, a hörcsög-ről locsogtál Carlnak, nem vagyok kíváncsi a magyarázatodra.

Toni telibe talált. Frank most már védekezett.

– Carl jó haver. Ő nem dobná fel a Farmer Johnny-ügyet.

276

– Mélyen megható a beléje vetett bizalmad… különös tekintettel arra, hogy újságíró.

Hackett hosszasan hallgatott.

– Döntsd el, mit akarsz, Frank – mindjárt az elágazáshoz érünk. Vagy befordul a hóeke, vagy az elkövetkező egy órában felvilágosítom Carlt, hogyan juttattad rács mögé Farmer Johnnyt.

Kattanás, majd búgó hang hallatszott. Frank kilépett a vonalból. Toni a helyére tette a telefont.

– Miféle ügyről volt szó? – kérdezte Carl.

– Ha nem kanyarodunk balra a következő mellékútnál, elmesélem.

Pár perccel később a hóeke lehajtott a főútról, és Stepfall felé döcögött tovább.

277

Reggel 7 óra

Hugo több sebből vérezve, eszméletlenül feküdt a kőpadlón, de lélegzett.

Olga sírt. Hullámzott a melle, zihálva kapkodta a levegőt, rázta az elfojthatatlan zokogás. A hisztériás roham határán volt.

Stanley Oxenford hamuszürkére sápadt a megrázkódtatástól. Úgy nézett ki, mint akivel most közölték, hogy a napjai meg vannak számlálva, halálos beteg. Kétségbeesetten, elhűlve, elfojtott haraggal meredt Kitre. A fiú leolvasta apja arcáról a ki nem mondott kérdést: Hogy tehetted ezt velünk? Elfordította a fejét, hogy ne is lássa.

Őrjöngött dühében. Semmi nem sikerült! A családja most már tudta róla, hogy a tolvajok cinkosa. Biztosra vette, hogy az övéi semmi szín alatt nem fognak hazudni, ha kihallgatják őket, tehát előbb-utóbb a rendőrség is tudomást szerez az egész sztoriról. Utolérte a végzet – egész hátralévő

életében menekülnie kell az igazságszolgáltatás elől. Úgy érezte, mindjárt felrobban mérgében.

Ráadásul félt. A vírusmintát rejtő parfümspray a konyhaasztalon hevert, csupán a két vékony átlátszó polietilén tasak védte. A félelem még jobban felkorbácsolta Kit haragját.

Nigel ráparancsolt Stanleyre és Olgára, hogy hasaljanak le a padlóra, Hugo mellé. A fegyverével fenyegette őket. Úgy begurult a veréstől, amit Hugótól kapott, hogy látszott rajta: örülne, ha bármilyen ürüggyel meghúzhatná a ravaszt. Kitnek eszébe sem jutott volna, hogy megpróbálja megakadályozni. Magánkívül volt – ő is meg tudott volna ölni valakit.

Elton föltúrta a kredencet. Hosszabbítózsinórokat, ruhaszárító köteleket meg egy gombolyag erős spárgát szedett elő.

Százszorszép megkötözte Olgát, az eszméletlen Hugót és Stanleyt.

Hurkot vetett a lábukra, hátrakötötte a kezüket. Feszesre húzta a spárgát, hogy a húsukba vágjon, és jól megrántotta a végét, nehogy a csomó meglazuljon.

Kaján, gonosz, kis vigyor bujkált a szája szögletében, mint mindig, ha fájdalmat okozott valakinek.

Kit Nigelhez fordult.

– Szükségem van a telefonomra.

– Miért?

– Mert ha a Kremlt hívják, le kell hallgatnom a beszélgetést – felelte a fiú.

Nigel tétovázott.

– Az isten szerelmére! – csattant fel Kit. – Hiszen visszaadtam a pisztolyodat!

Nigel vállat vont, és a fiú kezébe nyomta a mobilt.

– Hogy lehetsz képes erre, Kit? – kérdezte Olga, miközben Százszorszép az apjuk hátán térdelt. – Hogy tudsz tétlenül állni, és a levegőbe bámulni, amikor így bánnak a családoddal?

– Nem én tehetek róla! – vágta rá Kit. – Ha rendesen viselkedtetek volna velem, akkor ez meg sem történt volna!

– Nem te tehetsz róla? – kérdezte elképedve az apja. – Hanem kicsoda?

– Te! Mert előbb kirúgtál a vállalattól, aztán egy vasat sem adtál, és az lett a vége, hogy eladósodtam! Gengsztereknek tartozom egy rahedli pénzzel!

– Azért rúgtalak ki, mert megloptál!

– A fiad vagyok. Meg kellett volna bocsátanod nekem!

– Én igenis megbocsátottam neked.

– Túl későn.

– Atyaúristen!

– Engem belekényszerítettek ebbe!

– Ilyesmibe senkit sem kényszerítenek bele – jelentette ki határozottan Stanley. Kit jól ismerte ezt az ellentmondást nem tűrő hangot és a belőle kicsendülő mélységes megvetést, hiszen épp eleget hallotta gyerekkorában.

Már kisfiúként is gyűlölte, ha az apja így beszélt vele, mert ez volt a biztos jele, hogy óriási ostobaságot követett el.

– Te ezt nem érted.

– Attól tartok, nagyon is jól értem.

Ez jellemző az öregre, gondolta Kit; világéletében azt hitte, ő a nagyokos, és mindent jobban tud, mint mások… Hát, ami azt illeti, így, Százszorszéppel a hátán, hátrakötött kézzel elég hülyén néz ki…

– Egyébként mi ez az egész? – kérdezte Stanley.

– Pofa be! – förmedt rá Százszorszép.

Stanley, mintha a lány ott se volna, tovább faggatta a fiát.

– Az istenért, Kit, mibe keveredtél? Mi közöd ezekhez az emberekhez?

És mi van abban az üvegben?

– Azt mondtam, pofa be! – Százszorszép arcba rúgta Stanleyt. Stanley felnyögött fájdalmában. Vérzett a szája.

Végre téged is móresre tanít valaki, gondolta kegyetlen kárörömmel Kit.

Nigel rászólt a fiúra:

– Kapcsold be a tévét. Tudni akarom, mikor áll már el ez a rohadt hó.

A hírek előtt reklámblokkot adtak: januári árleszállítások, utazási ajánlatok, olcsó hitelek. Elton a nyakörvénél fogva bevonszolta Nellie-t az ebédlőbe és bezárta. Hugo megmoccant, mintha kezdene magához térni. Olga halkan beszélt hozzá. A képernyőn megjelent egy Télapó-kucsmás hírolvasó 279

bemondó. Mások most ébredeznek, és úgy ünneplik a karácsonyt, ahogy normális családoknál szokás, gondolta keserűen Kit.

– A szeszélyes természet az éjszaka folyamán hóvihart zúdított Skóciára, és ma reggelre szinte az egész országot fehér karácsonnyal lepte meg

– mondta a szpíker.

– A rohadt életbe! – kiáltott fel dühösen Nigel. – Meddig fogunk még itt rostokolni?

– A vihar miatt több tucat autós esett a hó fogságába, és jelenleg is az utakon várja az enyhülést, amelyre napkelte körül számíthatunk, sőt az előrejelzés szerint délelőtt már megkezdődik az olvadás.

Kit felderült. Még odaérhetnek a randevúra.

Nigelnek ugyanez juthatott eszébe, mert megkérdezte a fiútól:

– Milyen messze van az a négykerék-meghajtású Toyota?

– Kábé másfél kilométernyire.

– Amint egy kicsit kivilágosodik, indulunk. Van tegnapi újságod?

– Biztos akad a házban… miért?

– Nézd meg, hánykor kel ma a nap.

Kit bement az apja dolgozószobába, és az újságtartóban megtalálta a tegnapi *The Scotsmant*. Átvitte a konyhába.

– Nyolc után négy perccel – válaszolta Nigelnek.

Nigel a karórájára pillantott.

– Tehát nem egészen egy óra múlva. – Gondterhelten ráncolta a homlokát. – De másfél kilométert kell gyalogolnunk a hóban, és még tizenötöt kell megtennünk kocsival. Az utolsó pillanatban fogunk beesni. – Kihalászott a zsebéből egy mobiltelefont. Nyomogatni kezdte a gombokat, aztán abbahagyta. – Lemerült az akku – morogta. – Elton, add ide mobilodat.

Kézbe vette Elton telefonját, és beütötte a hívószámot.

– Igen, én vagyok az. Szakad a hó. Mi legyen? – Kit sejtette, hogy Nigel a vevő pilótájával beszél. – Igen, állítólag egy órán belül enyhülnie kell… Én odaérek. Hát maga? – Nigel úgy tett, mintha biztos volna a dolgában, bár

valójában kételkedett a sikerben. Tudta, hogy ha eláll a hó, a helikopter simán fölszállhat, és oda repülhet, ahová akar, autóval azonban korántsem lesz ilyen könnyű eljutni a pilótaiskoláig. – Jó. Akkor a kitűzött időpontban találkozunk.

– Kikapcsolta a mobilt, és zsebre vágta.

A televízióban közben folytatódott a híradó.

– A legnagyobb hóviharban tolvajok törtek be az Ivenburn közelében lévő Oxenford Medical laboratóriumába – közölte a bemondó.

A konyhában néma csend támadt. Kész, gondolta Kit; kiderült az igazság.

– Egy veszélyes vírus mintáit rabolták el.

– Tehát az van a parfümsprayben – szólalt meg feldagadt szájjal Stanley. – Őrültek maguk?

– Most pedig Carl Osborne helyszíni telefontudósítása következik.

A képernyőn állófotó látszott, amelyen Osborne egy mobilt tartott a kezében.

– Ugyanaz a gyilkos vírus, ami épp tegnap végzett Michael Ross laboránssal, most egy gengszterbanda kezében van – hallatszott a hangja a telefonból.

Stanley nem hitt a fülének.

– De miért? Csak nem képzelik, hogy el tudják adni?

– Én nem képzelem, hanem tudom – felelte Nigel.

Osborne tovább beszélt a televízióban.

– Ezt az aprólékos gonddal kitervelt karácsonyi bűncselekményt három férfi és egy nő hajtotta végre. Az Oxenford Medical csúcsszuper biztonsági rendszerét kijátszva behatoltak a negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratóriumba, ahol a vállalat zárt hűtőszekrényben őrzi a gyógyíthatatlan betegséget okozó vírusok mintáit.

Stanley felkiáltott.

– Kit! Ugye te nem segítettél nekik?

– Már hogyne segített volna! – vágta rá undorral Olga.

– A fegyveres banda megtámadta és foglyul ejtette a biztonsági őröket.

Kettő megsebesült, az egyik súlyosan. De nem Michael Ross lesz a vírus egyetlen áldozata. Rengetegen fognak meghalni, ha a Madoba-2-t rászabadítják a lakosságra – riogatta a nézőket Osborne. A hason fekvő Stanley erőlködve a hátára fordult és felült. Bár az arcán zúzódások éktelenkedtek, az egyik szemét nem tudta kinyitni, és véres volt a pizsamakabátja, mégis ő hatott a legtekintélyesebb személyiségnek a konyhában.

Százszorszép tett egy lépést feléje, de Nigel fölemelt kézzel megállí-

totta.

– Magukra is biztos halál vár – mondta Stanley. – Ha valóban Madoba-2

van abban az asztalon heverő üvegben, akkor jobb, ha tudják: ennek a vírusnak nincs ellenszere. Ha véletlenül leejtik és összetörik az üveget, a kiömlő

folyadék megöli magukat. De akkor is végük, ha eladják valakinek. Teljesen mindegy, jelen lesznek-e vagy sem, amikor az illető a levegőbe juttatja a Madoba-2-t. A fertőzés olyan gyorsan terjed, hogy maguk is könnyen megkap-hatják és belehalhatnak.

Osborne mintha Stanley állításait akarta volna alátámasztani.

– A Madoba-2 állítólag veszedelmesebb, mint a Fekete Halál, ami iszonyú pusztítást vitt véghez Angliában… ezervalahányban… szóval több száz évvel ezelőtt.

Stanley túlkiabálta Osborne-t.

– Igaza van a fickónak, még akkor is, ha a dátumra nem emlékszik.

Angliában, 1348-ban, minden harmadik ember a pestisjárvány áldozata lett. És ez a vírus a Fekete Halálnál is borzalmasabb. Nincs az a pénz, amennyiért 281

érdemes ekkora kockázatot vállalni!

– Én már nem leszek Angliában, amikor a levegődbe juttatják az anyagot – közölte Nigel.

Kit megdöbbent. Nigel ezt eddig nem említette. Vajon Elton szintén külföldre akar menni? Hát Százszorszép és Harry Mac? Ők is lelépnek? Kit úgy tervezte, Olaszországba utazik – de most azon tűnődött, elég messze van-e Lucca.

Stanley a fiához fordult.

– Nem hihetsz ebben az őrültségben.

Fején találtad a szöget, papa, gondolta Kit; ez az egész a tébollyal határos, de hát bolond a világ.

– Én mindenképpen meghalok, ha nem fizetem vissza az adósságomat.

– Ugyan már! Nyilván nem fognak megölni holmi kártyaadósság miatt.

– Dehogyisnem! – rikkantotta Százszorszép.

– Miért, mennyivel tartozol?

– Negyedmillió fonttal.

– Úristen!

– Három hónappal ezelőtt világosan megmondtam neked, hogy kétségbeejtő helyzetben vagyok, de végig se hallgattál, te gazember!

– Hogy a fenébe tudtál ekkora adósságot összehozni? Bár teljesen mindegy. Vedd úgy, hogy meg se kérdeztem.

– Hitelbe blackjackeztem. A szisztémám jó… csak az utóbbi időben nem volt szerencsém.

– Szerencséd? Ébredj már fel, Kit! – kiáltott rá az öccsére Olga. – Ezek téged megvezettek! Csőbe húztak! Kölcsönadták neked a pénzüket, aztán gondoskodtak róla, hogy elveszítsd, mert a segítséged nélkül képtelenek lettek volna kirabolni a laboratóriumot!

Kit nem hitt a nővérének.

– Hát persze. Te csak tudod – vetette oda gúnyosan.

– Tudom, bizony! Ügyvéd vagyok, nap mint nap találkozom efféle bűnözőkkel, és hallgatom a szánalmas mentegetőzésüket, amikor elkapják őket. Többet tudok róluk, mint szeretnék.

Ismét Stanley szólalt meg:

– Figyelj rám, Kit. Még biztos találhatnánk valami kiutat, hogy ne kellejen annyi ártatlan embernek meghalnia…

– Már késő. Döntöttem. Nincs kiút, végig kell csinálnom.

– Gondolkozz, fiam! Hány embert fogsz így megölni? Több tucatot?

Több ezret? Több milliót?

– Látom, te azt akarod, hogy ezek engem kinyírjanak! Egy csomó vadidegent megvédenél, de értem a kisujjadat se mozdítanád.

Stanley keserűen felsóhajtott.

– Isten a tudója, hogy szeretlek, és nem kívánom a halálodat. De biztos 282

vagy-e benne, hogy ilyen áron akarod megmenteni az életedet?

Kit éppen kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, amikor csengett a telefonja.

Miközben kivette a zsebéből, azon tűnődött, vajon beleszólhat-e, megbízik-e benne Nigel. De senki nem mozdult, így a füléhez emelte a mobilt.

Hamish McKinnon hangját hallotta.

– Toni követi a hóekét, és rábeszélte Őket, hogy térjenek le a házatok felé. Bármelyik percben odaérhet a szuka. És két rendőr van a pilótafülkében.

Kit bontotta a vonalat, majd Nigelre nézett.

– Jönnek a zsaruk. Mindjárt itt lesznek.

283

Reggel 7 óra 15 perc

Craig kinyitotta a garázs oldalajtaját és kilesett. A ház oromfalában három ablakból szűrődött ki lámpafény, de csak a behúzott függöny mögül, így a fiú bízott benne, hogy nem látják meg, még akkor sem, ha véletlenül kinéz valaki.

Hátrapillantott. Már leoltotta a villanyt a garázsban, de tudta, hogy Sophie Luke Fordjának utasülésén didereg rózsaszín anorákjában, nyakig felhúzott cipzárral, fején kapucnival. Craig arrafelé intett, amerre a lányt sejtette, aztán kilépett az ajtón.

Sietett, ahogy csak bírt, minden lépésnél magasra emelte a lábát a térdig érő hóban. Végigment az ablaktalan garázsfal mellett, majd a ház homlokzatával egy vonalba érve megtorpant.

Ha meg akarta szerezni a Ferrari kulcsait, be kellett surrannia értük a konyha előterébe, és ki kellett vennie őket a kulcstartó dobozból. Sophie is

vele akart jönni, de meggyőzte, hogy két ember nagyobb veszélyben lenne, mint egy.

Ám Sophie nélkül jobban félt. Eddig a lány kedvéért bátornak kellett látszania, így kényszerűségből valóban összeszedte a bátorságát. Most azonban, a ház sarkánál álldogálva, hatalmába kerítette a rettegés. Reszketett a keze, és a lábából mintha elszállt volna az erő. Fogalma sem volt, mit tenne, ha az idegenek elfognák, pedig ez könnyen megtörténhetett. Körülbelül nyolcéves kora óta nem keveredett igazi verekedésbe. Ismert ugyan vele egyidős srácokat, akik gyakran bunyóztak – általában szombat esténként, valami kocsma előtt –, de azok kivétel nélkül faragatlan tuskók voltak. A konyhában lévő három idegen halálra rémítette, még akkor is, ha a padlásról lenézve úgy ítélte meg, hogy egyik sem lehet sokkal magasabb és erősebb nála. De ők tudják, hogyan kell verekedni, nekem meg gőzöm sincs róla, azonkívül fegyverük van, és le is lőhetnek, gondolta, majd azon tűnődött, vajon mennyire fájhat egy pisztolylövés.

Végigpásztázta a ház homlokzatát. El kellett mennie a nappali meg az ebédlő ablakai előtt, ahol nem volt behúzva a függöny, és ha valaki kipillantott, könnyen megláthatta.

Erőt vett magán és elindult.

Az első ablaknál megállt, s benézett a nappali szobába. A karácsonyfa színes kis égői halványan megvilágították az ismerős bútorokat: a kanapékat, az asztalokat, a televíziót – és a gyerekeknek szánt ajándékokkal teletömött 284

négy óriásméretű vastag harisnyát a kandalló előtt.

Senki nem volt a szobában.

Craig továbbcaplatott. Csak úgy kavarogtak a hatalmas fehér pelyhek a tenger felől fújó szélben. Itt majdnem combközépig ért a hó, s a fiút meglepte, milyen fárasztó átgázolni rajta. Legszívesebben lefeküdt volna, hiszen huszonnégy órája szemhunyásnyit sem aludt. De megrázta magát, és megszaporázta a lépteit. A ház főbejárata előtt szinte várta, hogy hirtelen

kicsapódjon az ajtó, kiugorjon az a rózsaszín pulóveres londoni fickó, és megragadja őt. De nem történt semmi.

Az ebédlő sötét ablakaihoz érve halk vakkantást hallott. Ijedten összerezzent, és egy pillanatig úgy érezte, dörömbölő szíve szétfeszíti a mellkasát, de aztán rájött, hogy csak Nellie van odabent. Nyilván bezárták szegényt, s most, hogy a sziluettjéről megismerte őt, azért nyüszít, mert szeretné, ha kiengedné.

– Maradj csendben, Nellie, az isten szerelmére! – mormolta. Bár kételkedett benne, hogy a kutya meghallotta, Nellie elhallgatott.

A fiú Miranda Toyota Previája és Hugo Mercedes-Benz kombija mellett lépkedett tovább. A kocsik oldalán is, tetején is vastagon állt a hó. Úgy néztek ki, mintha hóból gyúrták volna őket. Hóautók, hóembereknek, gondolta Craig, és a ház sarkához érve befordult. Óvatosan, az ablakkeret mellől lesett be a konyha előterébe, mert odabent égett a villany. Látta a nagy gardróbszekrényt, amiben az anorákokat meg a csizmákat tartották, a Stepfallt ábrázoló akvarellt, amit bizonyára a nagynénje, Miranda festett, a sarokba támasztott venyige-seprűt, amivel a havat szokták eltakarítani – és látta a falra szerelt acél kulcstartó dobozt.

Szerencséjére az előtérből a konyhába vezető ajtó csukva volt.

Másodpercekig fülelt, de semmi neszt nem hallott a házból.

Megpróbálta elképzelni, mi történik, ha az ember behúz valakinek. A moziban egyszerűen összecsuklott, akit leütöttek, de Craig fogadni mert volna, hogy a valóságban nem megy ilyen könnyen a dolog. Ám ennél is jobban izgatta, hogy akkor mi történik, ha neki húz be valaki. Vajon mennyire fáj? És mi a helyzet, ha az ellenfél nem éri be egy pofonnal, hanem tovább püföli? És milyen érzés lehet, ha golyót eresztenek az emberbe? Valahol hallotta, hogy a gyomorlövés a legfájdalmasabb a világon. Rettentően félt, de összeszedte magát, és a hátsó ajtóhoz osont.

Megfogta a kilincsgombot, amilyen finoman csak tudta, elfordította, aztán kissé megtolta az ajtót, és besurrant az alig száznyolcvan centi hosszú előtérbe. Az egyébként is szűk helyiséget tovább keskenyítette a masszív

régi téglakémény meg a mellette lévő széles gardróbszekrény. A kulcstartó doboz a kémény falán volt. Craig remegő kézzel kinyitotta. A húsz számozott kampón több kulcs és kulcscsomó lógott, de ő rögtön megismerte, amit keresett.

Megragadta és megpróbálta leemelni a Ferrari kulcsait, a karika azonban
285

beakadt a kampóba. Craig, páni félelmét leküzdve, rángatni kezdte. Ekkor megzörrent a konyhaajtó kilincse.

A fiú szíve majd' kiugrott. Valaki ki akarta nyitni az előtérbe vezető

konyhaajtót, de akár férfi, akár nő volt az illető, nyilván nem ismerte a házat, mert kifelé tolta az ajtót ahelyett, hogy befelé húzta volna. Craig a pillanatnyi késlekedést kihasználva belépett a gardróbszekrénybe, és belülről becsukta.

Ijedtében ösztönösen cselekedett. Csak a szekrényben jött rá, hogy ugyanezzel az erővel, éppilyen gyorsan, akár a kertbe is kilopózhatott volna.

Megpróbálta felidézni, hogy amikor bejött, becsukta-e a hátsó ajtót. Úgy emlékezett, nem. Azonkívül nagyon valószínűnek tartotta, hogy a friss hó a padlóra potyogott a csizmájáról, és ez rögtön elárulja a gengsztereknek, hogy valaki alig pár perce járt az előtérben – különben a hó elolvadt volna. Ráadásul nyitva hagyta a kulcstartó dobozt, s persze a Ferrari kulcsait sem volt ideje leakasztani.

Tudta, hogy figyelmes szemlélő a nyomokat látva rögtön kitalálná az igazságot.

Moccanni sem mert. Visszafojtott lélegzettel hallgatózott.

Nigel másodpercekig rángatta a kilincset, mire rájött, hogy nem kifelé, hanem befelé nyílik az ajtó. Szélesre tárta, s kidugta a fejét az előtérbe.

– Nem jó – morogta. – Itt a hátsó kijárat, és ablak is van.

A konyhán átvágva benyitott a spájzba.

– Ez a lyuk megteszi. Nincs másik ajtaja, és az ablaka az udvarra néz.

Elton, ide zárd be őket!

– Ott nagyon hideg van! – tiltakozott Olga, mert a spájzban légkondicionáló működött.

– Ó, de borzasztó! Mindjárt elsírom magam – felelte gúnyosan Nigel.

– A férjemhez orvost kell hívni!

– Miután meg merészelt ütni, örüljön az a kis gnóm, hogy nem a kurva hullaszállítóval kell elvitetni! – Nigel visszafordult Eltonhoz.

– Gyömöszölj valamit a szájukba, hogy ne tudjanak óbégatni. Igyekezz!

Lehet, hogy nincs sok időnk!

Elton talált egy tiszta konyharuhákkal teli kredencfiókot. Betömte Stanley, Olga, meg az immár eszméleténél lévő, de kábult Hugo száját, aztán talpra állította a megkötözött foglyokat, és belökte őket a spájzba.

– Most pedig figyelj rám, Kit – szólt oda a fiúnak Nigel. Higgadtnak látszott, terveket szőtt, és utasításokat osztogatott, ám keskeny, cinikus arca ijesztően sápadt volt. Kit látta rajta, hogy a felszín alatt pattanásig feszültek az idegei. – Amikor ideér a rendőrség, te fogsz ajtót nyitni – folytatta Nigel. –

Barátságosan beszélsz a zsarukkal, eljátszod a nyugodt, törvénytisztelő

polgárt, és azt mondod nekik, hogy itt nincs semmi baj, még az egész család alszik, csak te vagy ébren.

Kit nem tudta, hogyan játszhatna el a nyugodt polgárt, amikor úgy fél, 286

mintha kivégzőosztag elé kéne állnia. Egész testében remegett, meg kellett kapaszkodnia az egyik konyhaszék támlájában.

– És mit csináljak, ha be akarnak jönni?

– Ne engedd be őket. Ha netán nem tágítanak, hívd be őket a konyhába.

Mi addig kimegyünk ebbe a kis előtérbe. Az a fő, hogy szabadulj meg tőlük, amilyen gyorsan csak lehet.

– De Toni Gallo is velük lesz… Ő a labor biztonsági főnöke – magya -

rázta szorongva Kit.

– Hát aztán? Rázd le és kész.

– Biztos beszélni akar majd apámmal.

– Mondd neki, hogy most nem lehet.

– Neki nem lehet azt mondani, hogy nem lehet.

Nigel fölemelte a hangját.

– A fenébe is, miért vagy így beszarva tőle? Mit fog csinálni veled?

Talán agyonüt, és átgázol a holttesteden? Küldd a jó büdös francba innen!

Kit bólintott.

– Jól van. De a másik nővéremet, Mirandát is el kell hallgattatnunk. A padlásszobában bujkál.

– Hol az a padlásszoba?

– Itt, a fejünk fölött. Menjetek fel az öltözőszobába, és nézzetek be az első szekrénybe. Lent, az öltönyök mögött van egy kisajtó, ami a tetőtérbe vezet.

Nigel nem kérdezte, honnan tudja Kit, hogy hol rejtőzik Miranda.

Ráparancsolt Százszorszépre:

– Indíts! Kapd el gyorsan!

Miranda látta, hogy az öccse Nigelhez beszél, és a szavait is hallotta.

Abban a pillanatban, amint Kit elárulta, átvágott a padlásszobán, s a nyíláson keresztül bemászott az apja ruhásszekrényébe. Zihálva kapkodta a levegőt, a torkában dobogott a szíve, kiverte a verejték, de nem esett pánikba.

Még nem. Kiugrott a szekrényből az öltözőszobába.

Azt is hallotta, amikor Kit közölte Nigellel, hogy jön a rendőrség. Egy boldog pillanatig azt hitte, megmenekültek – csak lapítania kell, amíg a kék egyenruhás férfiak besétálnak a bejárati ajtón, és letartóztatják a tolvajokat. De ahogy tovább fülelt, újra rátört a rémület, mert Nigel villámgyorsan kifundálta, miként szabaduljanak meg a zsaruktól. Miranda azon töprengett, mit tegyen, ha a rendőrök esetleg senkit nem vesznek őrizetbe, és el akarnak menni.

Elhatározta, hogy ebben az esetben kinyitja a hálószoba ablakát, és sikoltozni kezd.

De most az öccse meghiúsította a tervét.

Miranda rettegett Százszorszéptől meg a gondolattól, hogy ismét találkoznia kell vele, de egyelőre nem vesztette el józan eszét.

Úgy döntött, a folyosó túlsó végén, Kit hálószobájában rejtőzik el, amíg

Százszorszép átkutatja a padlásszobát. Sejtette, hogy az a szörnyeteg másodpercek alatt végez, de abban bízott, ennyi idő is elég lesz – talán kinyithat egy ablakot, és segítségért kiálthat.

Apja hálószobájának ajtajához lépett, ám amint megfogta a kilincsgombot, döngő lépteket hallott a lépcső felől. Elkésett.

Amikor kivágódott az ajtó, bebújt mögéje. Százszorszép vissza se nézve átcsörtetett a hálón, és beviharzott az öltözőszobába.

Miranda kisurrant az ajtón, végigszáguldott a folyosón, beugrott Kit szobájába, majd az ablakhoz rohant, és elhúzta a függönyt. Abban reménykedett, hogy villogó lámpás járőrautókat fog látni.

De senki sem volt odakint.

Már világosodott. Miranda a kocsibejárót, a hótól roskadozó erdőszéli fákat kémlelte, de hiába, egyetlen autó sem közeledett az ösvényen a ház felé.

Kétségbeesett, már-már feladta a reményt. Tudta, hogy Százszorszép pillanatok alatt körülnéz a padlásszobában, s miután őt nem találja ott, a többi emeleti szobát is ellenőrzi. Ez sem fog sokáig tartani – ennyi idő nem elég! Vajon milyen messze van a rendőrség?

Nem lehetne bezárni valahogy Százszorszépet a padlásszobába?

Miranda egyetlen másodpercet sem adott rá magának, hogy aggódjon a veszély miatt. Visszaszaladt az apja szobájába, s meglátta a ruhásszekrény nyitott ajtaját. Ezek szerint Százszorszép épp most kutatja át a padlásszobát, méregeti azt a feketével kihúzott szemét, ami úgy néz ki, mintha beverték volna, és azon töpreng, van-e padlástérben akkora búvóhely, ahol elfér egy kissé túlsúlyos felnőtt nő.

Miranda gondolkodás nélkül becsukta a szekrényajtót.

Zár ugyan nem volt rajta, de masszív tölgyfából készült. Miranda rájött, hogy sürgősen valami éket kell szereznie. Ha az ajtó beszorul, Százszorszép bajosan fogja betörni vagy felfeszíteni, mert a szekrényben szűk a hely, moccanni is alig lehet.

Az alsó szegélynél lévő keskeny résbe kéne bedugni valamit, hogy az ajtó legalább néhány másodpercre beragadjon! De mit? Egy fadarabot, valami kemény kartont vagy egy csomó papírt! Miranda kihúzta az apja éjjeliszekrényének fiókját, és egy Proust-kötetet talált benne.

Tépkedni kezdte a könyvlapokat.

Kit hangos, agresszív ugatást hallott az ebédlőből.

Nellie olyankor szokott így őrjöngeni, ha idegen közeledik, tehát nyíl-ván jön valaki, gondolta a fiú, s a lengőajtót meglökve belépett a szobába. A kutya fölágaskodva, mellső lábát az ablakpárkánynak vetve vadul csaholt.

Kit odament az ablakhoz, az erdő felé nézett, s a már csak szállingózó hóban rögtön meglátta a fák közül előbukkanó Mercedes teherautót, amelynek narancssárga lámpa villogott a tetején, és tolólemez volt az orrán.

– Itt vannak! – kiáltotta.

288

Nigel besietett a szobába. A kutya dühösen morgott.

– Kuss! – förmedt rá Kit, és Nellie beiszkolt az egyik sarokba. Nigel az ablak mellett lévő falhoz lapulva kilesett.

A hóeke megtisztított egy pár méter széles sávot. A főbejárat előtt elhaladva úgy látszott, már-már felökleli az ott parkoló autókat, de az utolsó pillanatban befordult, és elkotorta a havat Hugo Mercedese meg Miranda Toyota Previája elől. Aztán visszatolatott a garázshoz, lekanyarodott a kocsibejáróról, és jó darabon eltakarította a havat a betonköpenyről, a garázsajtók elöl. Egyszer csak a megtisztított sávon elhajtott mellette egy krémszínű Jaguár, ami a ház főbejárata elé gördült és megállt.

Magas, karcsú, rövid hajú nő szállt ki belőle, báránybélésű bőr pilóta-dzsekiben. A kocsi reflektorainak visszavert fényében Kit rögtön fölismerte Toni Gallót.

– Szabadulj meg tőle! – utasította a fiút Nigel.

– Mi történt Százszorszéppel? Hol marad ilyen sokáig?

– Ne majrézz, elintézi a nővéredet.

– Melegen ajánlom, mert ha nem…

– Nyugi, Százszorszép tudja, mit csinál. Benne sokkal jobban bízom, mint benned. Most pedig eredj az ajtóhoz! – mondta Nigel, majd Eltonnal együtt

visszahúzódott a konyha előterébe.

Kit a bejárati ajtóhoz ment és kinyitotta.

Toni éppen kisegített valakit a Jaguár hátsó üléséről. Kit összeráncolta a homlokát. Értetlenül bámulta a hosszú gyapjúkabátos, szőrmekucsmás idős hölgyet.

– Mi a fene folyik itt? – csúszott ki a száján hangosan.

Toni karon fogta az idős hölgyet, és mindketten megfordultak. Toni arca elborult, amikor meglátta, ki áll az ajtóban.

– Jó reggelt, Kit – üdvözölte a fiút csalódottan, s a ház felé vezette az idős hölgyet.

Kit nyersen odaszólt neki.

– Mit akar?

– Az apjához jöttem, sürgősen beszélnem kell vele. Válsághelyzet van a laboratóriumban.

– A papa alszik.

– Biztos tudni akar az esetről. Legyen szíves, ébressze fel.

– Ki ez az öregasszony?

– A hölgy az édesanyám, Mrs. Kathleen Gallo.

– És nem vagyok öregasszony! Még csak hetvenegy éves leszek, és olyan jó erőben vagyok, mint egy buldog, úgyhogy vigyázzon a szájára, fiatalember!

– Ne izgasd fel magad, mama. Kit nem akart udvariatlan lenni.

A fiú ezt elengedte a füle mellett.

– Mit keres itt az anyja? – kérdezte agresszívan Tonitól.

– Majd az apjának megmagyarázom.

A hóeke eközben megfordult a garázs előtt, és visszafelé indult a frissen megtisztított sávon, hogy az erdőn keresztül kihajtson az országútra. A Jaguár követte.

Kit pánikba esett. Fogalma sem volt, mit csináljon; az autók távolodtak, de Toni ott maradt.

A Jaguár hirtelen fékezett. Kit remélte, hogy nem azért, mert a sofőr valami gyanúsat látott. A kocsi visszatolatott a házhoz. A sofőr kinyitotta az ajtót, és a következő pillanatban egy kis batyu pottyant a hóba. Kit azt hitte, káprázik a szeme. Úgy néz ki, mint egy kölyökkutya, gondolta.

A kocsiajtó becsapódott, a Jaguár elhúzott.

Toni odaszaladt a kis batyuhoz és fölkapta.

Kit elképedve bámulta a körülbelül nyolchetes szürke foltos óangol juhászkutyát, de úgy döntött, nem kérdezősködik.

– Nem jöhet be – közölte kereken Tonival.

– Ne ostobáskodjon. Ez nem a maga háza, hanem az apjáé, és ő biztosan beszélni akar velem – felelte Toni, s egyik karján az anyjával, másik karjában a kiskutyával lassan továbblépkedett a fiú felé.

Kitnek megállt a tudománya. Ő arra számított, hogy Toni a saját Porschéjával érkezik, és úgy tervezte, majd azt mondja neki, jöjjön vissza később. Átvillant az agyán, hogy a Jaguár után rohan, és szól a sofőrnek, hogy forduljon vissza. De rögtön el is vetette az ötletet, mert rájött, hogy ez túl veszélyes vállalkozás lenne: a sofőr nyilván magyarázatot kérne, a hókotróban ülő zsarukat meg esetleg érdekelné, mi ez a cirkusz – így aztán nem mozdult.

Toni ezalatt odaért Kithez, aki elállta az ajtót.

– Valami baj van? – kérdezte a fiútól.

Kit kutyaszorítóba került. Ha nem tágítok, hanem megpróbálok engedelmeskedni Nigelnek, lehet, hogy felkeltem a zsaruk figyelmét, és visszajönnek körülnézni, gondolta. Úgy vélte, ha Toni egyedül van, könnyebben elbán-hatnak vele. Félreállt az útból.

– Tessék – mondta.

– Köszönjük. Egyébként a kiskutyát Osborne-nak hívják. – Toni az anyjával együtt belépett a hallba. – Nem akarod rendbe hozni magad, mama? –

kérdezte. – Itt a fürdőszoba.

Kit figyelte, ahogy a hóeke meg a Jaguár hátsó lámpái eltűnnek az erdőben. Kissé megkönnyebbült. Toni a nyakán maradt, de legalább a rendőr-ségtől megszabadult. Becsukta a bejárati ajtót.

Ekkor hangos koppanás hallatszott az emeletről, mintha kalapáccsal csaptak volna rá a falra.

Toni fölnézett.

– Mi a csuda volt ez?

Miranda a könyvből kitépet nagy csomó lapból éket hajtogatott, és begyömöszölte a keskeny résbe, a szekrényajtó alá. Tudta, hogy ezzel nem sokáig tarthatja fel Százszorszépet – el kell torlaszolnia az ajtót, méghozzá valami masszív bútorral. Odaugrott az ágy mellett álló nehéz antik mahagóni komódhoz, amit az apja éjjeliszekrénynek használt, óriási erőfeszítéssel elhúzta a szőnyegen, negyvenöt fokos szögben elfordította, és a szekrényajtóhoz tolta. A következő pillanatban hallotta, hogy Százszorszép belülről lökdösni kezdi az ajtót, de hiába feszegeti, így aztán belerúg.

Miranda sejtette, hogy Százszorszép hasra feküdt a padlásszobában, átdugta a lábát a nyíláson a szekrénybe, és valószínűleg a csizmája talpával rúgott

bele az ajtóba. Az ajtó remegett, de nem nyílt ki. Százszorszép bivalyerős, előbb-utóbb kiszabadul, de nyertem néhány értékes másodpercet, gondolta Miranda.

Az ablakhoz szaladt. Legnagyobb rémületére két távolodó kocsit – egy teherautót meg egy krémszínű szedánt – látott.

– Jaj, nem! – kiáltott fel hangosan. A kocsik már túl messze voltak ahhoz, hogy a bennük ülők meghallják a sikoltását. Attól félt, elkésett. Kirohant a hálószobából.

A lépcső tetején megtorpant. Egy idős hölgy, akivel még sosem találkozott, éppen bement a haliból a fürdőszobába.

Miranda megdöbbent. Vajon mi történik itt?

Aztán megismerte Toni Gallót, aki kibújt a pilótadzsekijéből, és fölakasztotta a fogasra.

Egy kis fekete-fehér kölyökkutya az ernyőket szaglászta.

Kit odalépett Toni Gallóhoz. Ekkor még egy hangos koppanás hallatszott az öltözőszobából.

– Biztos fölébredtek a gyerekek – mondta a fiú Toninak.

Miranda zavartan bámulta a jelenetet. Hogy lehet ez? Kit úgy tesz, mintha nem lenne semmi baj…

Hirtelen rájött, hogy az öccse át akarja verni Tonit. Nyilván abban reménykedik, hogy elhitetheti vele: minden a legnagyobb rendben van. Vagy rá fogja beszélni, hogy menjen el, vagy a többi gengszter segítségével leteperi, és őt is megkötözi.

A rendőrség pedig egyre távolodik a háztól!

Toni eközben rácsukta a fürdőszobaajtót az anyjára. Mirandát még senki sem vette észre.

Kit Tonihoz fordult.

– Talán jöjjön be a konyhába.

Miranda gyanította, hogy ott fognak rátámadni Tonira. Nigel és Elton nyilván lesben állva várják, hogy rajtaüthessenek.

A hálószobából iszonyú robaj hallatszott: Százszorszép betörte az ajtót, és kiszabadult a szekrényből.

291

Miranda gondolkodás nélkül cselekedett.

– Toni! – ordította.

Toni fölnézett és meglátta.

Kit rárivallt a nővérére.

– A francba! Ne…

De Miranda nem hagyta szóhoz jutni.

– A tolvajok! – üvöltötte. – Itt vannak a házban! Megkötözték a papát!

Fegyver van náluk…

Százszorszép kirontott a hálószobából. Egyenesen nekirohant Mirandának, aki elvágódott, és legurult a lépcsőn.

292

Reggel 7 óra 30 perc

Toni egy másodpercre kővé dermedt.

Kit dühtől eltorzult arccal állt mellette, ő is a lépcső felé fordult, és elkiáltotta magát:

– Kapd el, Százszorszép!

Toni a lebukfencező Miranda vaskos fehér combjára meredt, ami kilátszott a felcsúszott rózsaszín hálóing alól.

Egy hátborzongatóan csúnya, kopaszra borotvált, bőrszerkós fiatal nő

száguldott Stanley lánya után. Úgy néz ki, mintha szemen verték volna, gondolta Toni, majd hirtelen eszébe jutott az anyja.

Jézusom! A mama bent van a fürdőszobában!

Egy pillanat alatt átlátta a helyzetet, s rögtön megértette, mi történik körülötte. Fegyveres tolvajok vannak a házban, üvöltötte az előbb Miranda.

Csak azok a gengszterek lehetnek, akik kirabolták a Kremlt, mert kizárt dolog, hogy ugyanazon az éjszakán egyszerre két ilyen banda garázdálkodjon ezen a távoli vidéken! Ez a kopasz bányarém a lépcső tetején nem más, mint a szőke nő, akit a biztonsági kamerák videóra vettek – az ő parókáját találták meg a rendőrök a furgonban, amivel a betörők elmenekültek! Toni agyában villámgyorsan összeállt a kép: holtbiztos, hogy Kit a tolvajok bűntársa – így tudták kijátszani a Kreml biztonsági rendszerét! Végre megvan a magyarázat!

Amint ez a gondolat felötlött benne, érezte, hogy Kit a nyakára kulcsolja a karját, s egy hirtelen mozdulattal megpróbálja lerántani a lábáról.

– Nigel! – hallotta közben a fiú kiáltását.

Toni ekkor teljes erővel oldalba bökte Kitet a könyökével, majd elégedetten nyugtázta, hogy a kölyök felnyög kínjában, és már nem szorítja úgy a nyakát, mint eddig. Szembefordult Kittel, és újra megütötte – egy jól irányzott balegyenessel gyomorszájon vágta. A fiú hiába akart visszaütni, ő könnyedén félreugrott előle, aztán hátralendítette a jobb karját, hogy egy jobbegyenessel leterítse Kitet, de már nem volt rá ideje.

A lépcsőn leguruló Miranda ebben a másodpercben landolt a hallban, és hátulról telibe találta Toni lábszárát. Mivel Toni ekkor éppen hátrahajolt,

hogy behúzzon Kitnek, az ütközéstől hanyatt esett. A következő pillanatban a bőrszerkós nő megbotlott Mirandában és Toniban, aztán fellökte Kitet, s most már mind a négyen egy kupacban hemperegtek a kőpadlón.

Toni rájött, hogy ebből a verekedésből nem kerülhet ki győztesen, mert feltehetőleg nemcsak Kittel meg a kopasz nővel kell megbirkóznia, hanem

nyilván másokkal is, méghozzá perceken belül, tehát nincs más megoldás, meg kell lógnia, hogy lélegzethez jusson, és kieszelje, mitévő legyen.

Kígyózó mozdulatokkal kimászott az összegabalyodott karok és lábak közül, majd arrébb hengeredve szemügyre vette a többieket.

Kit hanyatt fekve nyúlt el a padlón. Az összegömbölyödve, kifulladva lihegő Miranda tele volt zúzódásokkal, de nem sebesült meg súlyosan.

Százszorszép egyszer csak föltérdelt, és – nyilván dühében – belebokszolt Miranda karjába.

Toni egy pillanatig meglepetten bámulta a kopasz csúfság finom úrilányhoz illő drapp szarvasbőr kesztyűjét, aztán talpra szökkent, Kitet átugorva egy lépéssel a bejáratnál termett, és föltépte az ajtót. Kit azonban elkapta a bokáját és visszahúzta. Toni gyors félfordulattal, a másik lábával karon rúgta a fiút. A könyökét találta el. Kit felordított fájdalmában, és elengedte Tonit, aki kiugrott a házból, s becsapta maga után az ajtót.

Jobbra fordulva végigszáguldott a sávon, amit a hóeke megtisztított.

Fegyverropogást, üvegcsörömpölést halott – betört egy ablak a közelében.

Valaki rálőtt odabentről, de a golyó nem találta el.

A garázshoz rohant, és bekanyarodott az ajtók előtt lévő betonköpenyre, amelyről a hóeke jó darabon lekotorta a havat. A garázsépület most már eltakarta a házból lövöldöző fegyveres elől.

A hóeke nem sokkal ezelőtt fölemelt tolólapáttal, a pilótafülkében ülő

két rendőrtiszttel, normál sebességgel távozott a megtisztított úton. Toni tudta, hogy a Mercedes teherautó már messze jár, gyalog nem érheti utol. Törte a fejét, mit csináljon, mert a letakarított sávon bárki a nyomába eredhetett.

Rejtekhelyet kellett keresnie. Az erdő felé pillantott. A fák között elbújhatott volna, de ott állt egy szál pulóverben, kabát nélkül – épp akkor akasztotta a fogasra a dzsekijét, amikor Miranda lekiáltott a lépcső tetejéről, hogy figyelmeztesse a tolvajokra. Biztosra vette, hogy a szabadban halálra fagyna, és a garázsban is megvenné az isten hidege.

Az épület túlsó végéhez futott, és a sarkon kinézve meglátta a pár méterrel arrébb lévő pajtaajtót. Azon tűnődött, át merjen-e vágni az udvaron, amelyre a gengszterek rálátnak a házból. Rájött, hogy meg kell kockáztatnia –

nincs más választása.

Éppen elindult volna, amikor kinyílt a pajtaajtó.

Toni tétovázott, nekivágjon-e. Várta, hogy most mi lesz.

Egy kisfiú bukkant elő a pajtából. Kabátja alól kilátszott Pókember-pizsamája, gumicsizmája nagy volt a lábára. Toni megismerte Miranda fiát, Tomot, aki anélkül, hogy körülnézett volna, rögtön balra fordult, és cammogni kezdett a hóban. Toni azt hitte, a gyerek a ház felé igyekszik, s felmerült benne a kérdés, vajon nem kellene-e megállítania, de a következő pillanatban kiderült, hogy tévedett. Tom nem vágott át az udvaron a házhoz, hanem a bungaló irányába tartott. Siess, siess, tűnj el innen, mielőtt elszabadul a pokol, 294

nógatta magában Toni. Arra gondolt, a kisfiú biztosan az anyját keresi, hogy megkérdezze, kibonthatja-e már a karácsonyi ajándékait. Szegénykének fogalma sincs, hogy az anyja a házban van, és egy drapp szarvasbőr kesztyűs nő, egy aljas gengszter ütlegeli! De a mostohaapja talán a bungalóban maradt… Toni úgy vélte, az lesz a legjobb, ha nem lép közbe, hanem hagyja, hogy Tom megkeresse Nedet.

Az ajtó nem volt zárva, a gyerek hamarosan eltűnt a bungalóban. Toni még mindig habozott. Vajon figyel-e valaki a ház ablakából? Vajon fedezi-e az udvart valamelyik bandita egy kilencmilliméteres Browning automata pisztollyal? Mindjárt megtudom, gondolta, és kiugrott a sarok mögül.

Csak pár métert futott, majd ahogy belegázolt a térdig érő hóba, elesett.

Egy másodpercig mozdulatlanul feküdt, várta, hogy eldördüljön a pisztoly, ám ezúttal nem lőttek rá, így feltápászkodott. A hideg hó rátapadt a farmerjára, a pulóverére. Majd megfagyott, de eltökélten továbbment, bár most már óvatosabban, lassabban haladt. Félve sandított a házra. Egyik ablakban sem látott senkit. Becslése szerint legfeljebb egy perc kellett hozzá, hogy átmenjen az udvaron, de minden egyes lépés gyötrelmesen sokáig tartott. Amikor végre a pajtához ért, gyorsan besurrant, és becsukta az ajtót. Egész testében remegett a megkönnyebbüléstől. Boldog volt, hogy legalább idáig élve eljutott.

Egy kislámpa gyenge fényénél biliárdasztalt, régi kanapékat, nagyképernyős tévékészüléket meg két üres kempingágyat látott. Semmi nem utalt rá, hogy van valaki a pajtában, bár létra vezetett a szénapadlásra. Toni összeszedte magát, s amikor már nem reszketett a lába, fölmászott a létrán. Félúton megállt, és ahogy körülkémlelt, ijedten összerezzent. Több kis piros pont világított a sötétben – Caroline patkányai néztek farkasszemet vele. Tovább mászott. Odafönt még két ágyat talált. Az egyikben a tizenhét éves nagylány, Caroline szuszogott. A másikban senki sem aludt.

Toni biztosra vette, hogy a házban tanyázó gengszterek mindjárt a keresésére indulnak – tehát nincs sok ideje, azonnal segítséget kell kérnie.

Benyúlt a zsebébe a mobiljáért.

Ekkor jött rá, hogy nincs nála a telefon.

Tehetetlen dühében a plafonra meredt, és az öklét rázta. Mobilja a pilótadzsekije zsebében lapult. A dzsekit pedig a fogason hagyta, a ház halijában.

Halvány sejtelme sem volt, hogy most mihez kezdjen.

– Utána kell mennünk, és el kell kapnunk! – jelentette ki Nigel. – Lehet, hogy épp eben a pillanatban hívja a rendőrséget!

– Várj! – Kit a hall túlsó végében álló fogashoz lépett. Eddig a könyökét masszírozta, ami még mindig sajgott Toni rúgásától, de a fiú most a fájdalomról megfeledkezve nekilátott, hogy átkutassa Toni dzsekijét, és néhány másodperc múlva diadalittasan kihalászott az egyik zsebből egy mobiltelefont.

295

– A szuka nem tudja kihívni a zsarukat!

– Hála istennek! – Nigel körülnézett a hallban. Százszorszép hasra fektette Mirandát, és hátracsavarta a karját. Elton tétlenül állt a konyhaajtóban.

Nigel rászólt: – Szerezz még egy darab spárgát vagy valamit, hogy Százszorszép ezt a dagadt tehenet is megkötözhesse! – Aztán visszafordult Kithez. –

Rohadt ribancok a nővéreid!

– Ne is törődj velük – csitította Kit. – Most már lelécelhetünk! Nem kell megvárnunk, míg világos lesz, és a Land Cruiserért sem kell elgyalogolnunk.

A hóeke megtisztította az utat, úgyhogy bármelyik kocsival nekivághatunk.

– A beépített embered azt mondta, abban a hóekében zsaruk ülnek.

– Holtbiztos, hogy közvetlenül a hátuk mögött nem fognak keresni bennünket.

Nigel bólintott.

– Okos vagy, kölyök. De a hóeke nem megy el egészen a… randevú helyszínéig. Mit csinálunk, ha egyszer lekanyarodik az útvonalunkról?

Kit olyan türelmetlen volt, hogy alig tudott uralkodni magán. Gyaní-

totta, miért akadékoskodik Nigel: még nem tervelte ki, hogyan tűnjenek el Stepfallból, pedig bármi áron meg kell szökniük!

– Nézz ki az ablakon! Elállt a hó, és a meteorológus szerint nemsokára olvadni kezd! – győzködte a férfit.

– Még így is elakadhatunk.

– Itt sokkal nagyobb veszélyben vagyunk! Most már járható az út, és bárki idetolhatja a képét. Lehet, hogy nem Toni Gallo lesz az egyetlen látogatónk.

Elton ekkor jött vissza egy hosszabbítózsinórral.

– Kitnek igaza van – mondta. – Ha semmi nem jön közbe, tízre simán odaérhetünk. – Százszorszép kezébe nyomta a zsinórt, és a lány hátrakötötte Miranda kezét.

Nigel beadta a derekát.

– Oké. De előbb el kell fognunk az összes családtagot, még a gyerekeket is! És minden mobilt össze kell szednünk, hogy a következő néhány órában senki ne kérhessen segítséget.

Százszorszép átvonszolta Mirandát a konyhán, és belökte a spájzba.

Kit csak akkor szólalt meg újra, amikor a nővére már nem hallhatta.

– Miranda nyilván a bungalóban hagyta a mobilját, különben már telefonált volna. A barátja, Ned, még mindig ott van.

– Elton, eredj ki a bungalóba! – adta ki a parancsot Nigel.

– A Ferrariban lévő telefonnal is csinálnunk kell valamit – folytatta Kit.

– Azt javaslom, Százszorszép menjen át a garázsba, és törje össze azt a vacakot, nehogy valaki használni tudja.

– A pajtában mi a helyzet?

– Azt hagyjátok utoljára. Caroline-nak, Craignek és Tomnak nincs 296

mobilja. Sophie-nak talán van, de ő csak tizennégy éves.

– Rendben. – Nigel Eltonhoz és Százszorszéphez fordult. – Indulhattok!

Végeznünk kell, amilyen gyorsan csak lehet.

Ekkor kinyílt a fürdőszoba ajtaja, és Toni Gallo anyja, még mindig szőrmekucsmában, kilépett a hallba.

Kit és Nigel egy pillanatig meglepetten bámult rá. A fiú már meg is feledkezett róla.

Nigel felocsúdott.

– Őt is dugjátok be a spájzba, a többiekhez.

Az öregasszony megrázta a fejét.

– Nem, nem! Azt hiszem, én inkább leülök a karácsonyfa mellé –

mondta, s a hallon átvágva bement a nappali szobába.

Kit kérdő pillantást vetett Nigelre, aki vállat vont.

Craig résnyire nyitotta a gardróbszekrény ajtaját, és kilesett az előtérbe, ahol senkit nem látott. Már éppen elő akart bújni a szekrényből, amikor az Elton nevű gengszter kilépett a konyhából. Craig beljebb húzta az ajtót, és visszafojtotta a lélegzetét.

Ez már negyedórája így ment.

A banda egyik tagja állandóan szem előtt volt. Craig a nedves anorákokkal és régi gumicsizmákkal teli áporodott szagú gardróbszekrényben Sophie-ért aggódott; attól félt, a Luke Fordjában kuporgó lány megfázik a hideg garázsban. Megpróbált türelmesen várakozni. Bízott benne, hogy hamarosan eljön a megfelelő pillanat.

Pár perccel ezelőtt Nellie dühösen ugatott – jelezte, hogy idegen közeledik a bejárati ajtóhoz. Craig szíve nagyot dobbant. De a fiú hiába reménykedett, mert Nigel és Elton ott álldogáltak az előtérben, alig pár centire tőle. Olyan halkan pusmogtak, hogy egyetlen szavukat sem értette. Nyilván a vendég elől bujkálnak, gondolta, s legszívesebben kiugrott volna a szekrényből, hogy segítségért kiáltson. De tudta, hogy rögtön elkapnák, és elhallgattatnák, ha leleplezné magát. Úgy érezte, beleőrül a tehetetlenségbe.

Az emeletről hangos koppanások, csattanások hallatszottak, mintha valaki egy ajtót próbált volna betörni. Aztán iszonyú dörej következett. Talán petárda robbant – vagy elsült egy pisztoly! Mindjárt utána üveg csörömpölt, valószínűleg betört valamelyik ablak. Craig kétségbeesett. Reszketett a félelemtől. Eddig a pillanatig a banda csak fenyegette, sakkban tartotta a családot a fegyverekkel. Most, hogy a gengszterek már lövöldöznek is, mi lesz a vége ennek a szörnyűségnek? A fiú rádöbbent, hogy mindnyájan életveszélyben vannak.

A lövésre Nigel és Elton berohantak, de az ajtót nem csukták be, és Elton a konyhában maradt. Craig látta, hogy beszél valakihez, aki a hallban áll.

297

Aztán a fekete fickó visszajött az előtérbe, de mindjárt ki is csörtetett az udvarra, és tárva-nyitva hagyta a hátsó ajtót.

Craig végre észrevétlenül kisurranhatott, mert a többiek a hallban voltak. Itt az alkalom, gondolta, és kilépett a szekrényből.

Benyúlt a kulcstartó dobozba, és lerántotta a kampóról a Ferrari kulcsait.

Ezúttal nem akadt be a karika.

A fiú két öles lépéssel az ajtóhoz ugrott és kirohant.

Elállt a hó. Valahol a felhők fölött már felkelt a nap, s a kora reggeli szürkületben Craig mindent látott, bár csak fekete-fehérben. Elton balra, a bungaló felé caplatott a hóban. Szerencsére nem nézett hátra. Craig ellenkező

irányba ügetett, és bekanyarodott a sarkon, hogy a ház eltakarja Elton elől.

Halálra rémült, amikor alig pár méterre megpillantotta Százszorszépet az udvaron.

Ismét mázlija volt, a lány is hátat fordított neki. Százszorszép nyilván a főbejáraton lépett ki a házból, és távolodott tőle. Craig észrevette a megtisztított sávot, s rájött, hogy amíg ő a gardróbszekrényben lapított, itt járt a hóeke.

Százszorszép a garázs – és Sophie felé igyekezett.

A fiú bebújt az apja Mercedese mögé, majd kilesett a sárhányó fölött.

Százszorszép az épület túlsó végéhez ért, a megtisztított sávot elhagyva befordult a sarkon, és eltűnt szem elől.

Craig követte. A tőle telhető leggyorsabb tempóban haladt el a ház homlokzata előtt. Bekukkantott az ebédlő ablakán. Nellie a párkánynál két lábon állva kifelé figyelt. Aztán a csukott bejárati ajtó, majd a nappali szoba következett. Craig a színes kis égők fényében elképedve látta, hogy a karácsonyfa alatt ismeretlen idős hölgy üldögél, egy kiskutyával az ölében.

Nem töprengett rajta, ki lehet ez, megállás nélkül továbbsietett.

A ház sarkánál körülnézett. Százszorszép egyenesen a garázs oldalajtaja felé trappolt. A fiút elfogta a páni félelem. Ha ez a szörnyeteg bemegy, rögtön megtalálja a Luke Fordjában gubbasztó Sophie-t!

Százszorszép benyúlt a bőrdzsekije zsebébe, és előhúzta a pisztolyát.

Craig tehetetlenül figyelte, ahogy a lány kinyitja az ajtót.

Reggel 7 óra 45 perc

A spájzban hideg volt.

Olga remekműve, a hatalmas karácsonyi töltött pulyka nem fért be a konyhai frizsiderbe, így itt várta a tepsiben, az egyik márványpolcon, hogy megsüssék ebédre. Miranda szomorúan azon tűnődött, vajon ehet-e majd belőle, megéri-e a delet.

Az apját, a nővérét, Hugót meg őt ugyanúgy összekötözték, ahogy a pulyka szárnyát és combját szokták sütés előtt. Most egymáshoz préselődve álltak ebben az élelmiszerekkel teli kis éléskamrában. Különféle ládákban, rekeszekben, dobozokban, üvegekben, zacskókban rengeteg zöldség, lukullusz paradicsom, fejtett bab, tésztaféle, búzapehely vette körül őket.

Hugo volt a legrosszabb állapotban. Időnként magához tért, aztán újra elvesztette az eszméletét. Meztelenül nekidőlt a falnak, és Olga szorosan hozzásimult, hogy melengesse. Stanley kihúzta magát, s éberen figyelt, bár az arca úgy nézett ki, mintha átment volna rajta egy teherautó.

Mirandát kétségbe ejtette, hogy semmit sem tehet a családjáért. Majd megszakadt a szíve az apjáért – ez az erős jellem siralmas látványt nyújtott így, sebesülten, megkötözve. A hitvány Hugót is sajnálta; lehet, hogy maradandó károsodást szenvedett a szerencsétlen – azért ezt nem érdemelte. Olgát pedig hősként tisztelte – nővére minden tőle telhetőt megtett, hogy lelket öntsön a férjébe, aki megcsalta.

Százszorszép a többiek száját konyharuhával tömte be, de Mirandával nem vesződött, feltehetőleg azért, mert úgy vélte, most már hiába óbégatna bárki, hiszen elmentek a zsaruk. Mirandában hirtelen feléledt a remény. Rájött, hogy talán ki tudná ráncigálni a konyharuhákat.

– Hajolj le, papa – mondta. A magas Stanley engedelmesen előre-görnyedt, s a szájából lelógott a fehér vászondarab. Miranda félrebillentette a fejét, mintha meg akarná csókolni az apját, és a fogával sikerült elkapnia a konyharuha sarkát, de még félig se húzta ki, amikor az kicsúszott a szájából.

A csalódott Miranda keserűen felkiáltott. Az apja újra lehajolt, mintha biztatni akarná: próbálja meg újra. Ismét nekiveselkedtek, s a konyharuha végül leesett a kőpadlóra.

– Köszönöm, kislányom – mondta hálásan Stanley. – Istenemre, ez rémes volt!

Most Olga következett. Amint beszélni tudott, így szólt:

– Állandóan öklendeztem, de nem mertem hányni, mert attól féltem, 299

megfulladok.

Olga ugyanezzel a módszerrel Hugo szájából is kihúzta a konyharuhát.

– Próbálj ébren maradni – unszolta a férjét. – Gyerünk, gyerünk! Tartsd nyitva a szemedet!

– Mi folyik odakint? – kérdezte Mirandától Stanley.

– Toni Gallo idejött egy hóekével meg néhány rendőrrel – magyarázta Miranda. – Kit nyitott ajtót nekik. Úgy tett, mintha minden a legnagyobb rendben volna, és a rendőrök elmentek, de Toni nem hagyta magát lerázni. Ő

itt maradt.

– Csodálatos asszony!

– Én a padlásszobában bujkáltam. Sikerült figyelmeztetnem Tonit.

– Ügyes vagy!

– Az az ijesztő Százszorszép lelökött a lépcsőn, de Toni elmenekült.

Fogalmam sincs, hogy most hol van.

– Ő ki tudja hívni a rendőrséget.

Miranda megrázta a fejét.

– Sajnos nem. A kabátzsebében hagyta a mobilját, és Kit megtalálta.

– Majd kieszel valamit – rendkívül leleményes teremtés. Egyébként is ő

az egyetlen reményünk. Rajta kívül már csak a négy gyerek szabad, és persze Ned.

– Attól tartok, Nednek nem sok hasznát vesszük – jegyezte meg komoran Miranda. – Ilyen helyzetben már csak egy Shakespeare-szakértő

hiányzik, semmi más. – Felidézte, milyen tétován hebegett-habogott tegnap a vőlegénye, amikor a volt felesége, Jennifer, kidobta őt, Mirandát, a házból. El sem tudta képzelni, hogyan is reménykedhetnének benne, hogy egy ilyen tutyimutyi alak szembe fog szállni három profi bűnözővel.

Kinézett a spájz ablakán. Tisztán látta a bungalót és a pajtát, mert már felkelt a nap, és elállt a hó. Ned meg a gyerekek még biztos alszanak, gondolta. Aztán megpillantotta az udvaron átvágó Eltont, és rémülten felkiáltott.

– Jaj, istenem! Az a gazember egyenesen a bungaló felé tart!

Az apja is kinézett.

– Nyilván mindenkit elfognak és megkötöznek, mielőtt továbbállnak.

Nem engedhetjük, hogy azzal a vírussal elmeneküljenek! De hogyan akadá-

lyozhatnánk meg?

Elton bement a bungalóba.

– Remélem, Nednek nem esik baja. – Miranda hirtelen megörült neki, hogy Ned nem harcias típus. Rájött, hogy a férfi csak akkor úszhatja meg ép bőrrel ezt a szörnyűséget, ha engedelmesen követi a durva, könyörtelen, felfegyverzett Eltont.

– Rosszabbul is járhatott volna – mondta Stanley. – Ez a fickó gengszter ugyan, de nem pszichopata. A nő azonban elmeorvosi eset.

– Viszont épp ezért néha hibázik – válaszolta Miranda. – Pár perccel ezelőtt engem ütött a hallban, amikor Tonit kellett volna elkapnia. Toni így tudott kiszökni a házból.

– Miért ütött meg téged Százszorszép?

– Mert bezártam a padlásszobába.

– Bezártad a padlásszobába?

– Igen. Azért jött föl, mert engem keresett, én meg kívülről rácsuktam a szekrényajtót, aztán odahúztam a komódodat. Ettől gurult dühbe.

Stanleynek elállt a lélegzete.

– Bátor kislány vagy – suttogta.

– Egyáltalán nem vagyok bátor, papa – felelte Miranda. – Még a feltételezés is abszurd… Csak annyira féltem, hogy bármire képes lettem volna.

– Szerintem igenis bátor vagy. – Stanley érezte, hogy könnybe lábad a szeme, és gyorsan elfordult.

Ekkor Ned, Eltonnal a sarkában, kilépett a bungalóból. A fekete fickó a jobb kezével pisztolyt nyomott Ned tarkójához, a bal kezével meg a kis Tom karját fogta.

Miranda felhördült a döbbenettől. Azt hitte, a fia a pajtában van! Tom nyilván fölébredt, és átment a bungalóba, hogy megkeresse őt! A gyerek Pókember-pizsamája láttán elfutotta a könny a szemét.

A két férfi meg Tom a ház felé indultak, de a közelből valaki rájuk kiáltott és megálltak. A következő pillanatban felbukkant Százszorszép, aki a hajánál fogva vonszolta Sophie-t. A kislány kétrét görnyedve, sírva botladozott a hóban.

Százszorszép mondott valamit Eltonnak, de Miranda egyetlen szavát sem hallotta. Tom váratlanul rákiáltott Százszorszépre:

– Engedd el Sophie-t! Ne bántsd! – Magas fiúszopránja a félelemtől és a haragtól éles visításnak hatott.

Miranda tudta, hogy a tizenegy éves Tom fülig szerelmes Sophie-ba.

– Maradj veszteg, édes kisfiam! – mormolta rettegve, bár a gyerek nem hallhatta. – Ne törődj vele, hogy annak a lánynak húzzák a haját!

Elton harsányan hahotázott. Százszorszép kajánul elvigyorodott, és jól megcibálta Sophie haját.

Tom valószínűleg attól vadult meg, hogy kinevették. Egyszer csak kirántotta a karját Elton markából, és őrjöngve rávetette magát Százszorszépre.

Miranda felüvöltött.

– Ne!

Százszorszép úgy meglepődött, amikor Tom nekirontott, hogy hátratántorodott, elengedte Sophie haját, s fenékre esett a hóban. Tom ráugrott, és két kis kezét ökölbe szorítva püfölni kezdte.

– Hagyd abba! Hagyd abba! – ordította torkaszakadtából Miranda, persze teljesen hiába.

Százszorszép félrelökte Tomot és fölállt. Tom is felpattant, de Százszorszép a kesztyűs öklével halántékon vágta, és a kisfiú újra a hóba zuhant. A felbőszül Százszorszép fölrántotta, bal kezével vállon ragadta, hogy egyenesen álljon, a jobbjával meg ütötte-verte, ahol érte.

Miranda felsikoltott.

Ned hirtelen megmozdult.

Elton rászegezett pisztolyával mit sem törődve Százszorszép és Tom közé lépett. Mondott pár szót, amit Miranda nem hallott, majd fölemelte a kezét,

és lefogta Százszorszép karját.

Miranda elképedve nézte a jelenetet: a gyenge Ned szembeszállt két gengszterrel!

Anélkül, hogy elengedte volna Tomot, Százszorszép gyomorszájon vágta Nedet.

A férfi fájdalomtól eltorzult arccal előregörnyedt, ám amikor Százszorszép hátralendítette a karját, hogy újra megüsse Tomot, Ned fölegyenesedett, és elállta a lány útját. Százszorszép az utolsó pillanatban meggondolta magát, s nem Tomnak húzott be, hanem Nednek. Ned felkiáltott, fájó arcára szorította a tenyerét, de nem moccant.

Miranda szíve csordultig telt forró hálával, amiért Ned elterelte Százszorszép figyelmét Tomról – de riadtan tűnődött, vajon meddig bírja a férfi a verést.

Ned nem tágított, tovább ellenkezett Százszorszéppel. Amikor leengedte a karját, Miranda látta, hogy vérzik a szája. Százszorszép harmadszor is az arcába bokszolt.

Miranda lenyűgözve bámulta Nedet, aki úgy állt ott, mint egy fal, rendü-

letlenül tűrte az ökölcsapásokat, és mindezt nem a saját gyermekéért viselte el, hanem Tomért! Miranda szégyellte magát, amiért gyengének hitte.

Ebben a pillanatban Ned lánya, Sophie is a tettek mezejére lépett. Mióta Százszorszép elengedte a haját, sóbálvánnyá válva figyelte, mi történik körülötte, most azonban, mintha felocsúdott volna a kábulatból, megfordult, és gyorsan elindult.

Elton utánakapott, de ő kicsúszott a kezéből. Elton egy másodpercre elvesztette az egyensúlyát, Sophie meg futásnak eredt. Úgy szökellt a térdig érő hóban, akár egy balerina.

Elton rögtön visszanyerte az egyensúlyát, Sophie azonban már eltűnt.

Elton megragadta Tomot, és rákiáltott Százszorszépre:

– Ne hagyd meglógni azt a lányt! – Százszorszép szemmel láthatólag vitába akart szállni vele. – Menj! – üvöltötte Elton. – Én beviszem ezt a kettőt a házba! Menj már, a rohadt életbe!

Százszorszép gyilkos pillantást vetett Tomra és Nedre, aztán sarkon fordult, és üldözőbe vette Sophie-t.

302

303

Reggel 8 óra

Craig elfordította a slusszkulcsot. A háta mögött a Ferrari hatalmas Vl2-es farmotorja beindult, majd ismét leállt.

Craig lehunyta a szemét.

– Ne hagyj cserben! – mondta hangosan. – Most ne, kérlek szépen!

Újra elfordította a kulcsot. A motor gyújtott, kihagyott, aztán bömbölni kezdett, mint egy dühöngő bika. Miközben Craig a biztonság kedvéért a gázpedált nyomkodta, a bikabömbölés vércsevijjogássá változott.

A fiú az autótelefonra nézett. „Keresés”, olvasta a kijelzőn. Beütötte a 999-et, bár tudta, hogy fölöslegesen próbálkozik, amíg létre nem jön a kapcsolat a készülék és a hálózat között.

– Gyerünk már! – csattant fel türelmetlenül. – Nincs sok időm…

Ekkor kinyílt az oldalajtó, és Sophie botorkált be a garázsba.

Craig meglepetten bámult rá. Eddig azt hitte, a lány annak a félelmetes Százszorszépnek a markában van – hiszen a saját szemével látta, ahogy az a szörnyeteg kirángatta szegénykét a garázsból! Úgy érezte, megőrül, annyira szerette volna kiszabadítani Sophie-t, de biztosra vette, hogy Százszorszéppel még akkor se bírna, ha a kopasz bányarémnek nem lenne pisztolya. Így aztán minden erejét összeszedve megpróbált nyugton maradni, és a Mercedes sárhányója mögött lapulva figyelte, ahogy

Százszorszép a hajánál fogva elvonszolja a lányt. Csak akkor segíthetek Sophie-n, ha engem nem kapnak el, és ki tudom hívni a rendőrséget, mondogatta magában egész idő alatt.

Most kiderült, hogy a lány az ő segítsége nélkül is megszökött.

De pánikba esve zokogott, és Craig sejtette, hogy Százszorszép a nyomában van.

A Ferrari szorosan a fal mellett parkolt, így az utasülésre nem lehetett beszállni. Craig kinyitotta a sofőr oldali ajtót, és odakiáltott Sophie-nak:

– Gyere gyorsan! Mássz át rajtam!

A lány odatámolygott, és beesett a kocsiba.

Craig becsapta az ajtót.

Nem tudta, hogyan kell bezárni, és most nem ért rá ezzel bíbelődni.

Százszorszép másodperceken belül beront, már nincs időm telefonálni gondolta rémülten, miközben Sophie nagy nehezen átkúszott a térdén, és lerogyott az utasülésre. Craig benyúlt a kesztyűtartóba, némi keresgélés után megtalálta a garázsajtó távkapcsolóját, és megnyomta a gombot. A háta mögül fémcsikorgást hallott, ahogy működésbe lépett az olajozatlan szerkezet, s a 304

visszapillantó tükörbe nézve látta, hogy lassan emelkedni kezd az alumíniumroló.

Százszorszép belépett a garázsba.

Csúf arca kivörösödött az erőlködéstől, kigúvadt szeme villámlott a haragtól. Fekete bőrszerelése redőiben fehérlett a hó. Egy pillanatra tétován megtorpant az oldalajtóban, és a szemét meresztve körülkémlelt a majdnem teljes sötétségben – aztán észrevette a Ferrari volánjánál ülő Craiget.

A fiú lenyomta a kuplungot, és megpróbált hátramenetbe kapcsolni. A hatfokozatú sebességváltó sosem engedelmeskedett egykönnyen – most is

ellenállt a nyomásnak. Fogaskerekek nyikorogtak, majd valami a helyére kattant.

Százszorszép odarohant az autó oldalához. Drapp szarvasbőr kesztyűs kezével megragadta a sofőr ajtajának kilincsét.

Az alumíniumroló még nem emelkedett föl egészen, de Craig nem várhatott tovább. Ahogy Százszorszép föl akarta tépni a kocsiajtót, a fiú kiengedte a kuplungot, és gázt adott.

A tolató Ferrari kilőtt, mintha katapultált volna. Teteje az alumíniumroló aljához csapódott. Sophie ijedten felkiáltott.

Az autó úgy repült ki a garázsból, akár a dugó a pezsgősüvegből. Craig beletaposott a fékbe. A hóeke elkotorta ugyan a vastag hóréteget a garázs elől, de még mindig síkos volt a nedves betonköpeny. A Ferrari megfarolt, beleütközött egy hóbuckába és megállt.

Százszorszép kiszaladt a garázsból. Craig tisztán látta a kora reggeli szürkületben. A lány habozott, mintha azon tűnődne, mitévő legyen.

– Egy új üzenete érkezett – szólalt meg hirtelen női hangon az autótelefon.

Craig megmarkolta a sebességváltót. Remélte, hogy egyesbe lökte.

Lassan kiengedte a kuplungot. Legnagyobb megkönnyebbülésére a gumiabroncsok megtapadtak, s a Ferrari elindult előre. A fiú elfordította a volánt, s közben arra gondolt, ha kijutna a kocsibejáróra, akkor elmenekülhetne Sophie-val, és segítséget kérhetne.

Bizonyára Százszorszépnek is ugyanez járt az eszében, mert néhány másodpercig a bőrdzsekije zsebében kotorászott, aztán előhúzta a pisztolyát.

Craig ráordított Sophie-ra.

– Bújj le! Lőni fog!

Amint Százszorszép fölemelte a fegyvert, és célzott, a fiú a gázpedált tövig nyomva hirtelen elrántotta a volánt. Mindenáron el akart tűnni innen.

A Ferrari megszaladt, és megcsúszott a jeges betonon. Craiget elfogta a páni félelem, ugyanakkor különös érzése támadt: mintha ezt egyszer már átélte volna. Hát persze! Tegnap – száz évvel ezelőtt – ugyanitt csúszott meg az autó, és akkor is ő tehetett róla! Minden erejét összeszedve megpróbálta visszanyerni uralmát a kocsi fölött, de most még síkosabb volt a beton, mert egész 305

éjjel szakadt a hó, és jóval fagypont alá süllyedt a hőmérséklet.

Craig csúszásirányba kanyarodott, de túlkormányozta a Ferrarit, így az abroncsok csupán egy pillanatra tapadtak meg, majd az autó félkörben megperdült. Sophie jobbra-balra billent az utasülésen. De Százszorszép így legalább nem tud lelőni bennünket, mert lehetetlen pontosan eltalálni egy ilyen cikcakkban haladó kocsit, gondolta a fiú, bár a lelke mélyén rettegett.

Óriási szerencséjére a Ferrari úgy állt meg a kocsibejáró közepén, hogy az orra egyenesen az ösvény felé fordult, amelyről a hóeke szemmel láthatólag elkotorta a havat. Craig fellélegzett; tiszta, akadálytalan út vezetett a szabadságba!

Lenyomta a gázpedált, de nem történt semmi – leállt a motor.

A szeme sarkából látta, hogy Százszorszép ráirányítja a pisztolyt, és gondosan célba veszi.

Elfordította a slusszkulcsot, de elfelejtett üresjáratba kapcsolni, így az autó előreugrott. Craig agyán átvillant, hogy ez a hiba mentette meg az életét, mert ugyanebben a pillanatban félreismerhetetlen fegyverdörrenést hallott, amit csak kissé tompított a mindent beborító puha hó – aztán megremegett az oldalablak. Sophie felsikoltott.

Craig üresjáratba lökte a sebességváltót, majd újra elfordította a kulcsot.

Úgy érezte, meghasad a dobhártyája, ahogy felbőgött a motor. Miközben lenyomta a kuplungot, és egyesbe kapcsolt, látta, hogy Százszorszép újra

megcélozza. Szerencsére behúzta a nyakát, ahogy elindult, mert az oldalablak ezúttal ripityára tört.

A golyó a szélvédőn is áthatolt, kis lyukat ütött rajta, és a számtalan hajszálrepedés az egész üveget elhomályosította. Craig hiába nézett előre, csupán elmosódott sötét és világos foltokat látott, de azért tovább nyomta a gázpedált, s minden tőle telhetőt megtett, hogy a kocsibejárón maradjon, mert tudta: meg fog halni, ha nem menekül el a lövöldöző Százszorszép elől.

Sophie mindkét kezével a fejét védve, összegömbölyödve kuporgott mellette az utasülésen.

A fiú oldalra pillantott. Százszorszép teljes gőzzel rohant a Ferrari után.

Még egy lövés dördült.

– Itt Toni. Rossz hírem van, Stanley – betörtek a laborba. Kérem, hogy amint tud, hívjon vissza a mobilomon – mondta az autótelefon.

Craig eddig is gyanította, hogy a fegyveres idegeneknek valami köze lehet a betöréshez, de most nem tudott ezzel foglalkozni. Az oldalablak helyén tátongó lyukon kinézve próbált kormányozni, ám nem sok sikerrel, mert a kocsi másodperceken belül letért a megtisztított sávról, majd zökkent egyet és lelassult. Hirtelen egy fa kontúrja bukkant fel a megrepedezett szélvédő előtt.

Craig beletaposott a fékbe, de elkésett; a Ferrari iszonyú csattanással nekiment a fának.

A fiú előrebukott a volánra, megütötte a mellkasát, és beverte a fejét a 306

szélvédőbe. A pengeéles üvegszilánkok összekaszabolták a homlokát. Az ütközés hatására Sophie ráesett a műszerfalra, majd az ülésről lerepülve a padlón kötött ki, de égnek emelt lábbal kalimpálva szitkozódott, és igyekezett föltápászkodni, úgyhogy Craig kissé megnyugodott: a lánynak nem esett baja.

A motor ismét leállt.

Craig a visszapillantó tükörből látta, hogy Százszorszép körülbelül tizenöt méterre lehet a kocsitól, és a havat taposva, szarvasbőr kesztyűs kezében a pisztollyal, feléjük lohol. Ösztönösen érezte, hogy a kopasz szörnyeteg azért jön közelebb, mert ezúttal nem akar célt téveszteni – mindkettőjüket agyon fogja lőni.

Rájött, hogy nincs más választása, meg kell ölnie Százszorszépet.

Újra beindította a motort. Százszorszép az autó farától alig néhány méterre fölemelte a jobb karját, és Craigre szegezte a pisztolyt. A fiú hátramenetbe kapcsolt, aztán lehunyta a szemét.

Ahogy gázt adott, fülsiketítő dörejt hallott. Betört a hátsó ablak. A tolató Ferrari egyenesen Százszorszép felé száguldott. Valami tompán puffant –

mintha egy zsák krumplit dobtak volna a csomagtartó fedelére.

Craig levette a lábát a gázpedálról. A Ferrari még gurult egy kicsit, aztán megállt. A fiú Százszorszépet keresve rácsapott szélvédőre, és a kipo-tyogó üvegszilánkok helyén kilesve, az autó orrától nem messze, meglátta a lányt. Az ütközés oldalra dobta Százszorszépet, aki elterült a földön. Az egyik lába furcsán kificamodott. Craig rámeredt. Úristen, mit tettem, gondolta elborzadva.

Ám ekkor Százszorszép megmozdult.

– Jaj, ne! Miért nem haltál meg? – kiáltott fel a fiú. Százszorszép kinyújtotta a kezét, és megragadta a pisztolyt, ami a közelében feküdt a havon.

Craig első sebességbe kapcsolt.

– Az üzenet törléséhez nyomja meg a hármas gombot – mondta az autótelefon.

Százszorszép a fiú szemébe nézett és célzott.

Craig kiengedte a kuplungot, majd rátaposott a gázpedálra.

A Ferrari motorja felbőgött, de a pisztolylövés döreje így is tisztán hallatszott. A fiú nem kapta le a lábát a gázpedálról. Elfordította a volánt, és szándékosan Százszorszép irányába kanyaradott. A lány megpróbálta félre-vonszolni magát az útból, s az ütközés előtti utolsó pillanatban Craig jól látta az arcát, a néma sikolyra nyitott száját. Aztán újabb tompa puffanás következett, és Százszorszép eltűnt a kocsi gömbölyű orra alatt. Mintha valami bucka súrolta volna az alacsony alvázat. Craig hirtelen megpillantotta ugyanazt a fát, aminek az előbb nekiment, de már hiába fékezett – a Ferrari ismét belerohant a fába.

Az autótelefon, ami éppen azt magyarázta, mi a teendő, ha az ember menteni akarja az üzeneteket, a mondat közepén hirtelen elhallgatott. Craig

megpróbálta újraindítani a motort, de még a lerobbant önindító jellegzetes kattanását sem hallotta. A műszerfalon egyik mérőóra sem működött, egyetlen lámpa sem világított. A Ferrari egész elektromos rendszere felmondta a szolgálatot. Ennyi ütközés után tulajdonképpen nem csoda, gondolta fiú.

Aztán rájött, hogy így telefonálni sem tud.

És hol van Százszorszép?

Craig kiszállt az autóból.

Jó pár méterrel hátrébb, a kocsibejárón, valami idomtalan kupac hevert.

Emberhús fehérlett, vörös vér csillogott a fekete bőrcafatok között.

Százszorszép nem mozdult.

Sophie is kikászálódott az utasülésről, és megállt a fiú mellett.

– Jaj, istenem! Ez ő?

Craig érezte, hogy émelyeg a gyomra. Beszélni nem tudott, így csak bólintott.

– Mit gondolsz, meghalt? – kérdezte suttogva Sophie.

Craig ismét bólintott. Képtelen volt uralkodni magán. Gyorsan elfordult, és belehányt a hóba.

308

Reggel 8 óra 15 perc

Kitet hatalmába kerítette a páni félelem. Úgy érezte, minden szétesik, kártyavárként dől össze körülötte.

Azt hitte, három olyan vérbeli bűnöző, mint Nigel, Elton és Százszorszép, könnyűszerrel elfogja egy törvénytisztelő család itt-ott bujkáló tagjait, de tévedett: semmi sem ment simán. A kis Tom, akár egy öngyilkos merénylő, rátámadt Százszorszépre; Ned mindnyájuk elképedésére megvédte a gyereket Százszorszép bosszújától; és Sophie a zűrzavart kihasználva megszökött.

Ráadásul Toni Gallo eltűnt, mint a kámfor.

Eltonnak pisztolyt kellett szegeznie Nedre és Tomra, hogy be tudja hozni őket a konyhába. Ned arca több sebből vérzett, Tom pedig, akit Százszorszép megvert, hangosan sírt, de mindketten szilárdan álltak a lábukon, és egymás kezét fogva lépkedtek az ajtó felé.

Kit összeszámolta, kik hiányoznak. Sophie elszaladt; Craig nyilván nem lehet messze tőle; Caroline valószínűleg még mindig a pajtában alszik. És Toni Gallo felszívódott. Négy embert csak nem tart sokáig elkapni – hiszen három közülük gyerek! De fogytán volt az idő. Kitnek meg a bandának nem egészen két órája maradt, hogy a vírussal eljusson a repülőtérre. A fiú sejtette, hogy a vevő legfeljebb pár percre fog leszállni. Ha úgy látja, hogy valami nem stimmel, akkor csapdát gyanít, és elhúz a helikopterével.

Elton a konyhaasztalra dobta Miranda mobilját.

– Ezt egy táskában találtam, a bungalóban. A fickónak nincs saját telefonja – mondta. A mobil a parfümspray mellett landolt. Kit alig várta a pillanatot, amikor átadják az üveget, hogy ne is lássa többet, és végre megkapja a pénzét.

Abban reménykedett, hogy a főútvonalakat legkésőbb ma estére megtisztítják a hótól. Kitervelte, hogy kocsival Londonba megy, megszáll egy kis hotelban, és készpénzzel fizet. Aztán egy-két hétig lapít, majd az ötvenezer fonttal a zsebében Párizsba vonatozik, onnan pedig szép lassan, kényelmesen továbbutazik. Csak kisebb összegeket vált be európai városokban, és végül Luccában fog letelepedni.

De tudta, ehhez előbb mindenkit el kellett csípniük itt, Stepfallban, hogy a zsaruk minél később vehessék üldözőbe őket – és ez elképzelhetetlenül nehéz feladatnak bizonyult.

Elton ráparancsolt Nedre, hogy feküdjön hasra a padlón, aztán megkötözte. Ned nem moccant, de a tekintete elárulta, hogy éberen figyelt. Nigel a 309

még mindig szipogó Tomot kötözte meg. Amikor Elton kinyitotta a spájzajtót, és be akarta zárni a férfit meg a kisfiút, Kit meglepetten látta, hogy a fog-lyoknak valahogy sikerült kiráncigálniuk a szájukból a konyharuhákat.

Olga szólalt meg először.

– Legyenek szívesek, engedjék ki innen Hugót! Súlyosan megsebesült, és teljesen átfagyott. Attól félek, meghal idebent. Csak annyit kérek, hogy lefekhessen a konyhakőre. Ott legalább meleg van.

Kit csodálkozva csóválta a fejét. Egyszerűen nem értette, hogy a nővére mért védelmezi ilyen hűségesen a férjét, aki fűvel-fával megcsalta.

– A kis gnómnak nem kellett volna kezet emelnie rám! – válaszolta Nigel.

Elton belökte Nedet és Tomot a spájzba, a többiek közé.

– Könyörgök, engedjék ki! – rimánkodott Olga. Elton becsapta az ajtót, és ráfordította a kulcsot.

Kit gyorsan kiverte a fejéből Hugót.

– Feltétlenül elő kell kerítenünk Toni Gallót! Ő a legveszélyesebb.

– Szerinted hol van? – kérdezte Nigel.

– A házból kilógott. A bungalóban nincs, mert azt Elton átkutatta, és a garázsban sincs, mert ott meg Százszorszép járt pár perccel ezelőtt. Tehát a szuka vagy az erdőbe menekült, ahol kabát nélkül halálra fagy, vagy a pajtában bujkál.

– Oké, akkor átmegyek a pajtába – mondta Elton.

Toni kinézett a pajta ablakán.

Hármat már azonosított a négy gengszter közül, akik betörtek a Kremlbe. Rájött, hogy az egyik természetesen Kit – biztosan ő tervelte ki az egészet, ő árulta el a többieknek, hogyan lehet kijátszani az épület biztonsági rendszerét. A másik meg az a nő, akit a kölyök Százszorszépnek szólított- – ez valószínűleg csak a gúnyneve a kopasz csúfságnak, mert még egy vámpír is megijedne tőle. A harmadik pedig az a fiatal fekete fickó, akit Százszorszép az udvaron lezajlott verekedés előtt Eltonnak nevezett – ez kereszt- és vezetéknév is lehet. A negyediket Toni még nem látta, de tudta, hogy Nigelnek hívják –

hallotta, amikor Kit odakiáltott a férfinak a hallból.

Toni egyrészt félt, mert pontosan tudta, hogy könyörtelen profi bűnö-

zőkkel áll szemben, akik, ha kell, habozás nélkül megölik, azonkívül náluk van a vírus. Másrészt fel volt villanyozva, mert ő sem ismert irgalmat, amikor gengszterekkel kellett leszámolnia, és úgy érezte, itt az alkalom, most jóvá-

teheti a hibáját, ha elkapja őket.

Igen ám, de hogyan? Legjobb lett volna segítséget kérni, de kocsi és telefon nélkül nem ment semmire. A házban nem működtek a telefonok –

valószínűleg a banda vágta el a kábeleket. Ahhoz sem férhetett kétség, hogy a gazemberek az összes fellelhető mobilt megkaparintották. Hát az autók? Toni kettőt is látott a ház előtt, és biztosra vette, hogy minimum még egy parkol a 310

garázsban, de fogalma sem volt, hol tartják a kulcsokat.

Tehát csak magára számíthatott – egyedül kellett elfognia a tolvajokat.

Felidézte a jelenetet, ami a szeme előtt játszódott le az udvaron. Elton és Százszorszép minden családtagot be akartak terelni a házba, de az a pimasz kis fruska, Sophie, megszökött, és Százszorszép utána rohant. Aztán a garázs túloldaláról zaj hallatszott – motorberregés, üvegcsörömpölés, pisztolylövés –, de Toni a pajtából nem látta, mi folyik ott, és nem mehetett oda, hogy kiderítse. Tudta, ha előbújik a pajtából, ha hagyja, hogy őt is foglyul ejtsék, akkor elvész minden remény.

Azon tűnődött, vajon szabadlábon van-e még valaki rajta kívül. Sejtette, hogy a gengszterek sietnek, mielőbb indulnának, hiszen tízkor randevúznak a vevővel, de mielőtt lelépnek, nyilván mindenkit elő akarnak keríteni, hogy senki ne hívhassa ki a rendőrséget – és talán elkövetnek valami súlyos hibát, ha pánikba esve kapkodni kezdenek.

Toni nagyon bízott benne, hogy így lesz, mert attól félt, ellenkező

esetben szinte kilátástalan a helyzete: egyszerre négy bűnözővel képtelen megbirkózni, hiszen háromnak fegyvere – Steve szerint tizenhárom lövetű

Browning automata pisztolya – van, így egyenként kell levadásznia őket.

Nincs más megoldás, ez az egyetlen esélye.

De hol kezdje? Tisztában volt vele, hogy előbb-utóbb vissza kell lopóznia a házba. Legalább az épület beosztását ismerte – szerencséjére Stanley tegnap körülvezette. De azt nem tudta, hogy bent lévők melyik helyiségben

tartózkodnak. Több információra vágyott, nem szívesen ugrott volna fejest a sötétbe.

Miközben lázasan gondolkozott, elúszott a nagy lehetőség – már nem ragadhatta magához a kezdeményezést. Elton ugyanis előbukkant a házból, és az udvaron átvágva egyenesen a pajta felé igyekezett.

Toni szemügyre vette a nála fiatalabb, huszonöt év körüli, magas, jó erőben lévő fickót, aki leengedett jobb kezében pisztolyt tartott. Bár Tonit a rendőrségen kézitusára is kiképezték, rögtön látta, hogy Elton még fegyver nélkül is félelmetes ellenfél lenne, ezért úgy döntött, ha egy mód van rá, elkerüli a közelharcot, és nem küzd meg vele.

Rémülten körülnézett a pajtában, hová bújhatna el, de egyetlen alkalmas hely sem kínálkozott, amellett rájött, hogy semmi értelme elrejtőznie. Mindenképpen szembe kell szállnom a bandával, és jobb előbb, mint később, gondolta komoran; ez a gazember legalább egyedül jön – nyilván biztos benne, hogy simán elbánik egy nővel, nincs szüksége segítségre. De talán éppen ez lesz a veszte, a végzetes baklövése.

Toni most sajnálta igazán, hogy nincs fegyvere.

Mindössze néhány másodperce volt, hogy legalább egy botot keressen.

Gyorsan végigpásztázta a közelében lévő tárgyakat. Megakadt a szeme a biliárdasztalon heverő dákon, amivel pokoli fájdalmat lehet okozni, de 311

túlságosan könnyű – egy felnőtt férfi nem csuklik össze eszméletlenül, ha ráhúznak a fejére.

Toni a tömör, kemény biliárdgolyókat sokkal veszedelmesebbnek ítélte, és kettőt be is gyömöszölt a farmerja zsebébe.

Azt kívánta, bárcsak lenne pisztolya.

A szénapadlásra pillantott, s máris fölmászott a létrán, hiszen aki magasból támad, mindig előnyben van. Caroline még mindig mélyen aludt. A két ágy

között nyitott bőrönd feküdt a padlón, és a ruhák tetején egy nejlonszatyor hevert. A bőrönd mellett állt a patkányketrec.

Amint kinyílt a pajtaajtó, Toni lehasalt a padlóra. Matatást hallott, majd meggyulladt a villany. Nem merte fölemelni a fejét, így fogalma sem volt, hogy pontosan hol lehet Elton. De a fickó lentről nem láthatta őt, és ez újabb előnyt jelentett: ő már tudott Elton jelenlétéről, Elton azonban nem tudta, hol kezdje a kutatást.

Toni szíve úgy kalapált, hogy alig hallotta Elton lépteit. Egyszer csak furcsa zaj ütötte meg a fülét. Néhány másodpercnyi tanácstalanság után kitalálta, mit művelt a férfi: felborította a két kempingágyat, és megnézte, nem bújt-e be alájuk egy gyerek. Aztán Elton kinyitotta a fürdőszobaajtót, de ott nem volt senki – Toni ellenőrizte, amikor bejött.

Már csak a szénapadlás van hátra, és bármelyik másodpercben fölmászhat a gazember, gondolta.

Miközben azon töprengett, mit tehetne, meghallotta a patkányok kellemetlen vinnyogását, és remek ötlete támadt. Továbbra is hason fekve kihalászta a nyitott bőröndből a nejlonszatyrot, s kivette belőle a karácsonyi papírba csomagolt dobozt, amelyen kis díszkártya fityegett: „Drága papa, boldog karácsonyt kívánok, szeretettel, Sophie.” Toni visszadobta a dobozt a bőröndbe, aztán kinyitotta a patkányketrecet.

Óvatosan benyúlt, egyesével kiemelte a patkányokat, és mind az ötöt beletette a nejlonszatyorba.

A padló vészjósló remegése elárulta neki, hogy Elton elindult fölfelé a létrán.

Most vagy soha, gondolta Toni, majd mindkét karját előrenyújtotta, s a létra fölött kiborította a patkányokat a szatyorból.

A következő pillanatban Elton rémülten és undorral felüvöltött, ahogy az öt élő patkány a fejére potyogott.

Ordítása fölébresztette Caroline-t, aki felsikoltott, és felült az ágyban.

Az iszonyú robajból ítélve Elton elvesztette az egyensúlyát, s a létráról a padlóra zuhant.

Toni talpra szökkent és lenézett. Elton hanyatt vágódott. Szemmel láthatólag nem sérült meg súlyosan, de pánikba esve ordított, miközben vadul hadonászva megpróbálta lesöpörni a patkányokat a ruhájáról, csakhogy nem boldogult velük, mert a patkányok ugyanúgy megijedtek, mint ő, és minden-312

áron valami kapaszkodót kerestek.

Toni a magasból nem látta a fekete fickó pisztolyát.

A másodperc tört részéig tétovázott, aztán leugrott a szénapadlásról.

Páros lábbal landolt Elton mellkasán. Elton felnyögött kínjában, ahogy az erős ütés kipréselte a levegőt a tüdejéből. Toni rögtön előrehengeredett, akár egy profi tornász, de így is sajgott a lába.

Odafentről velőtrázó sikolyt hallott.

– Kicsikéim! – Caroline sárga mackókkal díszített levendulakék pizsamában állt a legfelső létrafokon. Toni biztosra vette, hogy minimum egy-két patkányt agyontaposott, amikor ráugrott Eltonra, de tévedett: Caroline kedven-cei sértetlenül szétszaladtak.

Toni összeszorított foggal föltápászkodott, hogy megőrizhesse a fölényét. Az egyik bokájába belehasított a fájdalom, de rá se hederített.

A pisztolyt kereste, amit Eltonnak zuhanás közben el kellett dobnia.

Elton megsérült, de nem vált mozgásképtelenné. Toni benyúlt a farmerja zsebébe az egyik biliárdgolyóért, de az kicsúszott az ujjai közül, ahogy megpróbálta előhúzni. Egy pillanatra úrrá lett rajta a rettegés; úgy érezte, teljesen tehetetlen – a teste nem engedelmeskedik az agyának! Végül bal kezét kívülről a zsebére szorítva fölfelé nyomta a golyót, majd amikor az előbukkant, a jobbjával megragadta.

De a másodpercnyi késedelem éppen elég volt Eltonnak ahhoz, hogy magához térjen a patkánysokkból. Amint Toni fölemelte a jobb kezét, a férfi arrébb gurult, így Toni nem sújthatott le a fejére a kemény golyóval – hiába reménykedett, hogy kiütheti. Kényszerhelyzetbe került, az utolsó pillanatban kellett változtatnia a tervén. Hirtelen ötlettel hozzávágta Eltonhoz a biliárdgolyót.

De a dobásból hiányzott az erő, és Toni szinte hallotta Frank gúnyos megjegyzését: „Akkor sem tudnád rendesen elhajítani azt a vacakot, ha az életed múlna rajta!” Most az életem múlik rajta, és Franknek igaza van, tényleg gyenge dobás volt, gondolta elkeseredve – ám a biliárdgolyó jól hallható koppanással eltalálta Elton koponyáját. A fekete fickó felordított fájdalmában, de nem rogyott össze eszméletlenül, hanem fél kézzel a fejét fogva előbb föltérdelt, aztán nagy nehezen felállt.

Toni elővette a zsebéből a második golyót.

Elton a padlóra meredve, kábultan támolyogva keresni kezdte a pisztolyát.

Caroline ezalatt lemászott a létra közepéig, majd leugrott, és lehajolva fölkapta az egyik patkányt, ami biliárdasztal lába mögött lapult. A lány éppen megfordult, hogy a másik patkányt is megfogja, amikor beleütközött Eltonba, aki összetévesztette Tonival, és öklével halántékon csapta. Caroline elterült az asztal előtt. Eltonnak komoly fájdalmai lehettek, mert Toni látta, hogy eltorzul az arca, és karját a melléhez szorítja. Sejtette, hogy eltörte a férfi néhány 313

bordáját, amikor rávetette magát a szénapadlásról.

Ahogy az előbb Caroline benyúlt a biliárdasztal alá a patkányért, Toni tekintete megakadt egy fénytelen szürke tárgyon, ami a sötétbarna deszkapadlón hevert. Most újra odanézett, és megpillantotta a pisztolyt.

De ugyanebben a másodpercben Elton is észrevette a fegyvert és letérdelt.

Toni a második biliárdgolyóval a markában ütéshez készülődött.

Amint Elton előregörnyedt, hogy kihalássza a pisztolyt az asztal alól, Toni magasba emelte a jobb kezét, és hátulról teljes erővel fejbe vágta a golyóval a férfit, aki ezúttal eszméletét vesztve nyúlt el a padlón.

Toni térdre esett. Testileg-lelkileg teljesen kimerülve, egy pillanatra lehunyta a szemét, de annyi dolga volt, hogy nem pihenhetett sokáig. Fölkapta a fegyvert. Steve pontosan azonosította a típust: Browning automata pisztoly, amilyet a brit hadsereg „különleges” egységei, vagyis a hírszerzés és az elhárítás tisztjei viselnek. Toni megkereste a markolat mögött bal oldalt lévő

biztosítózárat, „elbiztosította” a fegyvert, nehogy véletlenül elsüljön, majd a farmernadrágja korcába dugta.

Kihúzta a fali foglalatból tévézsinórt, aztán kitépte a készülékből, és hátrakötötte vele Elton kezét.

Végül megmotozta a fekete fickót, de óriási csalódás érte: nem talált nála mobiltelefont.

Reggel 8 óra 30 perc

Hosszú percek teltek el, mire Craig összeszedte a bátorságát, és újra rá mert pillantani a mozdulatlan Százszorszépre.

A deformálódott test messziről is olyan borzalmas látványt nyújtott, hogy a fiú ismét hányni kezdett. Amikor már semmi nem maradt benne, amit kiadhatott volna magából, megpróbált szájat mosni egy marék hóval. Ekkor Sophie odalépett hozzá, átkarolta a derekát, és ő – Százszorszépnek hátat fordítva – megölelte a lányt. Addig álldogáltak így összebújva, amíg Craig hányingere el nem múlt, s a fiú úgy nem érezte, hogy most már van ereje megfordulni, és megnézni, mit tett.

– Most mit csináljunk? – kérdezte Sophie.

Craig nagyot nyelt. Még nincs vége, gondolta, hiszen Százszorszép csak az egyik a három gengszter közül – és persze rajtuk kívül ott van Kit bácsi is. –

Jobb lesz, ha elvesszük a pisztolyát – mondta.

Sophie arckifejezése elárulta, hogy a lány viszolyog az ötlettől.

– Tudod, hogyan kell vele lőni?

– Szerinted milyen nehéz lehet?

Sophie-nak egyáltalán nem tetszett ez az egész, de csak annyit válaszolt:

– Halvány gőzöm sincs.

Craig még egy másodpercig tétovázott, aztán kézen fogta a lányt, s mindketten elindultak a test felé.

Százszorszép hason feküdt, egyik karja se látszott ki alóla. Craig megrendülve meredt az összezúzott, eltorzult emberi lényre – még akkor is, ha az megpróbálta megölni őt. Százszorszép bőrnadrágja cafatokban lógott. A lába roncsolódott szét a legrémesebben: az egyik természetellenesen kificamodott, a másikon ijesztő véres sebek tátongtak. A bőrdzseki megóvta Százszorszép karját és felsőtestét, de egész kopaszra borotvált koponyája vöröslött a vértől.

Arcra borulva hevert a hóban.

Craig és Sophie úgy két méter távolságban megálltak.

– Nem látom a pisztolyát – szólalt meg a fiú. – Biztos alatta van.

Közelebb merészkedtek.

– Én még soha nem láttam halottat – mondta a lány.

– Én már igen. Mamma Martát, a ravatalozóban.

– Meg akarom nézni az arcát. – Sophie elengedte Craig kezét, majd fél térdre ereszkedett, és a véres test felé nyújtotta a karját.

Villámgyorsan, akár a mérges kígyó, Százszorszép fölkapta a fejét, 315

megragadta Sophie csuklóját, s kirántotta pisztolyt markoló jobbját a hasa alól.

Sophie rémülten felsikoltott.

Craig úgy érezte, mintha villám csapott volna bele.

– Krisztusom! – kiáltotta és hátraugrott.

Százszorszép Sophie torkához szorította a kis szürke pisztolyt, bele-nyomta a csövet a lágy, puha bőrbe, s rárivallt Craigre:

– Állj! Ne moccanj, kölyök!

A fiú kővé dermedt.

Százszorszép úgy hatott, mintha vérvörös sapka fedné a fejét. Az egyik füle teljesen leszakadt, csupán egy keskeny bőrcsíkon fityegett. De az arca sértetlen maradt, és sütött róla a mérhetetlen gyűlölet.

– Azért, amit velem tettél, te taknyos, hasba kéne lőnöm ezt a kis cafkát, hogy végignézd, amint kínjában üvöltve elvérzik!

Craig reszketett a félelemtől.

– De szükségem van rád – folytatta Százszorszép. – Ha meg akarod menteni a csajod életét, minden parancsomat azonnal, habozás nélkül teljesíted. Ha nem, meghal a kicsike.

Craig érezte, hogy a szörnyeteg komolyan beszél.

– Ide, hozzám!

A fiúnak nem volt más választás, közelebb lépett.

– Térdre!

Craig letérdelt Százszorszép mellé, aki gyűlölettől villámló szemmel Sophie-hoz fordult.

– Most elengedlek, te kis kurva, de ne próbálj meglógni, mert golyót eresztek beléd, méghozzá kéjes örömmel! – Bal kezét valóban levette Sophie-

éról, de jobb kezével továbbra is a lány nyakához nyomta a pisztolyt. Aztán a bal karját Craig vállára tette. – Fogd meg a csuklómat, kölyök!

Craig megragadta Százszorszép csuklóját, ami a vállán lógott.

– Te pedig, kisanyám, bújj be a jobb karom alá!

Sophie lassan helyzetet változtatott, és négykézláb bemászott Százszorszép hóna alá. Százszorszép egész idő alatt a lány fejére szegezte a pisztolyát.

– Most fölemeltek, és bevisztek a házba. De vigyázzatok! Azt hiszem, eltört a lábam. Ha rángattok, esetleg fájni fog, és még véletlenül meghúzom a ravaszt. Úgyhogy csak finoman, óvatosan… Rajta! Emeljetek!

A még mindig térdelő Craig megszorította Százszorszép csuklóját, és fölegyenesedett, majd jobb karjával átnyalábolta Százszorszép derekát, hogy legalább valamelyest csökkentse a Sophie-ra nehezedő terhet. Aztán mindhárman lassan felálltak.

Százszorszép zihálva kapkodta a levegőt a fájdalomtól, és olyan fehér volt az arca, mint a mindent beborító hó, de amikor Craig oldalvást rásandított, látta a szemén, hogy éberen figyeli őt.

– Előre! Lassan! – vezényelt Százszorszép.

Egyetlen lépést sem tudott tenni, mindkét lábát húzta, ahogy elindultak.

– Fogadni mernék, hogy egész éjjel lapítottatok valahol, mákvirágok! –

jegyezte meg kajánul. – Halljam, miben sántikáltatok!

Craig nem válaszolt. Ez egyszerűen hihetetlen, gondolta; még marad benne annyi szusz, hogy van kedve szórakozni velünk!

– Na mesélj, kölyök! Bedugtad az ujjadat a csajszi puncijába? – faggatta gúnyosan Százszorszép. – A nyakamat rá, hogy igen, te mocskos kis fattyú!

Craig hirtelen úgy érezte, valóban mocskos – Százszorszép ezzel a pár szóval beszennyezte, meggyalázta élete legönfeledtebb pillanatait, legszebb emlékeit. Gyűlölte érte, és legszívesebben a földre lökte volna, de biztosra vette, hogy a gonosz dög nyomban meghúzná a ravaszt.

– Állj! Várjatok! – szólt rájuk Százszorszép, és a vállukba kapaszkodva kissé ránehezedett a bal lábára, ami csak megsérült, de nem ficamodott ki.

Craig a fájdalomtól eltorzult ijesztő arcra, a feketével vastagon kihúzott, lehunyt szemre nézett.

– Most pihenünk itt egy percet, aztán továbbmegyünk – mondta Százszorszép.

Toni kilépett a pajtából. Tudta, hogy a Nigel nevű gengszter és Kit most már megláthatják. Számítása szerint a négytagú bandából ők ketten maradtak a házban, és egyikük bármelyik pillanatban kinézhetett az ablakon. De vállalnia kellett a kockázatot. Miközben fülelt, mikor dördül el a lövés, ami végez vele, szedte a lábát, ahogy bírta. A bungaló felé loholt a hóban. Amikor baj nélkül odaért, beugrott az épület sarka mögé, és eltűnt szem elöl.

Caroline-t a pajtában hagyta, a lány sírva kereste imádott patkányait. Az eszméletlen Elton megkötözve, sőt a biztonság kedvéért bekötött szemmel, betömött szájjal feküdt a biliárdasztal alatt, mert Toni attól tartott, ha a fekete fickó magához tér, még rádumálja a lökött Caroline-t, hogy szabadítsa ki a gúzsból.

Toni megkerülte a bungalót, és oldalról közelítette meg a házat. Látta, hogy a hátsó ajtó nyitva van, de nem ment be. Előbb föl kellett derítenie a terepet.

Az épület udvarra néző fala mellett elosonva belesett az első ablakon.

A spájzban hat ember zsúfolódott össze. Kezüket-lábukat megkötözték, de mindnyájan álltak: Olga, a meztelennek látszó Hugo, Miranda, a kis Tom, Ned és Stanley. Toni szíve csordultig telt örömmel, amikor megpillantotta Stanleyt. Most döbbent rá, hogy tudat alatt attól félt, a férfi talán már nem is él.

Stanley sebekkel, zúzódásokkal teli véres arca láttán elállt a lélegzete. Ekkor a férfi is észrevette őt, és meglepetéstől elkerekedett szemmel, boldogan elmosolyodott. Szerencsére nem sérült meg súlyosan, gondolta megkönnyebbülve Toni – majd gyorsan az ajkához emelte a mutatóujját, mert Stanley szóra nyitotta a száját. Stanley rögtön becsukta a száját, és bólintott: megértette, csendben kell maradnia.

Toni a következő ablakhoz lopózott, és benézett a konyhába. Az ablak-317

nak hátat fordítva két férfi ült odabent. Kit volt az egyik. Toni hirtelen megsajnálta Stanleyt; ilyen fia van szegénynek, aki bűnözőkkel paktál, és életveszélybe sodorja a családját! A másik férfi rózsaszín pulóvert viselt. Toni gyanította, hogy ő a banda negyedik tagja: az a bizonyos Nigel. Mindketten a híradót nézték egy kis tévékészüléken. A képernyőn éppen egy hóeke tisztí-

totta az autópályát a kora reggeli gyenge fényben.

Toni a szája szélét rágva törte a fejét. Igaz, hogy sikerült fegyvert szereznie, de biztosra vette, hogy egyszerre két gengszterrel még így is nehezen fog megbirkózni.

Miközben azon tűnődött, mitévő’ legyen, Kit egyszer csak fölállt, és ő

félreugrott az ablak elől.

318

Reggel 8 óra 45 perc

– Ez az! – kiáltott fel Nigel. – Már javában kotorják a havat. Indulnunk kell. Most rögtön!

– Engem idegesít, hogy Toni Gallo még szabadlábon van – mondta Kit.

– Sajnálom, de nem várhatunk tovább. Elkésünk a randevúról.

Nigelnek igaza van, állapította meg az órájára pillantva Kit.

– A francba! – morogta.

– Azt a Mercedest visszük el a ház elől. Eredj, kerítsd elő a kulcsokat!

Kit kisietett a konyhából, és fölszaladt a lépcsőn. Olga hálószobájában mindkét éjjeliszekrény fiókját kihúzta, ám egyikben sem talált semmiféle kulcsot. Fölemelte Hugo bőröndjét, és mindenestől a padlóra borította, de nem hallott kulcscsörgést. Olga kofferjával is hiába próbálkozott. Most már lihe-gett, alig kapott levegőt. Aztán az egyik széktámlán megpillantotta Hugo zakóját, és a zsebében végre megtalálta a Mercedes kulcsait.

Visszarohant a konyhába. Nigel éppen kinézett az ablakon.

– Hol marad ilyen sokáig Elton? – kérdezte Kit, s közben hallotta, hogy remeg a hangja a túlfűtött izgalomtól.

– Fogalmam sincs – felelte Nigel. – Csillapodj, kölyök!

– És mi a fene történt Százszorszéppel?

– Menj, gyújtsd be a motort – mondta Nigel. – Söpörd le a havat a szélvédőről.

– Oké.

Ahogy Kit elfordult, megakadt a szeme a parfümsprayn, ami a két polietilén tasakban még mindig a konyhaasztalon feküdt. Hirtelen ötlettel felkapta, és a zsebre vágta. Aztán kiment az udvarra.

Toni kilesett a ház sarka mögül, s meglátta a hátsó ajtón kilépő Kitet, aki ellenkező irányba, az épület főbejárata felé igyekezett. Utánaeredt, és figyelte, ahogy a fiú kinyitja a zöld Mercedes kombit.

Itt az alkalom, gondolta.

Előhúzta farmerja korcából Elton pisztolyát, és kibiztosította, hogy ha kell, azonnal tüzelhessen. A markolatban lévő tölténytár tele volt – még a pajtában ellenőrizte. Csővel fölfelé tartotta a fegyvert, ahogy a rendőrségi kiképzésen tanulta.

Lassan, nyugodtan lélegzett. Pontosan tudta, hogy ilyen helyzetben mi a teendő. A szíve úgy vert, mint egy basszusdob, de a keze nem remegett.

Visszafutott az udvarra, és berohant a házba.

319

A hátsó ajtó egy kis előtérbe, a második ajtó a konyhába vezetett. Toni kivágta, berontott, és rákiáltott a háttal álló Nigelre, aki még mindig kinézett az ablakon.

– Ne mozduljon!

Nigel megpördült.

Toni ráfogta a pisztolyt.

– Kezeket fel!

Nigel habozott.

A fegyvere a nadrágzsebében volt – Toni látta, ahogy kidudorodik a sajátjával azonos méretű és formájú automata Browning.

– Eszébe ne jusson a pisztolyáért nyúlni!

Nigel lassan fölemelte a kezét.

– Le a padlóra! Hasra! Most!

Nigel, még mindig magasba emelt kézzel, letérdelt. Aztán lehasalt, és kinyújtotta a karját.

Toninak el kellett vennie tőle a fegyvert. Odalépett hozzá, a pisztolyát áttette a bal kezébe, s Nigel tarkójához nyomta a csövet.

– Ki van biztosítva, és kissé ideges vagyok – közölte, majd fél térdre ereszkedve benyúlt a férfi nadrágzsebébe.

Nigel gyors volt, mint a villám.

A hátára hengeredett, és jobb karját ütésre lendítette. Toni a másodperc tört részéig tétovázott, meghúzza-e a ravaszt. Elkésett. Nigel rácsapott, kibillentette az egyensúlyából, ő meg a bal kezével letenyerelt, nehogy padlót fogjon – és elejtette a pisztolyát.

Nigel ekkor vadul belerúgott Toniba, cipője a csípőjét találta el. Toni visszanyerte az egyensúlyát, föltápászkodott, és előbb egyenesedett fel, mint a férfi. Amikor Nigel föltérdelt, arcba rúgta. A férfi az arcára tapasztotta a tenyerét, és hátrahanyatlott, de egy pillanat alatt összeszedte magát. Féktelen dühvel és gyűlölettel, magából kikelve meredt Tonira, mintha felháborítaná, hogy ez a nő szembe mer szállni vele.

Toni fölkapta a pisztolyát, és rászegezte Nigelre, aki mozdulatlanná dermedt.

– Próbáljuk meg még egyszer – mondta Toni. – Most maga veszi elő a fegyvert, de szép lassan.

Nigel benyúlt a zsebébe.

Toni mereven előrenyújtotta a karját.

– És ha megkérhetem… adjon rá módot, hogy kiloccsanthassam az agyvelejét.

Nigel előhúzta pisztolyt.

– Dobja le a padlóra.

Nigel elmosolyodott.

– Mondja, lőtt már eleven emberre életében?

320

– Dobja le! Most!

Nigel jól tippelt. Toni természetesen alapos kiképzést kapott lőfegyver-használatból, és a rendőrségi akciók közben mindig fegyvert viselt, de soha semmi másra nem lőtt, csak céltáblára. A puszta gondolattól is irtózott, hogy golyót eresszen egy másik emberbe.

– Maga nem fog lelőni engem – mondta Nigel.

– Egyetlen másodperc választja el tőle, hogy megtudja – válaszolta Toni.

Ekkor belépett az anyja, karjában a kiskutyával, és méltatlankodva így szólt:

– Ez a szegény kis jószág még nem kapott reggelit! Nigel fölemelte a pisztolyát. Toni belelőtt a férfi jobb vállába. Nem egészen két méterre állt Nigeltől, és kitűnőcéllövő volt, így nem okozott gondot neki, hogy telibe találja a gengsztert. Még egyszer meghúzta a ravaszt, ahogy tanították. A két fülsiketítő dörejbe beleremegett a konyha – és két lyuk jelent meg a férfi rózsaszín pulóverén, közvetlenül egymás mellett, a kar meg váll találkozási pontján. Nigel leejtette a fegyverét, felüvöltött fájdalmában, hátratántorodott, és nekiesett a hűtőszekrénynek.

Toni döbbenten bámult rá. Igazából nem hitte, hogy képes ilyesmire.

Szörnyeteg vagyok, gondolta. Undorodott magától, felfordult a gyomra.

– Rohadt ringyó! – ordította Nigel.

Csodával határos módon az ocsmány szavak hatására nyomban helyrebillent Toni lelki egyensúlya.

– Örüljön, hogy nem gyomron lőttem. Most pedig hasra! Le a padlóra!

Nigel lerogyott, és bal kezét a sebeire szorítva arcra borult.

– Fölteszem a teavizet – mondta a mama.

Toni felkapta padlóról Nigel fegyverét, gondosan elbiztosította, majd mindkét Browning automatát a farmerja korcába dugta, a spájzajtóhoz szaladt és kinyitotta.

– Mi történt? – kérdezte Stanley. – Lelőttek valakit?

– Igen. Nigelt – felelte nyugodtan Toni. Kivett egy konyhai ollót a késtartó rekeszből, és levágta Stanley kezéről-lábáról a ruhaszárító kötelet.

Amint kiszabadult a gúzsból, a férfi átölelte és magához szorította Tonit.

– Köszönöm – mormolta a fülébe.

Toni lehunyta a szemét. Nagy kő esett le a szívéről – az elmúlt néhány óra lidércnyomása mit sem változtatott Stanley érzésein. Egy másodpercig Stanleyhez simult, s azt kívánta, bárcsak tovább tartana ez a csodálatos pillanat. Aztán kibontakozott a férfi karjából, és kezébe adta az ollót.

– Szabadítsa ki a többieket. – Előhúzta az egyik pisztolyt. – Kit nincs messze, úgyhogy biztosan hallotta a lövéseket. Vajon van fegyvere?

Stanley megrázta a fejét.

– Nem hiszem.

321

Így könnyebb dolgom lesz, gondolta megkönnyebbülve Toni.

– Könyörgök, vigyél ki minket innen! – kérte Olga. Stanley a lányához fordult, hogy elvágja a köteleit. Ekkor Kit rájuk kiáltott:

– Senki ne mozduljon!

Toni megpördült, és rászegezte a Browningot az ajtóban álló Kitre, akinek nem volt pisztolya, de pontosan úgy tartott a kezében egy parfümsprayt, mintha az egyszerű üveg veszedelmes fegyver volna. Toni rögtön ráismert a Madoba-2-vel teli üvegre, amit a biztonsági kamerák által készített videofelvételen látott.

– A vírus a sprayben van – közölte Kit. – Egyetlen fújás megöl benneteket!

Mindnyájan mozdulatlanná dermedtek.

Toni a pisztollyal vette célba Kitet, Kit meg a parfümsprayvel vette célba Tonit, miközben rámeredt, és így szólt hozzá:

– Ha most lelő, én elejtem az üveget, és az ripityára törik ezen a kövön.

– Ha befúj bennünket azzal az anyaggal, nemcsak bennünket öl meg, hanem önmagát is – válaszolta Toni.

– Akkor meghalok! Na és? Nem érdekel! – vágta rá Kit. – Mindent erre az egy lapra tettem fel. Én terveltem ki az egészet, elárultam a családomat, és belekeveredtem egy összeesküvésbe, amit több száz vagy talán több ezer ember meggyilkolására szőttek. Ezek után hogyan veszíthetnék? Hogyan szenvedhetnék vereséget? Ennél a halál is jobb! – Beszéd közben döbbent rá, hogy ez igaz. Még a pénzt sem tartotta olyan fontosnak, mint eddig. Igazából csak egyet akart: nyerni, mint a kártyaasztalnál.

– Hogy jutottunk idáig, Kit? – kérdezte tőle Stanley.

Kit az apja szemébe nézett. Nemcsak haragot látott benne, ahogy várta, hanem fájdalmat is. Akkor volt ilyen az öreg tekintete, amikor Mamma Marta meghalt, de fütyülök a lelki bánatára, elvégre mindennek ő az oka, gondolta mérgesen.

– Most már túl késő bocsánatot kérni! – vetette oda kegyetlenül.

– Nem állt szándékomban – felelte szomorúan Stanley.

Kit a padlón ülő Nigelre pillantott, aki bal kezével vérző jobb vállát fogta. Ez megmagyarázta a két pisztolylövést, ami arra késztette a fiút, hogy

felfegyverezze magát a parfümsprayvel, mielőtt visszajött a konyhába.

Nigel nagy nehezen föltápászkodott.

– Rohadtul fáj! – sziszegte fogcsikorgatva.

Kit Tonihoz fordult.

– Ide a pisztolyokat! De gyorsan, különben megnyomom ezt a spricnit!

Toni habozott.

– Azt hiszem, Kit nem tréfál – suttogta rémülten Stanley. Kit ráförmedt Tonira. – Az asztalra! Mind a kettőt!

Toni letette a fegyvereket a konyhaasztalra, az aktatáska mellé, amely-322

ben a gengszterek idehozták a parfümsprayt.

Kit Nigelre nézett.

– Tedd el őket.

A férfi a bal kezével fölemelte az egyik Browningot, és zsebre vágta.

Aztán a másikért nyúlt, megragadta, és villámgyorsan Toni arcába csapott vele. Toni felkiáltott és hátraesett.

Kit dühbe gurult.

– Mi a fenét csinálsz? Megőrültél? – ordított rá Nigelre. – Erre most nincs idő! Indulnunk kell!

– Nekem te ne parancsolgass, kölyök! – torkolta le nyersen Nigel.

– Ez a szuka rám lőtt!

Kit meg tudta állapítani, hogy Toni azt hiszi, meg fog halni. Látta az arcán, mi jár az eszében. De nem élvezhette ki az édes bosszút.

– Ez a szuka tönkretette az életemet, mégse húzom az időt azzal, hogy kikészítsem – mondta Nigelnek. – Te se szarakodj vele!

Nigel tétovázott, gyilkos pillantást vetett Tonira.

– Gyerünk! – sürgette Kit.

Nigel végre elfordult Tonitól.

– És mi lesz Eltonnal meg Százszorszéppel?

– Felőlem meg is rohadhatnak!

– Nem bánnám, ha volna pár percünk megkötözni az öregedet meg ezt a ribancot…

– Fogd már fel, hogy elkésünk, te idióta!

– Mi vagyok én? – bődült el Nigel, és Kit érezte, hogy ha szemmel ölni lehetne, ő holtan rogyna össze. Rájött, hogy Nigel valóban ki akar nyírni valakit, és éppen azon gondolkozik, hogy őt lövi agyon. Rettenetes pillanat volt. A fiú a magasba emelte a parfümsprayt, s miközben farkasszemet nézett a férfival, várta a halált.

De aztán Nigel lecsillapodott.

– Oké – morogta. – Tűnjünk el innen.

323

Reggel 9 óra

Kit kirohant. A Mercedes kombi motorja halkan berregett, és melegétől már olvadt a hó a motorháztetőn. A fiú sebtében lesöpörte a havat a szélvé-

dőről meg az oldalablakokról, amikor kint járt. Most a dzsekije zsebébe gyömöszölte a parfümsprayt, és beugrott az autóba. Nigel is bemászott melléje, az utasülésre. Nyögött kínjában, iszonyúan fájt a lőtt sebe.

Kit „Drive” üzemmódba kapcsolta az automata sebességváltót, majd lábát a gázpedálra tette. A kocsi érezhetően nekirugaszkodott, de mégsem moccant. Kit emlékezett rá, hogy nem egészen két órája a hóeke alig egy méterre állt meg a Mercedestől, és ahogy az utat tisztította, a lökhárító elé kotorta a havat. Kit jobban lenyomta a gázpedált, hogy az autó félretolja a hatvan centi magas buckát.

– Mi lesz már? – kiáltott fel türelmetlenül. – Ez nem valami kis mazsola, hanem Mercedes! Csak meg tud mozdítani pár kiló havat! Hány lóerős ez a rohadt motor? – Ismét gázt adott, de nem sokat, mert nem akarta, hogy a kerekek kipörögjenek. Az autó pár centivel előbbre gurult, és a hóbucka megrepedt, majd végre-valahára megmozdult. Kit hátranézett. Az apja meg Toni a ház elől figyelték. Nem fognak közelebb merészkedni, gondolta, mert tudják, hogy Nigelnél vannak a fegyverek.

A Mercedes hirtelen előrelendült, és a hóbucka összeomlott.

Kit diadalmámorban úszva gyorsított, s szélsebesen végigszáguldott a megtisztított kocsibejárón. Már azt hitte, soha nem fog kiszabadulni Stepfall börtönéből, de mégis sikerült megszöknie! Elhúzott a garázs előtt – és megpillantotta Százszorszépet.

Ösztönösen fékezett.

– A francba! – hördült fel Nigel. – Mi az?

Kit kibámult az ablakon. Százszorszép a bal karjával Craigre, a jobb karjával Ned undok lányára, Sophie-ra támaszkodva közeledett feléjük. Nem tudott járni, mindkét lábát húzta, és csurom vér volt a feje. Kit kissé hátrébb észrevette az apja Ferrariját. A gyönyörű autó orra is, fara is deformálódott, a csillogó sötétkék dukkó helyenként lepattogzott, máshol karcolások csúfították el. Mi a fene történt ezekkel?

– Álljunk meg, és vegyük fel Százszorszépet! – mondta Nigel.

Kitnek eszébe jutott, hogy Százszorszép tegnap hogyan alázta porig, s hogyan fojtogatta Harry Mac úszómedencéjében.

– Dögöljön meg! – sziszegte. Ő ült a volánnál. Úgy döntött, egy másod-324

percet sem késlekedik egy ilyen szemétláda miatt, és beletaposott a gázba.

A Mercedes hosszú zöld motorházteteje szinte fölemelkedett, akár egy vágtára vágyó versenyló feje, s a kocsi előreszökkent. Craignek csupán egy másodperce volt rá, hogy a jobb kezével megragadja Sophie anorákjának kapucniját, a kocsibejáró szélére húzza a lányt, és ő is félreugorjon az útból.

Mivel Százszorszép beléjük kapaszkodott, őt is magukkal rántották, s mindhárman összegabalyodva zuhantak a puha hóba. Százszorszép ordított fájdalmában és őrjöngő dühében.

A kocsi elrepesztett mellettük. Kis híján elütötte őket. Craig csak egy futó pillantást vethetett a sofőrre, akiben döbbenten ismerte fel a nagybátyját.

Kit majdnem megölt, gondolta elhűlve; vajon ez volt a célja, vagy tudta, hogy lesz elég időm elugrani előle?

– Te rohadék! – kiáltott a Mercedes után Százszorszép, és az autóra szegezte a pisztolyát.

Kit nyaktörő sebességgel elhajtott az összetört Ferrari mellett, s tovább-robogott a szikla szélén kanyargó kocsibejárón. Craig sóbálvánnyá válva figyelte, amint Százszorszép iszonyú fájdalmai ellenére biztos kézzel célba veszi Kitet, majd elsüti a fegyverét, és nyomban betörik a kocsi egyik hátsó oldalablaka.

Százszorszép a kinyújtott karjával követte az egyre gyorsuló Mercedest, s ahogy újra meg újra lőtt, a Browning automata egymás után vetette ki az üres töltényhüvelyeket. Előbb golyó ütötte lyukak hosszú sora jelent meg az autó oldalán, aztán másfajta durranás hallatszott. Találat érte az első kereket, s a levegőbe repült egy gumidarab.

A Mercedes még egy másodpercig egyenes vonalban haladt, majd hirtelen kanyarral megperdült a tengelye körül, és legyező alakban szállt fel a hó, ahogy a motorháztető belefúródott a kocsibejáró szélén magasodó fehér buckába. Az autó fara kifordult, s a szikla peremén húzódó alacsony védő-

falhoz csapódott. Fülsiketítő fémcsikorgás hallatszott. Craig hátán végigfutott a hideg.

Miközben a kocsi megcsúszott, Százszorszép szünet nélkül tüzelt, és lőtt a szélvédőbe. A Mercedes lassan, mintha tétovázna, az oldalára dőlt, aztán felborult, még siklott egy-két métert a tetején, s végül megállt.

Százszorszép leengedte a karját, a pisztoly kiesett a kezéből. Lehunyt szemmel hátrahanyatlott a hóba.

Craig elborzadva rámeredt. Sophie sírva fakadt.

Craig átnyúlt a mozdulatlan Százszorszép fölött, de közben figyelte a szemét, mert attól félt, bármelyik pillanatban kinyílhat. Megragadta és felkapta a még meleg Browningot.

Jobb keze mutatóujját bedugta az elsütő billentyűt védő sátorvas mögé.

Pontosan Százszorszép szeme közé célzott. Most csak arra vágyott, hogy ez a szörnyeteg soha többé ne fenyegethesse őt, Sophie-t és a családjukat, semmi 325

mással nem törődött. Lassan meghúzta a ravaszt.

Dörrenés helyett halk kattanást hallott. Üres volt a tölténytár.

Kit arra eszmélt, hogy hanyatt fekszik a felborult Mercedesben, a tető

belsején. Úgy érezte, egész teste csupa seb és zúzódás. Fájt a nyaka, mintha kificamította volna. De minden végtagja mozgott.

Nagy nehezen felült. Nigel eszméletlenül hevert mellette, alighanem meghalt.

Kit megpróbált kijutni a kocsiból. Meghúzta a kilincset, és kifelé nyomta az ajtót, ám az meg se moccant, hiába ütötte vadul az öklével. Nyilván akkor ragadt be, amikor az autó nekicsapódott a védőfalnak. A fiú lenyomta az elektromos ablakemelő gombját, de nem történt semmi. Lehet, hogy itt kell

dekkolnom bezárva, amíg a tűzoltók ki nem szabadítanak, gondolta őrjöngve.

Egy pillanatra kétségbeesett, és elfogta páni félelem. Aztán észrevette a számtalan repedést a szélvédőn. Rácsapott az üvegre, és könnyedén kilökött egy jókora darabot.

Nem vigyázott, miközben átmászott a szélvédőn tátongó nyíláson, és egy üvegszilánk elvágta a tenyerét. Felkiáltott fájdalmában, s szívni kezdte a vérző sebet, de egyetlen másodpercet sem veszíthetett. Hason csúszva kievickélt a motorháztető alól, aztán föltápászkodott. Ahogy talpra állt, az arcába fújt a metsző tengeri szél. Gyorsan körülnézett.

Az apja és Toni Gallo egyenesen feléje rohantak a kocsibejárón.

Toni megtorpant, és szemügyre vette Százszorszépet. Miután megállapí-

totta, hogy a lány nincs eszméleténél, a rémült, de sértetlen Craighez és Sophie-hoz fordult.

– Mi történt? – kérdezte tőlük.

– Ő ránk lőtt, én meg elütöttem – felelte Craig.

Toni követte a fiú pillantását, és megpillantotta Stanley elől-hátul csúnyán behorpadt, összekaristolt Ferrariját, amelynek egyik ablaka sem maradt épen.

– Atyaisten! – szörnyűködött Stanley.

Toni Százszorszép nyakára tette a kezét. A lány pulzusa nagyon gyenge volt.

– Még él, de csak épphogy.

– Elvettem a pisztolyát. De nem ér semmit, üres a tár – mondta Craig.

Szerencsére nem esett bajuk, gondolta Toni, majd a ripityára tört, felborult Mercedesre nézett, amelyből Kit már kimászott. Szaladni kezdett a fiú felé.

Stanley a sarkában loholt.

Kit futásnak eredt a kocsibejárón az erdő irányába, de nagyon meg-viselte a baleset, úgyhogy cikcakkban, ide-oda imbolyogva ügetett. Toni látta, hogy a fiú nem fog eljutni az erdőig. Pár lépés után Kit megtántorodott, és elesett.

Valószínűleg ő is rájött, hogy a fák közé nem tud bemenekülni, mert 326

amikor föltápászkodott irányt változtatott, és a szikla felé fordult.

Toni bekukkantott a Mercedesbe, ahogy elhúzott mellette. Nigel összezúzott testtel, élettelenül feküdt a kocsiban. Üveges szemmel meredt a semmibe, kifejezéstelen tekintete elárulta, hogy halott. Ezek szerint mind a három gengszter megvan, gondolta Toni; az egyiket megkötöztem, a másik eszméletlen, a harmadik feldobta a talpát – már csak Kitet kell elfognom!

A fiú megcsúszott a jeges kocsibejárón. Egy pillanatra megbillent, de rögtön visszanyerte az egyensúlyát és megfordult. Kivette a zsebéből a parfümsprayt, s úgy tartotta a kezében, mint egy fegyvert.

– Állj! – kiáltotta. – Különben mindnyájunknak annyi!

Toni és Stanley megállt.

Kit arca eltorzult a haragtól és a fájdalomtól. Toni agyán átvillant, hogy így nézhet ki egy elkárhozott lélek – ez az emberi mivoltából kivetkőzött kölyök bármire képes: ha kell, végez a családjával, öngyilkos lesz, sőt az egész világot is elpusztítja.

Stanley odaszólt a fiának:

– Idekint nem fertőz a vírus, Kit.

Toni azon tűnődött, vajon igaz-e ez. Nyilván Kitben is felmerült a kétely, mert megkérdezte:

– Miért?

– Érzed ezt az erős szelet? A permet szétszóródik és eloszlik, mielőtt bárkiben kárt tehetne.

– Akkor a pokolba vele! – ordította Kit, majd feldobta az üveget a levegőbe, sarkon fordult, átugrott az alacsony védőfalon, és teljes gőzzel száguldani kezdett a pár méterre lévő sziklapárkány felé.

Stanley utána iramodott.

Toni villámgyorsan elkapta a parfümsprayt, mielőtt földet ért az üveg.

Stanley előrenyújtott karral, hatalmas léptekkel szökellve követte a fiát, s kis híján meg tudta ragadni a vállát, ám a tenyere lecsúszott Kit tolldzsekijéről. Elesett, de ujjait sikerült ráfonnia Kit lábszárára. Teljes erővel markolta, nem engedte el. A fiú elterült, feje és válla lelógott a sziklapárkányról. Stanley rávetette magát, s teljes súlyával ránehezedett.

Toni a szirt széléről lenézett a harmincméteres mélységbe, ahol a hatalmas csipkés szélű sziklák között tajtékozott a tenger.

Kit küszködve próbálta lerázni hátáról az apját, de Stanley lenyomta, és a fiú végül nyugton maradt.

Stanley lassan felállt, és felhúzta Kitet, aki lehunyt szemmel rángatózott, akár egy idegroncs.

– Vége – mormolta Stanley, miközben szorosan magához ölelte a fiát. –

Most már mindennek vége. – A hajukat borzoló heves szélben addig álltak így a szikla peremén, amíg Kit lecsillapodott. Amikor már nem reszketett, az apja gyöngéden megfordította és hazavezette.

327

Az egész család döbbent csendben ült a ház nappali szobájában. Még egyikük sem merte elhinni, hogy valóban vége a rémálomnak. Stanley éppen az ivenburni mentőkkel beszélt Kit mobiltelefonján, miközben Nellie körülugrálta, s megpróbálta megnyalni a kezét. Hugo plédekbe bugyolálva feküdt a pamlagon, Olga a férje sebeit fertőtlenítette. Miranda

hasonlóképpen ápolta Tomot és Nedet. Kit csukott szemmel nyúlt el a padlón. Craig és Sophie a többiektől félrehúzódva halkan beszélgettek. Caroline, aki az összes patkányát megtalálta, a ketreccel a térdén ült egy széken, s mellette, az egyik nagy fotelban, Toni anyja simogatta az ölében alvó kiskutyát. A karácsonyfa színes kis égői fel-felvillantak a sarokban.

Toni Odette-et hívta.

– Mit is mondtál, milyen messze vannak tőlünk azok a helikopterek?

– Egyórányira – felelte Odette. – De az akkor volt. Amint elállt a hó, parancsot adtam, hogy szálljanak fel. Most Ivenburnben várják a további utasításokat. Miért?

– Mert elkaptam a bandát, és visszaszereztem a vírust, de…

Odette a szavába vágott.

– Micsoda? Egyedül? – kérdezte elképedve.

– Ez most nem érdekes. A vevő a fontos, aki azért akarja megszerezni ezt az anyagot, hogy tömeggyilkosságot kövessen el vele! Muszáj megtalálnunk!

– Bár sikerülne!

– Azt hiszem, van rá esélyünk, ha gyorsan akcióba lépünk. Ide tudsz vezényelni egy helikoptert?

– Hol vagy most?

– Stepfallban, Stanley Oxenford házában. A sziklacsúcson áll, pontosan huszonkét kilométerre Ivenburntől. A tanyához tartozó négy épület szabályos négyszöget alkot, és a pilóta két összetört kocsit fog látni az udvaron.

– Szűzanyám! Te aztán nem lógattad a lábadat!

– Azért van szükségem a helikopterre, mert sürgősen hoznia kell nekem egy poloskát… egy miniatűr rádió-irányjeladót, amilyet azokon a személyeken szoktatok elrejteni, akiket követni akartok. Egészen kicsi legyen, hogy beleférjen egy üveg kupakjába.

– Mennyi ideig kell működnie az adónak?

– Negyvennyolc óráig.

– Nem probléma. Az ivenburni rendőrkapitányságon biztos van ilyen.

– Még valami. Küldj egy üveg Diablerie márkájú parfümöt is.

– Hát az biztos nincs a kapitányságon. A kollégák kénytelenek lesznek betörni a High Street-i Bootsba.

– Erre nincs időnk… Várj egy pillanatig! – Toni Olgához fordult, aki mondott valamit. – Tessék?

– Én tudok adni egy üveg Diableríe-t, ugyanolyat, amilyen a konyha-328

asztalon volt. Ezt a parfümöt használom.

– Köszönöm. – Toni ismét beleszólt a telefonba. – A parfümöt felejtsd el, már megvan az üveg. Hány perc alatt ér ide a helikopter?

– Tíz.

Toni az órájára pillantott.

– Lehet, hogy az már késő.

– Hová kell mennie, miután fölvesz téged?

– Rögtön kiderítem és visszahívlak.

Toni kikapcsolta a mobilját, aztán letérdelt a padlóra Kit mellé. A fiú sápadt volt. Lehunyt szemmel feküdt, de nem aludt. Zihálva kapkodta a levegőt, és időnként megborzongott.

– Kit – szólította meg Toni, de ő nem válaszolt. – Kit, kérdeznem kell magától valamit. Nagyon fontos.

A fiú kinyitotta a szemét.

– Ugye tíz órakor lett volna randevújuk a vevővel?

Feszült csend támadt a szobában. A többiek felkapták a fejüket, és izgatottan figyeltek.

Kit Tonira nézett, de hallgatott.

– Tudnom kell, hol akartak találkozni vele. A fiú elfordította a fejét.

– Kit… Feleljen, kérem.

A fiú kissé kinyitotta a száját. Toni közelebb hajolt.

– Nem.

– Gondolja meg! – unszolta Toni. – Ha segít, lehet, hogy nem kell letöltenie az egész büntetését. Talán előbb szabadulhat.

– Kizárt dolog.

– Épp ellenkezőleg! Eredeti szándékuk ellenére nem történt komoly baj.

Elvégre visszaszereztük a vírust.

Kit némán egyik családtagról a másikra tekintett.

Toni, mintha a gondolataiban olvasna, győzködni kezdte:

– Igaz, hogy nagyot vétett ellenük, de ők szemmel láthatólag nem hagyják a sorsára magát. Mindnyájan itt vannak, maga körül.

A fiú ismét becsukta a szemét.

Toni még közelebb hajolt hozzá.

– Idővel jóvátehetné a bűnét. Akár most rögtön elkezdhetné.

Stanley mondani akart valamit, de Miranda fölemelt kézzel csendre intette, és ő szólalt meg az apja helyett:

– Kit, hallhass rám, légy szíves. Ennyi aljasság után tegyél valami jót is.

Ne értünk, hanem önmagádért, hogy tudd, nem vagy velejéig romlott, hitvány alak. Válaszolj szépen Toninak.

Kit szorosan lehunyta szemét. Folyt a könnye, ahogy halkan kinyögte:

– Ivenburni pilótaiskola.

– Köszönöm – suttogta Toni.

Reggel 10 óra

Toni a pilótaiskola irányítótornyának kis emeleti helyiségében ült Franck Hackett-tel, Kit Oxenforddal meg egy ivenburni rendőrnyomozóval. A katonai helikopter, ami idehozta őket, a hangárban állt, nehogy valakinek szemet szúrjon. Hajszálon múlt ugyan, de időben, egy perccel tíz előtt landoltak a repülőtéren.

Kit a burgundivörös bőr aktatáska fülét szorongatta. Sápadtan, kifejezéstelen arccal hajtotta végre az utasításokat, mint egy engedelmes automata.

Mindnyájan az eget kémlelték a hatalmas ablakokból. Lassan felszakadozott a felhőzet, és a hófödte leszállópályára rásütött a nap. Helikopternek híre-hamva sem volt.

Toni Nigel Buchanan mobilját tartotta a kezében, s a telefoncsengésre várt. Az akkumulátor valamikor az éjszaka folyamán lemerült, de Toni rájött,

hogy Hugonak ugyanilyen márkájú mobilja van, így kölcsönkérte a töltőt, amit itt, a toronyban, bedugott a konnektorba.

– A pilótának már jelentkeznie kellett volna – jegyezte meg türelmetlenül.

– Lehet, hogy pár percet késik – morogta Frank.

Toni nyomkodni kezdte a gombokat, s hamarosan megtalálta az utolsó mobilszámot, amit Nigel hívott, a kijelző szerint tegnap éjjel tizenegy óra negyvenötkor.

– Mondja, Kit, telefonált Nigel a vevőnek nem sokkal éjfél előtt? –

kérdezte a fiútól.

– A pilótájával beszélt.

Toni Frankhez fordult.

– Ez lesz a száma. Azt hiszem, föl kéne hívnunk.

– Oké.

Toni megnyomta a zöld gombot, majd a helybeli rendőrnyomozó kezébe adta a mobilt, aki a füléhez szorította készüléket, s néhány másodperc múlva beleszólt:

– Igen, én vagyok az. Hol késik ennyi ideig? – Nigeléhoz hasonló londoni kiejtéssel beszélt, Frank ezért hozta magával. – Ilyen közel van? –

kérdezte, s az ablakból fölnézett az égre. – Mi egyelőre nem látjuk…

A mondat közepén hirtelen elhallgatott, mert egy helikopter ereszkedett le a felhők közül.

Toni idegei pattanásig feszültek.

A rendőrtiszt bontotta a vonalat. Toni előkapta a saját telefonját, és Odette-et hívta, aki most már a Scotland Yard terrorelhárító központjából vezette az akciót.

– Vevő a láthatáron!

– Add meg a gép farokfelületén lévő számot! – kérte Odette, s a hangja elárulta, milyen izgatott.

– Egy pillanat… – Toni a szemét meresztve fürkészte a helikoptert, s amint ki tudta silabizálni a jelzést, beolvasta Odette-nek a betűket és a számokat. Odette visszaolvasta az adatokat, aztán letette a kagylót.

A leszálló helikopter rotorjai fölkavarták a betont borító havat. Az irányítótoronytól száz méterre landolt.

Frank Kitre nézett és bólintott.

– Induljon!

A fiú tétovázott.

Toni érezte, hogy elkelne egy kis biztatás.

– Nyugi, Kit. Mindent úgy csináljon, ahogy megbeszéltük. Ne felejtse el, mit kell mondania: „Akadt egy kis problémánk a hóvihar miatt, de végül minden a terv szerint alakult.” Nem lesz semmi baj.

Kit a táskával a kezében lement a lépcsőn.

Toninak fogalma sem volt, hogy a fiú képes lesz-e eljátszani a szerepét, s be tudja-e tartani az utasításokat, hiszen huszonnégy órája nem aludt, ripityára tört egy kocsit, teljesen kikészült, az idegei felmondták a szolgálatot –

tehát bármi kitelt tőle.

A helikopterben két férfi ült. Az egyik, valószínűleg a másodpilóta, kinyitotta az ajtót és kiszállt. A köpcös, középmagas, napszemüveges fickó

jókora bőröndöt cipelt. Lehajtott fejjel kiügetett a forgó rotorok alól, és eltávolodott a géptől.

A következő pillanatban Kit is megjelent a torony előtt. A havat taposva a helikopter felé ballagott.

– Nyugi, Kit – ismételte hangosan Toni. Frank felnyögött.

A két férfi félúton találkozott, és pár szót váltott. Toni árgus szemmel figyelte őket. Vajon a másodpilóta azt kérdezte a fiútól, hol van Nigel? Kit az irányítótoronyra mutatott. Mit válaszolt? Nigel engem küldött, hogy adjam át az árut. Talán. De ugyanezzel az erővel mást is mondhatott: A zsaruk fönt ülnek a toronyban. A köpcös további kérdéseket tett fel. Kit vállat vont.

Toni mobilja csengett.

– A nyilvántartás szerint a helikopter egy Adam Hallan nevű londoni bankár tulajdona – közölte Odette. – De ő nincs a fedélzeten.

– Kár.

– Emiatt ne izgulj, őt most nem is vártam. A pilóta meg a másodpilóta neki dolgozik. A leadott útiterv szerint a Battersea helikopterreptérre igyekeznek, ami épp szemben van a főnökük házával, Mr. Hallan ugyanis a folyó 332

túlpartján, Cheyne Walkban lakik.

– Tehát ő a góré?

– Tuti. Régóta vadászunk rá.

A másodpilóta a burgundivörös bőr aktatáskára bökött. Kit kinyitotta, és megmutatta a fickóknak a polisztirén darabkák közé ágyazott parfümsprayt.

Ezek után a másodpilóta letette a földre a bőröndöt, s ahogy fölemelte a fedelét, Toni eszméletlen mennyiségű ötvenfontos bankót látott. A szorosan egymás mellett sorakozó slejfnis kötegekre meredve arra gondolt, hogy ez

legalább egymillió font, de talán kettő is lehet. Kitre pillantott. A fiú kivette és végigpörgette az egyik köteget.

– Lebonyolították a cserét – tájékoztatta Odette-et Toni. – Kit most ellenőrzi a pénzt.

Odalent a két férfi egymásra nézett, bólintott, majd kezet rázott. Kit átnyújtotta a burgundivörös bőr aktatáskát a köpcös fickónak, aztán fölemelte a nehéznek látszó bőröndöt. A másodpilóta visszasietett a helikopterhez, a fiú pedig a torony felé indult.

Amint a másodpilóta beszállt, a helikopter a levegőbe emelkedett.

Toni még mindig Odette-tel beszélt.

– Működik az üvegbe csempészett adó? Veszed a jelet?

– Mi az, hogy! Jó hangos, és tisztán hallható! – felelte ujjongva Odette.

– A markunkban vannak a gazemberek!

333

KARÁCSONY MÁSNAPJA

334

Reggel 7 óra

Londonban farkasordító hideg volt. Itt éjjel nem esett a hó, de jeges szél verte az ódon házakat és a girbegurba utcákat. Az emberek szorosabbra húzták a sáljukat, s behúzott nyakkal, előregörnyedve siettek a jól fűtött kocsmák, éttermek, szállodák, mozik felé.

Toni Gallo egy szürke Audi hátsó ülésén ült Odette Cressy mellett. A negyvenes évei elején járó szőke Odette grafitszürke kosztümöt és skarlátvörös blúzt viselt. Két nyomozó kísérte el őket. Az egyik vezetett, a másik meg az iránykereső rádióvevőt figyelte, s folyamatosan tájékoztatta az adatokról a sofőrt.

A rendőrség immár harminchárom órája követte a parfümsprayt. Ahogy számítottak rá, a helikopter London délnyugati részén szállt le, és a pilótát kocsi várta. Áthajtott a Battersea hídon, s Adam Hallan folyóparti házáig meg sem állt. A miniatűr rádióadó egész éjjel egy helyben maradt, s kitartóan küldte az irányjeleket az elegáns tizennyolcadik századi kastély valamelyik szobájából. Odette még nem akarta letartóztatni Hallant, mert nagyobb fogásra vágyott: annyi terroristára szerette volna kivetni a hálóját, amennyire csak lehetett.

Toni ezt az időt jórészt alvással töltötte. Amikor karácsony első napján, pár perccel déli tizenkét óra előtt ágyba zuhant ivenburni lakásában, azt hitte, az idegfeszültségtől le sem tudja majd hunyni a szemét. A helikopterre gondolt, amelynek egész Anglia fölött át kellett repülnie, és attól félt, a parányi rádió-irányjeladó nem fogja kibírni a hosszú utat. De aggodalmai ellenére másodpercek alatt mély álomba merült.

Estefelé kocsiba ült, és elment Stepfallba, Stanleyhez. Egy órahosszat kéz a kézben beszélgettek kettesben, a dolgozószobában, majd Toni egyenesen Londonba repült. Odette Camden Town-i lakásában szállt meg, és átdurmolta az egész éjszakát.

A Metropolitan Police nemcsak a rádiójelet követte, hanem Adam Hallant, a pilótáját meg a másodpilótáját is szemmel tartotta. Másnap reggel Toni és Odette ahhoz az egységhez csatlakoztak, amelyik Adam Hallan házát figyelte.

Toni elérte legfőbb célját: a vírusminták visszakerültek a helyükre, a Kreml negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratóriumába. De abban reménykedett, hogy azokat a gengsztereket is sikerül elfogniuk, akik miatt át kellett élnie ezt a lidércnyomást. Azt akarta, hogy győzzön az igazság, és a bűnösök 335

rács mögé kerüljenek.

Hallan ma, karácsony másnapján, ötven vendéget hívott meg villás-reggelire. Sorra érkeztek a házba a különféle nemzetiségű emberek. Idősebb és ifjabb egyaránt akadt közöttük, mindnyájan hanyag eleganciával öltöztek, méregdrága utcai ruhát viseltek. Löncs után egyikük magával vitte

a parfümsprayt. Toni, Odette meg a detektívek a rádió-irányjeladó nyomába eredtek, és egész délután egy Bayswaterben lévő diákszálló előtt rostokoltak.

Este hét órakor a miniatűr adó ismét útra kelt.

Fiatal nő lépett ki a diákszálló kapuján. Az utcai lámpák fényében Toni jól látta gyönyörű, dús, csillogó fekete haját – meg a válltáskáját. A lány fölhajtotta a kabátja gallérját, majd elindult a járdán. A közelben parkoló rozsdavörös Roverból kiszállt egy farmernadrágos, anorákos detektív, és észrevétlenül követte.

– Azt hiszem, megtaláltuk a madarunkat – szólalt meg Toni. – Ő fogja megnyomni a szórófejet.

– Látni akarom, amint a levegőbe spricceli azt a löttyöt! – jelentette ki Odette. – Szemtanúkra van szükségem, hogy gyilkossági kísérlet vádjával bíróság elé állíthassam.

Toni és Odette egyszer csak szem elől tévesztették a lányt, aki bement az egyik metróállomásra. A rádiójel aggasztóan gyengült, alig hallatszott a föld alól. Az adó pár percig egy helyben állt, aztán újra megmozdult – a lány valószínűleg beszállt az egyik szerelvénybe. Toni, Odette és a nyomozók tovább követték kocsival az egyre erőtlenebb jelet. Attól féltek, teljesen elhalkul, és a lány lerázza az anorákos detektívet, de a Piccadilly Circusnél előbukkant a metróból, s a detektív még mindig a sarkában volt. Hirtelen befordult a következő egyirányú utcába, és ismét eltűnt, egy percig sehol sem látták. Aztán a detektív a mobilján fölhívta Odette-et, és jelentette, hogy a nő

bement egy színházba.

– Ott fogja szétpermetezni! – kiáltott fel izgatottan Toni.

A Scotland Yard különleges jelzés nélküli autói leparkoltak a színház előtt. Odette és Toni előrementek, a második kocsival érkezett két detektív utánuk sietett. A műsoron lévő közkedvelt zenés kísértethistória mágnesként vonzotta az amerikai turistákat, így már elővételben elkeltek a jegyek. A

gyönyörű hajú lány is beállt a pénztár előtt kígyózó sorba, hogy átvegye a magáét.

Várakozás közben egyszer csak előhúzta a válltáskájából a parfümsprayt. Gyors, teljesen természetesnek látszó mozdulattal befújta a nyakát és a vállát. A körülötte állók oda se figyeltek. Nyilván azt hitték – ha gondolkoztak ilyesmin egyáltalán –, hogy annak a férfinak a kedvéért kölnizi magát, akivel itt, a színházban lesz randevúja, elvégre egy ilyen szép lánynak legyen kellemes az illata. A spray furcsa módon szagtalan volt, de ezt senki sem vette észre.

336

Odette elégedetten bólintott.

– Ez jó, de hagyjuk, hogy még egyszer megismételje.

Bár Toni Stepfallban tiszta vizet eresztett Olga üvegébe, mégis végigfutott a hátán a hideg a félelemtől, ahogy levegőt vett. Tudta, ha nem cserélte volna ki a két sprayt, a lánynál lévő üvegben most halálos fertőzést okozó Madoba-2 lenne, és ez az egyetlen lélegzetvétel is megölné őt.

A fiatal nő átvette a jegyét, és bement a büfébe. Odette odalépett a jegyszedőnőhöz, váltott vele pár szót, felmutatta a fényképes igazolványát, aztán a detektívek követték a lányt, aki másodszor a bárpultnál, harmadszor pedig a női toaletthelyiségben fújta be magát. Végül elfoglalta a helyét a zsöllyében, s negyedszer is elővette a parfümsprayt. Toni gyanította, hogy a szünetben, majd az előadás után, a kifelé igyekvő nézőkkel teli zsúfolt passzázsokon még jó párszor meg fogja ismételni a műveletet, és ha minden az eredeti terv szerint alakulna, a darab végéig szinte az egész közönség beszívná az üvegből a levegőbe juttatott parányi cseppeket.

Miközben a nézőtér utolsó sora mögül figyelte a nőt, Toni a sokféle akcentust hallgatta: egy amerikai asszony, az USA valamelyik déli államából, boldogan újságolta, milyen csodaszép kasmírsálat vett; egy bostoni férfi azt magyarázta, hol sikerült nagy nehezen leparkolnia; egy New York-i fickó azért hőbörgött, mert nem átallották öt dollárt legombolni róla egy csésze kávéért.

Ha a parfümsprayben valóban Madoba-2 lenne, ahogy a terroristák tervezték, akkor ezeket az embereket máris megfertőzte volna a gyilkos vírus, gondolta Toni. Aztán az ünnepek után hazatérve megölelnék a családjukat, üdvözölnék a szomszédaikat, majd dolgozni mennének, és mindenkinek elmesélték, hogyan karácsonyoztak Európában.

Nem sokkal később, úgy tíz-tizenkét nap múlva, mindnyájan megbetegednének.

– Csúnyán megfáztam Londonban – panaszolnák tüsszögve, s a rokonaikat, barátaikat, kollégáikat is megfertőznék. Ahogy a tüneteik súlyosbodnának, orvosaik influenzát diagnosztizálnának, és csak akkor döbbennének rá, hogy az influenzánál sokkal veszedelmesebb kórral állnak szemben, amikor pácienseik már a végüket járnák. A halálos fertőzés gyorsan terjedne utcáról utcára, városról városra, és az orvosok végül megértenék, miféle vírussal kellene felvenniük a harcot – de akkor már késő lenne.

Toni persze tisztában volt vele, hogy ez nem fog megtörténni, mégis megborzongott – hiszen csak egy hajszálon múlt!

Szmokingot viselő ideges férfi szólította meg őket:

– Én vagyok a színház igazgatója. Mi folyik itt?

– Hamarosan letartóztatunk valakit – válaszolta Odette. – Szerintem az lesz a legjobb, ha figyelmezteti az ügyelőt, és pár perccel később húzzák fel a függönyt.

– Remélem, nem lesz botrány!

– Higgye el, én is szívből remélem. – A nézőtér megtelt, a közönség elfoglalta a helyét. Odette a detektívekhez fordult. – Oké, eleget láttunk.

Hozzák ki a nőt, de feltűnés nélkül.

A második kocsival érkezett két férfi elindult. Az egyik a sor jobb szélén, a másik a bal szélén cövekelt le. A gyönyörű hajú lány előbb az egyikre,

aztán a másikra nézett.

– Legyen szíves, jöjjön velem, kisasszony – kérte udvariasan a hozzá közelebb álló detektív. A színházban néma csend támadt, a várakozó közönség kíváncsian figyelte a jelenetet, s azon tűnődött, vajon így kezdődik-e a darab.

A nő ülve maradt, de elővette a parfümsprayt, és újra befújta magát. A rövid krombi kabátot viselő fiatal detektív ekkor befurakodott a sorba.

– Azonnal jöjjön velem, kérem! – mondta most már felszólító módban.

A lány ekkor fölállt, magasba emelte az üveget, s a levegőbe permetezte a folyadékot. – Ne strapálja magát. Csak víz van benne – súgta oda neki a detektív, majd karon ragadta, kivonszolta a sorból, és odavezette Odette-hez meg Tonihoz.

Toni a fogolyra meredt. Egyszerűen nem értette, hogy egy ilyen fiatal, vonzó teremtés miért lett volna hajlandó öngyilkosságot elkövetni.

Odette elvette a lánytól a parfümsprayt, beledobta egy „Bizonyíték” feliratú átlátszó műanyag tasakba, aztán szemügyre vette.

– Diablerie – olvasta hangosan a márkanevet. – Ez francia szó. Tudja, mit jelent?

A lány megrázta a fejét.

– „Az ördög műve.” – Odette intett a detektívnek. – Bilincselje meg, és vigye be!

338

KARÁCSONYESTE EGY ÉV MÚLVA

339

Este 7 óra 50 perc

Toni meztelenül szaladt ki a fürdőszobából, hogy fölvegye a hotel-szobában csengő telefont.

Stanley elismerően csettintett.

– Istenem, de szép vagy! – Ahogy elnyúlt az ágyon, a méreténél több számmal kisebb frottírköpenyből kilátszott hosszú, izmos lába.

Toni rámosolygott a férjére.

– Te sem nézel ki rosszul – viszonozta bókot, majd fölkapta a kagylót.

Az anyja hívta. – Boldog karácsonyt, mama!

– Éppen a régi fiúdat mutatják a televízióban – közölte az anyja.

– Miért, mit csinál? Talán karácsonyi dalokat énekel a rendőrkórusban?

– Nem. Interjút ad annak a Carl Osborne-nak. Arról mesél, hogyan fogta el azokat a terroristákat tavaly karácsonykor.

– Micsoda? Azt állítja, hogy ő fogta el a bandát? – Toni egy pillanatra dühbe gurult, de aztán arra gondolt, nem érdemes felhúznia magát Frank miatt.

– No persze. Szüksége van a jó reklámra, előléptetésre vágyik… Hogy van a nővérem?

– Most főzi az ünnepi ebédet.

Toni az órájára pillantott. Ha itt, a Karib-tenger partján, mindjárt este nyolc lesz, akkor otthon, Angliában, délután három lehet, de hát Bella soha nem szokott időben elkészülni az ebéddel, gondolta.

– És mit kaptál tőle karácsonyra, mama?

– Majd januárban veszünk valamit. Olyankor minden sokkal olcsóbb.

– Hát az én ajándékom hogy tetszett? – Toni egy finom lazacrózsaszín kasmírkardigánt küldött az anyjának.

– Nagyon szép, drágám. Köszönöm.

– Osborne jól van? – érdeklődött Toni, a mama ugyanis magához vette a kölyökkutyát, ami egy év alatt teljesen kifejlődött, és hatalmas fekete-fehér szőrmók lett belőle.

– Remekül. Kifogástalanul viselkedik, és képzeld, tegnap óta nem pisilt a szőnyegre!

– És az unokák?

– Itt futkároznak körülöttem, és minden ajándékot összetörnek. De most mennem kell, a királynő beszél a tévében.

– Menj csak, mama. Köszönöm, hogy felhívtál.

Amint Toni elköszönt az anyjától, Stanley így szólt hozzá: 340

– Gondolom, arra már nincs időnk vacsora előtt…

Toni úgy tett, mintha meg volna döbbenve.

– Hiszen ez előbb fejeztük be!

– Az előbb? Több mint egy órája! De ha fáradt vagy… Tisztában vagyok vele, hogy a nők egy bizonyos életkorban már…

– Egy bizonyos életkorban? – Toni egy szökkenéssel az ágyon termett, és lovagló ülésben Stanleyre pattant. – Egy bizonyos életkorban? – kiáltotta, majd fölkapta a párnát, és püfölni kezdte a férjét.

Stanley moccanni sem tudott, csak nevetve kegyelemért könyörgött.

Toni végül békén hagyta és megcsókolta.

Sejtette, hogy Stanley nem fog szégyent vallani az ágyban, de meglepetésként érte, hogy még egy gyorstüzelő pisztoly is elbújhatna a férfi mellett.

Tudta, hogy soha nem fogja elfelejteni az első közös üdülésüket. A párizsi Ritz egyik lakosztályában férje bekötötte a szemét, és az ágy fejéhez kötözte a kezét, majd miközben ő ott feküdt meztelenül és tehetetlenül, Stanley előbb egy tollpihével, aztán egy ezüst teáskanállal, végül egy szem földieperrel csiklandozta az ajkát. Toni még soha életében nem koncentrált ilyen feszült figyelemmel a saját testére. Stanley selyem zsebkendővel, puha kasmírsállal és bőrkesztyűvel cirógatta a mellét, s ő úgy érezte, mintha a tengeren lebegne, a végtelen gyönyör hullámain ringatózna. A férfi csókokkal halmozta el a térdhajlatát, a combját, a karját, a nyakát. Nem kapkodott, lassan, ráérősen mindenek megadta a módját, s addig izgatta, míg ő már majd elepedt a vágytól. Jégkockát nyomott a mellbimbójához, meleg olajat csöpögtetett a hüvelyébe. Nem fogyott ki az ötletekből. Könyörögve kérte, hogy hatoljon belé, de Stanley tovább várakoztatta, egy kicsit még húzta az időt. Később, elpilledve, a férje fülébe súgta:

– Fogalmam sem volt róla, hogy így is lehet, de egész életemben ilyen fantasztikus férfira vágytam.

– Tudom – mormolta Stanley.

Most játékos kedvében volt.

– Gyere! – unszolta Tonit. – Egy gyors numera belefér. Hogy lásd, kivel van dolgod, te lehetsz fölül.

– Na jó, nem bánom. – Toni felsóhajtott, úgy tett, mintha csupán az erőszaknak engedne, és elhelyezkedett a férfi ágyékán. – Borzasztó, hogy manapság mit meg nem kell tennie egy szegény lánynak…

Ekkor valaki bekopogott.

– Ki az? – kérdezte Stanley.

– Olga vagyok, papa. Toni megígérte, hogy kölcsönad nekem egy gyöngysort.

Toni Stanleyre pillantott. Látta rajta, hogy el akarja küldeni a lányát, és a férje szájára tapasztotta a tenyerét.

– Egy pillanat, Olga! Máris jövök! – kiáltotta.

341

Kibontakozott Stanley karjából és fölugrott. Olga és Miranda minden további nélkül befogadták a családba a velük egyidős mostohaanyát, de Toni nem bízta el magát. Tisztában volt vele, mekkora szerencséje van, és nem akarta túlfeszíteni a húrt. Úgy vélte, jobb, ha a lányok nem szereznek tudomást róla, hogy az apjuk olyan tüzes az ágyban, mint egy kanos kamasz.

Stanley fölkelt, és bement a fürdőszobába. Toni gyorsan belebújt zöld selyempongyolájába, aztán ajtót nyitott. Olga könnyű fekete kartonruhában, már vacsorához öltözve csörtetett be a szobába.

– Azt ígérted, kölcsönadod a fekete borostyán gyöngysorosat.

– Persze, emlékszem. Várj, mindjárt előásom. A fürdőszobában ömlött a víz a zuhanyból.

– Kérdezni szeretnék tőled valamit – mondta szokatlanul halkan a mindig nagyhangú Olga. – Beszélt a papa Kittel?

– Igen. Egy nappal azelőtt, hogy iderepültünk, meglátogatta a börtönben.

– Hogy van az öcsém?

– Mint várható volt, pocsékul érzi ott magát, frusztrált és halálosan unja az egészet. De nem verték meg, nem erőszakolták meg, és nem kapott rá a heroinra – felelte Toni. Megtalálta a gyöngysort, s Olga nyakába akasztotta. –

Neked sokkal jobban áll, mint nekem… azt hiszem, a fekete nem az én színem. De mondd, miért nem egyenesen apádtól kérdezed meg, mi van Kittel?

– Mert a papa olyan boldog, hogy nem akarom elszomorítani. Ugye nem haragszol?

– Jaj, dehogyis! Hova gondolsz? – Toni valóban nem haragudott, épp ellenkezőleg! Kifejezetten hízelgett a hiúságának, hogy Olga bizalommal fordul hozzá, éppúgy, ahogy a lányok az édesanyjukhoz szoktak: törődik az apjával, de nem zaklatja olyan kérdésekkel, amelyeket a férfiak nem szeretnek.

– Hallottad, hogy Elton és Hamish McKinnon ugyanabban a börtönben ülnek?

– Nem… Ez borzasztó!

– Igazából nem az. Képzeld, Kit olvasni tanítja Eltont!

– Elton nem tud olvasni?

– Alig. Mindössze pár szót képes kibetűzni, amit az útjelző táblákról ismer: autópálya, London, városközpont, repülőtér, satöbbi. Kit az elsős elemisták olvasókönyvéből tanítja.

– Hogy mik vannak! Őrület! És te hallottad, mit művelt Százszorszép?

– Nem.

– A női börtönben megölte az egyik cellatársát, ezért gyilkosság vád-jával bíróság elé állították. Az egyik fiatal kollégám volt a védője, de elítélték.

A már meglévő büntetése mellé még életfogytiglant is kapott, úgyhogy hetven-

éves koráig garantáltan rács mögött lesz. De ha eszembe jut az a szörnyeteg, mindig azt kívánom, bárcsak ne töröltük volna el a halálbüntetést!

Toni mélységesen megértette Olga gyűlöletét. Százszorszép úgy össze-verte szegény Hugót a golyóscsapágyas gumibottal, hogy a férfi nem épült fel teljesen: fél szemére megvakult, s ami ennél is rosszabb, azóta nem volt a régi.

A hajdan életerős fickó, az élvhajhász szoknyapecér nagyon megváltozott: társaságban többnyire hallgatott, nemigen tréfálkozott, és ritkán villant fel kaján, kisfiúsán pajkos mosolya.

– Kár, hogy Százszorszép apja még mindig szabadlábon van – jegyezte meg Toni, ugyanis a gengszterek bűntársa, Harry Mac ellen szintén vádat emeltek, de Kit tanúvallomása nem volt elég ahhoz, hogy elítéljék – az esküdtszék nem találta bűnösnek Harryt, aki egyenesen visszatért az alvilágba.

– Róla is új híreket kaptam – mondta Olga. – Súlyos rákbeteg. Előbb a tüdejét támadta meg a kór, de most már mindene csupa áttét. Az orvosok legfeljebb három hónapot adnak neki.

– Nocsak, nocsak – dünnyögte Toni. – Ezek szerint mégis van igazság a földön.

Miranda a szekrényre akasztott egy fekete vászonnadrágot meg egy fehér inget, amit estére szánt Nednek. A férfi ezt nem várta el tőle, de ő tudta, hogy ha nem készíti ki neki az alkalomhoz illő ruhát, akkor a szórakozott Ned esetleg pólóban és sortban megy le vacsorázni. Miranda rájött, hogy Ned nem gyenge, tutyimutyi alak, csak figyelmetlen, és ilyennek fogadta el.

Azt is elfogadta és megértette, hogy Ned soha nem fog hanyatt-homlok belerohanni semmiféle konfliktusba, még akkor sem, ha őt kellene megvédenie, de kárpótlásul biztosra vehette, hogy igazi válsághelyzetben Ned rendíthetetlen, akár a kőszikla – bebizonyította, amikor Tomot oltalmazva bátran tűrte Százszorszép ökölcsapásait.

Miranda már felöltözött. Rakott szoknyás ujjatlan rózsaszín kartonruhát viselt, amelyben egy kicsit szélesnek látszott a csípője, de hát a csípője

mindig is széles volt egy kicsit, és Ned azt mondta, ő így szereti, úgyhogy nem bánta.

Bement a fürdőszobába. Ned a kádban ülve Moliére életrajzát olvasta franciául. Miranda kivette a könyvet a férfi kezéből.

– A komornyik tette – közölte.

– Jaj, miért mondtad meg a végét? Olyan izgalmas volt! – morogta bosszúsan Ned és fölállt.

Miranda odaadta neki a törülközőt.

– Benézek a gyerekekhez – mondta. Mielőtt kisietett a szobából, kivett egy kis csomagot az éjjeliszekrénye fiókjából, és bedugta a retiküljébe.

A karibi tengerparton a vendégeket nem hagyományos hotelban szállá-

solták el, hanem különálló bungalókban. Miközben Miranda a kis kunyhó felé sétált, amelyen Tom és Craig osztozott, csupasz karját kellemes meleg fuvallat simogatta.

Amikor belépett, Craig éppen a haját zselézte, Tom pedig a cipőfűzőjét 343

kötötte meg.

– Minden oké, fiúk? – kérdezte tőlük, bár fölöslegesen, mert a látvány önmagáért beszélt: a gyerekek egész nap szörföztek, vízisíztek, és szépen lesültek.

Mirandának bele kellett törődnie, hogy Tom igazából már nem kisfiú: az elmúlt hat hónap alatt öt centit nőtt, és már nem mesélt el neki mindent. Ez elszomorította, hiszen a gyereknek tizenkét évig ő volt a mindene. Termé-

szetesen tudta, hogy Tom még néhány évig rászorul a segítségére, de fájt a szíve, mert az elszakadás folyamata megkezdődött.

Magukra hagyta a fiúkat, s benyitott Sophie és Caroline közös kunyhójába. De Caroline már nem volt ott – Sophie-t egyedül találta. A lány

fehérneműben állt a szekrény előtt, s éppen azon tűnődött, melyik ruháját vegye fel a vacsorához. Miranda rosszalló pillantást vetett Sophie szexis fekete melltartójára meg a hozzá illő tangájára, és megkérdezte:

– Anyád tud róla, hogy ilyesmit hordasz?

– Ő sose szól bele, hogyan öltözködöm – felelte duzzogva Sophie.

Miranda leült egy székre. – Gyere ide, beszélni akarok veled. Sophie vonakodva az ágyhoz slattyogott, lehuppant, keresztbe tette a lábát, és elfordította a fejét.

– Hidd el, hogy jobban szeretném, ha ezt anyád mondaná meg neked, de mivel ő nincs itt, én leszek kénytelen megmondani.

– Mit?

– Azt, hogy szerintem te még túl fiatal vagy a szexhez. Alig töltötted be a tizenötöt, és Craig is csak tizenhat éves.

– Ő már majdnem tizenhét.

– Ez semmit nem változtat a lényegen, mert a törvény tiltja, hogy kiskorú lányok szexuális életet éljenek.

– Ebben az országban nem.

Miranda megfeledkezett róla, hogy nem az Egyesült Királyságban, hanem külföldön vannak.

– Lehet, de akkor is túl fiatal vagy hozzá.

Sophie méla undorral elhúzta a száját, és a szemét forgatva a plafonra meredt.

– Édes istenem…

Miranda nem tágított.

– Előre tudtam, hogy fintorogni fogsz, de ez akkor is kikívánkozott belőlem.

– Hát most már kint van! – vágott vissza szemtelenül Sophie.

– És persze azt is tudtam, hogy nem fogsz szót fogadni nekem. Akkor is hiába próbálnálak kényszeríteni, ha megtehetném.

Sophie szemmel láthatólag meglepődött. Nem számított engedé-

kenységre.

Miranda elővette a kis csomagot a retiküljéből.

– Tehát ha úgy döntesz, nem hallgatsz rám, legalább annyit tegyetek meg, hogy óvszert használtok – mondta, és a lány kezébe nyomta a csomagot.

Sophie szóhoz sem jutott a csodálkozástól. Az arcára volt írva a döbbenet.

Miranda fölállt, és az ajtó felé indult.

– Nem akarom, hogy teherbe ess, amíg az én gondjaimra vagy bízva.

Ahogy kiment, Sophie hangját hallotta a háta mögött:

– Köszönöm.

A nagypapa az egyik különtermet bérelte ki a tíztagú Oxenford famíliának. A pincér körüljárta az asztalt, és mindenkinek pezsgőt töltött.

Sophie késett. Egy darabig vártak rá, aztán mindnyájan elcsendesedtek, mert a nagypapa felállt.

– Bifsztek lesz vacsorára – közölte. – Eredetileg pulykát rendeltem, de úgy látszik, megszökött.

Mindenki nevetett.

A nagypapa komolyabb hangon folytatta:

– Mivel a tavalyi karácsonyt nem tudtuk megünnepelni, úgy gondoltam, az ideinek különlegesnek kell lennie.

– Köszönjük szépen, hogy elhoztál bennünket, papa – szólt közbe Miranda.

– Az elmúlt tizenkét hónap életem legrémesebb, ugyanakkor legszebb időszaka volt – beszélt tovább a nagypapa. – Soha, egyikünk sem fogja teljesen kiheverni azt a szörnyűséget, ami pontosan ma egy éve történt Stepfallban.

Craig az apjára nézett, s arra gondolt, egész biztos, hogy ő szegény soha nem fogja kiheverni a történteket, mert az egyik szemét azóta is csupán résnyire tudja kinyitni, és többnyire nyájas, kifejezéstelen arccal, üres tekintettel mered maga elé. Manapság gyakran úgy néz ki, mintha bambán bámulna bele a vakvilágba.

– Ha Toni nem ment meg bennünket, csak isten tudja, hogy végződött volna az egész – mondta a nagypapa.

Craig Tonira pillantott, aki káprázatos látványt nyújtott vöröses-szőke hajához remekül illő gesztenyebarna selyemruhájában. A nagypapa megőrül érte – valószínűleg teljesen bele van zúgva, éppúgy, mint én Sophie-ba, gondolta a fiú.

– Aztán még kétszer át kellett élnünk azt a rémálmot – idézte fel az eseményeket a nagyapja. – Először is a rendőrség faggatott ki mindnyájunkat.

Erről jut eszembe… Olga, magyarázd már meg nekem, légy szíves, hogy miért így veszik fel a tanúvallomást! Rengeteg kérdéssel bombázzák az embert, és gondosan feljegyzik a válaszait, aztán amikor legépelik a szöveget, az ember nem ismer rá a saját szavaira, mert emberi lény szájából nem hangzik el ilyen 345

bikkfanyelvű borzadály, ami ráadásul tele van hibával… És ők ezt nevezik tanúvallomásnak!

– Az ügyészség szereti az efféle szakszerű megfogalmazást – felelte Olga.

– Tehát nem elég, ha egyszerűen közlöm, hogy a kapu felé mentem, hanem azt kell mondanom, hogy nyugati irányba haladtam?

– Igen.

A nagypapa vállat vont.

– Szóval, miután a rendőrségtől végre megszabadultunk, mindezt újra át kellett élnünk a bíróságon. Ott kellett ülnünk a tárgyalóteremben, és végig kellett hallgatnunk azt az elképesztő inszinuációt, hogy valamilyen módon mi vagyunk elmarasztalhatóak, amiért bántalmaztuk azokat a gazembereket, akik a saját házunkban ránk támadtak, és megkötöztek bennünket. De ha ez nem lett volna elég, még az újságokban is ugyanezekkel a burkolt gyanúsításokkal, rosszindulatú rágalmakkal kellett szembesülnünk.

Craig tudta, hogy ezt soha nem fogja elfelejteni. Százszorszép ügyvédje ugyanis megpróbálta elhitetni a bírósággal, hogy a fiú gyilkossági kísérletet követett el a védence ellen, mert elütötte a Ferrarival a lányt, miközben az pisztollyal lövöldözött rá. Így, egy év távlatából visszaemlékezve persze már nevetséges volt a képtelen vád, de ott, a bíróságon, néhány pillanatig szinte hihetően hangzott.

– Engem az egész lidércnyomás arra figyelmeztetett, hogy nagyon rövid az élet – folytatta a nagypapa. – Rájöttem, hogy haladéktalanul meg kell mondanom nektek, mit érzek Toni iránt, és egyetlen percet sem fecsérelhetek el a drága időből. Azt hiszem, szavak nélkül is látjátok rajtunk, milyen boldogok vagyunk. Azonkívül megkaptam az engedélyt, hogy az új vírusellenes szeremet embereken is kipróbáljuk, tehát biztos jövő vár a vállalatra.

Így aztán megengedhettem magamnak, hogy vegyek egy másik Ferrarit, sőt azt is, hogy beírassam Craiget az autósiskolába…

Az egész család harsányan hahotázott, Craig pedig fülig vörösödön.

Mélyen hallgatott róla, hogy ő igazából nem egyszer tett kárt a Ferrariban, hanem kétszer. Az első horpadásról csak Sophie tudott. A fiú még mindig szégyellte az esetet, és furdalta a lelkiismeret miatta. Elhatározta, hogy majd egyszer, ha megöregszik – talán harmincéves korában – bevallja, mit művelt az autóval.

– De most már ne bolygassuk a múltat – mondta a nagyapja. – Emeljük poharunkat egymásra és az ünnepre! Boldog karácsonyt mindenkinek!

– Boldog karácsonyt! – visszhangozta a család.

Sophie épp akkor futott be, amikor az első fogást felszolgálták.

Észbontóan gyönyörű volt feltűzött hajával és apró fülbevalójával. Úgy nézett ki, mint egy érett, felnőtt nő – legalább húszévesnek látszott! Craig torka a puszta gondolattól is kiszáradt, hogy ez a csodaszép lány az ő barátnője.

Ahogy elhaladt a fiú széke mögött, Sophie odahajolt Craighez, és a fülébe súgta:

– Képzeld, Mirandától óvszert kaptam.

Craig úgy meglepődött, hogy kilöttyintette a pezsgőjét.

– Mit?

– Jól hallottad – felelte Sophie és leült.

A fiú rámosolygott. Természetesen ő is több csomag óvszert hozott –

talán a jó öreg Miranda néni azt képzelte róla, hogy nem tankolt fel az ünnepekre?

– Mit vigyorogsz, Craig? – kérdezte a nagyapja.

– Csak úgy örömömben – válaszolta a fú. – Ennyi az egész.

Köszönetnyilvánítás

Abban a megtiszteltetésben részesültem, hogy két olyan intézménybe is ellátogathattam, amelyben negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratórium működik. Az egyik a Canadian Science Center for Animal and Human Health (Winnipeg, Manitoba), ahol Stefan Wagner, Laura Douglas és Kelly Keith volt a segítségemre, a másik pedig a Health Protection Agency (London, Colindale), ahol David Brown és Emily Collins látott el hasznos információkkal. A negyedik vegybiztonsági fokozatú laboratóriumokkal, munkájukkal és rendszabályaikkal kapcsolatban Sandy Ellistől és George Korchtól kaptam további útmutatást.

A biztonsági intézkedésekre és a vegybiztonságra vonatkozó kérdéseimre Keith Crowdy, Mike Bluestone és Neil McDonald adott kimerítő választ. Annak érdekében, hogy tájékozódjam róla, miként reagál a rendőrség, ha biokatasztrófa veszélye áll fenn, Norma Graham helyettes rendőr-főkapitánnyal, Andy Barker főfelügyelővel és Fiona Barrker felügyelővel konzultáltam. Valamennyien a stirlingi Central Scotland Police munkatársai.

A szerencsejátékokról Anthony Holdentől és Daniel Meinertzhagentől érdeklődtem, valamint David Anton megengedte, hogy elolvassam „Stacking the Deck: Beating America's Casinos at their own Game" című könyvének kéziratát, amely az amerikai kaszinók és a hamiskártyások világáról szól.

A fentiekben említett szakértői többségével a New York Cityben lévő Research for Writers munkatársa, Daniel Starer révén léphettem érintkezésbe.

Készülő könyvem vázlataihoz fűzött észrevételeikért hálával tartozom szerkesztőimnek, Leslie Gelbmannak, Phyllis Grann-nek, Neil Nyrennek és Imogen Tate-nek; ügynökeimnek, Al Zuckermannak és Amy Berkowernek;

rajtuk kívül köszönetet kell mondanom Karen Studsrudnak s persze családomnak, különösen Barbara Follettnek, Emanuele Follettnek, Greig Stewartnak, Jann Turnernek és Kim Turnernek.

Szerkesztette: Solymosi Éva

A borítót tervezte: Gelányi Mariann

Műszaki szerkesztő: Haiman Ágnes

Tördelés: Simon Attila

Felelős kiadó: Földes Tamás

Irodalmi vezető: Rózsa Judit

ISBN 963 7318 02 X

Készült a Borsodi Nyomda Kft.-ben

Felelős vezető: Ducsai György igazgató